Cilt 1

EVRİM
(ANSİKLOPEDİK)
AÇMAZI

الله
رسول
محمد

HARUN YAHYA

Elinizdeki bu kitap, yazarın evrim teorisinin çöküşünü konu alan eserlerinden faydalanılarak hazırlanmıştır.

Böyle bir çalışmanın hazırlanmasındaki amaç, okuyucularımızın, evrimle bağlantılı her türlü konuya kolaylıkla ulaşmaları ve en doğru bilgileri öğrenmeleridir. Böylelikle okuyucu, basın ve yayın organlarında, dergilerde, kitaplarda, TV programlarında ve benzeri yerlerde evrim teorisi ile ilgili olarak geçen her türlü kavram ve terim hakkında en pratik biçimde, en doğru ve güvenilir bilgiyi edinme imkanına sahip olacaktır.

Ansiklopedi formatında, alfabetik olarak sıralanmış konu başlıkları altında, evrim teorisinin iddialarını ve bu iddiaların bilimsel deliller ve bulgular ışığında nasıl geçersiz kılındığını açık bir şekilde göreceksiniz.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 41 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.
• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Haziran 2002 **İkinci baskı:** Aralık 2005 **Üçüncü baskı:** Aralık 2008

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset

100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

EVRİM AÇMAZI (ANSİKLOPEDİK)

1. Cilt

A-J

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan

Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

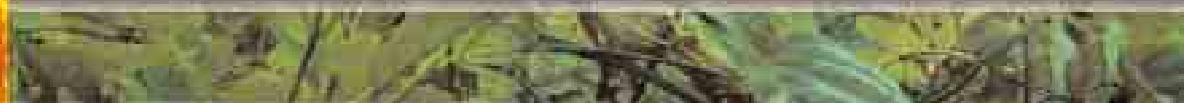
Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır

EVRİM AÇMAZI (ANSİKLOPEDİK)

1. Cilt

Harun Yahya / Adnan Oktar

içindekiler

E

F

G

H

I - İ

J

Giriş

Evrim teorisi canlıların, cansız maddelerden kendiliğinden ve tesadüfler sonucunda oluştuğunu iddia eder. Yıllardır bilim dünyasında yaygın bir kabul gören evrim teorisi, Allah'ın varlığını ve yaratılışı kabul etmek istemeyen bilim adamları tarafından ısrarla ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Oysaki bilimsel bulgular evrim teorisini desteklemek bir yana, bu teorinin açmazlarını ve geçersizliğini her açıdan gözler önüne sermektedir. Özellikle son 20 yıl içinde paleontoloji, biyokimya, popülasyon genetiği, karşılaştırmalı anatomi, biyofizik gibi pek çok bilim dalında yapılan çalışmalar, canlılığın evrim teorisinin öne sürdüğü gibi doğal süreçler ve kör tesadüflerle açıklanamayacağını göstermektedir.

Evrim teorisinin kurucusu, amatör bir doğa gözlemcisi olan Charles Darwin'e göre bütün canlılar kademeli değişimler geçirerek birbirlerinden türemişlerdir. Ancak, fosil kayıtları bu iddiayı bütünüyle yalanlamaktadır. Ortada Darwin'in olması gerektiğini iddia ettiği hayali ara geçiş canlılarının fosillerinden eser yoktur. Bugüne kadar ne yarım kanatlı bir sürüngene ne de yarım ayaklı bir balığa rastlanmamıştır. Aksine her bulunan fosil, canlıların bir anda ve kusursuz sistemlerle "yaratıldıklarını" göstermiştir.

Ayrıca, sözde evrimi sağladığı iddia edilen mutasyon, doğal seleksiyon gibi mekanizmaların hiçbir evrimleştirici etkisi olmadığı anlaşılmıştır. Sonuçta, konuyla ilgili bütün bilim dalları, evrim teorisini kanıtlamak şöyle dursun, tam aksine canlılığın tesadüflerle, evrimle ortaya çıkması mümkün olmayan olağanüstü kompleks tasarımlara sahip olduklarını gözler önüne sermiştir.

Tüm bunlara rağmen evrim teorisinin hala belli kesimler tarafından ayakta tutulmaya çalışılmasının nedeni bütünüyle ideolojiktir. Çünkü canlıların yaratılmadığını ve rastlantılar sonucu ortaya çıktıklarını iddia eden ateist ve materyalist düşünceler ve bu düşüncelerden kaynaklanan komünizm, faşizm, vahşi kapitalizm gibi çarpık ideolojiler sözde bilimsel dayanak olarak evrim teorisini benimsemişlerdir. Doğal olarak da bu sapkın ideolojilerin her kesimdeki mensupları evrim teorisini her ne pahasına olursa olsun yaşatmak istemektedirler.

Evrim teorisinin bilimsel açıdan geçersizliğini ve bilime rağmen hangi kesimler tarafından ve ne tür ideolojik amaçlarla ayakta tutulmaya çalışıldı-

ğını, evrimcilerin hiçbir bilimsel ve mantıksal temele, hiçbir geçerli delile ve bulguya dayanmadan nasıl göz boyamaya, gerçekleri çarpıtmaya çalıştıklarını evrim teorisini konu alan kitaplarımızda detaylı olarak açıkladık.

"Evrim Aldatmacası", "Hayatın Gerçek Kökeni", "20 Soruda Evrim Teorisinin Çöküşü", "Evrimcilerin Yanılgıları", "Evrimcilerin İtirafları", "Evrimcilere Netcevap 1", "Evrimcilere Netcevap 2", "Darwinizm Dini", "Darwinizm'in Sonu", "Darwinizm'in İnsanlığa Getirdiği Belalar", "Darwinizm'in Karanlık Büyüsü" bu kitaplardan bazıları... Elinizdeki bu ansiklopedik çalışma da bu eserlerden faydalanılarak hazırlanmıştır. Böyle bir çalışmanın hazırlanmasındaki amaç ise evrimle bağlantılı her türlü konuya, okuyucularımızın kolaylıkla ulaşarak bu konular hakkında en doğru bilgileri öğrenmeleridir. Böylelikle okuyucu, basın ve yayın organlarında, dergilerde, kitaplarda, TV programlarında ve benzeri yerlerde evrim teorisi ile ilgili olarak geçen her türlü kavram ve terim hakkında en pratik biçimde, en doğru ve güvenilir bilgiyi edinme imkanına sahip olacaktır. Ansiklopedi formatında alfabetik olarak sıralanmış konu başlıkları altında, evrim teorisinin bu konulardaki iddialarını ve bu iddiaların bilimsel deliller ve bulgular ışığında nasıl geçersiz kılındığını açık bir şekilde görecektir. Bilimsel bulgular ve kanıtlar şu değişmez gerçeği ortaya koymaktadır: Canlılık, evrimcilerin öne sürdükleri gibi bir raslantısal olaylar zincirinin sonucunda meydana gelmemiştir. Bilimin bugün gösterdiği gerçek de herşeyin kusursuz bir plan üzerine yaratılmış olduğudur. Canlıların birbirlerinden nasıl türediklerini açıklamak şöyle dursun, evrim teorisi daha ilk hücrenin nasıl meydana geldiği sorusuna bile cevap verememektedir. Yapılan her yeni araştırma, bulunan her yeni fosil evrim teorisine yeni bir darbe indirmektedir. Bilim, evrim teorisini tarihe gömerken, Allah'ın kusursuz yaratmasının delillerini gözler önüne sermektedir.

AKILLI TASARIM yani YARATILIŞ

Kitapta zaman zaman karşınıza Allah'ın yaratmasındaki mükemmelliği vurgulamak için kullandığımız "tasarım" kelimesi çıkacak. Bu kelimenin hangi maksatla kullanıldığının doğru anlaşılması çok önemli. Allah'ın tüm evrende kusursuz bir tasarım yaratmış olması, Rabbimiz'in önce plan yaptığı daha sonra yarattığı anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, yerlerin ve göklerin Rabbi olan Allah'ın yaratmak için herhangi bir 'tasarım' yapmaya ihtiyacı yoktur. Allah'ın tasarlaması ve yaratması aynı anda olur. Allah bu tür eksikliklerden münezzehtir. Allah'ın, bir şeyin ya da bir işin olmasını dilediğinde, onun olması için yalnızca "Ol" demesi yeterlidir. Ayetlerde şöyle buyurulmaktadır:

Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen oluverir. (Yasin Suresi, 82)

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

A

ABİYOGENEZ (ABIOGENESIS) TEORİSİ

Cansız maddelerin tesadüfen bir araya gelerek canlı bir organizma oluşturacağına inanan görüştür. Ortaçağdan beri süregelen batıl bir inanıştır ve spontane jenerasyon teorisi olarak da bilinir. (bkz. Spontane jenerasyon)

Ortaçağ'da, böceklerin yemek artıklarından, güvelerin yünden, farelerin buğdaydan oluştuğuna yaygın olarak inanılıyordu. Hatta, bunu ispatlamak için ilginç deneyler dahi yapılmıştı. 17. yüzyılda yaşayan Belçikalı bir fizikçi olan J. B. Van Helmont, kirli insan gömleğiyle buğday tanelerini biraraya koyduğunda, farelerin oluşacağını sanmıştı.[1] Etlerin bir süre sonra kurtlanmasının da, hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil olduğu zannediliyordu. Oysa daha sonraları, etlerin üzerindeki kurtların kendi kendilerine oluşmadıkları; sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen yumurtalardan çıktıkları anlaşıldı.

Bu teori 19. yüzyılda, ünlü Fransız bilim adamı Louis Pasteur'ün yaptığı deneylerle tamamen çürütüldü. Pasteur, vardığı sonucu şu cümle ile özetledi:

> *"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."*[2]

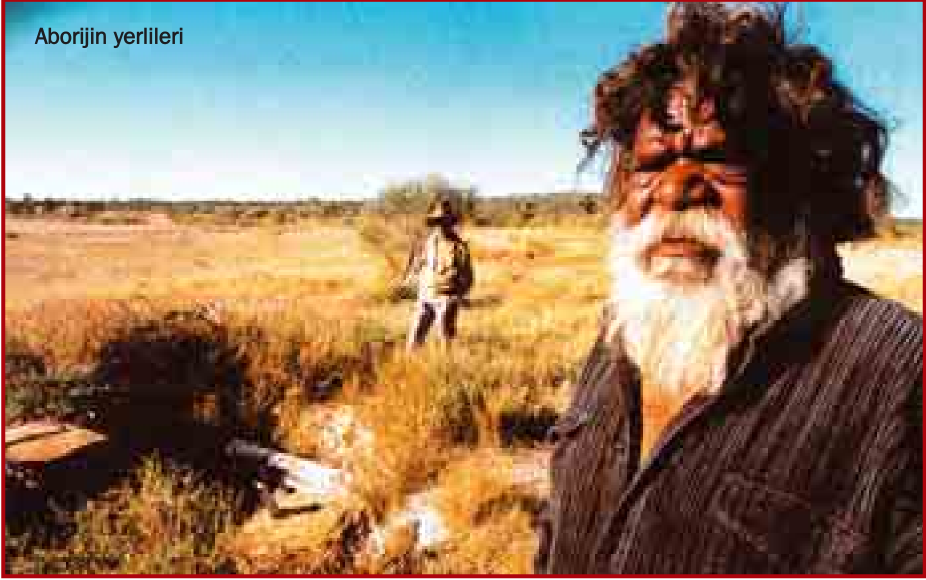

Bugün bilimsel olarak, "abiyogenez" değil; "hayat ancak hayattan gelir" görüşünü savunan biyogenez teorisi (bkz. Biyogenez teorisi) geçerlidir. Ama evrim teorisini savunan çevreler, halen canlılığın cansız maddelerin tesadüfler sonucunda biraraya gelmelerinden oluşabileceğini iddia etmektedirler. Ne var ki bu iddialarını ispatlamak için hiçbir bilimsel kanıt ortaya koyamadıkları gibi bu bilim dışı iddialarını ispatlamaya çalıştıkları tüm deneyler de başarısızlıkla sonuçlanmıştır. (bkz. Miller Deneyi, Fox Deneyi)

ABORİJİN YERLİLERİ

Avrupalıların Avustralya'ya yerleşmesinden önce, Avustralya'nın tek halkını oluşturan yerli halk topluluğudur. Yaklaşık 50 bin yıl önce Güneydoğu Asya'dan yola çıkarak Avustralya'nın kuzey kıyılarına ulaşan küçük bir topluluğun soyundan gelen Aborijinler, zamanla Avustralya'nın her yanına dağılmışlardır.

1788'de, Avrupalıların Avustralya'ya ulaşmasından önce, kıtada yaklaşık 300 bin Aborijin yaşıyordu ve 500 kabile vardı. Kıtaya gelen Avrupalılar Aborijinleri "ilkel insanlar" olarak gördüler ve kıtada bir soykırım başlattılar. Avrupalılar, son derece vahşi yöntemlerle Abori-

Aborijin yerlileri

jinleri katletmeye başladılar. Bu soykırımdan sonra başlangıçtaki 500 kabileden geriye çok azı kaldı. Bugün Aborijinler, Avustralya nüfusunun yaklaşık yüzde birini oluşturmaktadırlar.[3]

Aborijinlerin Avrupalılar tarafından "ilkel insanlar" kabul edilerek katledilmeleri, Charles Darwin'in *İnsanın Türeyişi* (bkz. *İnsanın Türeyişi*) isimli kitabının yayınlanması ile büyük bir hız kazandı. Darwin kitabında, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu, "kayırılmış ırklar"ın bu mücadelede üstün geldiklerini öne sürüyordu. Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise, yaşam mücadelesinde geri kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların, dünya üzerindeki "yaşam mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da… Kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.[4]

Görüldüğü gibi Darwin, Avustralya yerlilerini gorillerle bir tutuyordu. Dolayısıyla Avustralya'da katliam yapan insanlar da gorile benzer hayvanları öldürdüklerini düşünmüşler, Aborijinleri insan olarak kabul etmemişlerdir.

Darwin'den sonra bazı evrimciler de, "eğer insan maymun ile ortak bir atadan türemişse, dünyanın bazı köşelerinde ha-

la bu evrim sürecini tamamlamamış ara geçiş formları (bkz. Ara geçiş formu), yani yarı maymun-yarı insanlar yaşıyor olabilir" iddiasını öne sürdüler. Aborijin yerlileri de, kaş çıkıntılarının Batılı ırklarınkinden biraz daha büyük, çene yapılarının içeri doğru eğik ve beyin hacimlerininse biraz daha küçük olması nedeniyle, "evrimin yaşayan delilleri" olarak kabul edildiler. Evrimci paleontologlar ve onlara katılan çok sayıda "fosil avcısı" da, insanın sözde evrimine delil öne sürebilmek için Aborijinlerin mezarlarını kazmaya ve elde ettikleri kafataslarını Batı'daki evrimci müzelere götürmeye başladılar. Kafatasları, bir süre sonra tüm Batılı enstitülere, okullara birer birer dağıtılmaya ve evrimin en somut kanıtları olarak sunulmaya başlandı.

Bir süre sonra, Aborijin mezarları yeterli olmadı ve evrim teorisine delil bulmak amacıyla Aborijin katliamı başladı. Vurulan yerlilerin kafatasları çıkarılıyor, kurşun delikleri kapatılıyor ve kimyasal işlemlerle biraz eskitildikten sonra müzelere satılıyordu.

Bu insanlık dışı uygulamalar ise, evrim teorisi destek alınarak meşru gösteriliyordu. Örneğin Tazmanya Royal Society'nin başkanı olan James Barnard 1890 yılında yaptığı bir açıklamada, *"Yok etme işlemi, evrim ve en uygunların yaşama kanununun bir aksiyonudur"* dedi ve *"Bu nedenle Avustralyalı Aborijinleri öldürme konusunda suçlamayı hak eden herhangi bir sebep yoktur"* diye devam etti.[5]

Günümüzde, Aborijinler artık Avustralya vatandaşı sayılıyorlar. Ancak birçoğu hala ayrımcılıkla karşı karşıya ve sosyal, ekonomik ve politik açıdan ezilmekteler.

ADAPTASYON

Bir canlının, bulunduğu çevrede daha iyi yaşamasını ve üremesini sağlayan özelliğidir.

Aynı türden iki canlı birbirine tıpatıp benzer değildir. Büyüklük, renk, karakter gibi sahip oldukları her özellik farklılıklar gösterir. Bu özellikleri doğrultusunda bazıları, bulundukları çevreye daha iyi adapte olurlar ve daha uzun yaşama ve daha çok üreme imkanına sahip olurlar. Bu, doğal seleksiyon olarak bilinir.

Evrim teorisi, adaptasyon kavramına yeni bir anlam daha ekler ve içinde bulunduğu koşullara adaptasyon sağlayan canlıların zaman içinde tür değiştirdiklerini iddia eder.

Ancak evrimcilerin "koşulların değişmesi, canlının evrimleşerek tür değiştirmesine neden olur" iddiası geçerli değildir. Bir tür, "genetik potansiyeli" olanak verdiği ölçüde bulunduğu ortamdaki değişikliklere adapte olur. Eğer "genetik potansiyeli" bu değişikliklere adapte olmasına imkan vermiyorsa, o zaman bu tür, değişen koşullara adapte olamaz ve yok olur. Ancak hiçbir zaman koşullara adapte olarak başka bir türe dönüşmez. Her zaman aynı türün bir bireyi olarak kalır. (bkz. Doğal seleksiyon)

AL 288-1 (*AUSTRALOPITHECUS AFARENSIS* FOSİL KAYDI)

(bkz. Lucy)

AL 666-1 (*HOMO SAPIENS* FOSİL KAYDI)

1994 yılında Etiyopya Hadar'da *Australopithecus afarensis* fosilleriyle beraber bulunan çene fosilidir. 2.3 milyon yıllık bir tarih konulan bu çene, tamamen *Homo sapiens* (insan) türüne ait özellikler göstermektedir.

AL 666-1 fosilinin çene yapısı, beraber bulunduğu *Australopithecus afarensis* ve 1.75 milyon yıl yaşındaki *Homo habilis* çenesinden çok farklıdır. Bu iki türün çeneleri, dar ve dörtgen biçimindeki yapılarıyla günümüz maymunlarınınkinin benzeridir. AL 666-1 ise günümüz insanınki ile benzer bir çene yapısına sahiptir.

AL 666-1 fosilinin "*Homo*" (insan) türüne ait olduğu kesin olmasına rağmen, evrimciler bu fosil hakkında yorum yapmaktan kaçınırlar. Çünkü bu çene için hesapladıkları 2.3 milyon yıllık yaş, "*Homo*", yani insan türü için belirledikleri yaşın çok üzerindedir.

AL 666-1: 2.3 milyon yıllık *Homo sapiens* (insan) çenesi

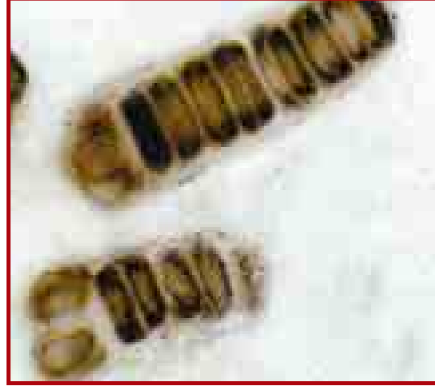

AL 666-1'in yandan görünüşü

ALGLERİN KÖKENİ

Algler, denizden tatlı suya, çöl kumlarından kaynar yer altı kaynaklarına, hatta kar ve buz altına kadar her ortamda bulunan, fotosentez yapabilen organizmalardır. Tek hücreli formlardan 60 metreye kadar büyüyen dev kalp yosununa kadar değişen şekillere sahiptirler. Algler, yaptıkları fotosentezle atmosferdeki oksijenin büyük bir kısmını üretirler.

Alglerin kökeni çok eski devirlere kadar uzanmaktadır; 3.4-3.1 milyar yaşında fosilleşmiş alg kalıntıları bulunmaktadır. Alglerin ilk olarak nasıl oluştukları, evrimcileri açmazda bırakan konulardan biridir. Evrimciler, ilk bitki hücresinin zaman içinde evrimleşerek algleri oluşturduğunu öne sürerler. Bunun içinse algleri ilkel yapılı bitkiler olarak tanımlarlar. Ancak bu açıklamalarını geçersiz kılan iki önemli nokta bulunmaktadır: Bunlardan birincisi, evrim teorisinin ilk bitki hücresinin nasıl oluştuğunu dahi açıklayamamasıdır. İkincisi ise, alglerin ilkel yapıya değil, aksine günümüzde yaşayan örneklerinden farksız ve son derece kompleks bir yapıya sahip olmasıdır. *Science News* dergisinde yayınlanan bir makalede, ilk alglerin günümüz algleri ile benzerliği şöyle açıklanmaktadır:

Kambriyen devrine ait kırmızı alg fosilleri. Bu organizmalar günümüzdeki kırmızı alglerle aynıdır.

Okyanusta serbest halde yüzen algler

> *3.4 milyar yıl öncesine ait mavi-yeşil alg ve bakteri fosillerinin her ikisi de Güney Afrika'daki kayalarda bulunmuştur. Daha da ilgi çekici olan, pleurocapsalean alg ile günümüzdeki pleurocapsalean algin hemen hemen birbirlerine denk olduklarının ortaya çıkmasıdır.*[6]

Alman bilim adamı profesör Hoimar Von Ditfurth ise sözde "ilkel" alglerin kompleks yapısı hakkında şu yorumu yapar:

Bugüne kadar bulunabilmiş en eski fosiller, çekirdeksiz algler türünden mineraller içindeki fosilleşmiş cisimlerdir ve bunların üç milyar yıldan daha uzun bir geçmişleri vardır. Ne kadar ilkel olurlarsa olsunlar, bunlar bile ***oldukça karmaşık ve ustaca organize edilmiş*** *yaşam biçimlerini temsil etmektedirler.*[7]

Algler, hücre duvarlarını inşa ederken doğadaki en uzun organik poliamin zincirlerini kullanırlar. Alglerin hücre duvarlarını oluşturmak için kullandıkları yapılar incelendiğinde de, onların hiç de basit ve ilkel olmadıkları görülmektedir. Dokuların üretimi için kullanılan organik poliamin, karmaşık bir kimyasal maddedir ve birçok canlı tarafından kullanılmaktadır.

Bu canlılar fotosentez yapan karmaşık klorofil pigmentlerinin yanı sıra, altın sarısı bir renk veren "ksantofil pigmenti"ne de sahiptirler. Balıklardaki D vitamininin en büyük kaynağı olan bu tek hücreli canlılar belirli bir amaç için yaratılmış kompleks yapılara sahiptirler.[8]

Sonuç olarak, evrimciler ilk bitki hücresinin kökenini açıklayamadıkları gibi, bu bitki hücresinin nasıl olup günümüz alglerinden farksız ve kompleks bir yapıya sahip ilk algleri oluşturduğunu da açıklayamazlar.

AMFİBİYEN

Hem karada hem de suda yaşayabilen, omurgalılar sınıfından pulsuz hayvanlardır. Yaklaşık 4.000 türü bulunur. Kurbağalar, kara kurbağaları, semenderler ve sesilyenler amfibiyendirler.

Amfibiyenlerin hem karada hem de suda yaşayabilmeleri, evrimcilerin bu canlıların sudan karaya geçişte ara geçiş formu olduklarını iddia etmelerine neden olmuştur.

Evrimcilerin bu konudaki senaryosuna göre, balıklar önce amfibiyenlere evrimleşmişler, amfibiyenler ise sürüngenlere dönüşmüşlerdir. Ancak bu senaryonun hiçbir delili yoktur. Yarı balık-yarı amfibiyen bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosil bile bulunamamıştır. *Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim* kitabının yazarı olan ünlü evrimci Robert L. Carroll, bu gerçeği ***"erken amfibiyenlerle balıklar arasında ara form fosillerine sahip değiliz"*** diyerek ifade etmektedir.[9]

Evrimci paleontologlar Colbert ve Morales, amfibiyenlerin üç sınıfı olan kurbağalar, semenderler ve sesilyenler hakkında şu yorumu yaparlar:

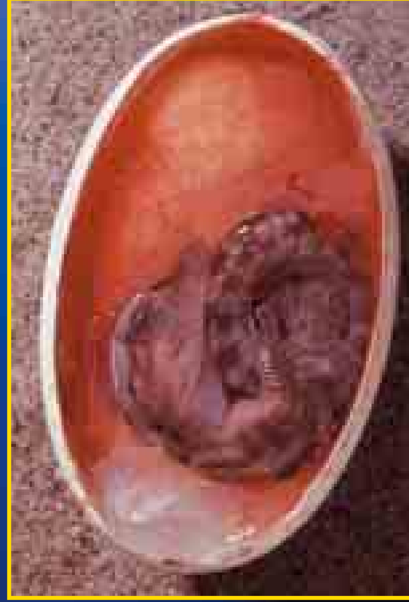
Palezoik devir ***amfibiyenlerinin ortak bir ataya sahip olduklarını gösterebilecek tek bir kanıt yoktur.*** *Bilinen en eski kurbağalar, semenderler ve sesilyenler şu an yaşamakta olan örneklerine son derece benzerdirler.*[10]

Tropik bölgelerde yaşayan bir semender

AMFİBİYEN VE SÜRÜNGEN YUMURTALARININ FARKI

Amfibiyen-sürüngen evrimi senaryosunun tutarsızlıklarından biri de, yumurtaların yapısıdır. Su içinde gelişen amfibiyen yumurtaları, jölemsi bir yapıya ve geçirgen bir zara sahiptir. Oysa sürüngen yumurtaları, sağdaki dinozor yumurtası rekontrüksiyonunda görüldüğü gibi, kara şartlarına uygun sert ve su geçirmez bir yapıdadır. Bir amfibiyenin "sürüngenleşmesi" için yumurtalarının tesadüfen kusursuz bir sürüngen yumurtasına dönüşmesi gerekir. Oysa böyle bir dönüşüm sırasındaki en ufak bir hata, canlının neslinin tükenmesine yol açacaktır.

Günümüzden yaklaşık 60 yıl öncesine kadar, yaşı 410 milyon yıl olarak hesaplanan, soyu tükendiği zannedilen *Cœlacanth* adlı bir balık fosili, birçok evrimci kaynakta balık-amfibiyen arası bir ara geçiş formu olarak tanıtılıyordu. Ancak bu canlının Hint Okyanusu açıklarında defalarca yakalanması evrimcilerin iddialarının geçersizliğini ortaya çıkardı. (bkz. *Cœlacanth*)

Evrimcilerin senaryolarının ikinci aşamasında ise, amfibiyenlerin sürüngenlere evrimleştikleri ve böylece sudan karaya geçişin gerçekleştiği iddiası yer alır. Fakat bu iddiayı da destekleyecek hiçbir somut bulgu yoktur. Aksine, amfibiyenler ile sürüngenler arasında çok büyük fizyolojik ve anatomik farklar bulunmaktadır.

Bunun bir örneği, iki farklı canlı grubunun yumurta yapılarıdır. Amfibiyenler yumurtalarını suya bırakırlar. Yumurtalar su içindeki gelişim için uygun yapıdadırlar; son derece geçirgen ve şeffaf bir zara ve jölemsi bir kıvama sahiptir-

ler. Oysa sürüngenler karada yumurtlarlar ve dolayısıyla yumurtaları da karadaki kuru iklime uygun olarak yaratılmıştır. "Amniyotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, yavru yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon ve mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır.

Öte yandan, fosil kayıtları da sürüngenlerin kökenini evrimci bir açıklamadan yoksun bırakmaktadır. Ünlü evrimci paleontolog Lewis L. Carroll, "Sürüngenlerin Kökeni Sorunu" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Ne yazık ki sürüngenlerin ortaya çıkışı öncesinde var olan tek bir sürüngen atası örneği yoktur. Bu ara formların olmayışı, amfibiyen-sürüngen geçişi hakkındaki çoğu problemi çözümsüz bırakmaktadır.*[11]

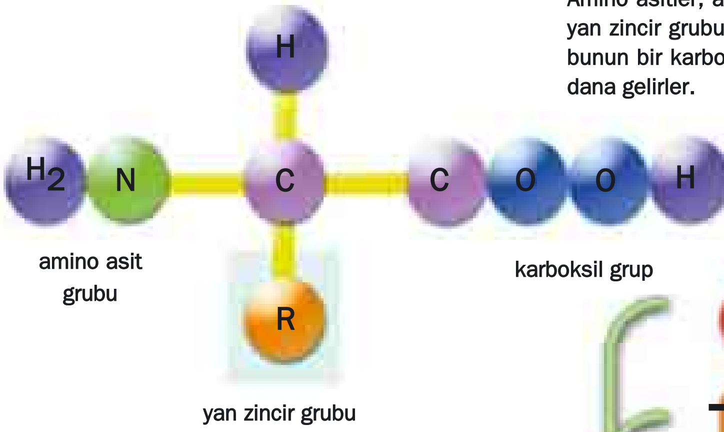
Aynı gerçek Harvard Üniversitesi paleontologlarından, evrimci Stephen Jay Gould tarafından da kabul edilmektedir. Gould, *"**hiçbir fosil amfibiyen, tümüyle karada yaşayan omurgalıların** (sürüngen, kuş ve memelilerin) **atası olarak görünmüyor**"* demektedir.[12] (bkz. Sudan karaya geçiş)

AMİNO ASİT

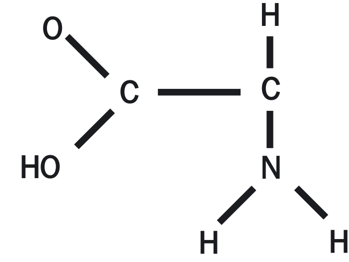
Amino asitler, canlı hücrelerini oluşturan proteinlerin yapıtaşı olan moleküllerdir. Doğada 200 çeşidin üzerinde amino asit bulunur. Ancak bunların arasından sadece 20 çeşit amino asit canlılardaki proteinleri oluşturur. 20 amino asit çeşidinden "belirli amino asitler"in, "belirli sıralarda" dizilerek kimyasal bağlarla birbirlerine bağlanmaları sonucunda farklı fonksiyon ve özelliklere sahip proteinler oluşur. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır. Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi, o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit, tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise bu düzenliliğin tesadüfen nasıl oluştuğunu kesinlikle açıklayamaz.

Amerikalı jeolog William Stokes, bir evrimci olmasına rağmen, *Essentials of Earth History* (Yeryüzü Tarihinin Esasları) adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken, *"eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli*

Amino asitler, amino grubu, karboksil grubu ve yan zincir grubu diye adlandırılan üç atom grubunun bir karbon grubuna bağlanmasıyla meydana gelirler.

AMİNO ASİTLERİN YAPISI

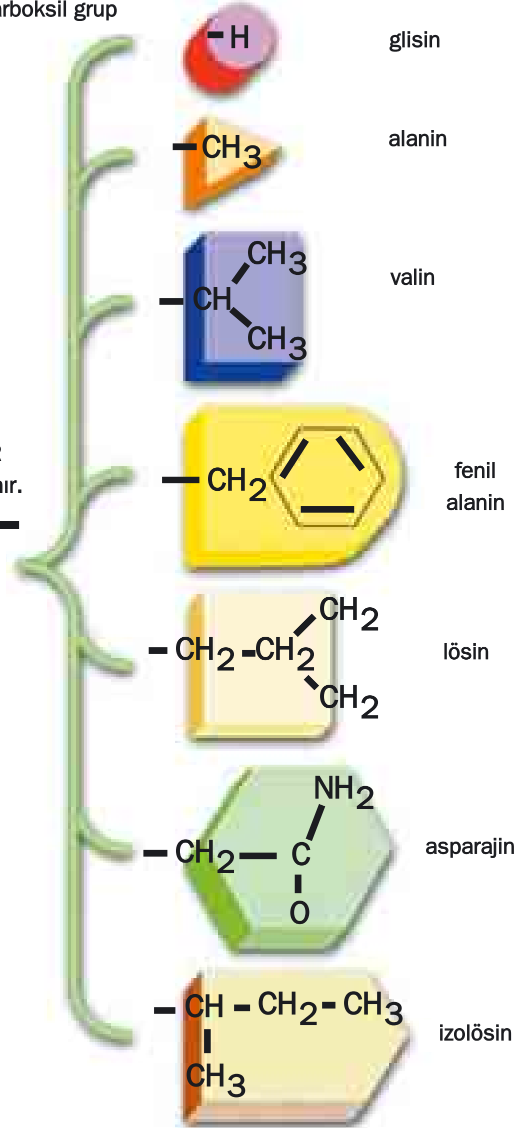

Buradan çeşitli R gruplarına bağlanır.

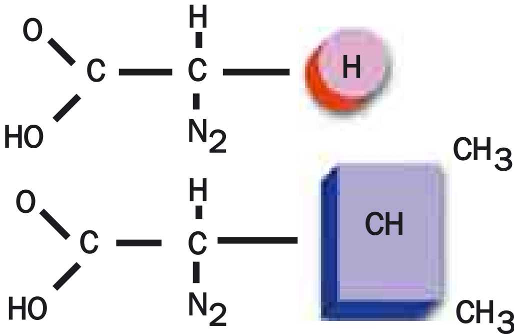
asit grubu

amino grubu

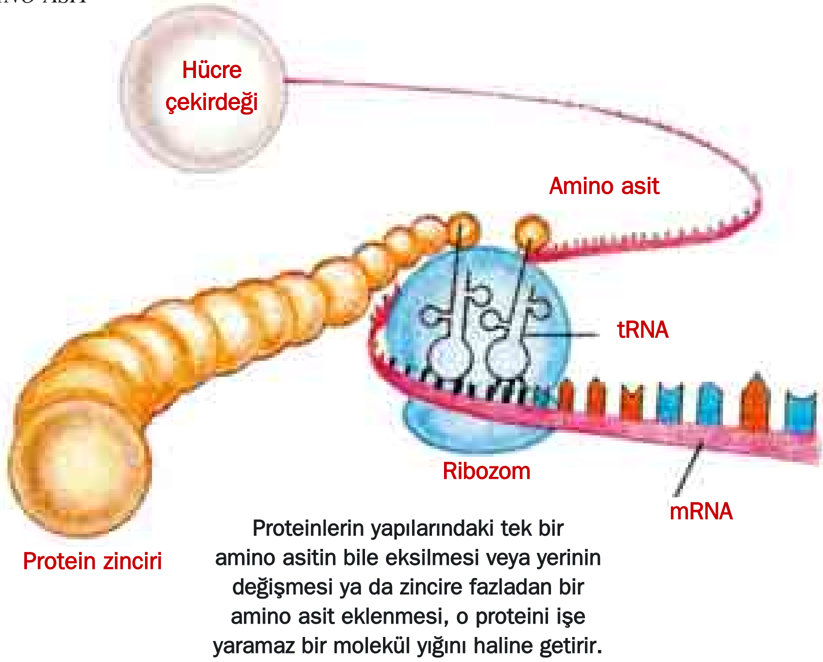
Temel amino asit parçası

ÖRNEKLER

Proteinler amino asitlerden oluşurlar. Amino asitler proteinlere göre çok daha küçük moleküller olmalarına rağmen, son derece kompleks yapıları vardır.

Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi, o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir.

amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı" diye yazar.[13]

Science News dergisinin Ocak 1999 sayısında yayınlanan bir makalede ise, amino asitlerin nasıl olup da proteinleri oluşturduğuna hala hiçbir açıklama getirilemediği şöyle belirtilmektedir:

> *Hiç kimse şimdiye kadar nasıl olup da geniş çapta dağılmış yapıtaşlarının proteinlere dönüştüğünü tatmin edici bir şekilde açıklayamamıştır. İlkel dünyanın varsayılan koşulları amino asitleri yalıtılmış bir yalnızlığa doğru sürükleyecek şekildedir.*[14]

Laboratuvar koşullarında, bilinçli müdahalelerle yapılan deneylerde dahi, proteinler için gerekli olan amino asitler üretilememektedir. Bu konuda yapılan deneyler ya başarısızlıkla sonuçlanmıştır, ya da Miller Deneyinde olduğu gibi deney esnasında birçok geçersiz metoda başvurulmuştur. Miller, deneyinde, ilkel atmosferde bulunmayan maddeleri kullanmış ve ilkel atmosferde bulunmayan ortamlar oluşturmuştur. Bunun sonucunda oluşan amino asitler de, canlıların proteinlerinin yapısında bulunmayan sağ-elli amino asitlerdir. (bkz. Miller Deneyi) Daha amino asitlerin tesadüfen nasıl oluştuklarını açıklayamayan evrimciler, bu amino asitlerin ilkel dünya koşullarında tesadüfen oluştuklarını ve tesadüfen en doğru amino asitlerin, en doğru sayıda, en doğru sıralama ile dizilerek proteinleri meydana getirdiklerini iddia ederler. Bu konu evrim teorisinin en büyük açmazlarından biridir. (bkz. Protein)

Amino asitler, birbirlerine farklı bağlantı yerlerinden bağlanarak, proteinin üç boyutlu yapısını meydana getirirler. Bu özellik, proteinlerin daha da kompleks bir yapı kazanmalarına neden olur.

ANALOJİ

Evrimciler canlılar arasındaki birtakım benzerliklere dayanarak, aralarında ata-torun ilişkisi kurmaya çalışırlar. Ancak bir kısım canlılar vardır ki, fonksiyon bakımından benzer organlara sahip olmalarına rağmen, aralarında hiçbir evrimsel bağ kurulamaz. Bu tür bir benzerliğe "analoji", böyle organlara da "analog organlar" denir. Analog organlar yapı ve gelişme bakımından farklı, fakat fonksiyonları aynı olan organlardır.[15] Örneğin kuşların, böceklerin, memeli olan yarasaların kanatları fonksiyon olarak benzer olmalarına rağmen, aralarında sözde evrimsel bir ilişki yoktur.

Dolayısıyla evrimciler, aralarında evrimsel bir akrabalık bağı kuramadıkları bu benzer organların, ayrı ayrı evrimleşmenin ürünü olduğunu söylemek zorunda kalırlar. Örneğin kanatın kuşlarda, böceklerde, memeli olan yarasalarda ayrı ayrı "tesadüflerle" ortaya çıkması gerekmektedir. Bu durum sadece benzerliklere dayanarak evrimsel bağ kurmaya çalışan evrimciler açısından büyük bir çelişki oluşturur. Çünkü evrimciler, örneğin kanatlar gibi son derece kompleks yapıların tesadüfen nasıl oluştuğunu bir kez bile açıklayamazken bunu farklı canlılar için ayrı ayrı açıklamalıdırlar. (bkz. Homoloji; Homolog organ) Bu konu ile ilgili evrimcileri çıkmaza sürükleyen daha pek çok örnek bulunmaktadır. (bkz. Analog organ)

ANALOG ORGAN

Yüzeysel benzerlikleri olan ve hemen hemen aynı görevi yapan organlardır. Örneğin bir kelebeğin kanadı ile kuşun kanadı uçmayı, bir sineğin bacağı ile kedinin bacağı yürümeyi sağlar. Fakat bunların genetik yapıları incelendiğinde birbirlerinden tamamen farklı oldukları gözlenir. Çünkü bu tür benzerlikler yüzeyseldir.[16]

Darwin, benzer (yani "homolog") organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir ataya sahip olmaları gerektiğini öne sürmüştür. Oysa hiçbir

delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış bu yüzeysel varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanmamıştır. Bu durum karşısında, evrimciler bu organların "homolog" (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, "analog" (aralarında evrimsel ilişki olmadığı halde birbirine çok benzeyen) organlar olduğunu söylerler. (bkz. Morfolojik homoloji)

Evrimcilerin, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirlerine çok benzeyen (homolog) organları vardır. Kanat, bunun en bilinen örneğidir. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde ve diğer çeşitli böcek türlerinde de kanat vardır. Fakat evrimciler, birbirinden farklı bu sınıflar arasında hiçbir evrimsel bağ ve akrabalık kuramamaktadırlar.

Evrim teorisine göre, kanatlar birbirinden bağımsız olarak dört kez "tesadüfen" ortaya çıkmıştır: Böceklerde, uçan sürüngenlerde, kuşlarda ve uçan memelilerde (yarasada). Doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarıyla açıklanamayan kanatların dört kez ayrı ayrı oluşmaları, hem de oluşan bu kanatların birbirine benzer yapılar sergilemeleri, evrimci biyologlar için ciddi bir açmaz oluşturur.

Bir uçan sürüngenin, bir kuşun ve bir yarasanın kanatları. Aralarında hiçbir evrimsel ilişki kurulamayan bu kanatlar, benzer yapılara sahiptir.

Bu konuda evrimci tezi çıkmaza sürükleyen en somut örneklerden biri de, memeli canlılarda ortaya çıkar. Çağdaş biyolojinin ortak kabulüne göre, tüm memeliler iki temel kategoriye ayrılır; plasentalılar ve keseliler (marsupials). Evrimciler, bu ayrımın memelilerin henüz ilk başlangıcında doğduğunu ve her iki kategorinin birbirlerinden tamamen bağımsız olarak ayrı birer evrim tarihi yaşadığını varsayarlar. Ancak ne ilginçtir ki, bu iki kategoride birbirlerinin neredeyse aynı olan "çiftler" vardır. Kurtlar, kediler, sincaplar, karınca yiyenler, köstebekler ve fareler, hem plasentalılar kategorisine, hem de keseliler kategorisine birbirlerine çok benzer yapılarıyla girmektedirler.[17] Yani evrim te-

TAZMANYA KURDU VE GÜNEY AMERİKALI BENZERİ

Keseli memeliler ile plasentalı memeliler arasında "ikiz" türlerin bulunması, homoloji iddiasına çok büyük bir darbedir. Örneğin üstteki keseli Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika'da yetişen plasentalı kurt, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir. Yanda, bu iki canlının birbirlerine çok benzeyen kafatasları yer alıyor. Hiçbir "evrimsel akrabalık" öne sürülemeyen iki canlı arasında bu denli benzerlik olması, homoloji iddiasını temelsiz bırakmaktadır.

orisine göre, birbirlerinden tamamen bağımsız mutasyonların, bu canlıları ikişer kez "tesadüfen" üretmiş olmaları gerekmektedir! Elbette böyle bir olayın gerçekleşmesi mümkün değildir.

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki ilginç benzerliklerden biri de, Kuzey Amerika kurdu ile Tazmanya kurdu arasındadır. Bu canlılardan ilki plasentalılar, ikincisi ise keseliler sınıflamasına dahildir. (Avustralya kıtasının ve çevresindeki adaların Antartika'dan ayrılmasından itibaren, keseli ve plasentalı memelilerin ilişkilerinin kesildiği varsayılır ve bu dönemde hiçbir kurt türü yoktur.) Ancak ilginç olan, Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika kurdunun iskelet yapılarının neredeyse tamamen aynı olmasıdır. Özellikle kafatasları yukarıdaki şekilde görüldüğü gibi, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir.

Evrimci biyologların "homoloji" ör-

neği olarak kabul edemedikleri bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir.

ANGIOSPERM

Çiçekli bitkilere verilen isimdir. Yeryüzünde en fazla sayıda bulunan bitkilerdir. 230.000'in üzerinde türü vardır. Okyanuslardan çöllere kadar çok farklı koşullarda yetişebilmektedirler.

Bitkilerin evrimi iddiasını en açık biçimde reddeden fosil bulguları, angiospermlere aittir. Angiospermler, 43 ayrı familyaya bölünmüşlerdir ve bu 43 farklı familyanın her biri, arkalarında hiçbir ilkel "ara form" izi bulunmadan fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkar. Bu gerçek, 19. yüzyılda da fark edilmiş ve hatta bu nedenle Darwin, angiospermlerin kökenini **"rahatsız edici bir sır"** olarak tanımlamıştır. Darwin'den bu yana yapılan tüm araştırmalar, bu bitkilerin kökenine dair evrimsel bir açıklama getirememiştir. Evrimci paleobotanikçi N. F. Hughes, *Paleobiology of Angiosperm Origins* adlı kitabında şu itirafta bulunur:

140 milyon yıl yaşındaki *Archæfructus* türüne ait bu fosil, bilinen en eski angiosperm (çiçekli bitki) kalıntısıdır. Bugünkü benzerlerinden farkı olmayan bitki, çiçekleri ve meyvesi ile kusursuz bir yapıya sahiptir.

Karadaki bitkilerin en baskın grubu olan angiospermlerin evrimsel kökeni, bilim adamlarını 19. yüzyılın ortalarından beri

şaşırtmaktadır... Detaylardaki birkaç istisna dışında, bu soruna tatminkar bir cevap bulunamayışı devam etmektedir ve sonunda çoğu biyolog bu sorunun fosil kayıtlarıyla çözülmesinin imkansız olduğu sonucuna varmıştır.[18]

Daniel Axelrod ise, *The Evolution of Flowering Plants, in The Evolution Life (*Evrimsel Süreçte Çiçekli Bitkilerin Evrimi) adlı kitabında, çiçekli bitkilerin kökeni konusunda şu yorumu yapar:

Angiospermlere, yani çiçekli bitkilere yol açan ilkel grup, fosil kayıtlarında henüz tespit edilmemiştir ve yaşayan hiçbir angiosperm böyle bir bağlantıya işaret etmemektedir.[19]

Bilim adamlarının yukarıda belirtilen açıklamalarında da görüldüğü gibi, angiospermler fosil kayıtlarında, hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan aniden belirmişlerdir. Çiçekli bitkiler gibi son derece kompleks canlıların birdenbire ortaya çıkmaları, onların yaratıldıklarının bir göstergesidir.

ANORGANİK EVRİM

Anorganik evrim, canlılığın ortaya çıkışından evvel, evrenin ve dünyanın oluşumunu tesadüfi süreçlerle açıklamaya çalışır. Herşeyi evrimle açıklamaya çalışan kimseler materyalizmin öngördüğü gibi evrenin sonsuzdan beri var olduğunu, yani yaratılmadığını ve evrende hiçbir tasarım, plan ve amaç olmadığını, herşeyin tesadüf ürünü olduğunu savunurlar. Ancak 19. yüzyıl materyalistlerinin, o dönemin ilkel bilim düzeyi içinde büyük hararetle savundukları bu iddialar, 20. yüzyıldaki bilimsel bulgular tarafından yıkılmıştır.

Önce, evrenin sonsuzdan beri var olduğu iddiası tarihe karışmıştır. 1920'li yıllardan itibaren evrenin yapısı hakkında elde edilen bilgiler, evrenin belirli bir zaman önce bir "Büyük Patlama" (Big Bang) ile yoktan var olduğunu ispatlamıştır. Yani evren sonsuz değildir, yoktan yaratılmıştır. (bkz. Big Bang teorisi)

20. yüzyılın ilk yarısında yazdığı kitaplarla materyalizmin ve Marksizm'in ünlü bir savunucusu haline gelen Georges Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkele-*

ri adlı kitabında, "sonsuz evren" modelinin geçerliliğine güvenerek yaratılışa şöyle karşı çıkıyordu:

> *Evren yaratılmış bir şey değildir. Eğer yaratılmış olsaydı, o takdirde, evrenin Allah tarafından belli bir anda yaratılmış olması ve evrenin yoktan var edilmiş olması gerekirdi. Yaratılışı kabul edebilmek için, herşeyden önce, evrenin var olmadığı bir anın varlığını, sonra da, hiçlikten (yokluktan) bir şeyin çıkmış olduğunu kabul etmek gerekir. Bu ise bilimin kabul edemeyeceği bir şeydir.*[20]

Politzer, yaratılışa karşı sonsuz evren fikrini savunurken, bilimin kendi tarafında olduğunu sanıyordu. Oysa bilim, çok geçmeden, Politzer'in "eğer öyle olsa, bir Yaratıcı olduğunu kabul etmek gerekir" dediği gerçeği, yani evrenin bir başlangıcı olduğu gerçeğini ispatladı.

ANTİBİYOTİK DİRENCİ

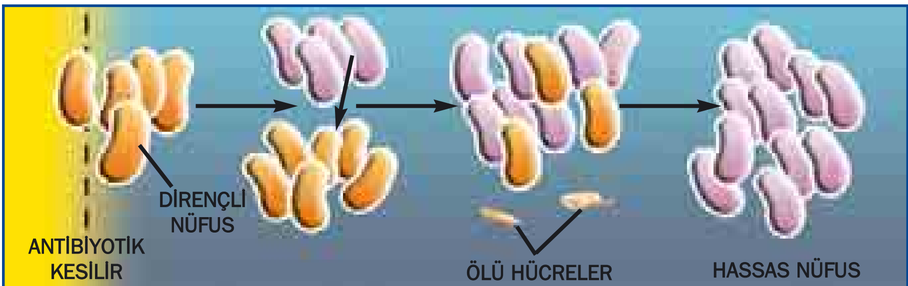
Bakteriler, belli bir antibiyotiğe sürekli maruz kaldıklarında, o antibiyotiğe karşı direnç göstermeye başlarlar ve bir süre sonra antibiyotiğin o bakteri türü üzerindeki etkisi yok olur. Evrimciler, bazı bakterilerin antibiyotiklere karşı direnç göstermelerini evrime delil olarak gösterirler. Bu direncin bakterilerde meydana gelen mutasyonlar sonucunda geliştiğini iddia ederler. Oysa bakterilerde meydana gelen direnç, onların mutasyon sonucunda sonradan geliştirdikleri bir özellik değildir. Çünkü bakteriler bu özelliğe antibiyotiğe maruz kalmadan önce de sahiptirler. *Scientific American* dergisi, evrimci bir yayın olmasına karşın, Mart 1998 sayısında bu konuda şöyle bir açıklamaya yer vermiştir:

> *Çok sayıda bakteri, daha ticari antibiyotikler kullanılmaya başlamadan önce de direnç genlerine sahipti. Bilim adamları bu genlerin neden evrimleştiklerini ve varlıklarını sürdürdüklerini kesinlikle bilmiyorlar.*[21]

Görüldüğü gibi, direnç sağlayan genetik bilginin, antibiyotiklerden önce var olması, evrimciler tarafından açıklanamayan ve teorinin iddiasını geçersiz kılan bir gerçektir.

Dirençli bakterilerin, antibiyotiklerin keşfinden yıllarca önce mevcut olduğu, ciddi bir bilimsel yayın olan *Medical Tribune* dergisinin 29 Aralık 1988 tarihli

Dirençli bakteriler antibiyotiklerin keşfinden önce de vardı. Bakteriler sonradan antibiyotiğe maruz kalınca direnç özelliği geliştirmemişlerdir.

Bakteriler, direnç genlerini birbirlerine aktararak antibiyotiklere karşı kısa sürede bağışıklık kazanırlar.

sayısında da, ilginç bir olay aktarılarak şöyle belirtilmektedir:

1986'da yapılan bir araştırmada, 1845 yılında bir kutup keşfi sırasında hastalanarak hayatını kaybeden denizcilerin buzda korunmuş cesetleri bulunmuştur. Bu cesetlerin üzerinde 19. yüzyılda yaygın olan bazı bakteri çeşitleri tespit edilmiş ve bunlar test edildiğinde, 20. yüzyılda üretilmiş pek çok modern antibiyotiğe karşı direnç özellikleri taşıdıkları hayretle saptanmıştır.[22]

Bu tür direnç özelliklerinin penisilinin icadından önce de birçok bakteri türünde mevcut olduğu, tıp dünyasında bilinen bir gerçektir. Dolayısıyla bakterilerdeki direnç özelliğinin evrimsel bir gelişme gibi öne sürülmesi kesinlikle yanlış bir iddiadır.

Günlük dilde "bakterilerin bağışıklık kazanması" denen süreç gerçekte şöyle oluşur:

Bakterilerin kendi türleri içinde sayısız varyasyonları (çeşitleri) vardır. Bu varyasyonların bir kısmı, yukarıda belirtildiği gibi, bazı ilaçlara karşı direnç sağlayacak genetik bilgiye sahiptir. Bakteriler belli bir ilacın etkisine maruz kaldıklarında, ilaca dayanıksız varyasyonlar yok olur; dirençliler ise hayatta kalır ve daha fazla çoğalma imkanına kavuşurlar. Belli bir zaman sonra tamamen yok olan dirençsiz bakterilerin yerini, hızla çoğalan bu dirençli bakteriler doldurur. Bir süre sonra, aynı bakteri türü yalnızca söz konusu antibiyotiğe dirençli olan bireylerden oluşmuş bir koloni haline gelir ve artık aynı antibiyotik o bakteri türüne karşı etkisiz olur. Ancak bakteri yine aynı bakteri, tür yine aynı türdür. Herhangi bir evrim yaşanmamıştır.

Bakterilerdeki Direnç Aktarma Mekanizmaları

Bakteriler antibiyotiklere karşı direnç özelliğini, geçmiş dirençli jenerasyonlarından genetik miras olarak edindikleri gibi, diğer bakterilerdeki direnç genlerini kendilerine transfer etme yoluyla da elde edebilirler.

Direnç genleri genellikle "plasmid"ler aracılığıyla diğer bakterilere taşınırlar. Plasmidler, bakterideki küçük DNA halkacıklarıdır ve direnç genleri sıklıkla bu plasmidlerde kodlu bulunur. Bu direnç genleri, bakterinin, bulunduğu ortamdaki çeşitli zararlı maddelere karşı dayanıklı hale gelmesini sağlar. Direnç genleri aynı zamanda bakterideki kromozomal DNA'da da bulunabilir. Kromozom, bakteri hücresindeki plasmidlerden çok daha büyük ve hücrenin çoğalmasını ve fonksiyonlarını yöneten bir DNA molekülüdür.

Antibiyotiklere karşı bağışıklık genine sahip olan bir bakteri, sahip olduğu bu genetik bilgiyi, diğer bir bakteriye plasmid transferi yaparak ulaştırabilmektedir. Direnç genleri bazen virüsler aracılığıyla da transfer edilir. Bu durumda virüs, bir bakteriden aldığı direnç genini bir başka bakteriye aktarır. Ayrıca bir bakteri öldüğünde ve içindeki hücre parçaları ortama dağıldığında, bir başka bakteri ortamda serbest halde bulunan direnç genini kendine aktarabilir.

Dirençsiz bir bakteri, bu şekilde edindiği bir direnç genini kolaylıkla kendi DNA molekülleri arasına katabilir. Çünkü direnç genleri genellikle "transpozon" adı verilen küçük DNA üniteleri şeklindedir ve kolaylıkla başka DNA molekülleri arasına dahil olabilir.

Bu gibi mekanizmalar sayesinde bir tek dirençli bakteriden çok kısa bir süre içinde dirençli bir bakteri kolonisi ortaya çıkabilir. Bu olgunun evrimle bir ilgisi yoktur; çünkü bakterilere direnç sağlayan genler, mutasyonlar sonucunda sonradan oluşmamaktadır. Sadece, zaten var olan genler bakteriler arasında birbirlerine aktarılmaktadır.

ANTROPOLOJİ

Antropoloji, insanın kökenini, biyolojik özelliklerini, toplumsal ve kültürel yönlerini inceleyen bilim dalıdır. Bu bilim dalı önceleri, insanlık tarihini öğrenmek girişimi olarak başlamıştı. Gerçekten de Yunanca'dan gelen bu sözcüğün anlamı "insanın incelenmesi"dir. 19. yüzyılda Charles Darwin'in, canlıların gelişme ve değişim sürecine ilişkin evrim kuramını ortaya atmasından sonra bilim adamları bu alana ilgi duydu ve insanın sözde evrimi hakkında yeni yeni görüşler öne sürmeye başladılar.

Bilim adamları insan topluluklarının nasıl büyüdüğünü ve ne yönde değişikliğe uğradıklarını, siyasal örgütlenmelerin, sanatın ve müziğin nasıl doğduğunu öğrenmek istiyorlardı. Bütün bu çabaların sonucunda antropoloji biliminde insanlık tarihinin değişik alanlarını inceleyen uzmanlık dalları ortaya çıktı: Fiziksel antropologlar, kültürel antropologlar... Fakat evrim teorisinin ortaya atıl-

masından sonra kültürel antropoloji, insanı kültürlü bir hayvan olarak; fiziki antropoloji ise insanı biyolojik bir organizma olarak ele aldı. Bu çarpık zihniyetin sonucunda antropoloji, evrimci bilim adamlarının çalışma sahası olarak pek çok gerçek dışı ve taraflı yoruma maruz kalmıştır.

ARA GEÇİŞ FORMU (ARA TÜRLER)

Evrim teorisinin iddiasına göre, yeryüzünde yaşayan ve geçmişte yaşamış tüm canlı türleri birbirlerinden türeyerek ortaya çıkmışlardır. Türlerin birbirlerine dönüşümü ise, evrim teorisine göre, yavaş yavaş ve kademe kademe olmuştur. Dolayısıyla, bu iddiaya göre iki canlı türü arasındaki geçiş dönemini yansıtan ve her iki türden bazı özellikler taşıyan birtakım canlıların yaşamış olması zorunludur. Örneğin, balıklar karaya çıkıp sürüngenlere dönüşene kadar mutlaka yarı solungaçlı yarı akciğerli, yarı yüzgeçli yarı ayaklı türden bazı canlıların milyonlarca yıl boyunca yaşamış olmaları gerekir. Evrimciler, geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali canlılara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer evrim teorisi doğru olsaydı, bu tür canlıların geçmişte yaşamış olmaları ve bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekirdi. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına fosil kayıtlarında rastlanması gerekirdi. Ancak, bugüne kadar fosil kayıtlarında tek bir ara geçiş formu fosiline dahi rastlanmamıştır. Nitekim evrim teorisinin kurucusu Charles Darwin, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştır:

> *Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu, benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.*[23]

Evrimci paleontologlar, Darwin'in bu sözlerine dayanarak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında fosil araştırmaları yaptılar ve bu ara geçiş formlarını aradılar.

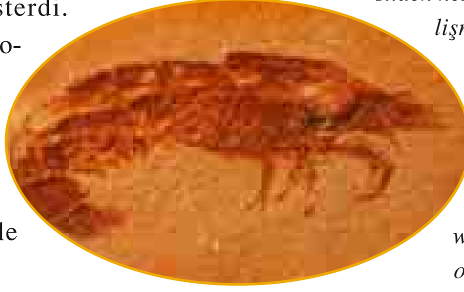
Tüm çabalara rağmen söz konusu formlara hiçbir za-

Fosil kayıtlarında Darwin'in öngördüğü gibi kademeli bir değişim yoktur. Farklı canlı türleri kendilerine has yapılarıyla bir anda ortaya çıkarlar. Bunu kabullenemeyen evrimciler iddialarını yandaki resimdeki gibi temelsiz ve spekülatif çizimlerle desteklemeye çalışırlar.

man rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrim teorisinin öngörülerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, evrim teorisini benimsemesine karşın bu gerçeği şöyle kabul eder:

*Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; **kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar** görürüz.*[24]

Farklı canlı sınıflamaları, kendilerine benzeyen ataları olmadan aniden ortaya çıkmışlar ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişim geçirmeden, durağan bir biçimde kalmışlardır.

Bir başka evrimci paleontolog Mark Czarnecki ise şu yorumu yapar:

*Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu **kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır.** Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin yaratıldığını savunan argümana destek sağlamıştır.*[25]

Ünlü biyolog Francis Hitching de, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong* adlı kitabında şöyle demektedir:

Eğer fosiller buluyorsak ve eğer Darwin'in teorisi doğruysa, o halde kayaların belirli bir grup yaratığın, daha kompleks bir başka grup yaratığa doğru küçük kademelerle evrimleştiğini gösteren kalıntılar ortaya çıkarması gerekir. Bu nesilden nesile ilerleyen "küçük gelişmelerin" son derece iyi korunmuş olması gerekir. Ama durum hiç de böyle değildir. Aslında, bunun tam tersi doğrudur. Darwin'in "sayısız ara form olmalı, ama bunları neden yeryüzünün sayısız katmanında bulamıyoruz" derken yakınmış olduğu gibi. Darwin, fosil kayıtlarındaki bu "olağanüstü eksikliğin" sadece daha fazla fosil kazısı yapmakla ilgili olduğunu düşünmüştür. Ama her ne kadar yeni fosil kazısı yapılırsa yapılsın, bulunan türlerin neredeyse hepsinin, istisnasız, bugün yaşamakta olan hayvanlara çok benzediği ortaya çıkmıştır.[26]

Fosil kayıtları, canlı türlerinin hem bir anda ve tamamen farklı yapılarda ortaya çıktıklarını, hem de çok uzun jeolojik dönemler boyunca değişmeden sabit kaldıklarını göstermektedir. Harvard Üniversitesi paleontologlarından ve ünlü evrimci Stephen Jay Gould, bu gerçeği şöyle kabul eder:

Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:

*1. **Durağanlık**: Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönsel de-*

ğişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.

*2. **Aniden ortaya çıkış**: Herhangi bir lokal bölgede bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir.*[27]

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, evrimciler genellikle "ara geçiş formu" kavramını kasıtlı olarak gerçek anlamının dışında kullanırlar. Evrim teorisinin öngördüğü ara formlar, iki canlı türü arasında kalan, eksik ve yarım organlara sahip canlılardır. Ancak bazen ara form kavramı yanlış algılanmakta ve gerçekte ara form özelliği oluşturmayan canlı yapıları, ara form gibi düşünülmektedir. Örneğin bir canlı grubunun diğer canlı grubuna ait özellikler barındırması, bir ara tür özelliği değildir. Buna bir örnek, Avustralya'da yaşayan *Platypus*'tur. Bu canlı, bir memeli olmasına rağmen sürüngenler gibi yumurtlayarak çoğalır. Ayrıca kuşlara benzer bir gagası bulunur. Bilim adamları *Platypus* gibi canlılara "mozaik canlı" ismini verirler. Mozaik canlıların ara form sayılamayacağı, Stephen J. Gould ve Niles Eldredge gibi önde gelen evrimci paleontologlar tarafından da kabul edilmektedir.[28] (bkz. *Platypus*)

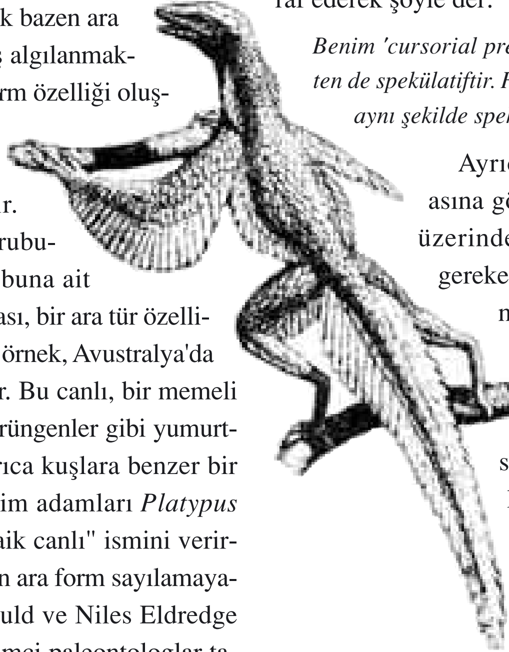
ARBOREAL TEORİ

Kara canlısı olan sürüngenlerin nasıl olup da uçmaya başladıkları konusunda öne sürülen iki evrimci teoriden biridir. Arboreal teoriye göre kuşların ataları ağaçlarda yaşayan sürüngenlerdir ve bunlar zamanla "daldan dala atlayarak kanatlanmışlardır". (Diğer görüş de kuşların yerden yukarı doğru havalandıklarını savunan Cursorial teoridir.) Söz konusu teori tamamen hayalidir ve teoriyi destekleyen hiçbir bilimsel kanıt yoktur.

Nitekim Cursorial teoriyi öne süren John Ostrom, her iki hipotezi savunanların ancak spekülasyon yapabildiklerini itiraf ederek şöyle der:

Benim 'cursorial predator' teorim gerçekten de spekülatiftir. Fakat arboreal teori de aynı şekilde spekülatiftir.[29]

Ayrıca bu teorinin iddiasına göre, geçmişte dünya üzerinde "yaşamış olması" gereken ara geçiş formlarına da (bkz. Ara geçiş formu) hiçbir zaman rastlanmamıştır. (bkz. Cursorial teori; Kuşların kökeni)

Evrimcilerin uçuşun kökenini açıklamak için ortaya attıkları teorilerden biri sürüngenlerin "daldan dala atlarken kuş haline geldiklerini" savunur. Oysa ne yavaş yavaş kanatlanan canlılara dair fosiller vardır, ne de bunu sağlayabilecek doğal bir süreç...

ARCHÆOPTERYX

140 milyon yıl önce, Jurassic döneminde yaşayan ve daha sonra soyu tükenen bir kuş türüdür. *Archæopteryx*'in günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklerinin olması, evrimcilerin bu kuşu sözde dinozor atalarından ayrılan ve yeni uçmaya başlayan bir ara tür olarak göstermelerine neden olmuştur. Evrim teorisine göre, *Velociraptor* veya *Dromeosaur* ismi verilen küçük yapılı dinozorların bir kısmı evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardır. *Archæopteryx* ise, bu iddiaya göre, yeni yeni uçmaya başlayan bu kuşların atasıdır.

Oysa *Archæopteryx* fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler, bu anlatımın bilimsel bir temeli olmadığını göstermektedir. Bu canlı, iyi uçamayan bir ara geçiş formu değil, sadece günümüz kuşlarından farklı bazı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türüdür. Son bulgular ve incelemeler sonucunda *Archæopteryx* hakkında elde edilen sonuçlar şunlardır:

• Bu canlının "sternum" adındaki göğüs kemiğinin olmaması, canlının uçamayacağının en önemli kanıtı olarak gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

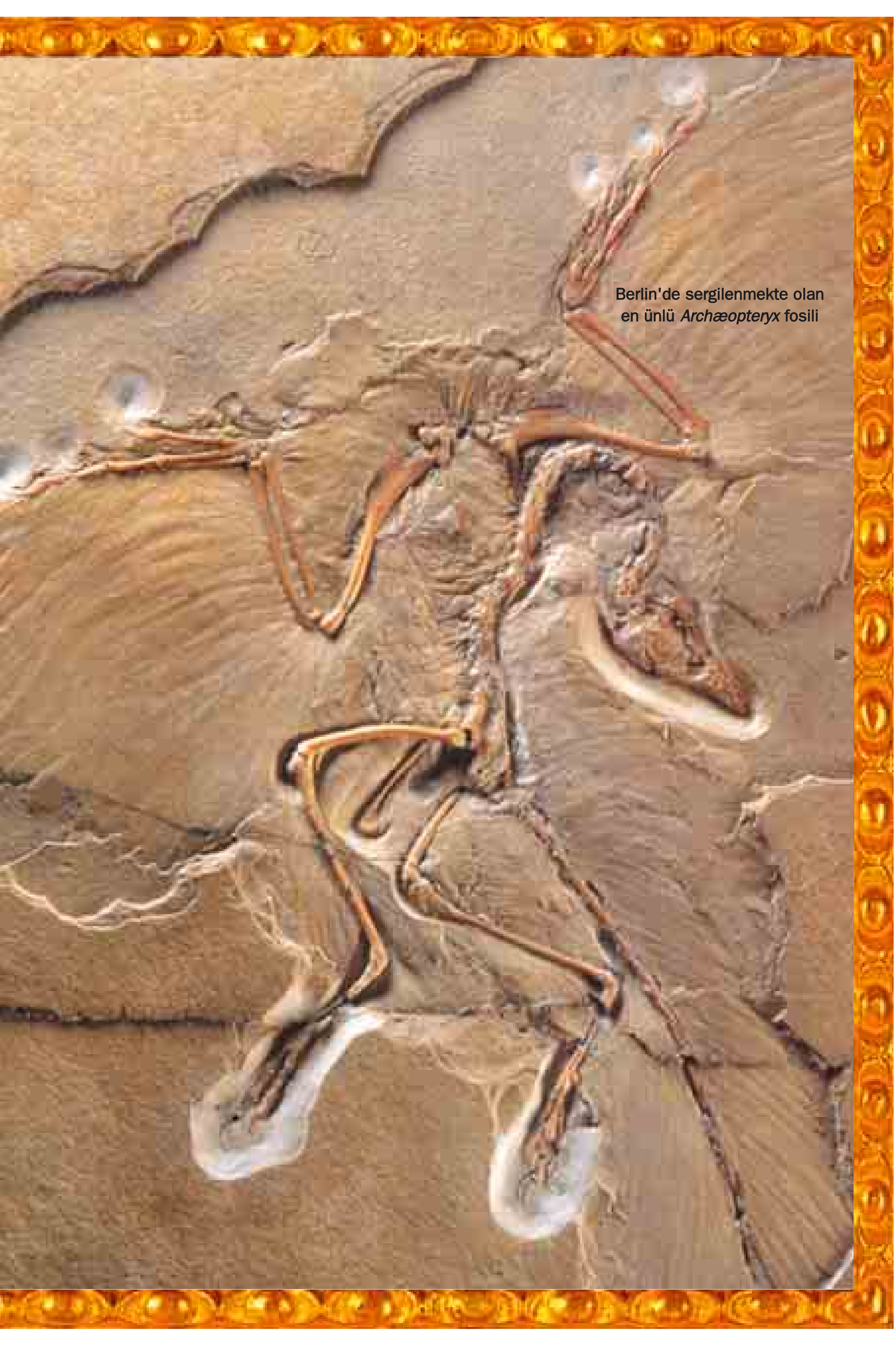
Ancak 1992 yılında bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili bu argümanın yanlış olduğunu gösterdi. Bu fosilde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. *Nature* dergisinde yeni bulunan bu fosil şöyle anlatılıyordu:

> *Son bulunan yedinci Archæopteryx fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan bir dikdörtgensel göğüs kemiğinin varlığına işaret ediyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala spekülasyona dayalı, ama* ***göğüs kemiğinin varlığı, güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor****.*[30]

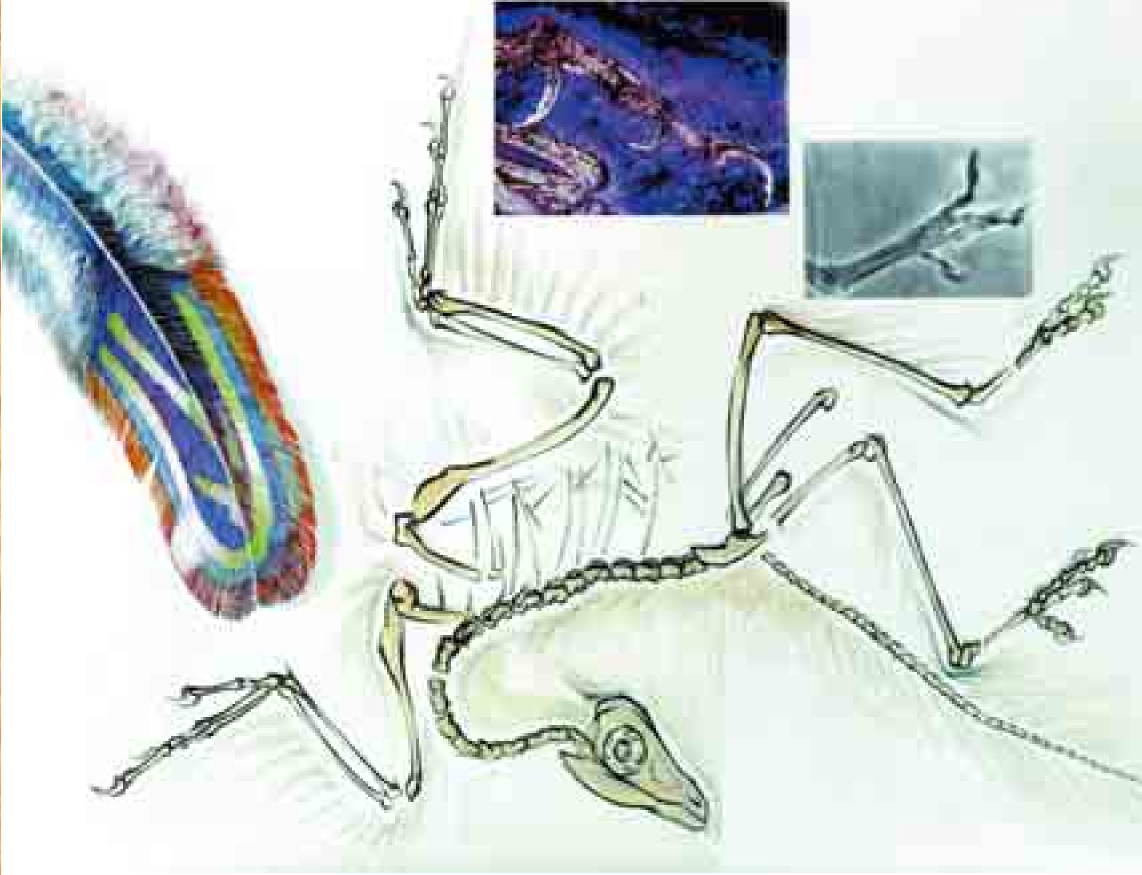
Bu bulgu, *Archæopteryx*'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

• Ayrıca *Archæopteryx*'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini göstermektedir. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, *"tüylerinden dolayı bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu"*.[31]

• *Archæopteryx*'in tüylerinin ortaya çıkarmış olduğu bir başka gerçek, bu canlının sıcakkanlı oluşudur. Bilindiği gibi sürüngenler ve dinozorlar soğukkanlı, yani vücut ısılarını kendileri üretmeyen, çevrenin sıcaklığının vücut ısılarını etkilediği canlılardır. Kuşlarda bulunan tüylerin en önemli fonksiyonlarından bir tanesi, kuşun vücut ısısını korumasıdır. *Archæopteryx*'in tüylü olması, bu kuşun dinozorların aksine sıcakkanlı

Berlin'de sergilenmekte olan en ünlü *Archæopteryx* fosili

Archæopteryx'in anatomisi üzerinde yapılan incelemeler, canlının eksiksiz bir uçuş yeteneğine sahip, tipik bir kuş olduğunu ortaya koymuştur. *Archæopteryx*'i sürüngenlere benzetme çabası tamamen dayanaksızdır.

olduğunu, yani vücut ısısını korumaya ihtiyacı olan gerçek bir kuş olduğunu gösteriyordu.

• Evrimci biyologların *Archæopteryx*'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları en önemli iki nokta ise, bu hayvanın kanatlarının üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir.

Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri ve ağzında dişleri olduğu doğrudur, ancak bu özellikleri, canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, *Touraco corythaix* ve *Opisthocomus hoatzin*'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir açıdan sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuştur. Dolayısıyla *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu öne sürerek yanılmaktadırlar. Çünkü dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının

yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların *Archæopteryx*'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek *Archæopteryx* ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın tarihlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

Ayrıca, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların diş yapıları, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan dinozorların diş yapılarından çok farklıdır. Martin, Stewart ve Whetstone gibi ünlü kuşbilimcilerin yaptıkları ölçümlere göre, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen theropod dinozorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.[32]

Bir *Archæopteryx* illüstrasyonu.

• Son dönemlerde bulunan bazı fosiller, *Archæopteryx*'le ilgili evrimci senaryonun geçersizliğini başka yönlerden de ortaya koymuştur.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, *Confuciusornis* olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. *Archæopteryx* ile aynı yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarınınkiyle aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu. Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı–sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, *Archæopteryx*'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezlerle çelişiyordu.[33]

Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuşun varlığı Hou, Martin ve Alan Feduccia tarafından *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. *Liaoningornis*, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.[34]

Archæopteryx'e ait bir rekonstrüksiyon

Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.[35] *Archæopteryx*'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise *Eoalulavis* oldu. *Archæopteryx*'ten 30 milyon yıl daha genç, yani 120 milyon yaşında olduğu söylenen *Eoalulavis*'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.[36]

Archæopteryx'in sürüngenlerle kuşlar arasında ara geçiş formu olmadığına dair bir delil de, 2000 yılında Çin'de bulunan bir kuş fosili ile geldi. *Longisquama* ismi verilen bu canlının 220 milyon yıl önce Orta Asya'da yaşadığı belirtildi. *Science* ve *Nature* gibi ünlü bilim dergileri ve BBC televizyonu bu fosil hakkında şu bilgileri verdi:

Orta Asya'da bulunan ve günümüzden 220 milyon yıl önce yaşadığı anlaşılan söz konusu fosilin tüm vücudunun tüylerle kaplı olduğu, kuşların atası olduğu iddia edilen Archæptoryx'de ve günümüz kuşlarında olduğu gibi bir lades kemiğine sa-

hip olduğu ve tüylerinde içi boş sapların bulunduğu tespit edildi. Bu ise, Archæopteryx'in kuşların atası olduğu iddialarını geçersizleştiriyor. Çünkü bulunan fosil Archæopteryx'ten 75 milyon yıl daha yaşlı; yani kuşların atası olduğu iddia edilen canlıdan 75 milyon yıl önce de tüm özellikleriyle tam bir kuş yaşıyordu.[37]

Böylece *Archæopteryx* ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve *Archæopteryx* benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı.

Kısacası *Archæopteryx*'in birtakım özellikleri, bu canlının bir "ara form" olmadığını göstermektedir. Nitekim bugün evrim teorisinin ünlü savunucularından Harvard paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge de, *Archæopteryx*'in farklı özellikleri bünyesinde barındıran bir "mozaik" canlı olduğunu, ama asla bir ara form olmadığını kabul etmektedirler.[38]

ARCHÆORAPTOR

Çin'de "bulunduğu" iddia edilen, ancak 2001 yılında sahte olarak üretildiği anlaşılan bir fosil.

Archæoraptor'un sahte bir fosil olduğu, araştırmacıların yaptıkları detaylı analizler sonucunda anlaşıldı. İncelemeyi yapan bilim adamları, yapılan sahtekarlığı *Nature* dergisinde şöyle açıkladılar:

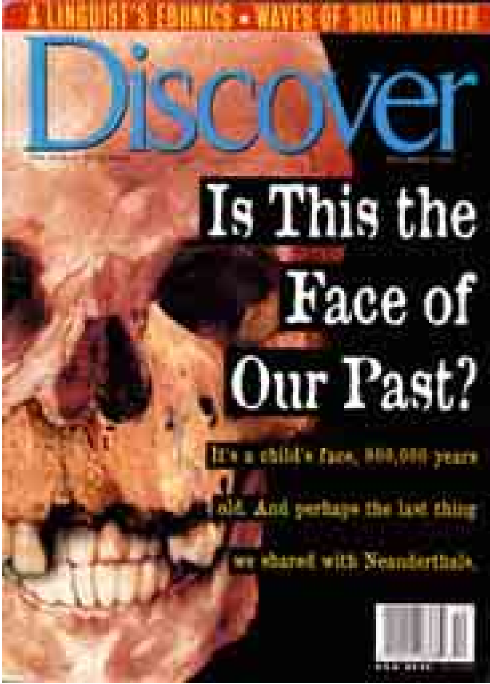
Archæoraptor fosili kayıp halka olarak duyuruldu ve kuşların belirli bir cins dinozordan evrimleştiğine dair en iyi delil olma iddiasındaydı... Fakat Archæoraptor'un bir kuşun ve uçamayan bir dromaeosaurid dinozorunun kemiklerinin

Dino-kuş palavra çıktı

Kaçakçının işi

Bir kısım medya kuruluşları, evrim teorisini sorgusuz sualsiz kabullenmekte ve bulunan her yeni fosili, evrim teorisine bilimsel bir destekmiş gibi kamuoyuna sunmaktadırlar. Örneğin *Archæoraptor* isimli fosil, 1999 yılında "kanatlı dinozor" olarak gazeteler aracılığıyla tüm dünyaya empoze edilmiştir. Oysa yaklaşık iki yıl sonra, söz konusu fosilin yeni bir evrim sahtekarlığı olduğu ortaya çıkmış ve bu kez aynı gazeteler "dino-kuşun" "palavra" olduğunu kabul etmek zorunda kalmışlardır.

birleştirilmesiyle oluşturulan bir sahtekarlık olduğu gösterilmiştir... İskelet açıkça birçok kırık parçadan yeniden birleştirilmişti ve iskelet, dişler, tüyler, Archæopteryx'ten daha iyi uçabilen bir kanat ve uçmayan bir dinozorun kuyruğu da dahil eşsiz bir kombinasyona sahipti... Archæoraptor'un iki ya da daha fazla türü temsil ettiği ve en az iki, muhtemelen beş ayrı örnekten birleştirildiği sonucuna vardık... Bu, bilim adına bir kayıptır. Paleontoloji zaten bugüne kadar Piltdown Adamı sahtekarlığı ve Johann Beringer'in 'duran taşları' ile oldukça zarar görmüştür ve birçok fosil bilmeden ya da kasıtlı olarak yanıltıcı konstrüksiyonlara konu olmuştur.[39] (bkz. Piltdown Adamı)

AŞAĞI IRK

(bkz. Darwinizm ve ırkçılık)

ATAPUERCA KAFATASI

1995 yılında, Madrid Üniversitesi'nden üç İspanyol paleoantropolog, İspanya'da "Atapuerca" adı verilen bölgedeki Gran Dolina mağarasında bir fosil buldular. Fosil, günümüz insanıyla tamamen aynı görünüme sahip 11 yaşındaki bir çocuğa ait bir insan yüzü parçasıydı. Ancak çocuk öleli tam 800 bin yıl olmuştu. Bu, evrimciler açısından şaşırtıcı bir bulguydu; çünkü bu kadar eski bir dönemde henüz *Homo sapiens*'in (günümüz insanı) yaşadıklarını ummuyorlardı. (bkz. İnsanın hayali soyağacı)

Discover dergisi, Aralık 1997 sayısında konuya geniş yer verdi. Bu fosil, Gran Dolina araştırma ekibinin başı Arsuaga Ferreras'ın bile insanın evrimi

İspanya'da bulunan yüz kemiği, bizimle aynı yüz yapısına sahip insanların 800 bin yıl öncesinde de yaşadıklarını gösteriyordu.

Atapuerca'da bulunan fosilden yola çıkılarak yeniden inşa edilen kafatası (solda) ile günümüz insanına ait kafatası (sağda) olağanüstü derecede benzerdir.

hakkındaki inançlarını sarsmıştı. Ferreras şöyle diyordu:

Büyük, geniş, şişkin, yani anlayacağınız ilkel bir şeyle karşılaşmayı umuyorduk. 800 bin yıl yaşındaki bir çocuktan beklentimiz, Turkana Çocuğu gibi bir şey olmasıydı. Ama bizim bulduğumuz bütünüyle modern bir yüzdü... Bunlar sizi sarsan türden şeyler: Fosil bulmak değil, tamam fosil bulmak da beklenmedik ve güzel bir olay. Fakat en etkileyici olanı, bugüne ait olduğunu düşündüğünüz bir şeyi geçmişte bulmanız. Bu, bir anlamda, Gran Dolina'da kasetçalar bulmak gibi bir şey. Böyle bir şey çok şaşırtıcı olurdu elbette. Alt Pleistosen tabakalarında teypler, kasetler bulmayı beklemiyoruz, ancak 800 bin yıllık "modern" bir yüz bulmak da bunun gibi bir şey. Onu gördüğümüzde çok şaşırmıştık.[40]

Bu fosil, *Homo sapiens'*in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama evrimcilerin hayali evrim soyağacına göre, 800 bin yıl önce *Homo sapiens*'in yaşamamış olması gerektiği için, evrimciler bu fosilin başka bir türe ait olduğuna karar verdiler. Bu yüzden *Homo antecessor* adlı hayali bir tür oluşturdular ve *Atapuerca* kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

ATIN KÖKENİ

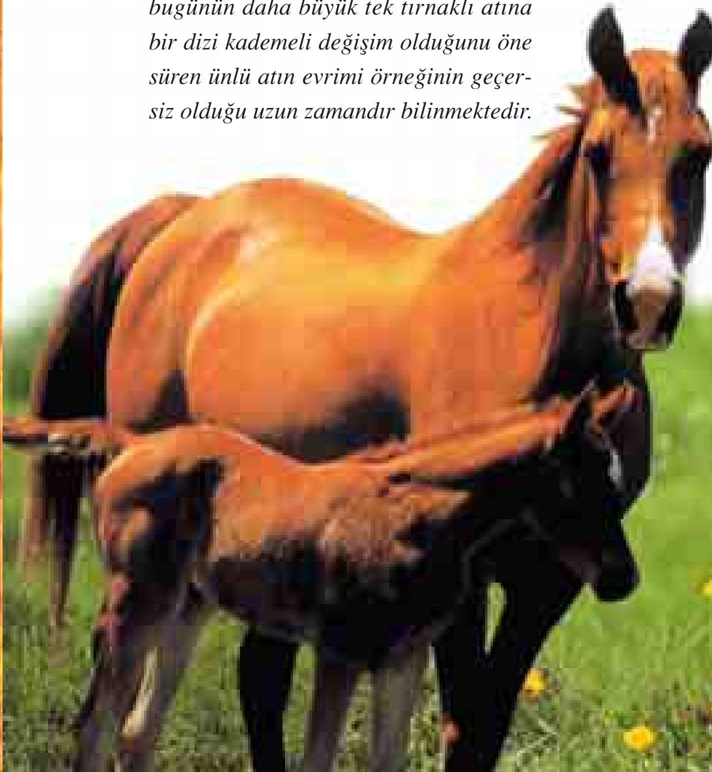
"Atın evrimi"ni sembolize ettiği iddia edilen şemalar, yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.[41]

Atın evrimi şemalarının sergilendiği "İngiltere Doğa Tarihi Müzesi"nin yöneticilerinden ünlü evrimci paleontolog Niles Eldredge de, hala müzenin alt katında duran bu şema hakkında şunları söyler:

Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin yalnızca spekülasyon olduklarını düşünüyorum.[42]

Hiçbir bilimsel delil tarafından desteklenmemesine rağmen atın evrimi senaryosu, Hindistan,

İngiltere Doğa Tarihi Müzesi'nde yer alan "atın evrimi sergisi". Bu ve benzeri "atın evrimi" şemaları, farklı devirlerde, farklı coğrafyalarda yaşamış bağımsız canlı türlerinin, son derece taraflı bir bakış açısıyla birbirleri ardına dizilmesiyle oluşturulur. Gerçekte "atın evrimi"ne dair hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin, evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda, küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan şemalarla ortaya atılmıştır. Farklı araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soyağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen devrinde yaşamış *Eohippus* (*Hyracotherium*) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. (bkz. *Eohippus*) Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan *Eohippus*, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan *Hyrax* isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.[43]

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. *Eohippus* ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de (*Equus nevadensis* ve *Equus occidentalis*) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.[44] Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ve atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

> *Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin bir araya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.*[45]

Tüm bu gerçekler, evrimin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymaktadır. Diğer türler gibi atlar da, evrimsel bir ataya sahip olmadan var olmuşlardır.

AUSTRALOPITHECUS

İnsanın hayali evrim şemasındaki ilk kategori olan *Australopithecus*, "güney maymunu" anlamına gelir. Bu canlıların ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. *Australopithecus* türlerinin tümü [*Australopithecus aferensis*, *Australopithecus africanus*, *Australopithecus boisei*, *Australopithecus robustus* (*Zinjanthropus*)], günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır.

Tümünün beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm.) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek *Australopithecus* dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı; birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konuda evrimcilerin ortaya attığı

iddia ise, *Australopithecuslar*'ın, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik yürüdükleridir. Ama pek çok bilim adamı, *Australopithecus*'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur. İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini 15 yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, *Australopithecuslar*'ın sadece sıradan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna varmıştır.[46]

Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecuslar*'ın iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınınkine benzetmektedir.[47]

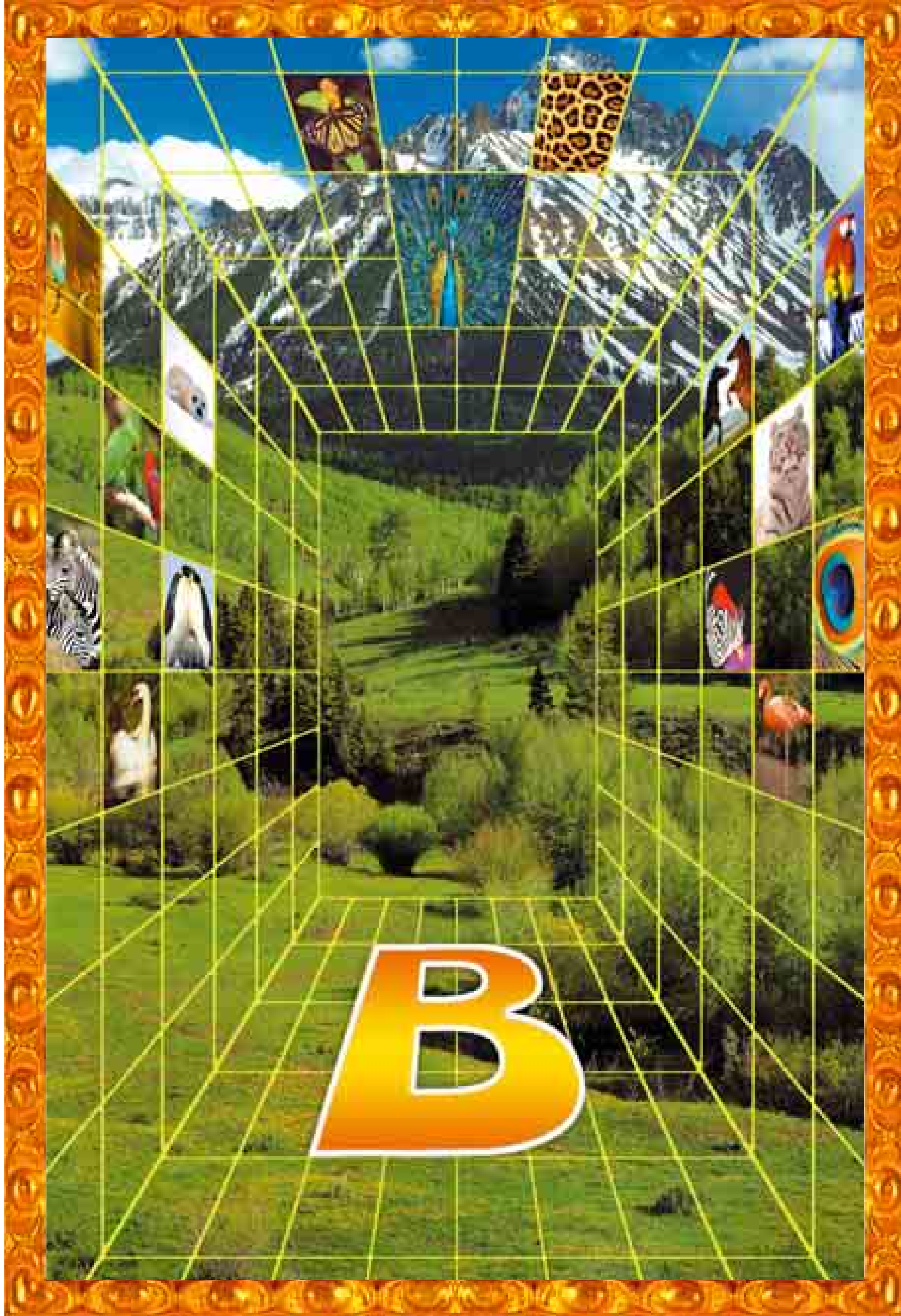
Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, son dönemde evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilmektedir. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. *Australopithecus* afarensis türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığını kullanarak *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir *Australopithecus* fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

Australopithecus türleri, kafataslarının yanı sıra iskelet yapıları yönünden de günümüz maymunlarına büyük benzerlik gösterirler.

Yeni bir teori Australopithecus cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... Australopithecuslar ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor. .[48]

AVIEN AKCİĞER

(bkz. Kuş akciğerlerinin kökeni)

B

BAKTERİ KAMÇISI

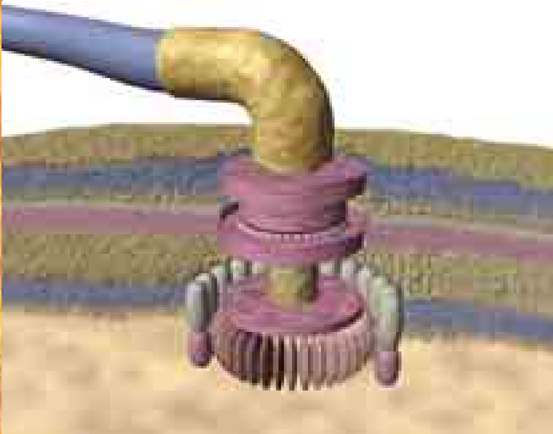
Bakteri kamçısı, bazı bakteriler tarafından sıvı bir ortamda hareket edebilmek için kullanılır. Organ, bakterinin hücre zarına tutturulmuştur ve canlı, ritmik bir biçimde dalgalandırdığı bu kamçıyı bir palet gibi kullanarak dilediği yön ve hızda yüzebilir.

Bakterilerin kamçısı uzun zamandır bilinmektedir. Ancak son 10 yıl içindeki gözlemler, bu kamçının detaylı yapısını ortaya çıkarınca bilim dünyası şaşkına dönmüştür. Çünkü kamçının, önceden sanıldığı gibi basit bir titreşim mekanizmasıyla değil, çok karmaşık bir "organik motor" ile çalıştığı ortaya çıkmıştır.

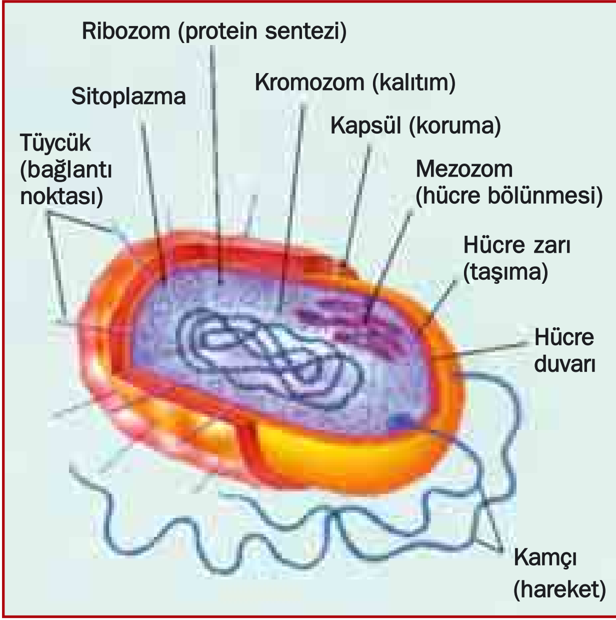
Bakterinin hareketli motoru, elektrik motorlarıyla aynı mekanik özelliğe sahiptir. İki ana bölüm söz konusudur: Bir hareketli kısım (rotor) ve bir durağan kısım (stator).

Bu organik motor, mekanik hareketler oluşturan diğer sistemlerden farklıdır. Hücre, içinde ATP molekülleri halinde saklı tutulan hazır enerjiyi kullanmaz, zarından gelen bir asit akışından aldığı enerjiyi kullanır. Motorun kendi iç yapısı ise olağanüstü derecede komplekstir. Kamçıyı oluşturan yaklaşık 240 ayrı protein vardır. Bunlar kusursuz bir mekanik tasarımla yerlerine yerleştirilmiştir. Bilim adamları, kamçıyı oluşturan bu proteinlerin motoru kapatıp açacak sinyalleri gönderdiklerini, atom boyutunda harekete imkan sağlayan mafsallar oluşturduklarını ya da kırbacı hücre zarına bağlayan proteinleri hareketlendirdiklerini belirlemişlerdir. Motorun işleyişini basitleştirerek anlatmak amacıyla yapılan modellemeler bile sistemin karmaşıklığının anlaşılması için yeterlidir.

Sadece bakteri kamçısının bu kompleks yapısı dahi evrim teorisini çökertmek için yeterlidir. Çünkü kamçı hiçbir şekilde basite indirgenemeyecek bir yapıdadır. Kamçıyı oluşturan moleküler parçaların tek bir tanesi bile olmasa, ya da kusurlu olsa, kamçı çalışmaz ve dolayısıyla bakteriye hiçbir faydası olmaz. Bakteri kamçısının ilk var olduğu andan itibaren eksiksiz olarak işlemesi gerekmektedir. Bu gerçek karşısında evrim teorisinin "kademe kademe gelişim" iddi-

Bu bir elektrik motorudur. Ama bu elektrik motoru bir ev aletinde ya da taşıtta değil, bir bakterinin üzerinde yer alır. Bakteriler milyonlarca yıldır sahip oldukları bu motor sayesinde "kamçı adı verilen organlarını hareket ettirir ve su içinde yüzerler. Bakteri kamçısının motoru 1970'lerde keşfedilmiş ve bilim dünyasını şaşkına çevirmiştir. Çünkü yaklaşık 250 ayrı moleküler parçadan oluşan bu "indirgenemez kompleks" organın Darwin'in öne sürdüğü rastlantı mekanizmaları ile açıklanması imkansızdır.

Evrimciler, canlılığın, tesadüfler sonucunda meydana gelen ilkel bir bakteriden oluştuğunu öne sürerler. Ancak son yıllarda bakterilerin kompleks yapılarının anlaşılması ile bu iddiaları kesin olarak yalanlanmıştır.

asının anlamsızlığı bir kez daha açıkça ortaya çıkmaktadır. Nitekim bugüne kadar hiçbir evrimci biyolog, bakterinin kamçısının kökenini açıklamayı denememiştir bile.

Bakteri kamçısı, evrimcilerin "en ilkel canlılar" saydığı bakterilerde dahi olağanüstü tasarımlar bulunduğunu gösteren önemli bir gerçektir.

BAKTERİLERİN KÖKENİ

Bilinen en eski fosiller, yaklaşık 3.5 milyar yıl önce yaşamış olan bakterilerdir. Bu nedenle evrimciler, cansız maddelerin ilk olarak tek hücreli bakterileri meydana getirdiklerini iddia ederler. İddialarının devamında ise ilk bakterilerin zaman içinde, yavaş yavaş çok hücreli canlılara dönüştüklerini, bu canlıların da günümüzdeki son derece kompleks bitki ve hayvanların ataları olduklarını öne sürerler. Ancak bu iddialarının bilimsel hiçbir delili olmadığı gibi, evrimciler cansız maddelerin nasıl olup da bakterileri oluşturduğunu açıklayamamaktadırlar.

Bakteriler, birçok bilim adamı tarafından yakın zamana kadar basit canlılar olarak bilinmekteydi. Ancak yapılan detaylı araştırmalar, bu canlıların çok küçük ve tek hücreli olmalarına rağmen oldukça kompleks bir yapıya sahip olduklarını gösterdi.

Hemen hemen bütün bakteri türleri koruyucu bir katman olan hücre duvarı ile çevrilidir. Hücre duvarı bakteriye şeklini verir ve bakterinin çok farklı ortamlarda yaşayabilmesini sağlar. Bazı tür bakterilerde kapsül adı verilen ve hücre

duvarını dıştan saran ince bir katman da bulunmaktadır. Tüm bakterilerin hücre duvarlarının içinde, elastik yapıdaki hücre zarı vardır. Küçük yiyecek molekülleri bu zarın üzerindeki gözeneklerden hücrenin içine girer, ancak büyük moleküller buradan geçemezler.

Zarın içinde yumuşak, jöle benzeri bir yapısı olan sitoplazma bulunur. Sitoplazmada, "enzim" adı verilen proteinler bulunur. Enzimler yiyecekleri parçalayarak hücre için gerekli hammaddeyi sağlarlar.

Diğer tüm canlı hücreleri gibi bakteri hücreleri de DNA içerir. DNA, bir hücrenin büyümesini, üremesini ve diğer aktivitelerinin tamamını kontrol eder. Bakteri hücresinde DNA sitoplazmada serbestçe dolaşır. Prokaryotlar, yani çekirdeksiz hücreler dışındaki tüm canlı hücrelerinde DNA, sitoplazmadan bir zarla ayrılan çekirdeğin içinde bulunur.

Ayrıca, bu küçük hücrelerin içerisinde yeryüzünde yaşamın sürekliliğini sağlayan çok önemli biyokimyasal olaylar gerçekleşir. Bakteriler, yeryüzündeki doğal ekolojik sistemin işleyişinde çok önemli görevleri yerine getirirler. Örneğin bazı bakteri türleri, ölü bitki ve hayvan kalıntılarını parçalayarak, bunları canlı organizmalar tarafından tekrar kullanılmak üzere temel kimyasal maddelere dönüştürürler. Bazıları toprağın verimliliğini artırırlar. Bunlardan başka; sütü peynire dönüştürmek, zararlı bakterilere karşı antibiyotik üretmek, vitamin sentezi yapmak gibi çok önemli görevleri de yerine getirirler.

Bunlar, bakterilerin yerine getirdikleri sayısız görevden sadece birkaç tanesidir. Bütün bunları yapan bakterilerin genetik yapıları derinlemesine incelendiğinde hiç de basit olmadıkları görülür.

Bir bakterinin DNA'sı bile oldukça komplekstir. Hepsi çok kesin ve anlamlı bir dizilimle sıralanmış olan en az 3 milyon birim içermektedir.[49]

Bakteri, sahip olduğu yüzlerce değişik özelliğin yanı sıra üstün yaratılışı sergileyen bir DNA'ya sahpitir. Bilinen en küçük bakteri olan

Bakteriler çok küçük ve tek hücreli olmalarına rağmen, oldukça kompleks bir yapıya sahiptirler.

*theta-x-174'*ün DNA'sında 5375 nükleotid bulunmaktadır. (Nükleotidler, canlılarda kalıtsal özelliklerin tümünü denetleyen nükleik asitlerin yapı taşlarıdır.) Normal boyutlardaki bir bakteride ise nükleotid sayısı 3 milyon kadardır.[50] 1900'lü yılların başından beri, üzerinde çeşitli çalışma ve araştırmalar yapılan bağırsak bakterisi *Escherichia coli*'nin ise tek bir kromozomunda 5.000 gen bulunmaktadır. (Genler bir organa veya bir proteine ait olan DNA üzerindeki parçaların oluşturduğu özel bölümlerdir.)

ABD Batı Ontario'da bulunan 1.9 milyon yıllık bakteri fosilleri. Bu fosiller bugün yaşayan bakterilerle aynı yapıdadırlar.

Her bir bakterinin DNA'sında kodlanmış bu bilgiler, bakterinin yaşaması için gereklidir ve bu bilgilerdeki herhangi bir değişiklik, bakterinin tüm çalışma sistemini bozacak kadar önemlidir. 2-3 mikron büyüklüğündeki bu hücrenin içinde bilgi taşıyan bu sarmalın uzunluğu ise 1.400 mikrondur.[51] (1 mikron, 0.001 mm.dir) Özel bir dizayn ile bu müthiş bilgi zinciri, kendisinden binlerce kat küçük bir organizmanın içine sığdırılmıştır.

Görüldüğü gibi bakterilerin gen şifrelerinde en ufak bir aksaklığın olması ya da çalışma sistemlerinin bozu lması, bakterilerin yaşayamamaları ve nesillerini devam ettirememeleri anlamına gelir. Bunun sonucunda da ekolojik denge zincirinin çok kritik bir halkası kopmuş ve canlılar alemindeki bütün dengeler alt üst olmuş olur. Bu kompleks özellikler göz önüne alındığında, evrim teorisinin iddia ettiği gibi, bakterilerin ilkel hücreler olmadıkları anlaşılmaktadır.

Dahası evrimcilerin iddiasındaki gibi, bakterilerin evrimleşerek bitki ve hayvan hücrelerine (ökaryotik hücrelere) dönüşmesi de her türlü biyoloji, fizik ve kimya kuralına aykırı bir olaydır. Evrim teorisinin savunucuları bu imkansızlığı açıkça bilmelerine rağmen, bu tutarsız iddiayı savunmaktan vazgeçmezler. Örneğin, ünlü evrimcilerden Prof. Ali Demirsoy, ilkel olduğu iddia edilen bakteri hücrelerinin ökaryotik hücrelere dönüşemeyeceğini şu sözleriyle itiraf eder:

Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de, bu ilkel canlılardan nasıl olup da organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu karmaşık yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapılı organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur.[52]

BALIKLARIN KÖKENİ

Mezozoik devre ait balık fosili.
Fosil kayıtları, diğer canlı sınıflamaları gibi balıkların da yeryüzünde aniden ve farklı yapılarıyla ortaya çıktığını göstermektedir.

Evrimciler Kambriyen devrinde ortaya çıkan omurgasız deniz canlılarının, on milyonlarca yıllık bir zaman dilimi içinde balıklara dönüştüğünü iddia ederler. Ancak Kambriyen devri omurgasızlarının hiçbir atası olmadığı gibi, bu omurgasızlar ile balıklar arasında bir evrim olduğunu gösterebilecek hiçbir ara geçiş formu da yoktur. (bkz. Kambriyen devri) Oysa iskeletleri olmayan ve sert kısımları vücutlarının dış kısmında yer alan omurgasızların, sert kısımları vücutlarının ortasında yer alan kemikli balıklara evrimleşmesi çok büyük bir dönüşümdür ve çok sayıda ara form fosili bırakmış olması gerekir. Halbuki tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar.

Evrimciler bu hayali formları bulmak için 140 yıldır fosil tabakalarını alt üst etmektedirler. Milyonlarca omurgasız fosili, milyonlarca balık fosili bulunmasına rağmen, hiç kimse tek bir tane bile ara form fosili bulamamıştır. Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı makalesinde, bu gerçek karşısında evrimcilerin çaresizliğini gösteren şu soruları sıralar:

Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine evrimsel bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?[53]

Fosil kayıtları, diğer canlı sınıflamaları gibi balıkların da yeryüzünde aniden ve farklı yapılarıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Balıklar, arkalarında hiçbir "evrim" süreci olmadan, kusursuz anatomileriyle bir anda yaratılmışlardır. Allah üstün güç sahibi Yaratıcımız'dır.

Balinalar
tamamen kendilerine
özgü sistemlere sahiptirler.
İçinde bulundukları ortama
en uygun özelliklere
sahip olarak
yaratılmışlardır.

BALİNALARIN KÖKENİ

Balinalar ve yunuslar, "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Bu canlılar memeli sınıflamasına dahildir, çünkü aynen karadaki memeliler gibi doğurur, emzirir, akciğerle nefes alır ve vücutlarını ısıtırlar. Deniz memelilerinin kökeni ise, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonucunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri öne sürülür. Buna göre, sudan karaya geçişin tersine bir yol izleyen deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir.

Memeliler evrim basamaklarının en üst kısmında yer alan canlılar olarak kabul edilirler. Durum bu iken, öncelikle bu canlıların neden deniz ortamına geçtiklerinin açıklanması çok güçtür. Bir sonraki soru ise bu canlıların deniz ortamına nasıl olup da balıklardan bile daha iyi adapte olduklarıdır. Çünkü katil balinalar, yunuslar gibi memeli ve dolayısıyla akciğerli canlılar, suda solunum yapan balıklardan bile daha mükemmel bir şekilde yaşadıkları ortama uyum göstermektedirler.

Son yıllarda bu konudaki evrimci çıkmaza çözüm gibi öne sürülen bazı fosiller ise, gerçekte evrim teorisine hiç bir şey kazandırmamaktadır.

Söz konusu fosillerin ilki, *Pakicetus inachus*'tur. Bu soyu tükenmiş memeliye ait fosiller, ilk kez 1983 yılında gündeme geldi. Fosili bulan P. D. Gingerich ve yardımcıları, canlının sadece kafatasını bulmuş olmalarına rağmen, hiç çekinmeden onun bir "ilkel balina" olduğunu iddia ettiler. Oysa fosilin "balina" olmakla yakından-uzaktan bir ilgisi yoktu. İskeleti, bildiğimiz kurtlara benzeyen dört ayaklı bir yapıydı. Fosilin bulunduğu yer, paslanmış demir cevherlerinin de bulunduğu ve salyangoz, kaplumbağa veya timsah gibi kara canlılarının da fosillerini barındıran bir bölgeydi; yani bir deniz yatağı değil kara parçasıydı.

Peki dört ayaklı bir kara canlısı olan bu fosil, neden "ilkel balina" olarak ilan edilmişti? Evrimci bir kaynak olan *Nati-*

onal Geographic dergisinde bu sorunun cevabı şöyle verilmektedir:

> *Diğer kara memelilerinde hepsi bir arada bulunmayan, fark edilmesi zor, küçük ipuçları; azı dişlerindeki diş uçlarının düzeni, orta kulakta yer alan bir kemikteki kıvrım ve kulak kemiklerinin kafatasındaki konumu...*[54]

Oysa bu özellikler, *Pakicetus* ile balinalar arasında bir ilişki kurmak için kanıt olamaz:

• Öncelikle, *National Geographic*'in "Diğer kara memelilerinde hepsi birarada bulunmayan özellikler" ifadesini kullanırken dolaylı olarak da belirttiği gibi, söz konusu özellikler başka kara memelilerinde de vardır.

• Dahası, söz konusu özelliklerin hiçbirisi, bir evrimsel akrabalık ilişkisinin delili olamaz. Canlılar arasında anatomik benzerliklerinden yola çıkılarak kurulmak istenen bu gibi teorik ilişkilerin çoğunun son derece çürük olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. *Pakicetus* da farklı anatomik özellikleri bünyesinde barındıran özgün bir cinstir. Nitekim omurgalı paleontolojisinin otoritelerinden Carroll, *Pakicetus*'un da dahil edilmesi gereken *Mesonychid* ailesinin "garip karakterlerden oluşan bir kombinasyon gösterdiğini" belirtmektedir. Bu tip "mozaik canlı"ların evrimsel bir ara form sayılamayacağını, Gould gibi önde gelen evrimciler de kabul etmektedir.

Bilim yazarı Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution" (Balina Evriminin Abartılı Propagandası) başlıklı makalesinde, *Pakicetus* gibi kara memelilerinin de dahil olduğu *Mesonychidler* sınıfının, *Archæocetealaların*, yani soyu tükenmiş balinaların atası olduğu yönündeki iddianın çürüklüğünü şöyle açıklar:

> *Evrimcilerin Mesonychidlerin, Archæocetealara dönüştüğü konusunda kendilerinden emin davranmalarının nedeni, gerçek soy bağlantısında yer alan bir tür tanımlayamamalarına rağmen, bilinen Mesonychidler ve Archæocetealar arasında bazı benzerlikler olmasıdır. Ancak bu benzerlikler, özellikle de (iki grup ara-*

sındaki) büyük farklılıklar ışığında, bir ata ilişkisi iddia etmek için yeterli değildir. Bu gibi karşılaştırmaların oldukça subjektif olan doğası, şimdiye kadar pek çok farklı memeli ve hatta sürüngen grubunun balinaların atası olarak öne sürülmüş olmasından bellidir. [55]

Balina evrimi şemasında *Pakicetus*'tan sonra gelen ikinci fosil canlı, *Ambulocetus natans*'tır. İlk kez 1994 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyurulan bu fosil de, evrimciler tarafından zorlama yöntemiyle "balinalaştırılmak" istenen bir kara canlısıdır.

Ambulocetus natans terimi, Latince *ambulate* (yürümek), *cetus* (balina) ve *natans* (yüzmek) kelimelerinin birleşmesiyle oluşturulmuştur ve "yürüyen ve yüzen balina" anlamına gelir. Canlının yürüdüğü aşikardır, çünkü tüm diğer kara memelileri gibi onun da dört ayağı, hatta bu ayaklara bağlı geniş pençeleri ve arka pençelerinin ucunda toynakları vardır. Ancak canlının bir taraftan da suda yüzdüğü, daha doğrusu yaşamını hem karada hem de suda (amfibi şekilde) sürdürdüğü iddiasının, evrimcilerin önyargıları dışında, hiçbir dayanağı yoktur. Gerçekte ne *Pakicetus*'un ne de *Ambulocetus*'un balinalarla bir akrabalıkları bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Bunlar sadece, teorilerine göre deniz memelileri için karada yaşayan bir ata bulmak zorunda olan evrimcilerin, bazı sınırlı benzerliklerden yola çıkarak belirledikleri "ata adayları"dır. Bu canlıların, kendileriyle çok yakın bir jeolojik devirde fosil kayıtlarında ortaya çıkan deniz memelileri ile ilişkileri bulunduğunu gösteren hiçbir kanıt bulunmamaktadır.

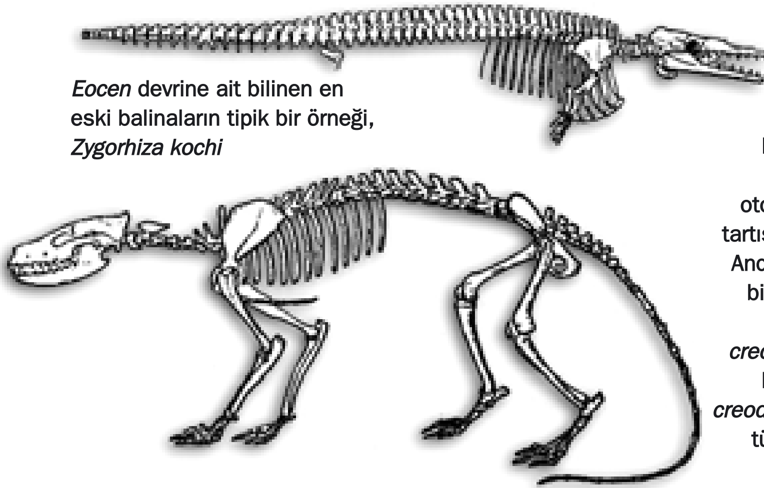
Hayali evrim şemasında *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un ardından bazı gerçek deniz memelilerine geçilmekte ve *Procetus*, *Rodhocetus* gibi *Archæocetea* (soyu tükenmiş balina) türleri sıralanmaktadır. Söz konusu canlılar gerçekten de suda yaşayan soyu tükenmiş memelilerdir. (İlerleyen bölümlerde bunlara da değineceğiz.) Ancak *Pakicetus* ve *Ambulocetus* ile bu deniz memelileri arasında çok büyük anatomik farklılıklar vardır:

• Dört ayaklı bir kara memelisi olan *Ambulocetus*'ta omurga, leğen (pelvis) kemiğinde bitmekte ve bu kemiğe bağlı güçlü bacak kemikleri uzanmaktadır. Bu tipik bir kara memelisi anatomisidir. Balinalarda ise omurga kuyruğa doğru kesintisiz devam eder ve leğen kemiği bulunmaz. Nitekim *Ambulocetus*'tan 10 milyon yıl kadar sonra yaşadığı düşünülen *Basilosaurus* aynen bu anatomiye sahiptir. Yani tipik bir balinadır. Tipik bir kara canlısı olan *Ambulocetus* ile tipik bir balina olan *Basilosaurus* arasında ise hiçbir "ara form" yoktur.

• *Basilosaurus*'un ve kaşalotun omurgalarının alt kısmında, omurgadan bağımsız küçük kemikler yer alır. Bazı evrimciler bunların "küçülmüş bacaklar" olduğu iddiasındadır. Oysa sözkonusu kemikler *Basilosaurus*'ta "çiftleşme konumunu almaya yardımcı olmakta", kaşalotta ise "üreme organlarına destek olmakta"dır.[56] Zaten oldukça önemli bir fonksiyon üstlenmiş olan iskelet parçalarını, bir başka fonksiyonun "körelmiş organı" olarak tanımlamak, evrimci önyargıdan başka bir şey değildir.

Sonuçta, deniz memelilerinin, kara memelileri ile aralarında bir "ara form" olmadan, özgün yapılarıyla ortaya çıktıkları gerçeği açıktır. Ortada bir evrim zinciri yoktur. Robert Carroll, bu gerçeği istemeden ve evrimci bir dille de olsa, şöyle kabul eder: "**Doğrudan balinalara uzanan bir *Mesonychid* çizgisi tanımlamak mümkün değildir**."[57]

Eocen devrine ait bilinen en eski balinaların tipik bir örneği, *Zygorhiza kochi*

Balinaların atası konusu evrimci otoriteler arasında tartışma konusudur. Ancak bazıları, eski bir etobur memeli grubu olan *creodontlar*da karar kılmıştır. Yanda, *creodontları*n tipik bir türü olan *Sinopa.*

Yukarıda bilinen en eski balina ve onun evrimcilere göre en yakın atasının fosilleri görülmektedir. Görüldüğü gibi bu canlılar arasında hiçbir benzerlik bulunmamaktadır. Evrimcilerin balinanın atası olarak gösterdikleri fosil bu denli ilgisiz bir canlıya aittir.

Biraz daha tarafsız bilim adamları ise, evrimci kaynakların "yürüyen balina" olarak göstermek istedikleri canlıların gerçekte balinalarla ilgisi olmayan, özgün bir canlı grubu olduğunu açıkça kabul etmektedir. Balinalar konusunda ünlü bir uzman olan Rus bilim adamı G. A. Mchedlidze, bir evrimci olmasına karşın, *Pakicetus*, *Ambulocetus natans* ve benzeri dört ayaklı "balina atası adayları"nın bu şekilde tanımlanmasına katılmamakta ve onları tamamen izole bir grup olarak tarif etmektedir.[58]

Bu noktaya kadar, deniz memelilerinin kara canlılarından evrimleştiği yönündeki evrimci senaryonun geçersizliğini özetledik. Bilimsel bulgular, bazı evrimcilerin bu senaryonun başlangıcına yerleştirdiği iki kara memelisi (*Pakicetus* ve *Ambulocetus*) ile deniz memelileri arasında hiçbir bağ bulunmadığını göstermektedir.

Senaryonun geri kalan kısmında da evrim teorisi açmazdadır. Teori, bilimsel sınıflamada *Archæocetea* (arkaik, yani eski balinalar) olarak bilinen soyu tükenmiş özgün deniz memelileri ile, yaşayan balina ve yunuslar arasında bir akrabalık ilişkisi kurma çabasındadır. Oysa gerçekte konunun uzmanları farklı düşünmektedirler. Evrimci paleontolog Barbara J. Stahl şöyle yazar:

> *Bu Archæocetealar ın kıvrak formdaki vücutları ve kendilerine özgü testere dişleri, bunların muhtemelen herhangi bir balinanın atası olamayacağını açıkça ortaya koymaktadır.*[59]

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci senaryo, moleküler biyolojinin bulguları açısından da çıkmaz içindedir.

Klasik evrimci senaryo, balinaların iki büyük grubunun, yani dişli balinaların (*Odontoceti*) ve balenli balinaların (*Mysticeti*) ortak bir atadan evrimleştiğini varsayar. Ama Brüksel Üniversitesi'nden Michel Milinkovitch yeni bir teoriyle bu görüşe karşı çıkmış, anatomik benzerliğe göre kurulan söz konusu varsayımın moleküler bulgular tarafından çürütüldüğünü şöyle vurgulamıştır:

> *Cetaceanların (balinaların) büyük grupları arasındaki evrimsel ilişkiler, morfolojik ve moleküler analizlerin çok farklı sonuçlara varması nedeniyle, daha da problemlidir. Morfolojik ve davranışsal bulgu bütünlerine bakılarak yapılan geleneksel yorumlama, ekolokasyona sahip dişli balinaların (yaklaşık 67 tür) ve filtre sistemiyle beslenen balen balinaların (10 tür) iki ayrı monofilotik (kendi içinde tek kökenden gelen) grup olduğunu varsayar… Öte yandan, DNA üzerinde yapılan filogenetik (evrimsel akrabalık) analizleri… ve amino asit karşılaştırmaları… uzun zamandır kabul edilen bu sınıflandırmayla çelişmektedir. Dişli balinaların bir grubu, yani sperm balinaları, morfolojik yönden kendilerinden oldukça uzak olan balen balinalarına diğer odontocetlerden (dişli balinalardan) daha yakın gözükmektedirler.*[60]

Kısacası, deniz memelileri, kendilerinin yerleştirilmek istendiği hayali evrim şemalarının her birini yalanlamaktadırlar.

BATHYBUS HAECKELII (HAECKEL ÇAMURU)

Darwin zamanında canlı hücresinin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar" cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı. Darwin ilk hücrenin "küçük, ılık bir su birikintisinde" kolaylıkla oluşabileceğini öne sürmüştü. Darwin'in destekçilerinden Alman biyolog Ernst Haeckel ise, bir araştırma gemisi tarafından okyanus dibinden çıkartılan bir çamur karışımını mikroskop altında incelemiş ve bunun canlıya dönüşen cansız bir madde olduğunu iddia etmişti. *Bathybus Haeckelii* (Haeckel Çamuru) olarak anılan bu sözde "canlanan çamur", evrim teorisini ortaya atan kişilerin canlılığı ne denli basit bir olgu olarak gördüklerinin bir ifadesiydi.

Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistem olduğunu ortaya çıkardı. (Ayrıca bkz. Hücre; DNA)

BEHE, MICHAEL J.

ABD'deki Lehigh Üniversitesi'nde ünlü bir biyokimyacı olan Michael J. Behe "indirgenemez komplekslik" kavramını bilim dünyasının gündemine taşıyan en önemli isimlerden biridir. Behe, 1996 yılında yayınlanan *Darwin's Black Box: The Biochemical Challange to Evolution* (Darwin'in Kara Kutusu: Evrime Karşı Biyokimyasal Zafer) adlı kitabında, canlı hücresinin ve diğer bazı biyokimyasal yapıların indirgenemez kompleks yapısını incelemekte ve bunların evrimle açıklanmasının imkansız olduğunu belirtmektedir.

Amerikalı biyokimyacı Prof. Michael J. Behe, materyalist bakış açısının etkisinde olmayan ve açık bir yargı ile düşünen bir bilim adamı olarak, bir Yaratıcının varlığını hiç tereddüt etmeden kabul etmektedir. Canlılardaki "tasarımın", yani yaratılışın varlığını kabul etmemekte direnen bilim adamlarını ise şöyle anlatmaktadır:

> *Son kırk yıl içinde, modern biyokimya, hücrenin sırlarının önemli bir bölümünü ortaya çıkardı. On binlerce insan, bu sırları bulmak için yaşamlarını laboratuvarlardaki uzun çalışmalara adadılar... Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm bu çabalar, çok açık bir biçimde, bağıra bağıra, tek bir sonucu veriyordu:*

Prof. Michael J. Behe ve kitabı *Darwin'in Kara Kutusu*

"Tasarım!" Bu sonuç o denli belirgindi ki, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi... Ama aksine, hücrede keşfedilen kompleks yapı karşısında, utangaç bir sessizlik hakim oldu... Peki neden? Neden bilim dünyası, keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor? Çünkü, bilinçli bir tasarımı kabul etmek, ister istemez Allah'ın varlığını kabul ettirmeyi çağrıştırıyor onlara.[61]

Yukarıda görüldüğü gibi, Prof. Michael Behe canlılardaki mükemmel tasarımın Allah'ın varlığının delillerini sergilediğini ifade etmektedir.

BENCİL GEN KURAMI (SELFISH GENE THEORY)

Canlılarda görülen fedakar davranışlar, evrimciler tarafından açıklanamayan önemli bir konudur. (bkz. Fedakarlık bölümü) Örneğin, erkek ve dişi penguenler, yavrularını adeta "ölümüne" korurlar. Erkek penguen, yavrusunu 4 ay ayaklarının arasında hiç ara vermeden tutar. Bu süre içinde yemek de yiyemez. Dişi penguen ise bu sırada denize giderek yavrusu için yemek arar ve topladığı yiyecekleri kursağında taşır. Doğada çok sayıda örneği görülen bu tür fedakar davranışlar evrim teorisinin temel iddialarını geçersiz kılmaktadır.

Nitekim ünlü evrimci Stephen Jay Gould, doğadaki fedakarlığın evrim için *"can sıkıcı bir problem"*[62] olduğunu ifade eder. Evrimci Gordon R. Taylor da

Erkek ve dişi penguenler, yavrularını adeta "ölümüne" korurlar. Doğada çok sayıda örneği görülen bu tür davranışlar evrim teorisinin temel iddialarını geçersiz kılmaktadır.

canlılardaki fedakarlık için: *"evrim teorisine büyük engel teşkil etmektedir"* diyerek evrimcilerin karşı karşıya oldukları çıkmazı dile getirir. Çünkü doğanın fedakarlık, şefkat gibi bütünüyle manevi öğeler içermesi, tüm doğayı maddenin rastlantısal etkileşimleri olarak gören materyalist bakış açısına kesin ve net bir darbe vurmaktadır.

Ancak, evrim senaryolarının geçersizliğini kabullenmek istemeyen bazı evrimciler, "Bencil Gen Kuramı" diye isimlendirdikleri bir iddia ortaya atmışlardır. Öncülüğünü evrim teorisinin günümüzdeki en ateşli savunucularından Richard Dawkins'in yaptığı bu iddiaya göre, canlıların fedakarlık gibi görünen davranışları aslında "bencillik"lerinden kaynaklanmaktadır. Çünkü bu hayvanlar, evrimcilere göre fedakarlık yaparken, yardım ettikleri canlı veya canlıları değil, genlerini düşünmektedirler. Yani bir anne yavrusu için canını feda ederken, aslında kendi genlerini korumayı amaçlamaktadır. Yavrusu kurtulursa genlerini sonraki nesillere aktarabilme imkanı daha fazla olacaktır. Bu anlayışa göre, insan da dahil olmak üzere, tüm canlılar birer "gen makinası"dır. Ve her canlının en önemli görevi, genlerini bir sonraki nesle aktarabilmektir.

Evrimciler, canlıların nesillerini devam ettirme, genlerini gelecek nesillere aktarma isteğine programlı olduklarını ve bu nedenle bu programlarına uygun davranışlara sahip olduklarını söylerler. Aşağıdaki alıntı, evrimcilerin hayvan davranışları için yaptıkları klasik açıklamaya bir örnek teşkil etmektedir:

Kendini tehlikeye atan bir davranışın nedeni ne olabilir? Bazı fedakar davranışlar bencil genlerden kaynaklanırlar. Kendini perişan edene kadar yavruları için yiyecek arayan canlılar büyük bir ihtimalle genetik olarak programlanmış davranışlar sergiliyorlar bunlar, ebeveynlerin yavrularda bulunan genlerinin bir sonraki nesle aktarılmasını sağlayan davranışlardır. Doğuştan ve içgüdüsel olarak düşmana yönelik verilen bu karşılıklar, araştırmacılara bir amaca yönelik davranışlar gibi görünebilir. Ancak bunlar aslında koku, ses, görüntü ve diğer ipuçları tarafından devreye sokulan davranış programlarıdır.[63]

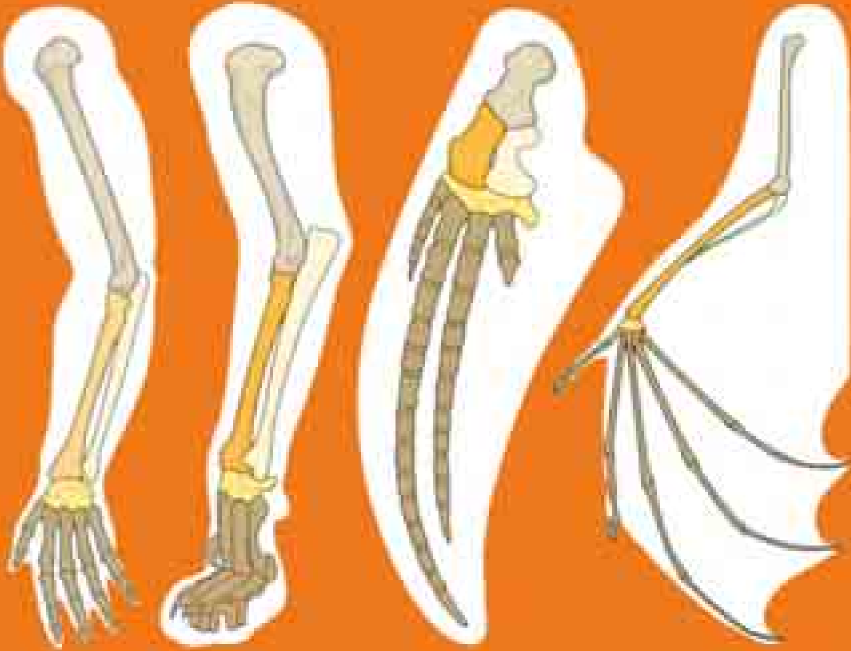
Sonuç olarak evrimciler, canlıların davranışlarının ilk bakışta maksatlı gibi görünebileceğini; fakat aslında canlının bunları bilerek, düşünerek bir amaca yönelik olarak değil, programlanmış olarak yaptığını söylemektedirler. Ama bu programın kaynağı olarak gösterilen genler, kodlanmış bir bilgi paketinden ibarettir ve genlerin düşünme gibi bir yetenekleri de yoktur. Dolayısıyla eğer bir canlının geninde, onu fedakarlığa yönelten bir komut varsa, bu komutun kaynağı genin kendisi olamaz.

Bir canlının genlerinin, neslini devam ettirmek için fedakar davranışlarda bulunmaya programlanmış olması da, bu canlının genlerini bu şekilde programlayan akıl ve bilgi sahibi bir Gücün varlığını, dolayısıyla Allah'ın varlığını açıkça gösterir.

BEŞ PARMAKLILIK HOMOLOJİSİ

Evrimle ilgili hemen her kitapta "tetrapodlar"ın, yani karada yaşayan omurgalıların el ve ayak yapısı homolojiye örnek gösterilir. Tetrapodların, ön ve arka ayaklarında beşer parmak bulunur. Bunlar her zaman tam bir parmak görünümünde olmasa da, kemik yapısı itibariyle "beş parmaklı" (*pentadactyl*) sayılır. Bir kurbağanın, kertenkelenin, sincabın ya da maymunun el ve ayakları bu yapıdadır. Hatta kuşların ve yarasaların kemik yapıları da bu temel tasarıma uygundur. Evrimciler tüm bu canlıların tek bir ortak atadan geldiklerini iddia etmektedirler ve beşparmaklılık olgusunu da uzun zaman buna delil saymışlardır. Bu iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığı ise günümüzde anlaşılmış durumdadır.

Evrimciler bile, aralarında hiçbir evrimsel ilişki kuramadıkları farklı canlı gruplarında beş parmaklılık özelliği olduğunu kabul etmektedir. Örneğin ev-

Karada yaşayan omurgalı canlıların hemen hepsinin el ve ayaklarında beş parmaklı bir kemik yapısının bulunuşu, evrimci yayınlarda on yıllardır "Darwinizm'in büyük kanıtı" olarak gösterilmektedir. Oysa son araştırmalar bu kemik yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiğini ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle bugün "beş parmaklılık homolojisi" varsayımı çökmüş durumdadır.

rimci biyolog M. Coates, 1991 ve 1996 yıllarında yayınladığı iki ayrı bilimsel makaleyle, beş parmaklılık (*penta-dactyl*) olgusunun, birbirinden bağımsız olarak iki ayrı kez ortaya çıktığını belirtmektedir. Coates'e göre, beş parmaklı yapı, hem *Anthracosaurlar*da hem de amfibiyenlerde birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmıştır.[64] Bu bulgu, beş parmaklılık olgusunun "ortak ata" varsayımına delil oluşturamayacağının bir göstergesidir. (bkz. Ortak ata)

Evrimci tezi bu konuda zora sokan bir diğer nokta da, söz konusu canlıların hem ön hem de arka ayaklarının beşer parmaklı olmasıdır. Oysa evrimci literatürde ön ve arka ayakların tek bir "ortak ayak"tan geldikleri öne sürülmemektedir ve ayrı ayrı geliştikleri varsayılmaktadır. Dolayısıyla ön ve arka ayakların yapısının da, farklı rastlantısal mutasyonlar sonucu, farklı olması beklenmelidir. Michael Denton bu konudan şöyle söz eder:

Gördüğümüz gibi karada yaşayan tüm omurgalıların ön ayakları aynı pentadactyl (beş parmaklı) dizayna sahiptir ve bu da evrimci biyologlar tarafından, bu canlıların ortak bir atadan geldikleri şeklinde yorumlanmaktadır. Ancak arka ayaklarda da yine aynı pentadactyl tasarım vardır ve gerek kemik yapıları gerekse embriyolojik gelişimleri yönünden ön ayaklara çok benzerler. Ancak hiçbir evrimci, arka ayakların ön ayaklardan geldiğini ya da arka ve ön ayakların ortak bir kaynaktan evrimleştiğini savunmamaktadır... Aslında, biyolojik bilgi arttıkça, canlılardaki benzerlikleri ortak atadan geldikleri varsayımı ile açıklamak da daha zayıf hale gelmektedir... Evrim adına öne sürülen diğer pek çok "dolaylı delil" gibi, homolojiden gelen deliller de ikna edici değildir, çünkü çok fazla anormallikle, çok sayıda karşı-örnekle ve kabul edilmiş (evrimsel) tablo içine sığdırılamayan pek çok olguyla karşılaşılmaktadır.[65]

Beş parmaklılık homolojisi konusundaki evrimci iddiaya asıl darbe ise, moleküler biyolojiden gelmiştir. Evrimci yayınlarda uzunca bir zaman savunulan "beşparmaklılık homolojisi" varsayımı, bu parmak yapısına sahip (pentadactyl) olan farklı canlılarda, parmak yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiği anlaşıldığında çökmüştür. Evrimci biyolog William Fix, beşparmaklılık hakkındaki evrimci tezin çöküşünü şöyle anlatır:

Evrim konusunda homoloji fikrine sıkça başvuran eski ders kitaplarında, farklı hayvanların iskeletlerindeki ayakların yapısı üzerinde özellikle duruluyordu. Dolayısıyla bir insanın kolunda, bir kuşun ve bir yarasanın kanatlarında bulunan pentadactyl (beşparmaklı) yapı, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerine delil sayılıyordu. Eğer bu değişik yapılar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon tarafından zaman zaman modifiye edilmiş aynı gen-kompleksi tarafından yönetiliyor olsalardı, bu teorinin de bir anlamı olacaktı. Ama ne yazık ki durum böyle değildir. Homolog organların, farklı türlerde tamamen farklı genler tarafından yönetildiği artık bilinmektedir. Ortak bir atadan gelen benzer genler üzerine kurulmuş olan homoloji kavramı çökmüş durumdadır. [66]

BİG BANG TEORİSİ (BÜYÜK PATLAMA)

19. yüzyıl materyalistleri, o dönemin ilkel bilim düzeyi içinde büyük hararetle, evrenin sonsuzdan beri varolduğunu, yani yaratılmadığını ve evrende hiçbir tasarım, plan, amaç olmadığını, herşeyin tesadüf ürünü olduğunu savunmuşlardır. Fakat bu iddiaları 20. yüzyıldaki bilimsel bulgular tarafından yıkılmıştır.

1929 yılında Amerikalı astronom Edwin Hubble'ın ortaya koyduğu 'evrenin genişlediği' gerçeği, yeni bir evren modelini doğurdu. Evren genişlediğine göre, zamanda geriye doğru gidildiğinde çok daha küçük bir evren, daha da geriye gittiğimizde "tek bir nokta" ortaya çıkıyordu. Yapılan hesaplamalar, evrenin tüm maddesini içinde barındıran bu "tek nokta"nın, korkunç çekim gücü nedeniyle "sıfır hacme" sahip olacağını gösterdi. Evren, sıfır hacme sahip bu noktanın patlamasıyla ortaya çıkmıştı. Bu patlamaya "Big Bang" (Büyük Patlama) adı verildi ve bu teori de aynı isimle tanındı.

Big Bang'in gösterdiği önemli bir gerçek vardı: Sıfır hacim "yokluk" anlamına geldiğine göre, evren "yok" iken "var" hale gelmişti. Bu ise, evrenin bir başlangıcı olduğu anlamına geliyor ve böylece materyalizmin "evren sonsuzdan beri vardır" varsayımını geçersiz kılıyordu. 1920'li yıllardan itibaren evrenin yapısı hakkında elde edilen bilgiler, evrenin belirli bir zaman önce bir "Büyük Patlama" (Big Bang) ile yoktan var hale geldiğini ispatlamıştır. Yani evren sonsuz değildir, Allah evreni yoktan yaratmıştır.

Fakat bu gerçek pek çok materyalist bilim adamının hiç hoşuna gitmemiştir. Ünlü ateist felsefeci Anthony Flew, bu konuda şunları söylemektedir:

İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını. Ben hala ateizme inanıyorum, ama bunu Big Bang karşısında savunmanın pek kolay ve rahat bir durum olmadığını itiraf etmeliyim.[67]

Big Bang'in diğer bir önemi ise patlamanın ardından ortaya çıkan mükemmel düzenden kaynaklanmaktadır. Evreni incelediğimizde; evrenin yoğunluğu, genişleme hızı, yıldız sistemlerinin ve galaksilerin tasarımı, çekim güçleri, yörüngeleri, hareket biçimleri, hızları, içerdikleri madde miktarı ve daha sayısız detayın son derece ince hesaplar ve hassas dengeler üzerine kurulu olduğunu görürüz. Aynı şekilde evrende yer alan Dünyamız, çevresini saran atmosfer, insanın yaşamına en uygun yapıdaki yeryüzü, bunların tümü olağanüstü bir tasarımın örnekleridir. Bu hesaplarda ve dengelerdeki çok ufak bir oynama, tüm evrenin ve Dünya'nın darmadağın olmasına yeterlidir.

Bilindiği gibi patlamalar düzen değil, düzensizlik, dağınıklık ve yıkım meydana getirirler. Big Bang de bir patlama olduğuna göre, beklenmesi gereken, bu patlamanın ardından maddenin uzay boşluğunda "rastgele" dağılması olacaktır. Fakat büyük patlamanın ardından böyle rastgele bir dağılma olmamış ve madde evrenin belirli noktalarında biriktip galaksileri, yıldızları, yıldız sistemlerini, Güneş'i, Dünya'yı ve üzerindeki bitkileri, hayvanları, insanları oluşturmuştur. Bu durumun tek bir açıklaması vardır: Big Bang gibi bir patlamanın ardından böyle bir düzenin meydana gelmesi ancak olayın her anını yönlendiren bilinçli bir müdahale sonucunda gerçekleşebilir. Bu da evreni yoktan var eden ve onun her anını kontrolü ve hakimiyeti altında bulunduran Allah'ın kusursuz yaratmasıdır.

BİLGİ TEORİSİ

Bilgi teorisi, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: "Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez. Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

Örneğin bir kitap kağıttan, mürekkepten ve içindeki bilgiden oluşur. Fakat, kağıt ve mürekkep maddesel birer unsurdurlar. Kaynakları da yine maddedir: Kağıt selülozdan, mürekkep ise çeşitli kimyasallardan yapılır. Ama kitaptaki bilgi, maddesel bir şey değildir ve maddesel bir kaynağı olamaz. Her kitaptaki bilginin kaynağı, o kitabı yazmış olan yazarın zihnidir.

Dahası bu zihin, kağıt ve mürekkebin nasıl kullanılacağını da belirler. Bir kitap, önce o kitabı yazan yazarın zihninde oluşur. Yazar zihninde mantıkları kurar, cümleleri dizer. Bunları ikinci aşamada maddesel bir şekle sokar. Yani bir daktilo ya da bilgisayar kullanarak zihnindeki bilgiyi harflere dönüştürür. Sonra da bu harfler matbaaya girerek kağıt ve mürekkepten oluşan kitaba dönüşürler.

Buradan da şu genel sonuca varabiliriz: "Eğer bir madde bilgi içeriyorsa, o zaman o madde, söz konusu bilgiye sahip olan bir akıl tarafından düzenlenmiştir. Önce bir akıl vardır. O akıl, sahip olduğu bilgiyi maddeye dökmüş ve ortaya bir tasarım çıkarmıştır."

Canlıların DNA'larında da son derece kapsamlı bir bilgi bulunur. Milimetrenin yüz binde biri kadar küçük bir yerde, bir canlı bedeninin bütün fiziksel detaylarını tarif eden adeta bir "bilgi bankası" vardır. Dahası canlı vücudunda bir de bu bilgiyi okuyan, yorumlayan ve buna göre "üretim" yapan bir sistem bulunur. Bütün canlı hücrelerinin DNA'sında bulunan bilgi, çeşitli enzimler tarafından "okunur" ve bu bilgiye göre protein üretilir. Vücudumuzda her saniye ihtiyaca uygun olarak milyonlarca protein üretilir. Bu sistem sayesinde, ölen göz hücrelerimiz yine göz hücreleri, kan hücrelerimiz yine kan hücreleri ile yenilenirler.

DNA'daki bilginin rastlantılarla ve doğal süreçlerle ortaya çıkması imkansızdır.

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, bütün deney sonuçları ve bütün gözlemler, DNA'daki bilginin, materyalistlerin iddia ettiği gibi, maddeye indirgenemeyeceğini ortaya çıkarmıştır. Bir başka deyişle, DNA'nın sadece bir madde yığını olduğu ve içerdiği bilginin de maddenin rastgele etkileşimleri ile ortaya çıktığı kesinlikle reddedilmektedir.

Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

> *Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olduğunu göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur.*[68]

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen "Bilgi Teorisi"nin vardığı sonuçlardır. Evrim teorisinin yaşayan en önde gelen savunucularından biri olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams, materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmasına rağmen 1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade eder:

> *Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemezcilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, bilginin ve maddenin varoluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.*[69]

Evrimciler yazılarında bazen çaresizliklerini itiraf ederler. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé, bir materyalist ve evrimcidir, ancak Darwinist teorinin çıkmazlarını açıkça itiraf eder. Grassé'ye göre Darwinci açıklamayı geçersiz kılan en önemli gerçek, hayatı oluşturan bilgidir:

> *Herhangi bir canlı organizma, inanılmaz derecede büyük bir "akıl" içerir. Bu, insanların en büyük mimari eserleri olan katedralleri inşa etmek için kullandıklarından çok daha büyük bir akıldır. Bugün bu akla "bilgi" (enformasyon) diyoruz, ama anlam hala aynıdır. Bu bilgi bir bilgisayarda programlanmamıştır, ama bilgisayardakinden çok daha dar bir yere, DNA'daki kromozomlara ya da her hücredeki farklı organellere sıkıştırılmıştır.*

Bu "akıl", hayatın "olmazsa olmaz" şartıdır. Peki ama bunun kaynağı nedir?... Bu, hem biyologları hem de filozofları ilgilendiren bir sorudur ve bilim bunu asla çözemeyecek gibi durmaktadır.[70]

Pierre Grassé'nin, *"bilim bu soruyu asla çözemeyecek gibi durmaktadır"* şeklindeki ifadesinin aksine,yapılan bütün bilimsel çalışmalar materyalist felsefenin varsayımlarını geçersiz kılmakta ve bir Yaratıcının yani Allah'ın apaçık varlığını ispatlamaktadır.

BİREYOLUŞ SOYOLUŞUN TEKRARIDIR (ONTOGENY RECAPITULATES PHYLOGENY) TEORİSİ

Evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı teoridir. "Rekapitülasyon" terimi, bu teorinin özet olarak ifade edilişidir. Haeckel, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu. Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. Evrimciler de bunu kabul ederler. *American Scientist*'te yayınlanan bir makalede şöyle denmektedir:

Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon Teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. As-

lında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti.[71]

Ernst Haeckel, ortaya attığı rekapitülasyon teorisini desteklemek için sahte çizimler yapmış; balık ve insan embriyolarını birbirine benzetmeye çalışmıştır. Sahtekarlığının ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey olmamıştır:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yan-yana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş, şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.[72]

Haeckel'in sahte çizimleri

HAECKEL'İN EMBRİYOLARI: SAHTEKARLIK YENİDEN KEŞFEDİLDİ

Ünlü bilim dergisi *Science*, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınladı. Makalede embriyoların gerçekte birbirlerinden çok farklı olduğu anlatılıyordu.

BİTKİ HÜCRESİNİN KÖKENİ

Bitkilerin ve hayvanların hücreleri, "ökaryot" olarak bilinen hücre tipini oluşturur. Ökaryot hücrelerin en belirgin özellikleri, bir hücre çekirdeğine sahip olmaları ve genetik bilgilerini kodlayan DNA molekülünün de bu çekirdeğin içinde yer almasıdır. Öte yandan bakteriler gibi bazı tek hücreli canlıların ise hücre çekirdeği yoktur ve DNA molekülü hücre içinde serbest haldedir. (bkz. Bakteri) Bu ikinci tip hücrelere "prokaryot" hücre adı verilir. (bkz. Hücre) Bu hücre yapısı, bakteriler için ideal bir tasarımdır; çünkü bakteri popülasyonlarının yaşamları açısından son derece önemli bir işlem olan "plasmid transferi" (hücreden hücreye yapılan DNA aktarımı), prokaryot hücrenin serbest DNA yapısı sayesinde mümkün olur.

Evrim teorisi ise, canlılığı "ilkelden gelişmişe" doğru bir sıralamaya yerleştirmek zorunda olduğu için, prokaryotların "ilkel" hücreler olduğunu, ökaryotların ise bu hücrelerden evrimleştiğini varsaymaktadır.

Bu iddianın tutarsızlığına geçmeden önce, prokaryot hücrelerin hiç de "ilkel" olmadığını belirtmekte yarar vardır. Bir bakterinin 2.000 civarında geni vardır. Her bir gen ise 1.000 kadar harf (şifre) içerir. Bu da bakterinin DNA'sındaki bilginin en az 2 milyon harf uzunluğunda olması demektir. Bu hesaba göre tek bir bakterinin DNA'sının içerdiği bilgi, her biri 100 bin kelimelik 20 romana denktir. [73]

İşte her bir bakterinin DNA'sında kodlu bu bilgilerdeki herhangi bir değişiklik, bakterinin tüm çalışma sistemini bozabilir. Bu durum, bakterinin ölümü anlamına gelir.

Rastlantısal değişikliklere karşı koyan bu hassas yapı yanında, bakteriler ile ökaryot hücreler arasında hiçbir "ara form" bulunmayışı da, evrimcilerin iddiasını temelsiz kılmaktadır. Evrimci Prof. Ali Demirsoy, bakteri hücrelerinin ökaryot hücrelere ve bu hücrelerden oluşan kompleks canlılara dönüşmesi senaryosunun temelsiz olduğunu şu sözleriyle itiraf eder:

> *Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl olup da organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu karmaşık yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapılı organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur.*[74]

Bakteri hücresi ile bitki hücresi arasındaki büyük yapısal farklılıklara bakıldığında, böyle bir dönüşümün imkansızlığı da açıkça görülmektedir:

1) Bakteri hücresinin hücre duvarı, polisakkarid ve proteinden oluşurken, bitki hücresinin hücre duvarı bunlardan tamamen farklı bir yapı olan selülozdan oluşur.

2) Bitki hücresinde zarla çevrili, son derece kompleks yapılara sahip pek çok organel varken, bakteri hücresinde hiç organel yoktur. Bakteri hücresinde sadece serbest halde dolaşan çok küçük ribozomlar vardır. Bitki hücresindeki ribozomlar ise daha büyüktür ve zarlara bağlıdır. Ayrıca her iki ribozom tipi de farklı yollarla protein sentezi gerçekleştirir.[75]

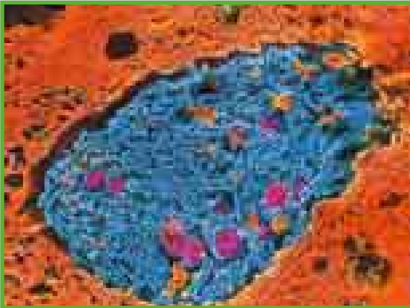
3) Bakteri hücresindeki ve bitki hücresindeki DNA'ların yapıları birbirlerinden farklıdır.

4) Bitki hücresindeki DNA molekülü çift katlı bir zarla korunurken, bakteri hücresindeki DNA molekülü hücre içerisinde serbest durmaktadır.

5) Bakteri hücresindeki DNA molekülü biçim olarak kapalı bir ilmik görünümündedir, yani daireseldir. Bitki hücresindeki DNA molekülü ise doğrusal biçimdedir.

6) Bakteri hücresindeki DNA molekülü tek bir hücreye ait bilgiler taşırken, bitki hücresindeki DNA molekülü, bitkinin tümüne ait bilgileri taşır. Örneğin meyveli bir ağacın kökleri, gövdesi, yaprakları, çiçekleri ve meyvesine ait tüm bilgiler, ağacın tüm hücrelerinin her birinin çekirdeğindeki DNA'da ayrı ayrı bulunmaktadır.

7) Bazı bakteri türleri fotosentetiktir, yani fotosentez yaparlar. Ancak bitkilerden farklı olarak bakteriler hidrojen sülfit ile sudan ziyade, başka bileşikleri kırar ve oksijen gazı salmazlar. Ayrıca fotosentetik bakterilerde (örneğin cyano bakterisinde) klorofil ve fotosentetik pigmentler, kloroplast

Prokaryot hücrelerin (solda), zaman içinde ökaryot hücrelere (sağda) dönüştüğü yönündeki evrimci varsayım, hiçbir bilimsel temele sahip değildir.

Yeryüzünde yaşamın temelini bitkiler oluşturur. Bitkiler hem besin üretmeleri, hem de atmosferdeki oksijeni sağlamaları nedeniyle, canlılığın vazgeçilmez şartlarındandır.

içinde bulunmazlar. Bunlar hücrenin içinde çeşitli zarların içine gömülü olarak dağılmışlardır.

8) Bakteri hücresi ile bitki/hayvan hücresindeki mesajcı RNA'ların biyokimyasal yapıları birbirlerinden oldukça farklıdır.[76]

Hücrenin yaşayabilmesinde mesajcı RNA son derece hayati bir görev üstlenmiştir. Ancak mesajcı RNA hem ökaryot hem de prokaryot hücrelerde aynı hayati görevi üstlenmiş olmasına rağmen, biyokimyasal yapıları birbirlerinden farklıdır. *Science* dergisinde yayınlanan bir makalesinde Darnell konuyla ilgili olarak şöyle yazar:

> *Mesajcı RNA oluşumunun biyokimyasında ökaryotlar ve prokaryotlar kıyaslandığında fark o kadar büyüktür ki, prokaryot hücreden ökaryot hücreye evrim olası değildir.*[77]

Yukarıda birkaç örneğini verdiğimiz bakteri ve bitki hücreleri arasındaki büyük yapısal farklılıklar, evrimci biyologları büyük çıkmaza sokmaktadır. Bazı bakterilerin ve bitki hücrelerinin sahip oldukları ortak yönler olmasına rağmen, bu yapılar genel olarak birbirlerinden oldukça farklıdır. Bu farklılıklar ve hiçbir fonksiyonel "ara form"un mümkün olmaması, bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleştiği iddiasını bilimsel yönden geçersiz kılmaktadır.

Nitekim Prof. Ali Demirsoy da, *"karmaşık hücreler hiçbir zaman ilkel hücrelerden evrimsel süreç içerisinde gelişerek meydana gelmemiştir"* diyerek bu gerçeği kabul eder.[78]

Günümüzde yaşayan benzerlerinden farksız bir yapıda olan 25 milyon yıllık bitki fosili.

BİYOGENETİK YASASI

(bkz. Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır teorisi)

BİYOGENEZ (BIOGENESIS) GÖRÜŞÜ

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde, bakterilerin cansız maddelerden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. (bkz. Abiyogenez görüşü) Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü.[79] Pasteur, yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.[80]

Pasteur'ün *"hayat ancak hayattan gelir"* görüşü, biyogenesis olarak ifade edilir.

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bu bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiası giderek daha büyük bir çıkmaz içine girdi.

BOUDREAUX, EDWARD

New Orleans Üniversitesi'nde kimya profesörü. Evrim teorisinin bilim dışı bir iddia olduğunu kabul eden Edward Boudreaux, 5 Temmuz 1998'de Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı uluslararası bir konferansa katılmıştır. Bu konferansta yaptığı "Kimyadaki Dizayn" başlıklı konuşmasında, yaşamın ortaya çıkabilmesi için gerekli olan kimyasal elementlerin yaratılışla düzenlenmiş olduklarından söz etmiş ve şöyle demiştir:

İçinde yaşadığımız dünya ve bu dünyanın kanunlarını, biz insanların yaşamalarına en uygun biçimde Allah yaratmıştır.[81]

BÖCEKLERİN KÖKENİ

Evrimci biyologlar kuşların kökeniyle ilgili olarak, "ön ayakları ile sinek avlamaya çalışan bazı sürüngenlerin kanatlanarak kuşlara dönüştüğünü" iddia ederler. "Cursorial teori" olarak bahsedilen bu spekülatif teoriye göre, söz konusu sürüngenler sinek avlamaya çalışırken ön ayakları zamanla kanatlara dönüşmüştür. (bkz. Cursorial teori) Hiçbir bilimsel bulguya dayanmayan bu teoriyle ilgili en önemli nokta ise, zaten uçmakta olan sineklerin nasıl kanatlandıklarıdır. Sinekler sınıflamasını da içine alan böcekler bu bakımdan evrimciler açısından bir çıkmaz daha oluşturur.

Böcekler, canlı sınıflamasında, arthropodlar (eklem bacaklılar) filumunun içinde yer alan *Insecta* alt-filumunu oluştururlar. En eski böcek fosilleri, Devonian devrine aittir. Daha sonraki

320 milyon yıllık bu hamam böceği fosili ile günümüzde yaşayan örnekleri arasında fark yoktur. Sağda ise 145 milyon yıllık sinek fosili.

Pennsylavanian devrinde ise çok sayıda farklı böcek türü bir anda ortaya çıkar. Örneğin hamamböcekleri aniden ve bugünkü yapılarıyla belirir. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Betty Faber, *"350 milyon yıl öncesine ait hamamböceği fosillerinin bugünkülerle aynı olduğunu"* bildirmektedir.[82]

Örümcek, kene ve kırkayak gibi canlılar gerçekte böcek değildir, ama çoğunlukla böcek olarak anılır. "American Association for the Advancement of Science"ın 1983'teki yıllık toplantısında, bu canlılarla ilgili çok önemli fosil bulguları sunulmuştur. Örümcek, kene ve kırkayaklara ait olan 380 milyon yıllık bu fosillerin en ilginç özelliği ise, yaşayan örneklerinden farksız oluşudur. Bulguları inceleyen bilim adamlarından biri, fosiller hakkında *"sanki dün ölmüş gibiler"* yorumunu yapmıştır.[83]

Kusursuz tasarıma sahip bu canlıların, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmalarının elbette evrimle açıklanması imkansızdır. (bkz. Sineklerin kökeni) Bu nedenle evrimci bir bilim adamı olan Paul Pierre Grassé, *"böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz"* demektedir.[84] Sonuç olarak, böceklerin kökeni, açıkça yaratılışı doğrulamaktadır.

Amber (reçine) içinde kalarak fosilleşmiş 35 milyon yıllık sinek. Baltık Denizi yakınlarında bulunan bu fosil de yine günümüzde yaşayan örneklerinden farksızdır.

BUFFON, COMTE DE

Fransız evrimcilerden Comte de Buffon, 18. yüzyılın en tanınan bilim adamlarından biriydi. 50 yıldan fazla bir süre Paris'teki kraliyete ait Botanik bahçelerinin müdürlüğünü yürüttü. Darwin, teorisinin temelini büyük ölçüde Buffon'un eserlerine dayandırmıştı. Buffon'un 44 ciltlik kapsamlı çalışması *Histoire Naturelle*'de Darwin'in kullandığı öğretilerin çoğuna rastlamak mümkündür.

Comte de Buffon

"Büyük Varoluş Zinciri" (Aristo'nun türleri basitten karmaşığa doğru sıralaması; diğer adıyla Scala Naturae) ise gerek Buffon'un gerekse Lamarck'ın evrimci sistemleri için başlangıç noktası teşkil etmiştir. Amerikalı bilim tarihçisi D. R. Olroyd, bu ilişkiyi şöyle tanımlamaktadır:

> *Histoire Naturelle'in ilk cildinde Buffon kendisini "Büyük Varoluş Zinciri" doktrininin yorumlayıcısı olarak açıklamaktadır… Lamarck ise eski Büyük Varoluş Zinciri doktrininin yeni bir versiyonunu savunuyordu… Fakat bu zincir katı, durağan bir yapı gibi kabul edilmiyordu. Ortamın ihtiyaçlarını karşılamak için mücadeleleriyle ve "kazanılmış özelliklerin sonraki nesle aktarılması" prensibinin yardımıyla organizmalar zincirin yukarılarına doğru yavaşça hareket edebiliyorlardı. Başka bir deyişle mikroptan insana doğru… Ayrıca zincirin en altında, spontane jenerasyon (ani oluşum) yoluyla inorganik (cansız) maddeden ortaya çıkan yeni yaratıklar sürekli olarak beliriyordu. Zincirin yukarısına doğru sürekli olarak kompleksleşen bir süreç işliyordu…*[85]

Bu bakımdan bugün "evrim teorisi" dediğimiz kavram, gerçekte eski bir Yunan efsanesi olan Büyük Varoluş Zincirinin günümüze taşınmasıyla doğmuştur. Darwin'den önce de birçok evrimci vardı ve onların evrimci fikirleri ve sözde delillerinin çoğunun orijinali Büyük Varoluş Zinciri'nde zaten yer alıyordu. Buffon ve Lamarck'la birlikte Büyük Varoluş Zinciri yeni bir kılıfla bilim dünyasına sunuldu, oradan da Darwin'e etki etti.

BURGESS SHALE

Kanada'nın British Columbia eyaletinde yer alan Burgess Shale Bölgesinde, çağımızın önemli paleontolojik bulgularından biri sayılan bir fosil yatağı bulunmaktadır. Bu bölgedeki fosil canlıların özelliği, çok farklı türlere ait olmaları ve önceki tabakalarda hiçbir ataları olmadan, bir anda ortaya çıkmalarıdır.

Oysa bilindiği gibi evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, daha önce yaşamış başka türlerden kademeli olarak evrimleştiklerini iddia etmektedir. Burgess Shale fosilleri ve benzeri paleontolojik bulgular ise, farklı canlı türlerinin, bu iddianın tam aksine, yeryüzünde hiçbir ataları ol-

Burgess Shale fosil yatağında bulunan ilginç fosil canlılardan biri: Marrella

madan bir anda ve kusursuz biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Ünlü bilim dergisi *Trends in Genetics* (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında, Darwinizm'in önündeki bu büyük paleontolojik sorunu şöyle ifade eder:

> *Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili kızgın tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükebilir. Fakat bu hararetli tartışmalara neden olan şey, Kambriyen devrinde yaşayan hayvanların fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir, hiçbirinin ikna edici olmadığıdır.*[86]

TIG dergisi bu konuda iki ünlü evrimci otoriteden söz eder: Stephen J. Gould ve Simon Conway Morris. Her ikisi de Burgess Shale'deki "aniden ortaya çıkışı", evrime göre açıklayabilmek için birer kitap yazmışlardır; Gould'un kitabı *Wonderful Life* (Muhteşem Hayat), Morris'inki ise *The Burgess Shale and the Rise of Animals* (Burgess Shale ve Hayvanların Yükselişi)dir. Ancak bu iki otorite de, *TIG* dergisinin vurguladığı gibi, ne Burgess Shale fosillerini ne de genel olarak Kambriyen devrine ait diğer fosil kayıtlarını bir türlü açıklayamamaktadır.

Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçek sonuç şudur: Fosiller, canlıların yeryüzünde bir anda ve kusursuz bir biçimde

Burgess Shale fosil yatağında bulunan diken fosili

Kambriyen devrine ait bir fosil

ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Kambriyen devri fosillerinin ortaya koyduğu bu tablo, evrim teorisinin varsayımlarını reddederken, bir yandan da, canlıların doğaüstü bir yaratılışla var olduklarını gösteren çok önemli bir delildir. Evrimci biyolog Douglas Futuyma, bu gerçeği şöyle açıklar:

> *Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.*[87]

Dolayısıyla fosil kayıtları, canlıların, evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu ise, canlılığın bilinçsiz doğal süreçlerle değil, üstün bir yaratılışla var olduğuna kanıt oluşturmaktadır. Evrimci paleontolog Jeffrey S. Levinton, *Scientific American* dergisine yazdığı "Hayvan Evriminin Big Bang'i" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği istemeden de olsa kabul etmekte ve *"Kambriyen devrinde çok özel ve gizemli bir yaratıcı gücün varlığını görüyoruz"* demektedir.[88]

BÜYÜK VAROLUŞ ZİNCİRİ (GREAT CHAIN OF BEING)

Yunan felsefeci Aristo'ya göre türler basitten karmaşığa doğru giden bir hiyerarşiye sahiptir ve tıpkı bir merdivenin basamakları gibi doğrusal bir çizgi üzerinde sıralanmaktadır. Aristo bu tezine "Scala Naturae" adını verir. Aristo'nun bu fikri 18. yüzyıla kadar batı düşünce hayatını çok derinden etkileyecek ve daha sonra da "Evrim Teorisi"ne dönüşe-

cek olan Büyük Varoluş Zinciri (Great Chain of Being) inancının da kökenidir.

Darwinizm'in temelini oluşturan tüm canlıların cansız maddelerden evrimleşerek geliştiği inancı ilk olarak "Büyük Varoluş Zinciri" adı altında Aristo'nun anlatımlarında karşımıza çıkar. Büyük Varoluş Zinciri evrimsel bir inanıştır ve Allah'ın varlığını inkar eden felsefeciler tarafından çok rağbet görmüştür.

Söz konusu görüşe göre canlılar kendiliğinden oluşmuştur ve herşey; minerallerden organik maddeye, ilkel canlılardan hayvanlara, bitkilere ve insanlara, buradan da sözde "tanrılara" evrimleşmiştir. Bu akıl dışı inanca göre yeni organlar da canlının ihtiyacına göre kendiliğinden oluşmaktadır.

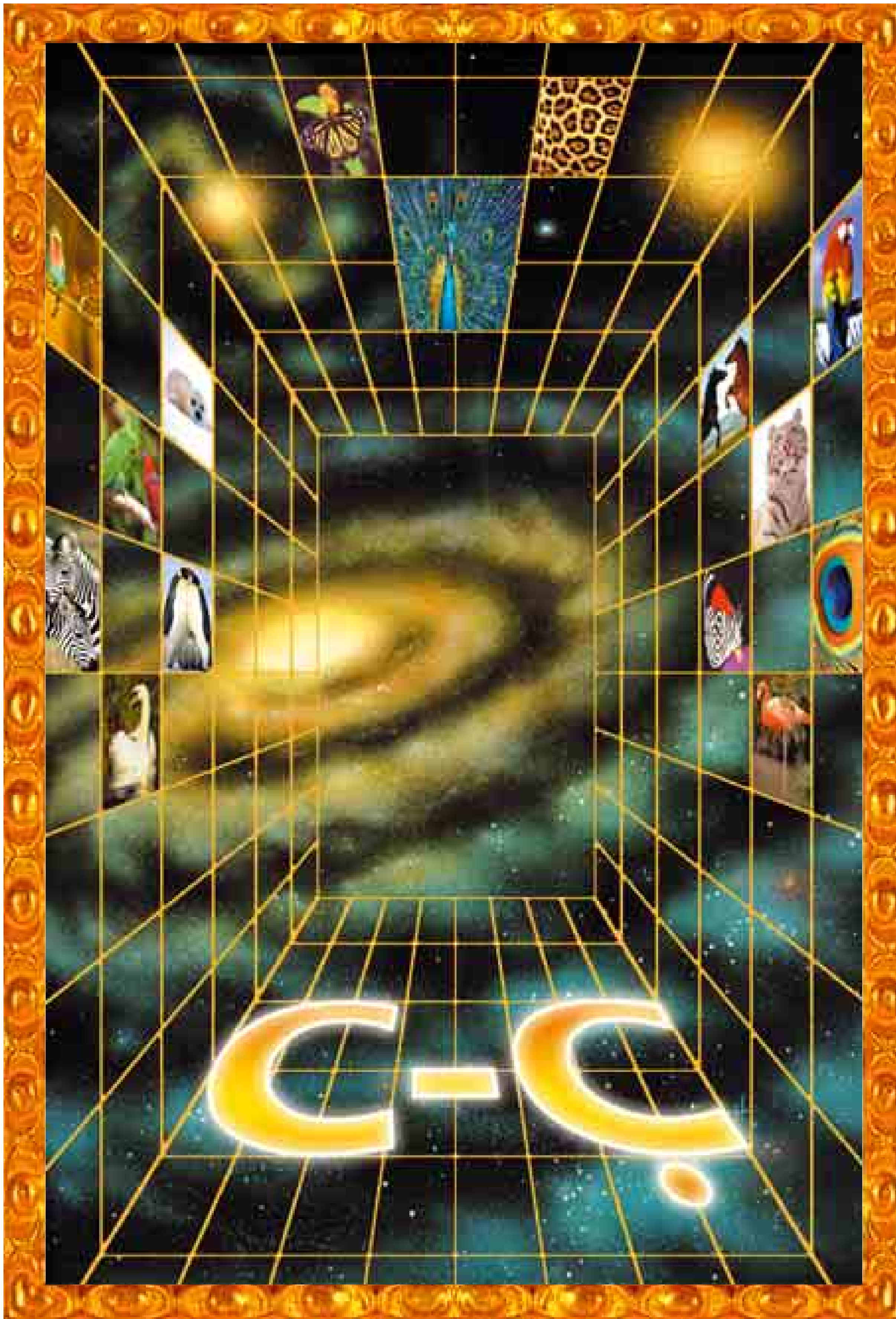
Hiçbir bilimsel dayanağı olmayan, aksine tüm bilimsel gerçeklerle çelişen, sadece soyut mantık yürütmeye dayanan bu inanış, son olarak da "evrim teorisi" adıyla öne sürülmüştür.

Büyük Varoluş Zinciri ilk başlarda tamamen felsefi bir görüş olarak ortaya atılmıştır ve herhangi bir bilimsellik iddiasında da bulunmamıştır. Ancak canlıların oluşumuna yaratılış gerçeği dışında sözde bir cevap bulmaya çalışanlar için Büyük Varoluş Zinciri adeta can simidi olmuştur ve bu amaçla da bilimsel bir havaya sokulmuştur. Bu canlıların birbirlerine nasıl dönüştüğü ise büyük bir muammadır. Çünkü bu zincir, bilimsel bir gözleme değil, soyut ve yüzeysel bir mantık yürütmeye dayanmaktadır. Yani ilkçağ felsefecilerinin masa başında oturup hiçbir bilimsel araştırma yapmadan ortaya attıkları bir masaldan ibarettir.

Günümüzdeki materyalist ve ateist felsefelerin temelini oluşturan evrim teorisiyle, eski pagan maddeci felsefelerin hayat kaynağını oluşturan Scala Naturae ve Büyük Varoluş Zinciri arasında önemli bir paralellik söz konusudur. (bkz. Evrimsel paganizm) Bugün materyalizm evrim teorisiyle hayat bulurken, geçmişteki maddeci anlayış Büyük Varoluş Zincirini kendine temel dayanak almaktaydı.

Darwin bu kavramdan oldukça etkilenmiş, hatta teorisini bu ana mantık üzerine kurmuştu. Loren Eiseley, *Darwin's Century* (Darwin'in Yüzyılı) isimli kitabında Darwin'in, *Türlerin Kökeni* isimli kitabının birçok bölümünde 18. yüzyılın bu varoluş merdiveninden mantıklar kullandığını, özellikle de organik maddelerin zorunlu olarak mükemmelliğe doğru ilerledikleri fikrinin buradan doğduğunu vurgulamıştır.[89]

Dolayısıyla Darwin yeni ve bilimsel bir teori ortaya atmamıştı. Darwin'in yaptığı, kökleri eski Sümer'deki putperest efsanelere dayanan ve asıl eski Yunan'ın pagan inançları içinde gelişen bir batıl inancı, çağdaş bilimsel terimleri kullanarak ve çarpıtılmış birkaç gözlemle destekleyerek yeniden ifade etmekten başka bir şey değildi. Bu batıl inanç, önce 17. ve 18. yüzyılda yaşamış bazı bilim adamları tarafından yeni eklemelerle zenginleştirildi, sonra da Darwin'in *Türlerin Kökeni* isimli kitabında "bilimsel" bir görüntü kazanarak bilim tarihinin en büyük yanılgısı olarak ortaya çıktı.

C-Ç

CŒLACANTH

Cœlacanth, evrimin sözde "canlıların sudan karaya geçişi" tezine delil olarak öne sürdüğü bir balık türüdür. *Cœlacanth* sınıfına dahil olan balıklar, bir zamanlar balıklar ve amfibiyenler arasında yaşamış çok güçlü bir ara form delili sayılıyorlardı. Evrimci biyologlar, bu canlının fosillerinden yola çıkarak, canlının vücudunda ilkel (tam işlev görmeyen) bir akciğer bulunduğunu ileri sürmüşlerdi. Bu, pek çok bilimsel kaynakta anlatılıyor, hatta *Cœlacanth*'ı denizden karaya çıkarken gösteren çizimler yayınlanıyordu.

Evrimciler *Cœlacanth*'ın fosiline dayanarak bunun sudan karaya geçişteki ara geçiş formu olduğunu söylüyorlardı. Ancak ilki 1938 yılında olmak üzere bu balığın canlı örneklerinin defalarca yakalanması, evrimcilerin spekülasyonlarda ne kadar ileri gidebileceklerini gösterdi.

Ancak 22 Aralık 1938'de Hint Okyanusu'nda çok ilginç bir keşif yapıldı. Yetmiş milyon yıl önce soyu tükenmiş bir ara geçiş formu olarak tanıtılan *Cœlacanth* ailesinin *Latimeria* türüne ait canlı bir üyesi okyanusun açıklarında ele geçti! *Cœlacanth*'ın "kanlı-canlı" bir örneğinin bulunması, evrimciler açısından büyük bir şoktu kuşkusuz. Evrimci paleontolog J. L. B. Smith, *"yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım"* demişti.[90] İlerleyen yıllarda başka bölgelerde de 200'den fazla *Cœlacanth* yakalandı.

Bu balıkların yakalanmasıyla bera-

ber, bu canlılar üzerinde yapılan spekülasyonların temelsizliği de anlaşılmış oldu. *Cœlacanth,* iddiaların aksine ne ilkel bir akciğere, ne de büyük bir beyne sahipti. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden başka bir şey değildi.[91] Dahası, "sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı" olarak tanıtılan *Cœlacanth*'ın, gerçekte okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m derinliğin üzerine hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu anlaşıldı.[92]

Bunun üzerine, *Cœlacanth*'ın evrimci yayınlardaki popülaritesi bir anda yok oldu. Peter Forey adlı evrimci paleontolog, *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalede bu konuda şöyle bir itirafta bulunmuştur:

> *Cœlacanth'ların tetrapodların atasına yakın olduğuna dair uzun süredir paylaşılan bir görüş olduğu için, Latimeria'nın (canlısının) bulunmasıyla birlikte, balıklardan amfibiyenlere geçiş hakkında doğrudan bilgilerin elde edileceği ümit edilmişti... Ama Latimeria'nın anatomisi ve fizyolojisi üzerinde yapılan incelemeler, bu ilişki varsayımının sadece bir temenniden ibaret olduğunu ve Cœlacanth'ın bir "kayıp bağlantı" olarak gösterilmesinin bir dayanağı olmadığını ortaya koydu.*[93]

Yukarıdaki itiraftan da anlaşıldığı gibi balıklar ve amfibiyenler arasında hiçbir ara form yaşamamıştır. Evrimcilerin tek ciddi ara form olarak gösterdikleri *Cœlecanth* da gerçekte evrim ile bağlantısı olmayan bir balık türüdür.

COĞRAFİ İZOLASYON GÖRÜŞÜ (ALLOPATRİK İZOLASYON)

Eşeyli üreyen canlılar bir kara parçasının çökmesi veya kıtaların birbirinden ayrılması gibi nedenlerden dolayı bir coğrafi ayrıma (izolasyona) uğrayabilirler. Bu durumda iki ayrı bölgedeki canlılar kendi içlerinde bir genetik özellik oluştururlar. Diğer bir deyişle coğrafi engeller popülasyonları birbirinden ayırmış olur. Örneğin kara hayvanları büyük çöller ve sularla ya da yüksek dağlarla birbirinden ayrılabilirler.[94] Eğer bir popülasyon coğrafi olarak iki ya da daha fazla bölgeye (birime) ayrılırsa, aralarındaki fark gittikçe artacak ve bir zaman sonra bu ayrı bölgelerdeki canlılar farklı coğrafi ırkları meydana getirecektir.[95] Bu ayrım popülasyonlar arasında gen akışını önleyecek düzeye geldiğinde, bir zamanlar birbirine benzer özellik taşıyan bir türün farklı varyasyonları arasındaki benzerliğin arası açılmış olur.

Bu konu ile ilgili evrimcilerin yanılgısı şöyledir: Evrimciler ayrı kıtalarda ya da ortamlarda yaşamak durumunda kalan canlıların farklı birer türe dönüştüklerini öne sürerler. Halbuki farklı bölgelerde ortaya çıkan farklı özelliklerdeki canlılar popülasyon farklılıklarından başka bir şey değildir. O bölgede çiftleşmeye zorunlu kalan canlıların genetik kombinasyonu sınırlı kalmakta ve genlerindeki belirli özellikler daha ön plana çıkmaktadır. Yoksa yepyeni bir tür oluşumu söz konusu değildir.

Aslında aynı durum insanlar için de

Yeryüzündeki farklı ırklar, coğrafi izolasyon aracılığıyla farklı özelliklere sahip olmuşlardır. Bir grup insanda siyah derililik özelliği baskın çıkmış, bunlar aynı bölgede yaşadıkları ve kendi içlerinde çoğaldıkları için siyah derili bir ırk meydana gelmiştir.

söz konusudur. Yeryüzündeki farklı ırklar, coğrafi izolasyon aracılığıyla farklı ırk özelliklerine sahip olmuşlardır. Bir grup insanda siyah derililik özelliği baskın çıkmış, bunlar aynı bölgede yaşadıkları ve kendi içlerinde çoğaldıkları için siyah derili bir ırk meydana gelmiştir. Çekik gözlü Uzakdoğu ırkları da aynı şekildedir. Eğer coğrafi izolasyon olmasaydı, yani dünyadaki tüm ırklar asırlardır birbirleriyle sürekli karışık evlilikler yapıyor olsalardı, o zaman herkes "melez" olurdu; zenciler, beyazlar, çekik gözlüler olmaz, insanların tümü bir "ortalama"da buluşurdu.

Bazen, coğrafi nedenlerden ötürü birbirinden ayrı kalan varyasyonlar yeniden biraraya getirildiklerinde, kimi zaman birbirleri ile çiftleşmezler. Çiftleşmedikleri için de, modern biyolojinin "tür" tanımlamasına göre, "alt tür" olmaktan çıkıp, "ayrı türler" haline gelmiş olurlar. Buna "türleşme" (speciation) adı verilir.

Evrimciler ise, bu kavramı alıp hemen şu çıkarımı yaparlar: "Doğada türleşme var, yani yeni canlı türleri doğal mekanizmalarla oluşuyor, demek ki tüm türler bu şekilde oluşmuş". Oysa bu çıkarımda çok büyük bir aldatmaca gizlidir.

Aldatmacanın iki önemli noktası vardır:

1) Birbirlerinden izole olmuş olan A ve B varyasyonları, biraraya geldiklerinde çiftleşmiyor olabilirler. Ama bu durum çoğu zaman "çiftleşme davranışı"ndan kaynaklanır. Yani A ve B varyasyonuna ait bireyler, diğer varyasyon kendilerine yabancı göründüğü için, onu "kendilerine yakın bulmadıkları" için çiftleşmezler. Ancak çiftleşmelerini engelleyecek bir genetik uyumsuzluk yoktur. Dolayısıyla aslında genetik bilgi açısından hala aynı türe aittirler. (Nitekim bu nedenle "tür" kavramı biyolojide tartışma konusu olmaya devam etmektedir.)

2) Asıl önemli nokta ise, söz konusu "türleşme"nin, bir genetik bilgi artışı değil, aksine genetik bilgi kaybı anlamına gelmesidir. Ayrışmanın nedeni, varyasyonlardan birinin veya her ikisinin yeni bir genetik bilgi edinmiş olmaları değildir. Böyle bir genetik bilgi eklenmesi yoktur. Örneğin iki varyasyondan herhangi biri yeni bir proteine, yeni bir enzime, yeni bir organa kavuşmuş değildir. Ortada bir "gelişme" yoktur. Aksine, daha önceden farklı genetik bilgileri aynı anda barındıran popülasyon (örneğin, hem uzun hem de kısa tüy özelliğini, hem koyu hem de açık renk özelliğini barındıran popülasyon) yerine, şimdi genetik bilgi yönünden daha fakirleşmiş iki popülasyon vardır.

Dolayısıyla söz konusu "türleşme"nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, "genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar" gösterebilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer organ ve sistemleri olmayan canlıların bunları nasıl kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz evrimle hiç ilgisi olmayan bir durumdur.

CONFUCIUSORNIS

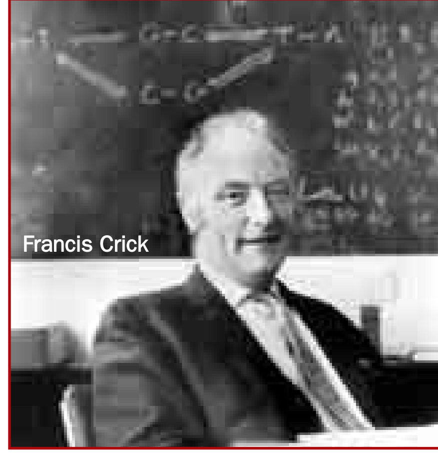
1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, *Confuciusornis* olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. Evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı–sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'le aynı yaşta (yaklaşık 140 milyon yıl) olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarınınkiyle aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te oldu-

Archæopteryx ile yaklaşık olarak aynı dönemde yaşamış olan *Confuciusornis* günümüzde yaşayan kuşlarla çok büyük benzerlik gösterir.

ğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu. Bu gerçek, doğal olarak *Archæopteryx*'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezleri de çürütüyordu.[96]

Sonuç olarak günümüz kuşlarına çok benzeyen *Confuciusornis*, evrimcilerin on yıllardır kuşların evrimi senaryosunun en büyük delili olarak gösterdiği *Archæopteryx*'in geçersizliğini de ortaya koymuş oldu.

Francis Crick

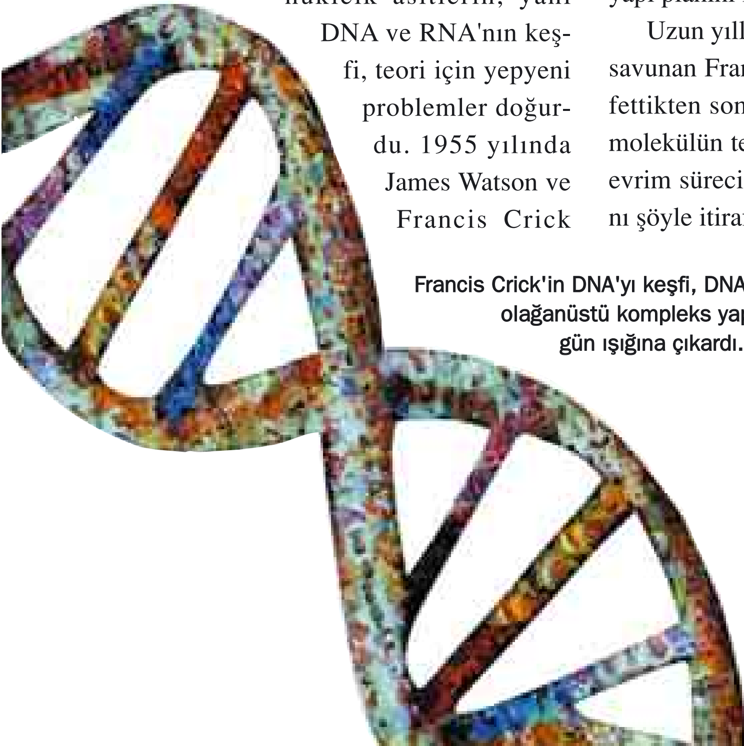
CRICK, FRANCIS

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasındaki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir açıklama getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni problemler doğurdu. 1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları, DNA'nın inanılmaz derecedeki kompleks yapısını ve tasarımını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. (bkz. DNA)

Uzun yıllar moleküler evrim teorisini savunan Francis Crick bile DNA'yı keşfettikten sonra, böylesine kompleks bir molekülün tesadüfen, kendi kendine, bir evrim süreci sonucunda oluşamayacağını şöyle itiraf etmiştir:

> *Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır.*[97]

Francis Crick'in DNA'yı keşfi, DNA'nın olağanüstü kompleks yapısını gün ışığına çıkardı.

Cro-Magnon kafatası

CRO-MAGNON ADAMI

Cro-Magnon sınıflaması, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen Avrupalı bir insan ırkıdır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alna sahiptir. 1.600 cc.'lik kafatası hacmi, günümüz insanının kafatası hacmi ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları ve arka kısımda kemiksi çıkıntı bulunmasından ötürü bir ara geçiş formu olduğu öne sürülmüştür.

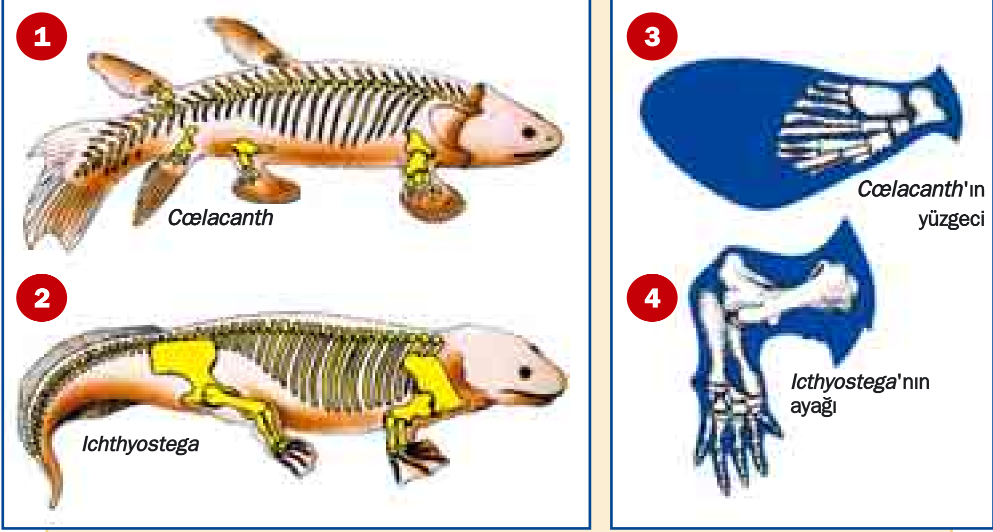
Fakat *Cro-Magnon* kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklarınınkine fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, *Cro-Magnon*'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, *Cro-Magnon* ve *Neandertal* ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir. Dahası günümüzde *Cro-Magnon* ırkına benzer etnik grupların Afrika kıtasının farklı bölgelerinde ve Fransa'nın Salute ve Dordonya bölgelerinde hala yaşadığı kabul edilmektedir. Polonya ve Macaristan'da da aynı özelliklere sahip insanlara rastlanmıştır.

Tüm bunlar göstermektedir ki *Cro-Magnon* evrimcilerin iddia ettikleri gibi insanın sözde evrimsel atası değildir. Söz konusu fosillerin günümüz Avrupalılarından farkı, bir eskimo ile bir zenci ya da bir pigme ile bir Avrupalı arasındaki farktan daha büyük değildir. Sonuç itibariyle, *Cro-Magnon* tarih içinde yaşamış, diğer ırklara karışıp asimile olarak ya da soyları tükenip yok olarak tarih sahnesinden çekilmiş özgün bir insan ırkını temsil etmektedir.

CROSSOPTERYGIAN

Evrim teorisinin dört ayaklıların kökeni hakkındaki varsayımı, bu canlıların suda yaşamakta olan balıklardan evrimleştiği yönündedir. Oysa bu iddia, hem fizyolojik ve anatomik yönlerden çelişkilidir, hem de fosil kayıtları yönünden temelsizdir. Evrimcilerin tesadüfler sonucu gerçekleştiğini iddia ettikleri, -sözde- suda yaşayan canlıların karaya uygun özellikler kazanmaları, denizde yaşayan bir canlı için hiçbir avantaj oluşturmayacaktır. Dolayısıyla bu özelliklerin doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilerek oluştuğunu ileri sürmenin hiçbir mantıklı temeli yoktur. Aksine, doğal seleksiyon yoluyla "ön-adaptasyon" geçiren bir

YÜZGEÇ İLE AYAK ARASINDAKİ FARK

Evrimcilerin, *Cœlacanth* ve benzeri balıkları "kara canlılarının atası" olarak hayal etmelerinin asıl nedeni, bu balıkların yüzgeçlerinin kemikli oluşudur. Bu kemiklerin zamanla ayaklara dönüştüğünü varsayarlar. Ancak bu balıkların kemikleri ile Ichthyostega gibi kara canlılarının ayakları arasında çok temel bir fark vardır. *Cœlacanth*'da kemikler, 1 no'lu şekilde görüldüğü gibi canlının omurgasına bağlı değildir. Ancak *Ichthyostega*'da kemikler, 2 no'lu şekilde gösterildiği gibi doğrudan omurgaya bağlıdır. Dolayısıyla, bu yüzgeçlerin yavaş yavaş ayaklara dönüştükleri iddiası tamamen temelsizdir. Dahası, *Cœlacanth*'ın yüzgeçlerindeki kemiklerin yapısı ile *Ichthyostega*'nın ayaklarındaki kemiklerin yapısı da, 3 ve 4 no'lu şekillerde görüldüğü gibi çok farklıdır.

canlının elenmesi gerekir, çünkü bu canlı karada yaşamaya uygun özellikler kazandıkça denizde dezavantajlı hale gelecektir. Kısacası, "denizden karaya geçiş" senaryosu tümüyle çıkmaz içindedir. Nitekim evrimci biyologların bu konuda ortaya koyabildikleri tutarlı bir fosil kanıtı da yoktur.

Evrimci doğa tarihçileri, dört ayaklıların atası olarak genellikle *Rhipidistian* ya da *Cœlacanth* sınıflarına ait balıkları sayarlar. Bunlar, "*Crossopterygian*" takımına ait balıklardır ve evrimcileri umutlandıran tek özellikleri, yüzgeçlerinin diğer balıklara göre "etli" oluşudur. Oysa bu balıklar birer ara form değildir ve amfibiyenlerle aralarında anatomik ve fizyolojik olarak çok büyük temel farklılıklar vardır. Bütün araştırmalara rağmen bu boşluğu doldurabilecek bir tek fosil bile bulunamamıştır.[98] (bkz. Sudan karaya geçiş tezi)

'Dinozorların sinek avlamaya çalışırken kanatlanıp kuş oldukları' komedi türünde bir hikaye değil, evrim teorisyenlerinin kuşların kökeni konusundaki sözde en "ciddi" tezidir.

CURSORIAL TEORİ

Kara canlısı olan sürüngenlerin nasıl olup da uçmaya başladıkları konusunda evrimcilerin öne sürdükleri belli başlı iki açıklamadan biridir. Bu teoriye göre sürüngenler yerden yukarı doğru havalanmışlardır. Teorinin temel argümanı, bazı sürüngenlerin böcek avlamak için ön kollarını uzun süre ve sık sık çırptıkları ve zaman içinde de bu ön kolların kanatlara dönüştüğü şeklindedir. Kanat gibi son derece kompleks bir organın, sinek yakalamak için birbirine çırpılan ön kollardan nasıl meydana geldiği hakkında ise hiçbir açıklama yapılmamaktadır. Cursorial teorinin önde gelen savunucusu John Ostrom, her iki hipotezi savunanların ancak spekülasyon yapabildiklerini itiraf ederek şöyle der: *"Benim 'cursorial predator' teorim gerçekten de spekülatiftir. Fakat arboreal teori de aynı şekilde spekülatiftir"*.[99] (bkz. Arboreal teori)

Ayrıca herhangi bir mutasyonun bir sürüngenin ön ayaklarında belirsiz bir değişime neden olduğunu varsaysak bile, bunun üzerine yeni mutasyonlar eklenerek "tesadüfen" bir kanat oluşmuş olabi-

leceğini öngörmek tamamen akıl dışıdır. Çünkü ön ayaklarda meydana gelecek bir mutasyon, canlıya çalışır bir kanat kazandırmadığı gibi, onu ön ayaklarından da mahrum bırakacaktır. Bu ise, bu canlının, diğer türdeşlerine göre daha dezavantajlı (yani sakat) bir bedene sahip olması anlamına gelir. Evrim teorisinin kurallarına göre de, doğal seleksiyon vasıtasıyla bu sakat canlı elenecektir. Kaldı ki, biyofizik araştırmalara göre, mutasyonlar çok nadir gerçekleşen değişimlerdir. Dolayısıyla, bu sakat canlıların milyonlarca yıl eksik ve güdük kanatlarının küçük küçük mutasyonlarla tamamlanmasını beklemeleri, her yönden imkansızdır.

CUVIER, GEORGES

Paleontolojinin kurucusu sayılan Fransız Georges Cuvier (1769-1832) aynı zamanda bir jeolog ve karşılaştırmalı anatomistti. Omurgalı ve omurgasızların zoolojisi ve paleontolojisinde çok geniş çalışmalar yapmış ve bilim tarihini kaleme almıştı. Cuvier, aynı zamanda geçmişteki canlıların neslinin tükendiği gerçeğini kesin olarak ortaya koymuş ve buna ilişkin teoriyi evrim teorisine ters düşecek şekilde açıklamıştı.[100]

Ayrıca Cuvier, ilgili sınıfları filumlara gruplandırarak Linnaeus'un sınıflandırma tablosunu genişletti. (bkz. Linnaeus, Carolus) Ve bu sistemi fosillere de uygulayarak nesli tükenmiş hayvanların organik kalıntılarını tespit etti. Cuvier hayvanların belli sabit ve doğal özellikleri olduğuna inandığı için hem evrim teorisine hem de Lamarck'ın 'kazanılmış özelliklerin kalıtım yoluyla aktarılması teorisi'ne karşı çıkmıştı.[101]

Georges Cuvier

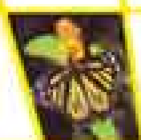
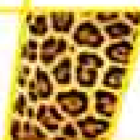
Ç

ÇAPRAZ ÇİFTLEŞTİRME

(bkz. Krossing-over)

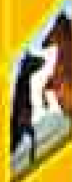
ÇEŞİTLENME (VARYASYON)

(bkz. Varyasyon)

D

DAR POPÜLASYON

Sıçramalı evrim savunucularının ortaya attıkları görüşlerden biri, "dar popülasyonlar" kavramıdır. Bununla, yeni tür oluşumunun, sayıca son derece az hayvanı ya da bitkiyi barındıran topluluklarda olduğunu ifade ederler. Bu iddiaya göre, çok sayıda hayvanı barındıran popülasyonlar evrimsel bir gelişme göstermezler ve "stasis" (durağanlık) halini korurlar. (bkz. Durağanlık) Ancak bu popülasyonlardan bazen küçük gruplar ayrılır ve bu "izole" gruplar sadece kendi içlerinde çiftleşir. (Bunun çoğu zaman coğrafi şartlardan kaynaklandığı varsayılır.) Kendi içlerinde çiftleşen bu küçük gruplarda makromutasyonlar etkili olur ve çok hızlı bir "türleşme" yaşanır.

Sıçramalı evrim savunucularının dar popülasyonlar kavramı üzerinde durmalarındaki sebep, fosil kayıtlarındaki ara formların yokluğuna dair bir "açıklama" getirebilmektir. "Evrimsel değişiklikler çok dar popülasyonlarda ve çok hızlı gelişti ve dolayısıyla geriye yeterince fosil izi kalmadı" şeklindeki anlatımlarını bu nedenle ısrarla vurgularlar.

Oysa son yıllarda yapılan bilimsel deney ve gözlemler, dar popülasyonların genetik yönden avantajlı değil, dezavantajlı olduğunu ortaya koymaktadır. Dar popülasyonlar, yeni bir tür oluşumuna yol açacak şekilde gelişmek bir yana, aksine ciddi genetik bozukluklar ortaya çıkarmaktadır. Bunun nedeni, dar popülasyonlarda, bireylerin sürekli dar bir genetik havuz içinde çiftleşmeleridir. Bu yüzden normalde "heterozigot" olan bireyler giderek "homozigot" haline gelmektedir. Bunun sonucunda da, normalde çekinik (resesif) olan bozuk genler baskın (dominant) hale gelmekte ve böylece popülasyonda giderek daha fazla genetik bozukluk ve hastalık ortaya çıkmaktadır.[102]

Bu konuyu incelemek için, tavuklar üzerinde 35 yıl süren bir çalışma yapılmıştır. Gözlemlerde, dar bir popülasyon içinde tutulan tavukların giderek genetik yönden zayıf hale geldiği belirlenmiştir. Tavukların yumurta üretimi %100'den %80'e düşmüş, üreme oranı da %93'ten %74'e inmiştir. Ancak insanların bilinçli müdahalesiyle, yani başka bölgelerden getirilen tavukların popülasyona karıştırılmasıyla, bu genetik gerileme durmuş ve tavuklar normalleşme eğilimine girmiştir.[103]

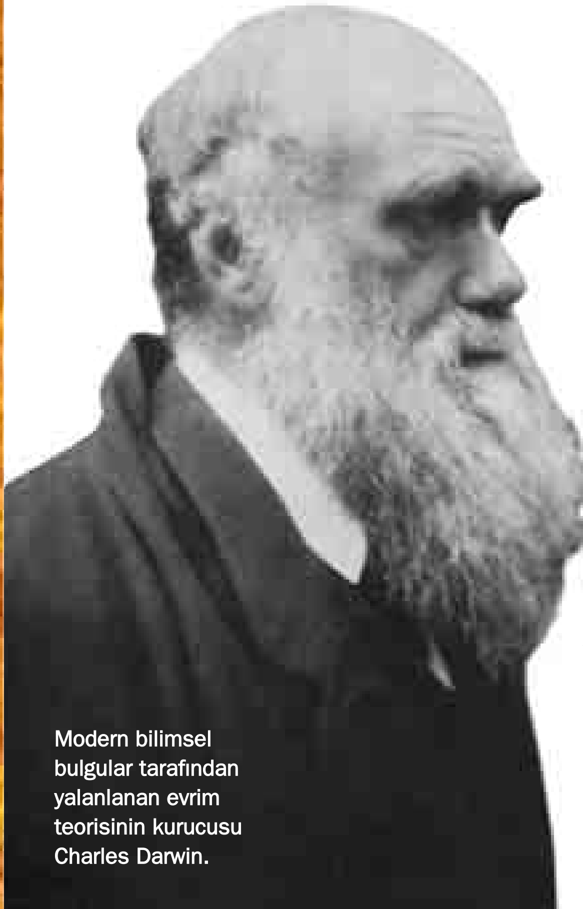
Bu ve benzeri bulgular, sıçramalı evrim savucularının sığındıkları "dar popülasyonlar evrimsel gelişmelerin kaynağıdır" şeklindeki iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığını açıkça göstermektedir. (bkz. Sıçramalı evrim modeli)

Darwin, Charles Robert

Bugünkü savunulduğu şekliyle evrim teorisini ortaya atan kişi, amatör bir İngiliz doğabilimci olan Charles Robert Darwin'dir.

Darwin hiçbir zaman gerçek bir biyoloji eğitimi almamıştı. Doğa ve canlılar konusunda sadece amatör bir ilgiye sahipti. Bu ilgisinin bir sonucu olarak, 1832 yılında İngiltere'den yola çıkan ve beş yıl boyunca dünyanın farklı bölgelerini gezen H.M.S. Beagle adlı resmi keşif gemisinde gönüllü olarak yer aldı. Darwin, bu gezi sırasında gördüğü farklı canlı türlerinden, özellikle de Galapagos Adalarında gördüğü farklı ispinoz türlerinden çok etkilenmişti. Bu kuşların gagalarındaki farkların, çevreye uyum sağlamalarından kaynaklandığını düşündü. Bu düşünceden hareketle canlılardaki bütün çeşitliliğin kökeninde "çevreye uyum" kavramının olduğunu varsaydı. Darwin bu varsayımı ile bilimsel gerçekleri göz ardı ederek, canlı türlerini Allah'ın yarattığı gerçeğine karşı çıkmış ve canlıların ortak bir atadan gelerek, doğa şartları sonucunda birbirlerinden farklılaştıklarını öne sürmüştü.

Modern bilimsel bulgular tarafından yalanlanan evrim teorisinin kurucusu Charles Darwin.

Darwin'in bu varsayımı hiçbir bilimsel bulgu ya da deneye dayanmıyordu. Ancak Darwin, dönemin ünlü materyalist biyologlarından aldığı destek ve teşviklerle, bu varsayımlarını zamanla iddialı bir teori haline getirdi. Bu teoriye göre canlılar tek bir ilkel atadan geliyorlardı ama çok uzun bir süreç içinde küçük küçük değişimlere uğramışlar ve böylece farklılaşmışlardı. Ortama en iyi şekilde uyum sağlayanlar özelliklerini gelecek nesillere aktarıyor, böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi, atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürüyordu. (Bu "yararlı değişimler"in kökeninin ne olduğu ise meçhuldü.) Darwin'e göre insan da, bu hayali mekanizmanın en gelişmiş ürünüydü.

Darwin hayal gücünde canlandırdığı bu mekanizmaya "doğal seleksiyonla evrim" adını verdi. Artık, "türlerin kökeni"ni bulduğunu düşünüyordu: Bir türün kökeni başka bir türdü. Sonunda bu fikirlerini 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabında açıkladı.

Evrim Açmazı (Ansiklopedik)

Darwin teorisini "doğal seleksiyon" kavramı üzerine kurmuştu. Doğal seleksiyon, doğadaki yaşam mücadelesinde, güçlü veya ortamın şartlarına uygun olan canlıların hayatta kalması anlamına gelir. Darwin'in teorisini ortaya koyduğu kitabının başlığında bile vurgulanan iddia budur: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla*.

Darwin'in temelsiz mantığı şöyledir:

Bir canlı türü içinde doğal ve rastlantısal farklılıklar olmaktadır. Örneğin bazı inekler daha büyük, bazıları daha koyu renklidir. Bu değişikliklerin hangisi avantajlı ise, o özellik doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir. Böylece söz konusu avantajlı özellik, o hayvan topluluğuna hakim hale gelecektir. Bu özelliklerin uzun zaman içinde birikmesiyle de, ortaya yeni bir tür çıkacaktır.

Ancak Darwin'in ortaya attığı bu "doğal seleksiyonla evrim" teorisi, daha ilk aşamada en temel soruları cevapsız bırakıyordu. Şayet canlılar Darwin'in iddia ettiği gibi kademe kademe evrimleşmiş olsalardı, bu durumda çok sayıda "ara tür" yaşamış olmalıydı. Ancak fosil kayıtlarına bakıldığında bu teorik canlılardan -hayali ara geçiş formlarından- hiçbir eser yoktu. Darwin bu sorun üzerinde çok kafa yormuş ve sonuçta "bu fosiller ileride bulunabilir" demek zorunda kalmıştı. Ancak aradan 150 yıl geçmesine rağmen umulan fosiller bulunamadı.

Darwin, canlıların sahip oldukları göz, kulak, kanat gibi kompleks organları doğal seleksiyonla açıklama konusunda da çaresizlik içindeydi. Çünkü tek bir dokuları bile eksik olsa hiçbir işe yaramayacak olan bu organların, kademe kademe gelişmiş olduklarını savunmak imkansızdı. (bkz. İndirgenemez komplekslik) Nitekim Darwin, teorisiyle ilgili yaşadığı sıkıntıları *Türlerin Kökeni* adlı kitabında kendisi de belirtmek zorunda kalmıştı. (bkz. Türlerin Kökeni) Tüm bunların öncesinde, Darwin'in "tüm canlıların ortak atası" dediği ilk canlı organizmanın nasıl oluştuğu konusu tam bir muammaydı. Çünkü cansız maddelerin, doğal süreçlerle canlı hale gelmesi mümkün değildi. İlerleyen bilim ve teknoloji ise çok kısa bir süre içinde Darwin'in ilkel bilim anlayışının ürünü olan teorisini temelinden yıktı.

DARWINİZM

(bkz. Evrim teorisi)

DARWINİZM VE IRKÇILIK

Günümüzdeki Darwinistlerin çoğu, aslında Darwin'in ırkçı olmadığını, ancak ırkçıların kendi görüşlerini desteklemek amacıyla Darwin'in fikirlerini taraflı olarak yorumladıklarını iddia ederler. *Türlerin Kökeni* kitabının alt başlığında yer alan "Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla" ifadesinin ise sadece hayvanlar için kullanıldığını iddia ederler. Ancak bu iddiaların sahiplerinin gözardı ettikleri şey, Darwin'in *İnsanın Türeyişi* isimli kitabında, insan ırkları için söyledikleridir.

Darwin'in bu kitapta ortaya koyduğu görüşlere göre, insan ırkları evrimin

farklı basamaklarını temsil ediyordu ve bazı insan ırkları, diğer insanlara göre daha çok evrimleşmiş ve ilerlemişlerdi. Bazıları ise, neredeyse hala maymunlarla aynı düzeydeydi.

Darwin, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürmüştü. (bkz. Yaşam mücadelesi) "Kayırılmış ırklar" bu mücadelede üstün geliyorlardı. Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise, yaşam mücadelesinde geri kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların dünya üzerindeki "yaşam mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

> *Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da… kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.*[104]

Köleleştirilen Afrikalı yerliler.

Darwin, yine *İnsanın Türeyişi* isimli kitabının başka bir bölümünde, aşağı ırkların yok olmaları gerektiğini ve gelişmiş insanların onları yaşatmak ve korumak için çalışmalarının gereksiz olduğunu iddia etmiş ve bu durumu damızlık hayvan yetiştiricileri ile karşılaştırmıştı:

> *Yabanıl insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir ve sağ kalanlar, çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, eleme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakımevleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız; tıp uzmanlarımız, her hastayı yaşatmak için en son ana dek bütün ustalıklarını gösterir… Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse bunun insan ırkına büyük bir zarar vereceğinden kuşku duymaz.*[105]

Üstteki alıntılarda görüldüğü gibi Darwin, Avustralya yerlilerini ve zencileri gorillerle aynı seviyede görmüş ve bu ırkların yok olacaklarını ileri sürmüştü. Diğer "aşağı" gördüğü ırkların ise çoğalmalarının engellenmesi ve böylece bu ırkların yok edilmeleri gerektiğini savunmuştu. İşte günümüzde halen kalıntılarına rastladığımız ırkçı ve ayrımcı uygulamalar, Darwin tarafından bu şekilde onaylanmış ve meşrulaştırılmıştır.

Darwin'in bu ırkçı fikirlerine göre "medeni insana" düşen görev, bu evrimsel süreci biraz daha hızlandırmaktı. Bu durumda zaten yok olacak olan geri kal-

mış ırkların şimdiden yok edilmelerinin "bilimsel" açıdan hiçbir sakıncası kalmamıştı!

Darwin'in ırkçı yönü, birçok yazısında ve tespitlerinde de etkisini göstermiştir. Örneğin, 1871'de çıktığı uzun gezide gördüğü Tierre del Fuego'lu yerlileri tanımlarken de ırkçı ön yargılarını açıkça ortaya koymuştur. Yerlileri, "çırılçıplak, boyalara batmış, yabanıl hayvanlar gibi ne yakalayabilirse yiyen, yönetimsiz, kendi kabileleri dışındakilere karşı acımasız, düşmanlarına işkence yapmaktan zevk alan, kanlı kurbanlar sunan, çocuklarını öldüren, eşlerine köle gibi davranan, ağır batıl inançlarla dolu" canlılar olarak tasvir etmişti. Oysa aynı bölgeyi, ondan on yıl önce gezen W.P. Snow isimli araştırmacı, aynı yerlileri *"güzel, güçlü, çocuklarına düşkün, bazı özgün el sanatlarına sahip, bazı eşyalarda özel mülkiyeti tanıyan, en yaşlı birkaç kadının otoritesini kabul etmiş"* insanlar olarak anlatmıştı.[106]

Kölecilik, ırkçlığın çıkış noktasıydı. Beyaz adam, Afrika'dan zorla toplayıp zincirlediği yerlileri birer hayvan gibi çalıştırdı. Darwinizm, bu vahşete ideolojik dayanak sağlayacaktı.

Bu örneklerden de anlaşıldığı gibi Darwin tam bir ırkçıydı. Nitekim *What Darwin Really Said* (Darwin Gerçekte Ne Söyledi) kitabının yazarı Benjamin Farrington'ın ifadesiyle de, Darwin *İnsanın Türeyişi* kitabında "insan ırkları arası eşitsizliğin apaçıklığı" hakkında birçok yorum yapmıştır.[107]

Ayrıca Darwin'in teorisinin Allah'ın varlığını inkar ediyor olması, insanın Allah'ın yarattığı bir varlık olduğu ve her insanın birbirbiriyle eşit olarak yaratıldığı gerçeğinin de gözardı edilmesine neden oldu. Bu da ırkçılığın yükselişini ve dünyada kabul görmesini hızlandıran etkenlerden biriydi. Amerikalı bilim adamı James Ferguson, yaratılışın reddedilmesinin ırkçılığın yükselişi ile doğrudan bağlantılı olduğunu şöyle açıklar:

19. yüzyıl Avrupası'nda gelişen yeni antropoloji, insanın kökeni hakkındaki iki zıt düşünce ekolünün savaş alanı haline geldi. Bunların daha eski ve köklü olanı, "tek kökenlilik"ti. Bu görüş, tüm insanoğlunun renk ve özellik farkı olmadan, doğrudan Adem'in soyundan geldiği ve Tanrı'nın tek bir fiili ile yaratıldığı inancına dayanıyordu. Ancak bu dönemde "çok kökenlilik" olarak bilinen ve dini inanca karşı koyuştan doğan rakip bir teori (evrim teorisi) gelişti. Çok kökenlilik, farklı insan ırklarının farklı kökenleri olduğunu savunuyordu."[108]

Hintli antropolog Lalita Vidyarthi, Darwin'in evrim teorisinin, ırkçılığı sosyal bilimlere nasıl kabul ettirdiğini şöyle açıklar:

Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması' düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler.[109]

Darwin'den sonra gelen birçok Darwinist, onun ırkçı görüşlerini ispatlama çabası içine girdi. Bu uğurda birçok bilimsel çarpıtma ve sahtekarlık yapmaktan çekinmediler. Çünkü bunu ispatladıkları takdirde, kendi üstünlüklerini ve diğer ırkları ezme, sömürme ve hatta gerektiğinde yok etme "haklarını" bilimsel olarak ispatlamış olacaklarını düşünüyorlardı.

Stephen Jay Gould da bazı antropologların, beyaz ırkın üstünlüğünü kanıtlamak için verileri çarpıttıklarını belirtmektedir. Gould'un belirttiğine göre, en çok başvurdukları yöntem, buldukları kafatası fosillerinin beyin hacimleri konusunda çarpıtmalar yapmaktır. Gould kitabında, birçok antropoloğun, doğru bir ölçü olmamasına rağmen, beyin hacmini zeka ile ilintili gösterdiklerini ve buna bağlı olarak, özellikle Kafkasyalıların beyin hacimlerini abarttıklarını ve zencilerle kızılderililerin kafataslarını olduklarından daha küçük gösterdiklerini anlatmaktadır.[110]

Gould, Darwinistlerin bazı ırkları aşağı bir tür olarak göstermek için giriştikleri akıl almaz iddiaları da şöyle açıklar:

Haeckel (Alman Darwinist) ve çalışma arkadaşları da, Kuzey Avrupalı beyazların ırksal üstünlüğünü göstermek için rekapitülasyon teorisini (yinelemeli oluşum teorisi) kullandı. İnsan anatomisi ve davranışına ilişkin bulguları tarayarak, beyinlerden göbek deliklerine kadar bulabildikleri herşeyi kullandılar. Herbert Spencer şöyle yazdı: 'İlkellerin zihinsel özellikleri (...) uygarların çocuklarında görülen özelliklerdir.' Carl Vogt 1864'te aynı şeyi daha güçlü bir şekilde ifade etti: 'Büyümüş zenci, zihinsel yetiler yönünden çocuğun doğasını paylaşır. (...) Bazı kabileler kendilerine özgü organizasyonlara sahip devletler kurmuşlardır. Ama geri kalanlara bakarak, bu ırkın geçmişte ya da günümüzde, insanlığın ilerleyişine hizmet etmiş ya da korunmaya değecek hiçbir şey yapmadığını çekinmeden söyleyebiliriz.' Fransız tıbbi anatomi bilgini Etienne Serres gayet ciddi bir şekilde, siyah erkeklerin ilkel olduğunu çünkü göbek deliklerinin seviyesinin düşük olduğunu ileri sürmüştü.[111]

Stephen Jay Gould ve Darwin'in ırkçılığını anlattığı kitabı.

Fransız Darwinist antropolog Vacher de Lapouge ise, *Race et Milin Social Essais d'Anthroposociologie* adlı yapıtında beyaz olmayan sınıfların, uygar yaşama uyum sağlayamamış vahşilerin çocukları ya da kanı bozulmuş sınıfların soysuz temsilcileri oldukları görüşünü ortaya attı. Paris'in aşağı ve yukarı sınıflarının mezarlıklarındaki kafataslarını ölçerek sonuçlar çıkarmıştır. Bu sonuçlara göre; insanlar kafataslarına göre zengin, kendilerine güvenli, özgürlük eğilimli iken, diğer kısmı tutucu, azla yetinen, iyi uşak niteliği taşıyan kimseler oluyorlardı; sınıflar toplumsal ayıklanmanın ürünleriydi; toplumun yüksek sınıfları yüksek ırklarla çakışıyordu; zenginlik derecesi ile kafatası endeksi orantılı gidiyordu.

Özetle, Darwin'in teorisinin ırkçı yönü 19. yüzyılın ikinci yarısında kendine çok elverişli bir zemin buldu. Çünkü o dönemde Avrupalı "beyaz adam", tam da böyle bir teorinin kendi suçlarını meşrulaştırmasını bekliyordu.

DARWIN, ERASMUS

Charles Darwin'in büyükbabası Erasmus Darwin, bugün "evrim teorisi" dediğimiz düşüncenin ilk temel önermelerini ortaya koyan kişilerden biriydi. Erasmus Darwin'e göre canlılar ayrı türler olarak yaratılmamışlardı. Aksine hepsi tek bir atadan geliyorlardı; ihtiyaçlarına göre biçimleniyor, değişikliğe uğruyor ve çeşitleniyorlardı. Bu fikirler daha sonra Charles Darwin tarafından ele alındı ve detaylandırıldı. Canlıların tesadüfler sonucu birbirlerinden türediklerini öne süren teori, Darwin'in *Origin of Species* (Türlerin Kökeni) adlı kitabında evrim teorisi olarak tarihteki yerini aldı.

Erasmus Darwin

Charles Darwin uzun bir din eğitimi görmüştü, ama Beagle adlı gemiyle yolculuğuna çıkmadan bir yıl önce de, Hıristiyan inancının bazı temellerinden kesin olarak vazgeçmişti. Çünkü o sıralar özellikle biyolojiye merak sarmıştı ve karşılaştığı "paradigma", dini inançlarla hiçbir biçimde uyuşmuyordu. Genç Charles Darwin'i din-dışı ve hatta din-karşıtı yapan en önemli etken, büyükbabası Erasmus Darwin'di.[112]

Erasmus Darwin, aslında "evrim" fikrini İngiltere'de ortaya atan ilk kişiydi. Fizikçi, psikolog ve şair sıfatlarını üzerinde taşıyordu ve oldukça da "sözü dinlenir" bir insandı. Hatta bibliyografyasını yazan Desmon King-Hele'ye göre, *"onsekizinci yüzyılın en büyük İngilizi"*ydi.[113]

Erasmus Darwin'in en önemli özelliğiyse, İngiltere'nin en önde gelen birkaç "natüralist"inden biri olmasıydı. (Natüralizm, evrenin varlığının özünün doğada olduğuna inanan, bir Yaratıcının varlığını kabul etmeyen ve bizzat doğayı Yaratıcı sayan düşünce akımıdır.) Erasmus Darwin'in natüralist çalışmaları, Charles Darwin'e hem ideolojik hem de örgütsel olarak yön vermişti. Bir yandan kurduğu sekiz dönümlük botanik bahçede yaptığı araştırmalarla Darwinizm'e temel teşkil edecek argümanları geliştirmiş ve bunları *The Temple of Nature* (Doğa Tapınağı) ve *Zoonomia* adlı kitaplarında toplamış, öte yandan da 1784 yılında, bu fikirlerin yayılmasına öncülük edecek bir dernek kurmuştu: Philosophical Society. Nitekim gerçekten de Philosophical Society, onyıllar sonra Charles Darwin tarafından ortaya atılan kuramın en büyük ve ateşli destekçilerinden biri olacaktı.[114]

Kısacası, Charles Darwin'in gördüğü teoloji öğrenimine rağmen hızla dini inançlarını yitirerek materyalist-natüralist felsefeyi benimsemesinde ve sonra da bu felsefe adına büyük bir misyon yüklenerek *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayınlamasındaki en önemli etken, Erasmus Darwin'di.

DAVRANIŞLARIN KÖKENİ

Evrimciler tüm hayvanların ve insanların davranışında belirli bir evrimsel köken olduğunu, sahip oldukları özellikleri ilk hücreden bugünkü hallerine gelene kadarki süre zarfında, sözde atalarından aldıklarını kabul ederler. Yine evrimcilere göre hayvanlardaki en eski davranış şekli, besin bulmak için yapılan savaştır ve bu davranış ilk hücrelerden insana kadar tüm canlılarda ortaktır. Yaşamını sürdürme ve soyunu devam ettirme dürtüleri ise bu davranıştan daha sonra ortaya çıkmıştır. Yine evrimcilere göre tüm davranışların bir kökeni, bir nedeni vardır ve çevreye uyum sağlanırken, bu davranışlar da uygun şekilde değişmelere uğramıştır.

Fakat davranışların evrimi gibi bir açıklamanın gerçeklerle bağdaşan hiçbir yönü yoktur. Çünkü canlıların deneme yanılma yaparak öğrenecek, sonra bunları genlerinde bir davranış modeli olarak kaydedecek ve gelecek nesillere aktaracak akıl, şuur ve yetenekleri yoktur. Onlar yaşamlarını kurtaran savunma şekilleri, yuva kurma modelleri gibi davranış biçimlerine doğuştan sahip olurlar.

Allah her canlıyı kendine has özelliklerle ve davranış şekilleriyle yaratmaktadır. Örneğin bir kelebeğin hayatta kalabilmek için kendini daha iyi kamufle edebileceği kuru bir yaprak görünümüne sahip olmayı kendi kendine düşünüp, bunu vücudunda bir değişikliğe dönüştürmesi mümkün değildir. Ya da bir kunduzun akarsu yatağında suyun akışını kesebileceği ileri derecede mühendislik hesapları gerektiren bir baraj inşa edebilmesi ve ilk doğduğu andan itibaren bunu yapabilmesi kuşkusuz öğrenme ile ya da doğal seleksiyon gibi bilinçsiz mekanizmalarla açıklanabilecek bir durum değildir. Evrimciler, bazen de ortaya şöyle bir iddia atarlar: "Hayvanlar tecrübe yoluyla bazı davranışları öğrenirler ve bu davranışların iyi olanları doğal seleksiyon tarafından seçilir. Daha sonra bu iyi olan davranışlar kalıtım yoluyla bir sonraki nesle aktarılır."

Fakat canlıların bu davranış şekillerine sahip olmadıklarında hayatlarını sürdürebilmeleri mümkün değildir; dolayısıyla bunları zaman içinde öğrenebilecekleri vakitleri de yoktur. Canlı bu davranışlara doğduğu andan itibaren sahip olmalıdır. Dolayısıyla bu davranışların seçilmesi gibi bir iddia ise en baştan çelişkilidir. Çünkü evrimcilerin kabullerinde bu seçimi yapabilecek bilinç sahibi bir varlık yoktur. Canlılar, yaratıldıkları ilk andan itibaren kendilerini koruyabilecekleri birtakım özellik ve davranış biçimlerine sahip olarak doğarlar.

Kuru yaprağa benzeyen bir kelebek

DAWKINS, RICHARD

İngiliz biyolog Richard Dawkins, Darwinizm'in dünya çapındaki en önde gelen savunucularından biridir. Fakat Prof. Dawkins, bir yandan da hararetle savunduğu evrim teorisinin içine düştüğü imkansızlığı ifade etmektedir:

> *İncelediğimiz türden bir olay o kadar korkunç derecede ihtimal dışı olacaktır ki, evrenin herhangi bir yerinde gerçekleşebilme ihtimali, her yıl milyar kere milyar kere milyarda bir kadar az olacaktır. Eğer bu yalnızca, evrenin herhangi bir yerindeki tek bir gezegende gerçekleştiyse, bu gezegenin bizim gezegenimiz olması gerekmektedir, çünkü biz burada bu konuda konuşmaktayız.*[115]

Richard Dawkins

Evrimin en ünlü otoritelerinden birinin bu yaklaşımı, teorinin üzerine kurulu olduğu mantık bozukluğunu çok açık bir biçimde yansıtmaktadır. Dawkins'in *Climbing Mount Improbable* (İmkansızlık Dağını Tırmanmak) adlı kitabında yer verdiği yukarıdaki ifadeleri, evrimcilerin klasik, "biz buradaysak demek ki evrim de gerçekleşmiştir" şeklindeki, hiçbir açıklama içermeyen kısır döngü mantığının çarpıcı bir örneğidir.

DAWSON, CHARLES

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. "Piltdown Adamı" adı verilen ve 500 bin yıllık bir tarih biçilen bu fosil insanın evrimine kesin bir delil olarak sunuldu.

Fakat 1949-1953 yılları arasında yapılan kronolojik araştırmalar sonucunda, kafatasının 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiğininse yeni ölmüş bir orangutana ait olduğu anlaşıldı. Ayrıca dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Piltdown Adamı, böylece bilim tarihinin en büyük skandalı olarak tarihe geçmiş oldu. (bkz. Piltdown Adamı)

DDT BAĞIŞIKLIĞI

Evrimciler, böceklerdeki DDT bağışıklığını evrimin delili olarak göstermeye çalışırlar. DDT bağışıklığı bakterilerin antibiyotik direnciyle aynı mantıkta gelişir. (bkz. Antibiyotik direnci) Ortada DDT'ye karşı sonradan kazanılmış bir bağışıklık yoktur. Böceklerin bazıları za-

ten her zaman DDT bağışıklığına sahiptir. DDT icat edildikten sonra, bu kimyasal maddeye maruz kalan böceklerden bağışıklık mekanizması olmayanların nesilleri tükenmiştir. Başta az sayıda olan bağışıklık sahibi bireyler zamanla çoğalmışlardır. Bunun sonucunda aynı böcek türü, tamamen bağışıklık sahibi olan bireylerden oluşmuş bir topluluk haline gelmiştir. Doğal olarak bütün popülasyon bağışıklık sahibi bireylerden oluşunca, DDT artık o böcek türüne etki etmemeye başlamıştır. Halk arasında bu olay "böceklerin DDT'ye bağışıklık kazanması" şeklinde yorumlanmaktadır.

Evrimci biyolog Francisco Ayala, *"böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddeler böceklere uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı"* diyerek bu gerçeği kabul eder.[116]

Gerçekte evrimci kaynaklar bu konuda açık bir yanıltmaca sergilemektedirler. Özellikle de bu konuyu bazı popüler bilim dergilerinde zaman zaman gündeme getirerek, evrimin çok büyük bir kanıtı gibi sunmaktadırlar. Oysa böceklerdeki DDT bağışıklığının evrime delil sağladığı iddiasının hiçbir bilimsel temeli yoktur.

DENİZDEN KARAYA GEÇİŞ TEZİ

(bkz. Sudan karaya geçiş tezi)

DENİZ MEMELİLERİNİN KÖKENİ

Balinalar ve yunuslar, "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Bu canlılar memeli sınıflamasına dahildir, çünkü aynen karadaki memeliler gibi doğurur, emzirir, akciğerle nefes alır ve vücutlarını ısıtırlar. Deniz memelilerinin kökeni, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri anlatılır. Buna göre, sudan karaya geçişin tersine bir yol izleyen deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir.

Memeliler evrim basamaklarının en üst kısmında yer alan canlılar olarak kabul edilirler. Durum bu iken, öncelikle bu canlıların neden deniz ortamına geçtiklerinin açıklanması gerekir. Bir sonraki soru ise, bu canlıların deniz ortamına nasıl olup da balıklardan bile daha iyi adapte olduklarıdır. Çünkü katil balinalar, yunuslar gibi memeli ve dolayısıyla akciğerli

canlılar, suda solunum yapan balıklardan bile daha mükemmel bir şekilde yaşadıkları ortama uyum göstermektedirler.

Deniz memelilerinin hayali evriminin mutasyon ve doğal seleksiyon aracılığıyla açıklanamayacağı son derece açıktır. *Geo* dergisinde yayınlanan bir makale, deniz memelilerinden mavi balinanın kökeninden söz ederken Darwinizm'in bu konudaki çaresizliğini şöyle ifade eder:

> *Mavi balinalar gibi, denizde yaşayan diğer memeli hayvanların da vücut yapıları ve organları balıklarınkine benzer. Bunların iskeletleri de balıklarınkiyle benzerlik gösterir. Balinalarda bacaklar diyebileceğimiz arka uzuvlar tersine gelişme göstererek güdük kalmıştır. Ancak bu hayvanların şekil değişiklikleri hakkında elde en ufak bir bilgi bile mevcut değildir. Denize geri dönüşün Darwinizm'in iddia ettiği gibi uzun süreli yavaş bir geçişle değil, anlık sıçramalar halinde olduğunu kabul etmek zorundayız. Paleontologlar günümüzde balinanın hangi memeli hayvan türünden geldiği konusunda yeterli bilgiye sahip değildir.*[117]

Karada yaşayan küçük bir memeli hayvanın, evrim süreci sonucunda nasıl olup da 30 metre boyunda 60 ton ağırlığında bir balinaya dönüştüğünü düşünmek gerçekten de çok zordur. Darwinistlerin bu konuda yapabildikleri tek şey, *National Geographic* dergisinde yayınlanan aşağıdaki anlatımda olduğu gibi, hayal güçlerini zorlayarak senaryo üretmektir:

> *Balinanın doğuşu, bundan 60 milyon yıl önce, dört ayaklı, kıllı memelilerin yiyecek aramak için denize girmeleriyle başladı. Çağlar geçtikçe, yavaş yavaş değişiklikler oluştu. Arka ayaklar kayboldu, ön ayaklar yüzgeçlere dönüştü, kıllar yok olarak kalın, yumuşak, silgimsi balina derisine yol açtı, burun delikleri başın tepesine hareket etti, kuyruk genişleyerek balinanın fırçamsı kuyruğuna dönüştü ve beden, suyun içinde giderek büyüyüp devleşti.*[118]

Öte yandan solunum için akciğerlerini kullanan memeli bir canlının deniz ortamında geçirmesi gereken adaptasyonlar dikkate alındığında, böyle bir geçiş için "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığı görülür. Böyle bir geçişte evrim süreci içinde ara basamaklardan herhangi bir tanesinin bile eksikliği, canlının yaşamasına izin vermeyecek ve evrim sürecini durduracaktır.

Deniz Memelilerinin Özgün Yapıları:

Deniz memelilerinin su ortamına geçerken sahip olmaları gereken adaptasyonlar şöyle sıralanabilir:

1- Suyun Korunması: Deniz memelileri su ortamında yaşamalarına rağmen su ihtiyaçlarını balıklar gibi, yani tuzlu sudan faydalanarak gideremezler. Yaşamak için tatlı suya ihtiyaçları vardır. Deniz memelilerinin su kaynakları pek iyi bilinmemesine rağmen, su ihtiyaçlarının büyük kısmını, okyanustaki tuz oranının

üçte biri kadar tuz içeren canlıları yiyerek sağladıkları düşünülmektedir. Bu kadar kıt su kaynaklarına sahip deniz memelileri için, suyun azami derecede korunması ve tasarruf edilmesi son derece önemlidir. İşte bu nedenle deniz memelileri, develerde görülen su koruması mekanizmalarına sahiptir. Aynı develer gibi deniz memelileri de terlemez. Böbrekler, üreyi insanlarınkinden çok daha iyi bir şekilde konsantre ederek onlara su kazandırır. Böylece su kaybı en aza indirilmiş olur. Sudan tasarruf en küçük detaylarda bile kendini gösterir. Örneğin anne balina yavrusunu peynir kıvamındaki çok yoğun bir sütle besler. Bu süt insan sütünden on kez daha yağlıdır. Sütün bu derece yağlı olmasının birtakım kimyasal sebepleri vardır. Yağ, yavru tarafından vücuda alındıktan sonra işlenirken yan ürün olarak su açığa çıkar. Böylece anne, en az su kaybıyla yavrusunun su ihtiyacını gidermiş olur.

2- Görme ve Haberleşme: Deniz memelilerinin gözü ile kara canlılarının gözü arasındaki farklar şaşırtıcı derecede detaylıdır. Karada gözü bekleyen tehlikeler fiziksel darbeler ve tozdur. Bu nedenle kara hayvanlarının göz kapakları vardır. Su ortamında ise en büyük tehlikeler tuz oranı, derinlere dalarken meydana gelen basınç ve deniz akıntılarının oluşturduğu hasarlardır. Akıntılarla doğrudan temas olmaması için gözler kafanın yan taraflarındadır.

Ayrıca derin dalışlarda gözü basınca karşı koruyan sert bir tabaka vardır. Dokuz metre derinlikten sonra denizin dibi karanlık olduğu için, su memelilerinin gözü, karanlık ortamlara uyum sağlayabilmeyi sağlayan birçok özellikle donatılmıştır. Lens bir daire biçimindedir. Işığa hassas olan çubuk hücreleri, renklere ve detaylara duyarlı olan koni hücrelerinden daha fazladır. Dahası, gözlerde özel bir fosforlu tabaka vardır. Bu sebeple deniz memelilerinin karanlık ortamlardaki görüşleri kuvvetlidir.

Yine de deniz memelilerinin birincil algıları görme değildir. Kara memelilerinin aksine, onlar için duyma çok daha önemlidir. Görme ışık gerektirir, ama duyma için böyle bir ihtiyaç yoktur. Birçok balina ve yunus, deniz dibindeki karanlık bölgelerde bir tür doğal "sonar" sayesinde avlanır. Özellikle dişli balinalar ses dalgaları aracılığıyla "görebilir". Ses dalgaları, aynı görmede olduğu gibi, odaklanır ve bir noktaya gönderilir. Geriye dönen dalgalar hayvanın beyninde analiz edilir ve yorumlanır. Bu yorum, hayvana karşısındaki cismin biçimini, büyüklüğünü, hızını ve konumunu açıkça belli eder. Bu canlılardaki (sonar) sistem son derece hassastır. Örneğin bir yunus suya atlayan bir kişinin "içini" de algılayabilir. Ses dalgaları yön bulmanın yanı sıra haberleşme için de kullanılır. Birbirinden yüzlerce kilometre uzaktaki iki balina ses kullanarak anlaşabilir.

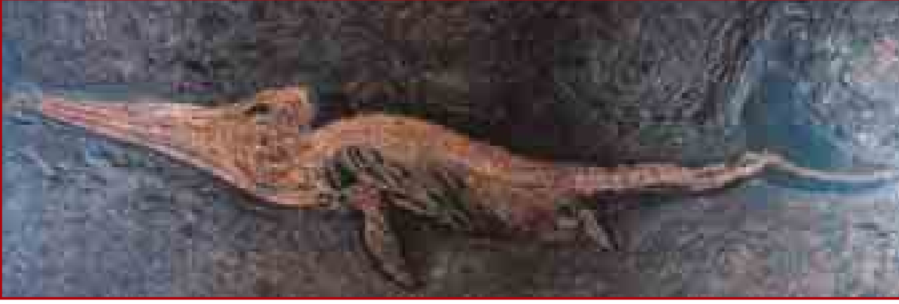
Bu hayvanların haberleşmek ve yön bulmak için çıkarttıkları sesi nasıl ürettikleri sorusu hala cevapsızdır. Ancak bilinenler arasında, yunusun vücudundaki çok şaşırtıcı bir ayrıntı dikkat çeker: Hayvanın kafatası yapısı, beyni bile tahrip edecek kadar sürekli ve şiddetli bir biçimde yaydığı ses bombardımanından korunmak için ses yalıtımlıdır.

Deniz memelilerinin sahip oldukları tüm bu şaşırtıcı özelliklerin, evrim teorisinin yegane iki mekanizması, yani mutasyon ve doğal seleksiyon kanalıyla oluşmuş olma ihtimali ise kesinlikle yoktur. Balıkların sularda "tesadüfen" oluştuklarını, sonra yine tesadüfler yardımıyla karaya çıkıp sürüngen ve memelilere evrimleştiklerini, sonra da bu memelilerin yeniden suya dönerek suda yaşam için gerekli olan özellikleri yine tesadüfen kazandıklarını öne sürenler, bu aşamaların hiçbirini açıklayamamaktadırlar.

Nitekim fosil kayıtları da bizlere, balinaların ya da diğer deniz memelilerinin yeryüzünde bir anda ve ataları olmadan ortaya çıktıklarını göstermektedir. Paleontoloji alanındaki büyük otoritelerden biri olan Edwin Colbert, bu gerçeği şöyle açıklar:

> *Bu memelilerin kökeni çok eskiye dayanıyor olmalıdır, çünkü fosil kayıtlarında balinalar ile ataları sayılan Cretaceous devri plasentalıları arasında hiçbir ara form yoktur. Aynı yarasalar gibi balinalar da erken Tertiriyen döneminde aniden ortaya çıkarlar ve son derece özelleşmiş yaşam biçimleri için gerekli her türlü adaptasyona sahiptirler. Aslında balinalar diğer memelilerle olan ilişkileri yönünden yarasalardan bile daha izole durumdadırlar; tamamen ayrı ve kendi başlarına durmaktadırlar.*[119]

Kısacası, tüm diğer temel canlı gruplarında olduğu gibi, deniz memelilerinde de "evrim" iddiasını destekleyebilecek hiçbir bulgu yoktur. Bu canlıların sözde ataları olan kara memelilerinden rastlantısal mutasyonlar sonucunda evrimleşmeleri hem imkansızdır, hem de böyle bir evrim yaşandığını gösterebilecek hiçbir ara form fosili yoktur.

Stenopterygius türüne ait, yaklaşık 250 milyon yıllık bir *Ichthyosaur* fosili.

DENİZ SÜRÜNGENLERİNİN KÖKENİ

Deniz sürüngenlerinin büyük bölümünün soyları tükenmiştir, deniz kaplumbağaları ise bu grubun halen yaşayan bir cinsidir. Bu canlıların kökeni, evrimci bir yaklaşımla açıklanamaz durumdadır. Bilinen en önemli deniz sürüngeni, *Ichthyosaur* olarak bilinen canlıdır. Edwin Colbert ve Michael Morales, bu canlıların kökeni hakkında evrimci bir yorum yapılamayışını şöyle kabul ederler:

> *Deniz memelilerinin pek çok yönden en özelleşmiş türü olan Ichthyosaur, erken Triasik devirde ortaya çıkmıştır. Sürüngenlerin jeoloji tarihine girişleri son derece ani ve dramatik bir şekilde olmuştur; Triasik öncesi devirlere ait fosil yataklarında, Ichthyosaurların muhtemel atalarına ait hiçbir iz yoktur... Ichthyosaur ilişkileri hakkındaki en temel sorun, bu sürüngenleri bilinen başka herhangi bir sürüngen takımına bağlayabilecek hiçbir sonuca götürücü delilin bulunamayışıdır.*[120]

Bir başka omurgalı tarihi uzmanı Alfred Romer ise şöyle yazmaktadır:

> *(Ichthyosaur hakkında) hiçbir ilkel form bilinmemektedir. Ichthyosaur yapısının kendine özgü özellikleri, gelişmek için çok uzun bir zaman dilimi gerektirmektedir ve dolayısıyla bu canlıların çok eski bir kökene sahip olmalarını gerektirir. Ama bu canlıların atası olarak kabul edilebilecek hiçbir Permiyen devri sürüngeni bilinmemektedir.*[121]

Kısacası sürüngenler sınıflaması içinde yer alan farklı canlılar, aralarında evrimsel bir ilişki olmadan yeryüzünde ortaya çıkmıştır. Bu durum ise, tüm canlıların yaratılmış olduklarının çok açık bir bilimsel kanıtını oluşturmaktadır.

Yaklaşık 200 milyon yıllık bir *Ichthyosaur* fosili

DENTON, MICHAEL

Avustralya'daki Otega Üniversitesi'nden moleküler biyolog olan Michael Denton, 1985 yılında yayınlanan *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında, evrim teorisini farklı bilim dallarının ışığı altında incelemiş ve Darwinizm'in canlılığı açıklamaktan uzak olduğu sonucuna varmıştır. Ayrıca kitabında evrim teorisi ile bilimsel bulgular karşılaştırıldığında ortaya çok büyük bir çelişki çıktığını; hayatın kökeni, popülasyon genetiği, karşılaştırmalı anatomi, paleontoloji ve biyokimyasal sistemler gibi pek çok farklı alanda, evrim teorisinin "kriz" içinde olduğunu ifade etmiştir.[122]

DEVONIAN DÖNEMİ BİTKİ FOSİLLERİ (408-306 MİLYON YILLIK)

Bu döneme ait olan bitki fosillerine baktığımızda, günümüz bitkilerinde bulunan pek çok özelliği taşıdıklarını görürüz. Örneğin stoma, kütikül, rhizoid ve sporangialar bu bitkilerde bulunan yapılardan birkaçıdır.[123] Bir kara bitkisinin karada yaşayabilmesi için mutlaka kuruma tehlikesinden korunması gerekir. Kütiküller bitkileri kurumaya karşı koruyan, gövde-dal ve yaprakları kaplayan mumsu yapılardır. Eğer bitki, yapısında kurumayı önleyecek kütiküllere sahip değilse, evrimcilerin iddia ettikleri gibi kütikül oluşmasını bekleyecek vakti yoktur. Kütikül varsa bitki yaşar, yoksa kurur ve ölür. İşte ayrım bu kadar nettir.

Bitkilerin sahip oldukları tüm yapılar, tıpkı kütikül gibi, bitki için son derece hayati öneme sahiptir. Bir bitkinin yaşayabilmesi ve çoğalabilmesi için tıpkı bugünkü gibi kusursuz işleyen sistemlerin hepsine sahip olması gerekir. Dolayısıyla bu yapılar kademe kademe gelişemezler. Bulunmuş olan tüm bitki fosilleri de bitkilerin yeryüzünde ilk ortaya çıktıklarından bu yana, aynı kusursuz yapılara sahip olduklarını doğrulamaktadır.

DİK YÜRÜMENİN KÖKENİ

İnsanın iki ayağı üzerinde dik yürümesi, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. (bkz. İki ayaklılık) Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler.

İnsanın hayali soyağacına göre yapılan birtakım sınıflandırmalarda *Australopithecus* ve *Homo habilis* sınıflamalarına dahil edilen maymunların dik yürüdükleri iddia edilmiştir. Fakat bu iddiala-

Australopithecus ve Homo habilis sınıflamalarına dahil edilen maymunların dik yürüdükleri yönündeki iddia, Fred Spoor'un yönetiminde yapılan iç kulak analizleri tarafından yalanlanmıştır. Spoor ve ekibi, iç kulaktaki denge merkezlerini karşılaştırarak yaptıkları incelemelerde, her iki sınıflandırmanın da günümüz maymunlarına benzer bir hareket biçimine sahip olduğunu göstermiştir.

rın geçersizliği, birçok bilim adamı tarafından fosillerin iskelet yapısı üzerinde yapılan araştırmalarla ortaya konmuştur.

Söz konusu "dik yürüme" iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların on yıllardır savundukları bir görüştür. İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini 15 yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen, *Australopithecuslar*'ın sadece sıradan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna varmıştır.[124] Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü bir diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus*'un iskelet yapısını günümüz orangutanlarınınkine benzetmektedir.[125]

Son olarak 1994 yılında İngiltere'deki Liverpool Üniversitesi'nden Fred Spoor ve ekibi, *Australopithecus*'un iskeleti ile ilgili kesin bir sonuca varmak için kapsamlı bir araştırma yapmıştır. Bu çalışmada, *Australopithecus* fosillerinin iç kulak yapıları incelenmiştir. İnsanların ve diğer karmaşık yapılı canlıların iç kulaklarında, vücudun yere göre konumunu belirleyen "salyangoz" isimli bir organ bulunur. Bu organın işlevi, uçakların dengesini sağlayan "jiroskop" isimli cihazın işlevinin aynısıdır. Fred Spoor, insanın atası olarak gösterilen canlıların iki ayakları üzerinde dik olarak yürüyüp yürümediklerini bulmak için, işte bu "salyangoz" organı üzerinde incelemeler yapmıştır. Spoor'un vardığı sonuç, *Australopithecus*'un dört ayaklı olduğudur.[126]

İç kulaktaki denge merkezlerini kar-

şılaştırarak yapılan incelemeler sonucunda, *Homo habilis* sınıfına dahil edilen maymunların da dik değil, eğik yürüdükleri ortaya çıkmıştır.[127]

DİLİN KÖKENİ

Dilin kökeni konusunda iki farklı görüş vardır. Birinci görüş, insanın "boş" bir zihinle doğduğu ve konuşmayı sadece çevresinden görüp öğrendiği şeklindedir. Oysa ünlü dil bilimci Noam Chomsky, bilimsel verilerle, istatistik ve gözlemlerle çok farklı bir sonuç ortaya koymuştur. Buna göre insan "boş" bir zihinle doğmamaktadır. İnsan zihninde, dil öğrenmeye ve konuşmaya yönelik özel bir eğilim bulunmaktadır. Bu özel eğilimin nedeni ise, insanın önceden "programlanmış" olması, yani özel bir yaratılışa sahip olmasıdır.[128]

Dünya üzerindeki tüm bebeklerin ortak sesler çıkarmaları, hepsinin, konuşmaya, söz söylemeye yönelik özel bir ilhamla doğduklarını göstermektedir. İnsanın, doğadaki diğer canlıların hiçbirinde olmayan bu farklı özellikle yaratılmış olması, Allah'ın bir ilmidir.

DİNO-KUŞ FOSİLİ

(bkz. Archæoraptor liaoningensis)

DIPNEUMA

Evrimciler, sudan karaya geçiş tezlerini çürüten canlıların bulunmasıyla birlikte, bu konuda başka teorilere sarıldılar. (bkz. *Cœlecanth*) Bazı evrimciler ise, kara canlılarının ataları olarak akciğerli balıkları kabul ettiler. Solungaçlarına ek olarak akciğerlerini de kullanabilen bu balıklara verilen genel ad "*Dipneuma*"dır. Bu balıkların Amerika, Afrika ve Avustralya denizlerinde yaşayan üç ayrı türü bulunmaktadır.

Bu balıkların ilkel amfibiyenlere evrimleştikleri, aslında 1850'li yıllardan beri düşünülmekteydi. 1950'li yıllara gelindiğinde ise bunlar, çok istisnai bir örnek olmaları sebebiyle ara geçiş formu olarak kabul görmekten uzaklaştılar. Bu tarihte bunların kara canlılarının ataları oldukları düşüncesini artık hiç kimse desteklemiyordu.[129]

Evrimci Maria G. Lavanant bu durumu şöyle açıklar:

1930'lardan sonra Dipneumalar varsayımı yavaş yavaş bir yana bırakıldı. 1950'li

Akciğerli balıklar, "geçiş" oluşturup sonra da yok olmuş formlar değil, çok eski zamanlardan beri yaşamakta olan orijinal bir "tür"dürler.

yılların sonunda yayınlanan bir paleontoloji klasiği yıllığında çift solunumlu hayvanlar grubu, dört ayaklıların kökeni olamayacak kadar özel bir durum olarak niteleniyordu.[130]

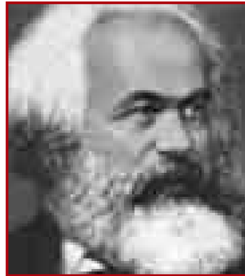
Ayrıca bu hayvan kalıntılarının 350 milyon yıllık olduklarının kabul edilmesi ve bu süre içerisinde hiçbir değişikliğe uğramamış olmaları, bunları ara geçiş formu statüsünden tamamen uzaklaştırdı. Bu hayvanlar, iki tür arasında "geçiş" oluşturup sonra da yok olmuş formlar değil, çok eski zamanlardan beri yaşamakta olan orijinal bir "tür"düler.

DİYALEKTİK

Komünizmin fikir babaları Karl Marx ve Friedrich Engels, materyalist felsefeyi "diyalektik" adı verilen yeni bir yöntemle açıklamaya çalıştılar. Diyalektik, evrendeki tüm gelişmenin çatışma sayesinde elde edildiği varsayımıdır. Marx ve Engels, bu varsayıma dayanarak tüm dünya tarihini yorumlamaya giriştiler. Marx, insanlık tarihinin bir çatışmadan ibaret olduğunu, mevcut çatışmanın işçiler ve kapitalistler arasında geçtiğini ve yakında işçilerin ayaklanıp komünist bir devrim yapacaklarını iddia ediyordu. (bkz. Komünizm)

Ancak Marx'ın ve Engels'in geniş bir kitleyi etkileri altına alabilmeleri için ideolojilerine bilimsel bir görünüm vermeleri gerekiyordu. 19. yüzyılda Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabında öne sürdüğü temel iddialar, Marx ve Engels'in fikirlerine sözde bilimsel bir dayanak oluşturdu. Darwin, canlıların "yaşam mücadelesi" sonucunda, yani "diyalektik bir çatışma"yla ortaya çıktıklarını iddia ediyordu. (bkz. Yaşam mücadelesi) Dahası, yaratılışı inkar ederek dini inançları da reddediyordu. Bu durum, Marx ve Engels için bulunmaz bir fırsattı.

Marx ve Engels, Darwin'in evrim kuramının kendi ateist dünya görüşlerine bilimsel bir destek oluşturduğunu zannederek sevinmişlerdi. Ancak evrim teorisi, 19. yüzyılın bilim açısından ilkel ortamında ortaya atıldığı için kabul görebilmiş, hiçbir bilimsel delili olmayan, yanılgılarla dolu bir teoriydi. 20. yüzyılın ikinci yarısında gelişen bilim, evrim teorisinin geçersizliğini ortaya çıkardı. Bu, Darwinizm için olduğu kadar materyalist ve komünist düşünce için de çöküş anlamı taşıyordu. Ancak materyalist görüşe sahip bilim adamları, Darwinizm'in çöküşünün kendi ideolojilerinin de çöküşü demek olduğunu bildiklerinden, Darwinizm'in çöküşünü insanlardan gizlemek için her türlü yönteme başvurdular.

Komünizmin fikir babaları Karl Marx ve Friedrich Engels, Darwin'in evrim teorisinin kendi ateist dünya görüşlerine bilimsel bir destek oluşturduğunu zannederek sevinmişlerdi.

DNA

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir izah getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu. 1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları, DNA'nın inanılmaz derecedeki kompleks yapısını ve tasarımını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar, DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır.

Bir geni oluşturan şifrelerden tek birinin bile hatalı olması, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda bulunan 40 bin geni oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmeleri imkansızdır.

DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler.

İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamalarının birbirinden farklı olmasından kaynaklanır. DNA'daki harflerin diziliş sırası, insanın yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanı sıra vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 10.000 işitme siniri ağının, 2 milyon optik sinir ağının, 100 milyar sinir hücresinin ve 100 trilyon hücrenin planları tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur. Eğer DNA'daki bu genetik bilgiyi kağıda dökmeye kalksak, yaklaşık 500'er sayfalık 900 ciltten oluşan dev bir kütüphane oluşturmamız gerekir. Ama bu inanılmaz hacimdeki bilgi, DNA'nın "gen" adı verilen parçalarında şifrelenmiştir.

Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o

geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda 40 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin kesinlikle imkansız olduğu görülür. Evrimci bir biyolog olan Frank Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise yaklaşık 1.000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde 4 çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1.000 nükleotidlik bir dizi 4^{1000} *farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.*[131]

4^{1000}'de bir, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10^{620}'de bir anlamına gelir. Bu sayı 1'in yanına 620 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 1'in yanında 11 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 620 tane sıfırlı bir rakamın kavranması gerçekten de mümkün değildir. Nükleotidlerin tesadüfen bir araya gelerek RNA ve DNA'yı oluşturmasının imkansızlığını, evrimci Fransız bilim adamı Paul Auger de şöyle ifade etmektedir:

Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanması. İşte bu ikincisi, olanaksızdır.[132]

Evrimci Prof. Dr. Ali Demirsoy da, DNA'nın meydana gelmesi hakkında şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Bir proteinin ve çekirdek asitinin (DNA-RNA) oluşma ihtimali tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma ihtimali astronomik denecek kadar azdır.[133]

Evrim teorisi, moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen evrimsel oluşumlardan hiçbirisini ispatlayabilmiş değildir. Bilimin ilerlemesi bu sorulara cevap üretmek bir yana, soruları daha da kompleks ve içinden çıkılamaz hale getirmekte ve yaratılışı doğrulamaktadır.

Ama evrimciler, yaratılışı kabul etmemek için kendilerini şartlandırmışlardır ve bu durumda imkansıza inanmaktan başka seçenekleri yoktur. Avustralyalı ünlü moleküler biyolog Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında bu durumu şöyle anlatır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da 1.000 ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız kompleks işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder![134]

DOBZHANSKY, THEODOSIUS

Evrimin ünlü teorisyenlerinden Rus bilim adamı Dobzhansky, canlılar ve DNA'ları arasındaki kuralsız ilişkinin evrimin açıklayamadığı büyük bir sorun olduğunu şöyle ifade etmektedir:

Dobzhansky Theodosius

Daha kompleks organizmaların genelde basit olanlara göre hücrelerinde daha fazla DNA'ları vardır. Fakat bu kuralın dikkat çeken istisnaları vardır. Amphiuma (amfibiyen), Propterus (bir akciğerli balık) ve hatta sıradan kurbağalar ve kara kurbağaları tarafından geçilen insan ise, liste başı olmaktan çok uzaktır. Neden bu durum bu kadar uzun zamandır bir bilmece olarak kaldı?[135]

Ayrıca Theodosius Dobzhansky, evrim teorisinin 20. yüzyılın ilk çeyreğinde keşfedilen genetik kanunları karşısında tam anlamıyla bir açmaza girmesiyle birlikte, Darwinizm'e yeni bir "yama" olarak öne sürülen neo-Darwinizm'in mimarları arasında yer alır.

DOĞAL SELEKSİYON
(DOĞAL SEÇİLİM, DOĞAL AYIKLANMA)
(NATURAL SELECTION)

Doğal seleksiyon, doğada daimi bir yaşam mücadelesi olduğu ve bu mücadelede hayatta kalanların hep "güçlü ve doğal şartlara uygun" canlılar olacağı varsayımına dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, doğal olarak hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Doğal olarak da bir süre sonra bu geyik sürüsü hızlı koşabilen geyiklerden ibaret hale gelecektir.

Dikkat edilirse bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Zayıf geyikler elenir, güçlüler hayatta kalır; sonuçta geyiklerin genetik bilgisinde bir değişiklik olmadığı için bir "tür değişimi" gerçekleşmez. Geyikler ne kadar seleksiyona uğrarlarsa uğrasınlar, geyik olarak yaşamaya devam ederler.

Geyik örneği tüm türler için geçerlidir. Doğal seleksiyon vasıtasıyla sadece bir popülasyon içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireylerin ayıklanmasına vesile olur; yeni canlı türleri, yeni genetik bilgi ya da yeni organlar ortaya çıkmaz. Yani doğal seleksiyon vasıtasıyla canlılar evrimleşmez. Darwin bu gerçeği "faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" diyerek kabul etmiştir.[136]

Geyik fosili

Doğal seleksiyon, Darwin'den önceki biyologlar tarafından da bilinen, ancak "türlerin bozulmadan sabit kalmalarını sağlayan bir mekanizma" olarak tanımlanan bir doğal süreçtir. İlk kez Darwin, bu sürecin evrimleştirici bir gücü olduğu iddiasını ortaya atmış, tüm teorisini de bu iddiaya dayandırmıştır. Kitabına verdiği isim, doğal seleksiyonun Darwin'in teorisinin temeli olduğunu gösterir: "*Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla*"

Günümüzün en ünlü evrimcilerinden Stephen Jay Gould Darwinizm'in bu büyük yanılgısı hakkında şunları söyler:

> *Darwinizm'in özü tek bir cümleye dayanır: Doğal seleksiyon evrimsel değişimde yaratıcı güçtür. Kimse doğal seleksiyonun zayıf olanın elenmesindeki rolünü inkar etmez. Ancak Darwin teorisi doğal seleksiyonun uygun olanı yaratmasını da istemektedir.*[137]

Evrimci C. Loring Brace, *American Scientist* dergisinde yayınlanan bir makalesinde, Darwinizm'in bilimsel bulgular tarafından reddedildiğini ve doğal seleksiyonu da türleri oluşturan bir mekanizma olarak göremeyeceğimizi şöyle açıklar:

> *American Scientist okuyucuları, biyolojinin büyük bir kısmının ve paleontolojinin tamamının Darwin'in organik evrim hakkındaki görüşlerini reddettiğini fark etmiyor olabilirler. Doğal seleksiyon sadece "ince ayar" olarak görüldüğü için reddediliyor, adaptasyon ise pratikte kesinlikle geçerli görülmüyor.*[138]

DROSOPHILA

(bkz. Meyve sinekleri)

Geyikler ne kadar seleksiyona uğrarlarsa uğrasınlar, hep geyik olarak kalırlar.

DÖRT AYAKLILARIN (TETRAPODLARIN) KÖKENİ

Dört ayaklılar (tetrapodlar), karada yaşayan omurgalı canlıların geneline verilen isimdir. Bu sınıflama içinde amfibiyenler, sürüngenler ve memeliler yer alır. Evrim teorisinin dört ayaklıların kökeni hakkındaki varsayımı ise, bu canlıların suda yaşamakta olan balıklardan evrimleştiği yönündedir. Oysa bu iddia, hem fizyolojik ve anatomik yönlerden çelişkilidir, hem de iddianın fosil kayıtları yönünden hiçbir temeli yoktur.

Bir balığın karada yaşamaya uygun hale gelmesi için onun, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok büyük değişimler geçirmesi gerekir. Solungaçlar akciğere dönüşmeli, yüzgeçler vücut ağırlığını taşıyacak biçimde ayak özelliği kazanmalı, vücut artıklarını arıtmak için böbrekler oluşmalı, deri sıvı kaybetmeyi engelleyecek bir yapı kazanmalıdır. Tüm bu değişimler gerçekleşmediği sürece, bir balık karaya çıktığında en fazla birkaç dakika yaşayacaktır. (Ayrıca bkz. Sudan karaya geçiş tezi)

Tetrapod fosili

DURAĞANLIK (STASIS)

Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönden değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da odur. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur. Fosil kayıtları, canlı türlerinin hem bir anda ve tamamen farklı yapılarda ortaya çıktıklarını, hem de çok uzun jeolojik dönemler boyunca değişmeden sabit kaldıklarını göstermektedir.

Eğer gerçekten bir evrim yaşanmış olsaydı, canlıların yeryüzünde küçük kademeli değişimlerle ortaya çıkmaları ve zaman içinde de değişmeye devam etmeleri gerekirdi. Oysa fosil kayıtları bunun tam aksini gösterir. Farklı canlı sınıflamaları, kendilerine benzeyen ataları olmadan aniden ortaya çıkmışlar ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişim geçirmeden durağan bir biçimde kalmışlardır.

DÜZENLEYİCİ GEN (REGULATORY GENE)

Mutasyonların evrimsel bir gelişme sağlamadığı açık bir gerçektir. Bu gerçek hem neo-Darwinizm'i hem de sıçramalı evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. (bkz. Mutasyon; Sıçramalı evrim modeli) Mutasyon bir tahrip mekanizması olduğuna göre, sıçramalı evrim savunucularının sözünü ettikleri makromutasyonlar, canlılar üzerinde "makro"

FOSİL KAYITLARINDA DURAĞANLIK

Ordovikyen devrine ait "at tırnağı yengeci" fosili. Bu 450 milyon yıllık fosil de, günümüzde yaşayan örneklerinden farksızdır.

Amber içinde bulunmuş 25 milyon yıllık termit fosilleri. Günümüzde yaşayan termitlerden tümüyle farksızlar.

Ordovikyen devrine ait istiridye fosilleri, yaşayan istiridyelerden faksız.

150 milyon yıllık semender fosili. Bugün herhangi bir ormanda göreceğimiz semenderlerden farksız.

düzeyde tahribatlar oluşturacaktır. Kimi evrimciler, DNA'daki "düzenleyici genler" (regulatory genes) üzerinde oluşan mutasyonlara umut bağlamaktadır. Ama diğer mutasyonlar için geçerli olan tahrip edici özellik, bu mutasyonlar için de geçerlidir. Sorun, mutasyonun rastgele bir değişim olması sorunudur; genetik bilgi gibi kompleks bir yapı üzerindeki her türlü rastgele değişim zararlı sonuçlar verir.

Genetikçi Lane Lester ve popülasyon genetikçisi Raymond Bohlin, söz konusu mutasyon çıkmazını şöyle ifade etmektedirler:

> *… Makromutasyonların komplekslik artışı sağlamasının (genetik bilgiyi geliştirmesinin) ise izi bile yoktur. Eğer yapısal gen mutasyonları (küçük mutasyonlar) gerekli değişimleri oluşturmakta yetersiz kalıyorlar ise, düzenleyici genler üzerindeki mutasyonlar daha da işe yaramaz olacaktır, çünkü adaptasyon sağlamayan ve hatta yıkıcı etkiler oluşturacaktır...*[139]

Gözlem ve deneyler, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirmediğini ve canlıları tahrip ettiğini gösterirken, sıçramalı evrim savunucularının mutasyonlardan büyük "başarılar" beklemeleri, açık bir tutarsızlıktır.

DÜZENLİ SİSTEM

Evrim teorisi, fiziğin en temel kanunlarından biri olan termodinamiğin ikinci kanunu (entropi kanunu) ile açıkça çelişmektedir. (bkz. Termodinamiğin İkinci Kanunu) Deneysel olarak ispatlanmış olan bu teoriye göre evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemler, zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, yıpranmaya, bozulmaya uğrarlar.

Evrimciler işte bu bilimsel gerçekle ters düşmemek için birtakım kavramları yanıltıcı olarak kullanırlar. Sürekli olarak madde ve enerji giriş-çıkışı olan sistemlerde (açık sistemler) belli bir düzenin oluşabileceğini öne sürerler.

Örneğin rüzgar, tozlu bir odaya girdiğinde daha önce yere tek düze olarak yayılmış toz tabakası, odanın belli bir kenarına toplanabilir. Bu yine termodinamik anlamda eskisine göre daha düzenli bir ortamdır, fakat toz parçacıkları hiçbir zaman rüzgarın enerjisiyle 'kendi kendilerine organize olarak' odanın tabanında bir insan resmi oluşturamazlar.

Aynı şekilde tekrarlardan oluşan düzen, bir daktilonun klavyesindeki "a" harfinin üzerine bir cisim düştüğü için (yani içeri giren enerji akımı ile) yüzlerce kere "aaaaaaaa..." yazabilir. Fakat "a"ların bu şekilde tekrarlı bir düzen içerisinde olması ne bir bilgi içerir, ne de herhangi bir komplekslik. Bilgi içeren kompleks bir harf sıralaması (yani anlamlı bir cümle, paragraf ya da kitap yazmak) için mutlaka bir akla ihtiyaç vardır.

Sonuç olarak doğal süreçlerle hiçbir zaman kompleks ve organize sistemler meydana gelemez. Ancak zaman zaman yukarıdaki örneklerdekine benzer basit düzenlemeler oluşabilir. Bu düzenlemeler de belli sınırların ötesine geçemezler.

Ne var ki evrimciler bu şekildeki doğal süreçlerle kendiliğinden ortaya çıkan düzenlenme (self-ordering) olaylarını evrimin çok önemli bir kanıtı gibi sunmakta ve bunları sözde "kendi kendini organize etme" (self-organization) örnekleri gibi göstermektedirler. Bu kavram kargaşası sonucunda da, canlı sistemlerin doğal olaylar ve kimyasal reaksiyonlar sonucunda kendiliğinden meydana gelebileceğini öne sürmektedirler.

Halbuki organize sistemlerle düzenli sistemler birbirlerinden tamamen farklı yapılardır. Düzenli sistemler basit sıralamalar, tekrarlar şeklinde yapılar içerirken, organize sistemler içiçe geçmiş son derece kompleks yapı ve işlevler içerirler. Ortaya çıkmaları için mutlaka bilinç, bilgi ve tasarıma ihtiyaç vardır. Ilya Prigogine de bu kasıtlı kavram kargaşasına başvurmuş ve içeri doğru enerji akışı sırasında kendi kendine düzenlenen moleküllerin örneklerini, "kendiliğinden organize olma" şeklinde ifade etmiştir. Amerikalı bilim adamları Thaxton, Bradley ve Olsen, *The Mystery of Life's Origin* (Canlılığın Kökeninin Sırrı) adlı kitaplarında bu durumu aşağıdaki gibi açıklarlar:

> *... Her durumda sıvının içerisindeki moleküllerin rastgele hareketlerinin yerini, anında son derece düzenli bir davranış almaktadır. Prigogine, Eigen ve diğerleri buna benzer bir 'kendi kendine organize olma'nın organik kimyanın esası olabileceğini ileri sürerler ve bunun da canlı sistemler için gerekli olan son derece kompleks molekülleri açıklayabilme potansiyeline sahip olduğunu iddia ederler. Fakat bu paralellikler hayatın kökeni sorusuyla alakasızdır. Bunun ana nedeni, bunların düzen ve kompleksliği ayırt etmeyi başaramamalarıdır.*[140]

Yine aynı bilim adamları, bazı evrimcilerin öne sürdükleri "suyun buz haline gelmesi, biyolojik düzenliliğin kendiliğinden ortaya çıkabileceğine örnektir" şeklindeki mantığın yüzeyselliğini ve çarpıklığını şöyle açıklarlar:

> *Suyun kristalize olup buza dönüşmesiyle, basit bir monomerin milyonlarca yıl içinde polimer halinde birleşerek DNA ve protein gibi kompleks moleküllere dönüşmesi arasındaki benzetme sık sık tartışılmaktadır. Her durumda benzetme açıkça yanlıştır… Isı alçaltılarak termal etki yeterince küçültüldüğünde, atomları birbirine bağlayan güçler, su moleküllerini düzenli kristalize bir dizilime sokarlar. Amino asit gibi organik monomerler ise herhangi bir ısıda, değil düzenli bir organizasyona, birleşmeye dahi tamamen karşı koyarlar.*[141]

Tüm kariyerini termodinamiği evrim teorisiyle bağdaştırmaya adamış olan Prigogine dahi, suyun kristalize olmasıyla kompleks biyolojik yapıların ortaya çıkışı arasında bir benzerlik bulunmadığını kabul etmiştir:

> *Burada belirtilmesi gereken, izole olmayan (açık) bir sistemde, yeterli düşük sıcaklıklarda düzenli ve düşük-entropi içeren yapıların oluşma ihtimalidir. Bu düzenleme prensibi, kristaller gibi düzenli yapıların oluşumundan ve maddenin hal değişimlerinden sorumludur. Maalesef bu prensip, biyolojik yapıların oluşumunu açıklayamaz.*[142]

E

Evrimciler tarafından evrimi kanıtlamak ve sözde mekanizmalarını keşfetmek için örnek olarak seçilen E-coli bakterisi, beklentilerin aksine bir milyar yıldır hiçbir değişime uğramamıştır.

E-COLI BAKTERİSİ

Şimdiye kadar doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmaları sonucunda evrim geçiren hiçbir canlı yoktur. Buna karşılık evrimci biyologlar kimi zaman "doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının evrimleştirici etkisini gözlemleyemiyoruz, çünkü bu mekanizmalar ancak çok uzun zaman içinde etkili olur" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu da hiçbir bilimsel temeli olmayan bir avuntudan başka bir şey değildir. Çünkü meyve sinekleri ya da bakteriler gibi yaşam süreleri çok kısa olan ve dolayısıyla tek bir bilim adamının binlerce neslini gözlemleyebildiği canlılarda da hiçbir "evrim" gözlemlenmemektedir. Pierre-Paul Grassé, bakterilerin evrimi geçersiz kılan değişmezliği hakkında da şunları söyler:

Bakteriler... çok sayıda üremeleri nedeniyle, en çok mutant (mutasyon geçirmiş canlı) ortaya çıkaran canlılardır. Ancak bakteriler... kendi türlerine çok büyük bir sadakat gösterirler. Escherichia coli bakterisinin mutantları çok dikkatli bir biçimde incelenmiştir ve bu konuda çok iyi bir örnektir. Okuyucular da kabul edecektir ki, evrimi kanıtlamak ve mekanizmalarını keşfetmek için örnek olarak seçilen bu canlının bir milyar yıldır hiçbir değişime uğramamış olması son derece şaşırtıcıdır. Eğer evrimsel bir değişim meydana getirmiyorlarsa, bu canlıların geçirdikleri bunca mutasyonun ne anla-

E-coli bakterisi

mı vardır? Sonuçta, bakterilerin ve virüslerin geçirdikleri mutasyonel değişimlerin, belirli bir genetik ortalamanın etrafında dönüp dolaşan kalıtsal dalgalanmalardan başka bir şey oluşturmadıkları ortaya çıkmaktadır; biraz sağa, biraz sola dalgalanma olmakta, ama nihai bir evrimsel değişim yaşanmamaktadır. Hamamböcekleri de, ilk ortaya çıktıkları Permiyen devrinden bu yana en az Drosophila kadar çok mutasyon geçirmişler, ama hiçbir değişim yaşamamışlardır.[143]

Kısacası, canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur. Nitekim fosil kayıtlarına baktığımızda da, bir evrim süreci ile değil, aksine evrime tümüyle ters bir tablo ile karşılaşırız.

ELOLULAVIS

Elolulavis, *Archæopteryx*'le ilgili evrimci iddiaları çürüten ve kuşlarla dinozorların arasında evrimsel bir bağ olmadığını gösteren fosillerden biridir. *Archæopteryx*'ten 30 milyon yıl daha yaşlı olan *Elolulavis*'in kanat yapısının aynısı, günümüzde yavaş bir şekilde uçan kuşlarda görülmektedir. Bu özellik, kuşun manevra kabiliyetini önemli ölçüde artırmakta, kalkarken ve konarken kuşa ek kontrol olanağı sağlamaktadır. Bunun anlamı, *Archæopteryx*'ten 30 milyon yıl daha yaşlı sayılan bir kuşun, çok "profesyonel" bir biçimde uçabildiğidir.[144]

Bu bilgi, *Archæopteryx* veya ona benzeyen diğer kuşların birer ara geçiş formu olmadıklarını ispatlamıştır.

ELDREDGE, NILES

Ünlü evrimci paleontolog Niles Eldredge, 1970'lerin başında ortaya çıkan "kesintiye uğratılmış denge" (punctuated equilibrium) adı verilen neo-Darwinist modelin, diğer bir deyişle "sıçramalı evrim" modelinin savunucularının başında gelir. (bkz. Kesintiye uğratılmış denge (punctuated equilibrium)) Bu teoriye göre evrim kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluşmaktadır. Evrimin temel iddiasına ters düşen böyle bir açıklama yapılmasındaki sebep ise, canlı türlerinin yeryüzü katmanlarında bugünkü mükemmel halleriyle, aniden ortaya çıkmış olmalarıdır.

Bu yüzden Niles Eldredge, kendisi ile aynı görüşü paylaşan Stephen Jay Gould ile birlikte evrimin kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluştuğu iddiasında bulundular. Bu model de aslında tamamen hayal ürünü bir iddiayı yansıtmaktaydı.

Ayrıca bu teori, 1930'larda Avrupalı paleontolog Otto Schindewolf tarafından ortaya atılmış olan "Hopeful Monster" (Umulan Canavar) teorisinin değişik bir haliydi. Bu teoriye göre ilk kuş tesadüfen meydana gelen dev değişiklikle bir sürüngen yumurtasından çıkmış, bazı kara hayvanları ise geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Bu teori çok kısa zamanda terk edildi.

Niles Eldredge ve S. J. Gould da teorilerine "bilimsel" bir kimlik kazandırabilmek için, "ani evrimsel sıçrayış"lar

için bir tür mekanizma geliştirmeye çalıştılar. Fakat bu iddiadaki çelişkiler teorinin sahiplerini de kısa bir zaman içinde düşündürmeye başladı. Niles Eldredge "canlıların evrimle ilerlemesi" fikrinin mantıksal olarak hatalı olduğunu şu ifadelerle dile getiriyordu:

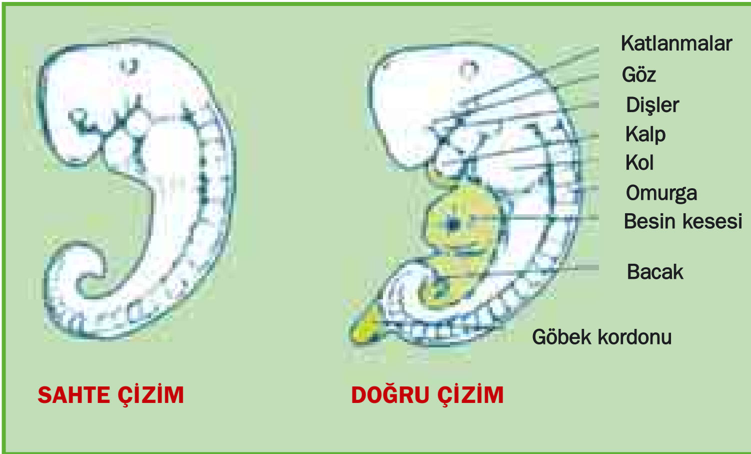
Gerçekten de bitki ve hayvan türleri büyüğe ve komplekse doğru gelişerek kendilerini daha iyi ve güzel mi yapmış olurlar? Eğer böyleyse sünger gibi basit ve değişmemiş hayat formlarını evrimsel başarısızlıklar olarak mı kabul etmeliyiz?... "İlerleme kaçınılmazdır" şeklindeki evrimsel sloganın yerine "neden maymun başarılı" sloganı konulmalıdır.[145]

EMBRİYOLOJİ

Canlıların döllenmeyle oluşan zigot evresinden (döllenmiş yumurta halinden) erişkin bir canlı oluncaya kadar geçirdiği gelişim aşamalarını inceleyen bilim dalıdır. Fakat embriyoloji kavramı, daha çok hayvan embriyolarının gelişimini inceleyen biyoloji dalı olarak kullanılır.

18. yüzyıla kadar embriyoloji, bilgiden çok spekülasyona dayanıyordu. Bunun nedeni, genetik biliminin henüz keşfedilmemesi ve hücrenin daha tanınmamasıydı. O dönemde genel olarak teori şöyle kabul ediliyordu: Başlangıçta hayvanın tümü bütün organlarıyla bir minyatür halindeydi ve bunun sadece bir çiçek gibi açılmaya ihtiyacı vardı. Birçok natüralist bu başlangıç halinin kadının üreme hücresi olan yumurtada bulunması gerektiğini savundular. Fakat mikroskobun erkek üreme hücresi olan spermi ortaya çıkarmasından sonra, bir kısım bilim adamları 1677'de dölü spermin taşıdığı hipotezini geliştirdiler.

Çok önceleri Aristo tarafından da ortaya atılan bu teori, bireyin özelleşmiş yapılarının, yumurtada önceden özelleşmemiş olanlardan kademe kademe geliş-

Üstte, Haeckel'in insan embriyosunun balık embriyosuyla benzerlik gösterdiğini ispatlamak için çizdiği sahte resim yer alıyor. Gerçek insan embriyosuyla karşılaştırıldığında organların büyük bölümünün kasıtlı olarak çıkarılmış olduğu görülüyor.

Son yıllarda yapılan gözlemler, farklı canlıların embriyolarının hiç de Haeckel'in gösterdiği gibi benzer olmadıklarını ortaya koymuştur. Üstteki memeli, sürüngen ve yarasa embriyoları arasındaki farklılık, bunun açık bir örneğidir.

tiğini öne sürmekteydi.[146] Bundan sonra da embriyoloji alanında yapılan çalışmalar daha çok evrime delil olarak öne sürüldü. Fakat yapılan çizimlerin ve yorumların bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile günümüzde durum tersine dönmüştür ve embriyolojik incelemeler de canlıların birbirine uyumlu olarak mükemmel bir sistemle yaratıldıklarını göstermektedir. (bkz. Rekapitülasyon; Embriyolojik evrim)

EMBRİYOLOJİK EVRİM

Embriyolojik gelişme, memeli bir canlının anne karnında gösterdiği gelişim sürecini ifade eder. Canlılardaki embriyolojik gelişimin evrimin kanıtı olduğu iddiası ise evrimci literatürde "Rekapitülasyon teorisi" olarak adlandırılır. (bkz. Rekapitülasyon teorisi) Bugün birtakım evrimci yayınlarda ve bazı ders kitaplarında, çok önceden bilim literatüründen çıkarılmış olan "Rekapitülasyon" teorisi, bilimsel bir gerçek gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Rekapitülasyon terimi, evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisinin kısa bir ifade biçimidir. Embriyolojik rekapitülasyon teorisini ortaya atan Ernst Haeckel, hayali teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıklarına başvurmuştur. (bkz. Haeckel, Ernst) Kendilerini evrim teorisini savunmaya şartlandırmış olan bir kısım çevreler ise bu sahte çizimleri öne sürerek "embriyolojik evrim" olduğu izlenimi vermeye çalışırlar.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teoriye göre, canlı embriyoları gelişim süreçleri sırasında, canlılardaki evrimsel

süreci tekrarlıyorlardı. Örneğin insan embriyosu, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık sonra sürüngen özellikleri gösteriyor, en son olarak da insana dönüşüyordu.

Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Neo-Darwinizm'in kurucularından George Gaylord Simpson, *"Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor"* diye yazmaktadır.[147]

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için yaptığı çizim sahtekarlıkları hakkında şunları söylemesidir:

> *Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yan yana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.*[148]

EMBRİYOLOJİK REKAPİTÜLASYON

(bkz. Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır teorisi)

ENDOSİMBİOSİS TEZİ

Bu tez, 1970 yılında Lynn Margulis tarafından ortaya atılmıştır. Margulis, bakteri hücrelerinin ortak ve asalak yaşamları sonucunda bitki ve hayvan hücrelerine dönüştüklerini iddia etmiştir. Bu teze göre bitki hücreleri, bir bakteri hücresinin bir başka fotosentetik bakteriyi yutmasıyla ortaya çıkmıştır. Fotosentetik bakteri ana hücrenin içerisinde sözde evrimleşerek kloroplast haline gelmiştir. Son olarak ana hücrede, her nasıl olduysa, çekirdek, golgi cisimciği, endoplazmik retikulum ve ribozomlar gibi son derece kompleks yapılara sahip organeller evrimleşmiştir. Böylece bitki hücreleri oluşmuştur.

Bu tez, hayal ürünü olan bir senaryodan başka bir şey değildir. Nitekim, konu hakkında otorite sayılan pek çok bilim adamı tarafından da çok yönlü ola-

rak eleştirilmiştir: Bu bilim adamlarına örnek olarak D. Lloyd[149], Gray ve Doolittle[150], Raff ve Mahler verilebilir.

Endosimbiosis tezinin dayandırıldığı özellik, hücre içerisindeki kloroplastların ana hücredeki DNA'dan ayrı olarak kendi DNA'larını içermesidir. Bu özellikten yola çıkarak bir zamanlar mitokondri ve kloroplastların bağımsız hücreler oldukları ileri sürülür. Ne var ki kloroplastlar detaylı olarak incelendiğinde, bu iddianın tutarsızlığı ortaya çıkmaktadır.

Endosimbiosis tezini geçersiz kılan noktalar şunlardır:

1) Eğer kloroplastlar iddia edildiği gibi geçmişte bağımsız hücreler iken büyük bir hücre tarafından yutulmuş olsalardı, bunun tek bir sonucu olurdu; o da, bunların ana hücre tarafından sindirilmesi ve besin olarak kullanılmasıdır. Çünkü söz konusu ana hücrenin dışarıdan besin yerine yanlışlıkla bu hücreleri aldığını varsaysak bile, ana hücre sindirim enzimleriyle bu hücreleri sindirirdi. Tabii bu durumu bazı evrimciler "sindirim enzimleri yok olmuştu" diyerek geçiştirebilirler. Ama bu, açık bir çelişkidir. Çünkü eğer sindirim enzimleri yok olmuş olsaydı, bu kez ana hücrenin beslenemediği için ölmesi gerekirdi.

2) Yine, tüm imkansızlıkların gerçekleştiğini ve kloroplastın atası olduğu iddia edilen hücrelerin, ana hücre tarafından yutulduğunu varsayalım. Bu kez karşımıza başka bir problem çıkar: Hücre içerisindeki bütün organellerin planı DNA'da şifre olarak bulunmaktadır. Eğer ana hücre yuttuğu diğer hücreleri organel olarak kullanacaksa, onlara ait bilgiyi de DNA'sında şifre olarak önceden bulunduruyor olması gerekirdi. Hatta yutulan hücrelerin DNA'ları da ana hücreye ait bilgilere sahip olmalıydı. Böyle bir şey ise elbette imkansızdır; hiçbir canlı kendisinde bulunmayan bir organın genetik bilgisini taşımaz. Ana hücrenin DNA'sıyla, yutulan hücrelerin DNA'larının birbirlerine sonradan "uyum sağlamaları" da mümkün değildir.

3) Hücre içinde çok büyük bir uyum vardır. Kloroplastlar ait oldukları hücreden bağımsız hareket etmez. Kloroplastlar protein sentezlemede ana DNA'ya bağımlı olmalarının yanında çoğalma kararını da kendileri almaz. Bir hücrede bulunan kloroplastların ve mitokondrilerin sayıları birden fazladır. Tıpkı diğer organellerin yaptığı gibi bunların sayıları hücrenin aktivitesine göre artar ya da azalır. Bu organellerin kendi bünyelerinde ayrıca bir DNA bulunmasının özellikle çoğalmalarında çok büyük faydası vardır. Hücre bölünürken, çok sayıdaki kloroplast da ayrıca ikiye bölünerek sayılarını 2'ye katladıkları için, hücre bölünmesi daha kısa sürede ve seri olarak gerçekleşir.

4) Kloroplastlar bitki hücresi için son derece hayati önemi olan güç jeneratörleridir. Eğer bu organeller enerji üretemezlerse, hücrenin pek çok fonksiyonu işleyemez. Bu da canlının yaşayamaması demektir. Hücre için bu derece önemli olan bu fonksiyonlar kloroplastlarda sen-

tezlenen proteinlerle gerçekleştirilir. Ancak kloroplastların bu proteinleri sentezlemek için kendi DNA'ları yeterli değildir. Proteinlerin büyük çoğunluğu hücredeki ana DNA kullanılarak sentezlenir.[151]

Böyle bir uyumun deneme-yanılma metoduyla elde edilmesi ise kesinlikle imkansızdır. Bir DNA molekülünün üzerinde meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik kesinlikle canlıya yeni bir özellik kazandırmaz, aksine sonuç zararlı olur. Mahlon B. Hoagland, "Hayatın Kökleri" adlı kitabında bu durumu şu sözleriyle açıklamaktadır:

Hatırlayacaksınız, hemen hemen her zaman bir organizmanın DNA'sında bir değişikliğin olması onun için zararlıdır; başka bir deyişle yaşamını sürdürebilme kapasitesinde azalmaya yol açar. Bir benzetme yapalım: Shakespeare'in oyunlarına rastgele eklenen cümlelerin onları daha iyi yapması pek olası değildir... Temelinde DNA değişiklikleri ister mutasyonla, ister bizim dışarıdan bilerek eklediğimiz yabancı genlerle olsun, yaşamı sürdürebilme ihtimali azaltma özelliklerinden dolayı zararlıdır.[152]

Evrimcilerin öne sürdükleri iddialar bilimsel deneylere ve bu deneylerin sonuçlarına dayanılarak ortaya atılmamıştır. Çünkü bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması gibi bir olgu hiçbir şekilde gözlenmemiştir. Moleküler biyolog Whitfield, bu durumu şöyle ifade etmektedir:

Prokaryotik endosimbiosis (yutma) belki de tüm endosimbiotik teorinin dayandığı hücresel mekanizmadır. Eğer bir prokaryot bir diğerini içine alamaz ise, endosimbiosisin nasıl kurulduğunu tahmin etmek güçtür. Maalasef, endosimbiosis teorisi için hiçbir modern örnek yoktur.[153]

Amerikalı biyolog L. R. Croft ise bu konuda şu yorumu yapar:

Bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması hiçbir şekilde gözlemlenmemişken, böyle bir iddiada bulunmak hiçbir şekilde bilimsel değildir. Kaldı ki kloroplast, ribozom, mitokondri, lizozom gibi organeller hücre dışına alınarak birbirlerinden ayrıldıklarında yaşayamamaktadır.[154]

ENDÜSTRİ MELANİZMİ

18. ve 19. yüzyıllarda önce İngiltere'de daha sonra da diğer Batı Avrupa ülkeleri ve Amerika'da endüstri alanında büyük bir değişim yaşandı. Özellikle İngiltere'de yaşanan endüstri devrimi sonrasındaki hava kirliliği sebebiyle bir kısım canlı popülasyonlarında renk farklılıkları gözlenmişti. Endüstri melanizmi de buradan yola çıkarak hayvanların daha iyi kamufle olmalarını sağlayan renk değişikliklerini ifade etmektedir.

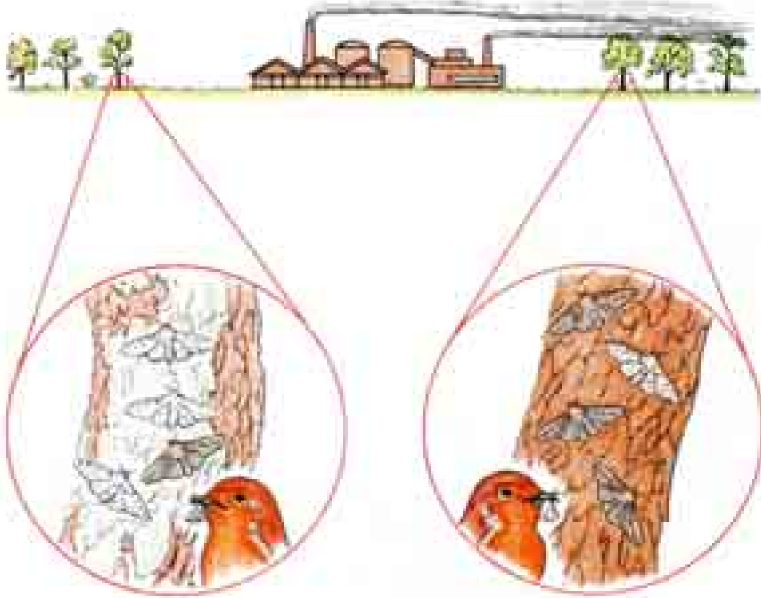
Evrimciler, hayvanlarda görülen bu renk farklılıklarını "ortam şartlarının ve doğal seleksiyonun neden olduğu evrim" olayı olarak açıklamaya çalışırlar. Gerçekte bu durum, gözlemlerin tamamen yanlış yorumlanmasından kaynaklanmaktadır.

Bu durum bir evrimci kaynakta şöyle ifade edilir:

Bu yönlendirilmiş seçime çağımızdaki en çarpıcı örnek, Oxford Üniversitesi'nden

FORD ve KETTLEWEL adlı iki araştırmacının gösterdiği koruma renklerinin evrimidir. İngiltere'nin çok sayıda fabrika bacası bulunan bölgelerinde yaşayan bir çeşit kelebeğin diğer bölgelerdekine göre daha koyu renkli olduğunu bulmuşlardır. Bu bölgelerden daha önce toplanan (sanayileşme çağından önce) örneklerin açık renkli olduğu koleksiyonlardan bilinmektedir. Açık olanlar sanayi bölgelerinin dışında ağaçların gövdelerinin dışında bulunan beyaz ve açık renkli likenlerin üzerinde yaşadıkları için çevreye iyi bir uyum yapmışlar ve bunları avlayan kuşların bakışlarından kurtulmuşlardır. Sanayileşmiş bölgelerde, bacalardan çıkan kurum, bu likenleri koyulaştırdığı için beyaz renkli kelebekler belirgin olarak görünmeye başlamışlardır. Buna karşın, koyu renkliler daha iyi uyum yapmışlardır. Kuşlar, beyaz renkli olanları avladıkları için, koyu renkli olanlar yaşam üstünlüğü kazanmaya başlamış ve bunların içerdikleri genotip, popülasyonda artmaya başlamıştır. Bugün İngiltere'de hava kirliliği temizlenmiş olan bölgelerde beyaz formların tekrar başat duruma geçtiği görülmektedir.[155]

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, İngiltere'deki endüstri devriminin

Doğal seleksiyon ile doğada var olmayan bir canlı türü ortaya çıkamaz, doğal seleksiyon vasıtasıyla sadece canlı türlerindeki sakat ya da zayıf olan bireyler ayıklanır. Sanayi devrimi kelebeklerinin durumu bu konuda iyi bir örnektir. Sanayi devrimi ile birlikte ağaçların renkleri koyulaşmıştır. Dolayısıyla bu ağaçlarda yaşayan kelebeklerden açık renkli olanlar kuşlar için daha kolay görünür hale gelmiş ve sayıları azalmıştır. Koyu renkliler ise sayıca artış göstermişlerdir. Elbette ki bu bir evrim değildir. Yeni bir tür oluşmamış, sadece kelebeklerin nüfus oranı değişmiştir.

başlamasından önce yakalanmış bir "siyah" renkli kelebek çeşidinin önceden de bulunmasıdır. Endüstri devriminden yıllarca önce de İngiltere'de bu kelebek türü zaten mevcuttur. Hava kirliliğinin meydana getirdiği değişme daha önce fazla miktarda mevcut beyaz formun düşmanları tarafından görülme ihtimalini artırmıştır. Sonuçta bu formda bir azalma, renkli olanlarda ise artma meydana geldi. (Bkz. Sanayi devrimi kelebekleri)

Açıkça anlaşılmaktadır ki bu değişiklik kelebeğin renginde değil, sayısındadır Bu durum ise hiçbir zaman evrime delil olarak öne sürülemez. Zaten türlerin orijinal olarak yaratılışını savunanlar bunu kabul etmektedirler. Üstelik değişme renk üzerinde (mutasyon) bile olsa, yine evrime delil olarak gösterilemez. Çünkü kelebek yine kelebek olarak kalmakta, başka bir türe dönüşmemektedir. Evrim için gereken şey, bir türün diğer bir türe değiştiğini bilimsel olarak ispat etmektir. Bu ise, bir evrim değil, tam aksine normal bir varyasyondur. Doğal seleksiyon yalnızca çevre değişmeleri sonucunda canlı türlerini yok olmaktan korumaya vesile olan bir mekanizmadır. (bkz. Varyasyon)

Varyasyon ve doğal seleksiyon olayları, Darwin'in düşündüğü tarzda evrimi açıklamamakta, aksine yaratılışın öngördüğü ve işlemekte olan bir korunma prensibine harikulade bir örnek olmaktadır. Diğer bir deyişle, Allah her çeşit canlıyı, varlığını sürdüreceği sistem ile yaratmıştır. Organizmanın genetik sistemi, özelliklerini (belirli sınırlarda) çevredeki değişmelere göre ayarlama fonksiyonuna da sahip olabilmektedir. Aksi takdirde, iklim, besin kaynağı gibi şeylerde küçük bir değişme o canlının sonu olabilir.

İngiltere'deki endüstri devrimi kelebekleri örneği, doğal seleksiyonla evrimleşmenin en önemli delili olarak gösterilir. Oysa ortada hiçbir şekilde evrimleşme yoktur. Çünkü yeni bir kelebek türü ortaya çıkmamıştır. Üstte soldaki resimde endüstri devrimi öncesi, sağda ise endüstri devrimi sonrası ağaçlar ve üzerindeki kelebekler görülmektedir.

Sonuç olarak çevrenin ve iklimin ani değişmesi vb. nedenlerle nesli tükenmiş canlılara rastlamak mümkündür. (Mamutlar, dinozorlar, uçan sürüngenler, dişli kuşlar gibi.) Bu türler çevre şartları-

nın türün yaratılışında sahip olduğu genetik potansiyel sınırının dışına çıkması üzerine ortama uyamayıp yok olmuşlardır. Fakat bunların bir başka türe dönüştüklerine dair hiçbir bilimsel delil bulunmamaktadır.

ENTROPİ KANUNU

(bkz. Termodinamiğin İkinci Kanunu)

EOHIPPUS

Evrimciler, at fosillerini küçükten büyüğe doğru dizerek sıralamalar oluşturmuşlardır. Atın sözde evrimi ile ilgili öne sürülen bu soyağaçları hakkında evrimciler arasında bir görüş birliği yoktur. Tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen devrinde yaşamış *Eohippus* (*Hyracotherium*) adlı köpek benzeri bir canlının, atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan *Eohippus*, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan *Hyrax* isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.[156]

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. *Eohippus* ile aynı katmanda günümüzde yaşayan at cinslerinin de (*Equus nevadensis* ve *Equus occidentalis*) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.[157] Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan *The Great Evolution Mystery* (Evrimin Büyük Sırrı) adlı kitabında at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

> *Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin biraraya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerine izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.*[158]

Tüm bu gerçekler, evrimin en sağlam delillerinden birisi olarak sunulan atın evrimi şemalarının hiçbir geçerliliği olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymaktadır. Diğer türler gibi atlar da, evrimsel bir ataya sahip olmadan var olmuşlardır. (bkz. Atın kökeni)

Atın sözde atası olduğu iddia edilen *Eohippus* ile aynı katmanda günümüzde yaşayan at cinslerinin de fosilleri bulunmuştur.

EUSTHENOPTERON FOORDI

Cœlacanth balığının canlısının yakalanmasıyla bunun bir ara geçiş formu olmadığını gören evrimciler, bu sefer *Eusthenopteron foordi* balığını ara geçiş formu olarak tanıttılar. (bkz. *Cœlacanth*)

Evrimciler, kuyruklu su kurbağasının *Eusthenopteron foordi*'den türediğini öne sürmüşlerdir. Fakat *Eusthenopteronlar* ile kuyruklu su kurbağası arasındaki anatomik karşılaştırmalar, bunların aralarında derin farklılıklar olduğunu göstermiştir. Bu da, bu iki tür arasında bir ara geçiş formu daha bulunmasını gerektirmiştir. Ama bir balık olan *Eusthenopteron* ile kuyruklu su kurbağası *Icthyostega* arasındaki bu teorik ara geçiş formuna dair hiçbir iskelet bulunamamıştır.

Eusthenopteron normal bir balıktır ve kuyruklu su kurbağasına birçok yönden benzemez. Maria Genevieve Lavanant, *Eusthenopteron*'un bu özelliğine şöyle değinir:

> *Yakın bir geçmişte tartışma yeniden açıldı. Yüzgeçlerin daha ayrıntılı incelenmesi, Eusthenopteron'un yüzgeçlerinin, bütün balıklarda bulunan yüzgecin bir benzeri olduğunu ortaya koydu.*[159]

Geç Devonyen devre ait Kanada'da bulunan bir *Eusthenopteron foordi* fosili.

EVRİM MEKANİZMALARI

Bugün evrim teorisi olarak tanımladığımız neo-Darwinist model, evrimi gerçekleştiren iki temel mekanizma öne sürer: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Teorinin temel iddiasına göre; do-

Kurbağaların kökeninde de bir "evrim" süreci yoktur. Bilinen en eski kurbağalar, balıklardan tamamen farklı ve kendilerine has yapılarıyla ortaya çıkmıştır. Dominik Cumhuriyeti'nde bulunan yandaki amber içindeki kurbağa fosili ile yaşayan örnekleri arasında fark yoktur.

ğal seleksiyon ve mutasyon birbirlerini tamamlayan iki mekanizmadır. Evrimsel değişikliklerin kaynağı da, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlardır. Yine teorinin iddiasına göre mutasyonların sebep olduğu özellikler, doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla seçilir ve böylece canlılar evrimleşirler.

Ancak öne sürülen bu mekanizmaların gerçekte hiçbir evrimleştirici gücü yoktur ve evrimcilerin iddia ettiği gibi yeni bir tür oluşturmaları da söz konusu değildir. (bkz. Doğal seleksiyon; Mutasyon)

EVRİMSEL SOYAĞACI

(bkz. Hayat ağacı; İnsanın Hayali Soyağacı)

EVRİM TEORİSİ

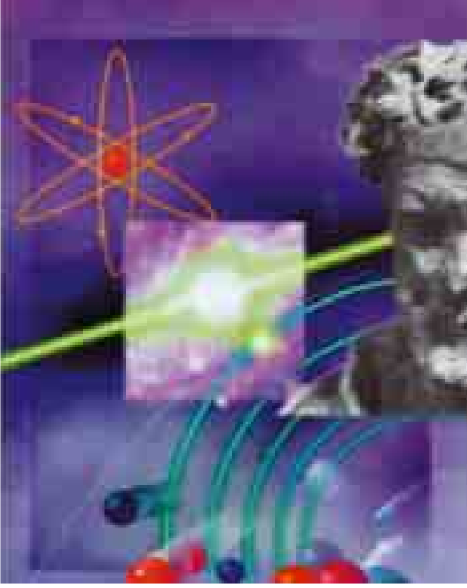
Pek çok insan evrim teorisini, Charles Darwin tarafından ortaya atılan, sağlam bilimsel delillere, gözlemlere ve deneylere dayalı bir teori zanneder. Oysa evrim teorisinin ilk fikir babası Darwin olmadığı gibi, teorinin kaynağı da bilimsel deliller değildir.

Mezopotamya'da putperest dinlerin hakimiyetinin bulunduğu bir dönemde, canlılığın ve evrenin kökeni hakkında birçok batıl inanç ve efsane yaygındı; bunlardan biri de "evrim" inancıydı. Sümerler'den kalan *Enuma-İliş* adlı yazıtta anlatıldığına göre, ilk başta bir su karmaşası vardı ve bu su karmaşasının içerisinden birdenbire Lahau ve Lahamu adlı tanrılar ortaya çıkmıştı. Bu batıl inanışa göre, ibadet edilen bu putlar ilk önce kendi kendilerini var etmişler, daha sonra da evrimleşerek diğer maddeleri ve canlıları oluşturmuşlardı. Yani Sümer efsanelerine göre canlılık, cansız su kaosundan birdenbire oluşmuş ve evrimleşerek gelişmişti.

Evrim efsanesi, daha sonra bir başka putperest medeniyet olan Eski Yunan'da hayat sahası buldu. Eski Yunan'ın materyalist filozofları, maddeyi yegane varlık sayıyorlardı. Sümerler'den miras kalan evrim efsanesine ise, canlıların nasıl oluştuğunu açıklamak niyetiyle başvurdular. Böylece materyalist felsefe ve evrim efsanesi Eski Yunan'da birleşti, oradan da Roma kültürüne taşındı.

Evrim teorisinin savunduğu bütün canlıların ortak bir ataya sahip oldukları düşüncesini, Fransız biyolog Comte de Buffon, 18. yüzyılın ortasında ileri sürdü. (bkz. Buffon Comte de) Charles Darwin'in büyükbabası Erasmus Darwin Buffon'un ortaya attığı fikri geliştirdi ve bugün "evrim teorisi" dediğimiz düşüncenin ilk temel önermelerini ortaya koydu. (bkz. Darwin, Erasmus)

Erasmus Darwin'den sonra Fransız doğa bilimci Jean Baptiste Lamarck, 19. yüzyılın başında ilk kapsamlı evrim teorisini ortaya attı. (bkz. Lamarck, Jean Baptiste) Lamarck, evrimin mekanizmasını "kazanılan özelliklerin nesilden nesle aktarılması" olarak açıklıyordu. Buna göre canlıların yaşamları sırasında uğradıkları değişiklikler kalıcıydı ve yeni nesillere kalıtsal olarak aktarılabiliyordu.

Eski Yunan materyalist filozoflarından Demokritos da günümüz materyalistleri gibi, maddenin ezeli olduğunu ve maddeden başka bir varlık bulunmadığı yanılgısına sahipti.

Lamarck'ın teorisi ortaya atıldığı dönemde büyük sükse yapmıştı, ama sonraları popülaritesini hızla yitirdi. Lamarck'ın teorileri hakkında haklı kuşkulara sahip olanlar araştırmalara başlamışlardı.

1870 yılında İngiliz biyolog Weismann, yaşam sırasında kazanılmış olan özelliklerin bir sonraki nesle aktarılmasının imkansız olduğunu ve böylece Lamarck'ın teorisinin yanlış olduğunu ispatladı. Bu nedenle, bugün evrim teorisi olarak bizlere ve tüm dünyaya empoze edilen öğreti, kendini Lamarck'a dayandırmaz. Bugün tüm dünyada evrim teorisi olarak bilinen Darwinizm'in doğuşu, Charles Darwin'in 1859'da yayınladığı *The Origin of Species by Means of Natural Selection or the Preservation of Favored Races in the Struggle for Life* (Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon veya Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla) isimli kitapla olmuştur. Darwin, Lamarck'ın teorisindeki bazı açık mantık hatalarını elemiş ve canlıların evrimini kalıtsal olarak açıklamak yerine "doğal seleksiyon" tezini ortaya atmıştır.

Evrim teorisi canlıların yaratılmış oldukları gerçeğini reddeder, doğal süreçlerin ve rastlantısal etkilerin ürünü olduklarını savunur. Bu teoriye göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Yaklaşık bir buçuk yüzyıldır kabul gören teori, bugün paleontoloji, biyokimya, anatomi, biyofizik, genetik gibi pek çok ana bilim dalında yapılan çalışmaların sonuçlarıyla çelişmektedir.

EVRİMSEL BOŞLUK

Evrim teorisinin hiçbir bilimsel da-

yanağı olmadığı halde, dünyanın dört bir yanında insanların çoğu evrimi bilimsel bir gerçek sanırlar. Bu yanılgının en büyük nedeni, medyanın evrim konusunda yaptığı sistemli telkin ve propagandadır.

Medya devlerinin yaptıkları söz konusu haberlerde, evrim teorisi bilinen herhangi bir matematik kanunu kadar kesin bir gerçekmiş gibi bir üslup kullanılır. Bunun en klasik örneği ise bulunan fosil kalıntıları hakkında yapılır. Örneğin "*Time* dergisinin haberine göre, evrim zincirindeki boşluğu tamamlayan çok önemli bir fosil bulundu" ya da "*Nature*'ın haberine göre, bilim adamları evrimin açıkta kalan son noktalarını da aydınlattılar" gibi cümleler büyük puntolarla basılır. Oysa ortada ispatlanmış olan hiçbir şey yoktur ki, "evrim zincirinin son eksik halkası" bulunmuş olsun. Delil olarak öne sürülenlerin tümü ise sahte delillerdir.

Öte yandan fosil kayıtlarında canlıların eksiksiz hallerine ait milyonlarca fosil olmasına rağmen, evrimsel bir gelişimi doğrulayacak hiçbir ara geçiş formu fosili bulunmamaktadır. Amerikalı paleontolog R. Wesson da, 1991'de yayınlanan *Beyond Natural Selection* (Doğal Seleksiyonun Ötesinde) adlı kitabında "fosil kayıtlarındaki boşlukların gerçek ve olgusal" olduklarını şöyle açıklamaktadır:

Ne var ki, fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir. Herhangi bir (evrimsel) soyoluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu, son derece olgusaldır. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiçbir zaman yeni bir türe ya da cinse doğru evrim göstermezler. Bunun yerine, bir tür ya da cinsin bir diğeriyle yer değiştirdiği gözlenir. Değişim ise çoğunlukla anidir.[160]

Bu durum, evrim teorisinin 140 yıldır öne sürdüğü "ara form fosilleri bulunmuş değil, ama ileride bulunabilir" argümanının artık geçerli olmadığını göstermektedir. Fosil kayıtları canlılığın kökenini anlamak için yeterince zengindir ve karşımıza somut bir tablo çıkarmaktadır: Farklı canlı türleri, aralarında evrimsel "geçiş formları" olmadan, yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır.

EVRİMSEL HÜMANİZM

Darwin'in en önde gelen savunucularından biri olan Julian Huxley, onun geliştirdiği biyolojik argümanı felsefi bir zemine oturtmak için çalışmıştır. Ulaştığı nokta ise, "evrimsel hümanizm" adı altında yeni bir din kurmak olmuştur.

Bu dinin amacı "yeryüzündeki evrimsel sürecin maksimum sonuca varmasını sağlamak" olacaktı. Bu, yalnızca güçlü organizmaların daha çok yaşamasına ve daha çok üremelerine çalışmakla sınırlı değildi. Ayrıca, insanoğlunun "kendinden kaynaklanan yetenekleri"nin "en üst düzeyde gerçekleştirilmesi" öngörülüyordu. Bir başka deyişle, insanoğlunun bugün içinde bulunduğu fiziksel

ve zihinsel aşamadan "daha ileri aşamalara" sıçraması için çaba gösterilecekti. "Hümanizm" teriminin tam tarifi ise, Huxley tarafından şöyle yapılıyordu:

Ben "hümanist" kelimesini kullanırken, insanın, aynı bir bitki ya da hayvan gibi doğal bir varlık olduğunu kastediyorum. Yani insanın bedeni, zihni ve ruhu doğa üstü bir güç tarafından yaratılmamış, aksine evrim süreci sonunda oluşmuştur. Dolayısıyla insan, herhangi bir doğa üstü gücün kontrolü ya da yol göstericiliğine değil, sadece kendi varlığına ve kendi gücüne inanmalıdır.[161]

Huxley'in ortaya attığı ve insanoğlunun "kutsal" amacının kendi evrimini hızlandırmak olduğunu öne süren bu düşünceler, John Dewey adlı Amerikalı filozofu derinden etkiledi. Dewey bu çizgiyi geliştirerek 1933 yılında "Dini Hümanizm" akımını başlattı ve ünlü Hümanist Manifesto'yu yayınladı. Manifesto'da vurgulanan temel düşünce, geleneksel "Teistik" (İlahi) dinlerin ortadan kaldırılmasının zamanının artık geldiği ve bunların yerine, insanoğlunun bilimsel ilerleme ve sosyal işbirliğine dayalı yeni bir çağa girmek üzere olduğuydu.

II. Dünya Savaşı'nda "bilimsel ilerleme" sonucunda öldürülen 50 milyon insan, Hümanist Manifesto'da öngörülen optimizmi derinden sarstı. Benzeri darbelerin ardından Dewey'in yolunu izleyenler onun görüşlerini bir parça revize etmek zorunda kaldılar ve 1973 yılında II. Hümanist Manifesto'yu yayınladılar. Bu mesajda "bilimin bazen insanlığa zarar da verebileceği" kabul ediliyor, ama yine de temel düşünceden vazgeçilmiyordu: İnsan artık kendi evrimini yönetebilirdi ve bunu da bilimle yapacaktı. Şöyle deniyordu:

Bilimi akıllıca kullanarak, içinde yaşadığımız çevreyi kontrol edebiliriz, fakirliği yenebilir, hastalıkları ortadan kaldırabilir, yaşam süremizi uzatabilir, davranışlarımızı belirgin bir biçimde değiştirebiliriz. Böylece insanoğlunun evrim sürecini yönlendirebilir, yeni güç kaynakları oluşturabilir ve insanlığın daha özgür ve anlamlı bir yaşama kavuşması için gerekli fırsatları yaratabiliriz.[162]

Aslında her evrimci tarafından bilinçli ya da bilinçsiz olarak benimsenen bu fikirler, "evrim dini"nin temel inanışlarını ortaya koymaktadır. Önce hayali bir evrim süreci kurgulanmakta ve bu sürecin herşeyi var eden "yaratıcı" olduğu varsayılmakta, sonra bu sürecin insanı kurtuluşa ulaştıracağı düşünülmekte ve en sonunda insanoğlunun "kutsal" amacının da bu sürece hizmet etmek olduğuna inanılmaktadır. Kısacası, evrim, hem Yaratıcı, hem kurtarıcı, hem de kutsal bir amaçtır. Bir başka deyişle kendisine tapınılan bir ilahtır.

EVRİMSEL PAGANİZM

İnsanların bir kısmı, kendilerine Allah'ın vahyetmiş olduğu İlahi dinlere inanırlar. Diğerleri ise kendi kendilerine ürettikleri ya da içinde yaşadıkları toplum tarafından üretilmiş olan dinlere bağlanırlar; kimisi totemlere tapınır, kimisi Güneş'e ibadet eder, kimisi "uzaylı-

lar"a yakarır. Bu ikinci grup, Allah'a ortak koşan kimselerdir ve Batı literatüründe "pagan" olarak isimlendirilirler.

Evrimciler de, evrim teorisini -ve aslında genel olarak bilim kavramını- bir din olarak benimserler. Bu kimseler kendi dinlerinin doğruluğunu somut verilerle ispat edilmiş "bilimsel bir gerçek"miş gibi telkin etmektedirler. Ve kendilerini dinler üstü somut bir gerçeğin temsilcisi saymaktadırlar. Evrimci paganların bu aldatıcı iddiaları, onları diğer dinlerin üzerinde hayali bir konuma yerleştirmektedir. Buna göre, diğer dinler "subjektif inançlar"dır, ama evrim "objektif gerçek"tir. Bu aldatmacanın verdiği sahte otoriteyi kullanarak da, diğer dinleri kendilerine tabi olmaya çağırmaktadırlar. Evrimci bir argümana göre, diğer dinler, eğer evrimi ve onun doğurduğu kavramları kabul ederlerse, evrime dayandırılan her türlü sosyo-politik girişimi "ahlaki bir öğreti" olarak yaşamalarına izin verilecektir. Neo-Darwinist akımın en önemli birkaç isminden biri olan George Gaylord Simpson bunu şöyle ifade eder:

Elbette dini olarak tanımlanan ve dini duygulara dayanan ve hala varlıklarını koruyan bazı inanç sistemleri vardır. Bunların evrimle uyuşmaları kesinlikle söz konusu değildir ve dolayısıyla duygusal etkilerine rağmen, entelektüel olarak savunulmaları mümkün değildir. Ancak duygusal alanda kalmaları şartıyla, ben bunların evrimle birarada var olabileceklerini savunuyorum. Bir başka deyişle, evrim ve doğru din birbirleriyle uyuşabilirler. [163]

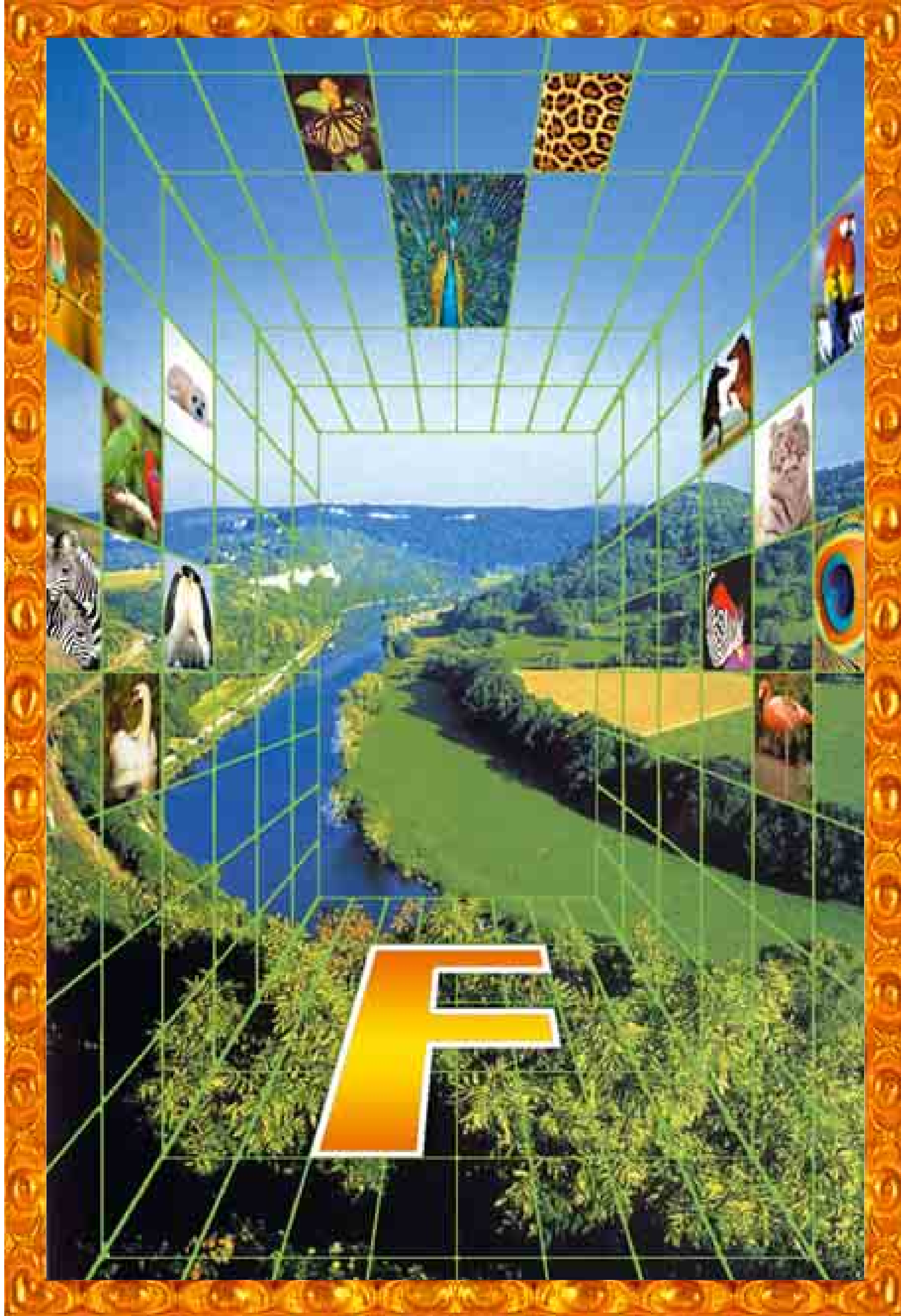
Bu, şu demektir: Evrim ve onun üzerinde gelişen "bilimsel" öğretiler, diğer dinleri yargılama otoritesine sahiptirler. Bu dinlerin hangilerinin ya da hangi yorumlarının "doğru din" olarak kabul edileceğine karar vermek, evrimci bilime düşecektir. Doğru din denen şey ise, gözlemlenebilen evren hakkında hiçbir iddiası olmayan, sadece ve sadece insanlar arasındaki ahlaki kıstasları belirtmekle yetinen bir öğretidir. Gözlemlenebilen evren ile ilgili her türlü alan -yani pozitif bilimler, ekonomi, siyaset, hukuk vs.-ise, evrimci bilim anlayışı tarafından belirlenecektir.

Bu totaliter yaklaşım, kendi iman ettiği evrim teorisini somut bir gerçek gibi toplumlara empoze ederken, bir yandan da bilimsel çevreleri baskı altında tutar. Günümüz biyologlarının çoğu, söz konusu pagan dinine iman etmiş durumdadırlar, ama bu inancı paylaşmayanlar olursa onların da susturulması sağlanır. Bu sistem içinde evrim bir tabuya dönüşür. Evrimi reddeden bilim adamları yükselme imkanlarını yitirirler. Ünlü anatomi profesörü Thomas Dwight, bu durumu entelektüel bir diktatörlük olarak nitelendirerek şöyle der:

Evrim konusunda kurulmuş olan diktatörlük, meselenin dışında olanların tahmin edemeyeceği kadar despot hale gelmiştir. Sadece düşünce sistemimizi etkilemekle kalmıyor; aynı zamanda terör çağlarını aratan bir baskıyı da sürdürüyor. Acaba bilim dünyası liderlerinden kaç tanesi düşüncelerini aynen açıklayabiliyorlar.[164]

EVRİM ZİNCİRİNİN KAYIP HALKASI

(bkz. Evrimsel boşluk)

F

FEDAKARLIK

Darwin'in öne sürdüğü doğal seleksiyon mekanizması, bulundukları coğrafi konumun doğal şartlarına uygun yapıda ve güçlü olan canlıların hayatlarını ve nesillerini sürdürebildiklerini, uygun yapıda olmayan ve daha güçsüz olanların ise yok olduklarını öngörür. Darwinizm'in benimsediği doğal seleksiyon mekanizmasına göre doğa, canlıların birbirleriyle "yaşam" için kıyasıya mücadele ettikleri, zayıfların güçlüler tarafından yok edildiği bir yerdir.

Dolayısıyla bu iddiaya göre her canlı, yaşamını sürdürebilmek için güçlü olmak, diğerlerine her konuda üstün gelmek ve kıyasıya savaşmak zorundadır. Böyle bir ortamda ise fedakarlık, özveri, işbirliği gibi kavramlara yer yoktur; zira bunların her biri canlının aleyhine dönebilir. Bu yüzden her canlı olabildiğince bencil olmalı ve sadece kendi yiyeceğini, kendi yuvasını, kendi korunmasını, kendi güvenliğini düşünmelidir.

Fakat gerçekte doğa sadece her canlının birbiriyle kıyasıya mücadele ettiği, herkesin birbirini yok etmek, saf dışı bırakmak için çaba harcadığı, son derece bencil ve vahşi bireylerden oluşan bir ortam değildir. Aksine doğa, çoğu kez ölümü göze alan fedakarlıkların, kendi zararına olduğu halde sürü için gösterilen özverilerin, bunun karşılığında canlılara hiçbir kazanç sağlamayan akılcı işbirliklerinin sayısız örnekleri ile doludur. Cemal Yıldırım, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, Darwin ve dönemindeki diğer evrimcilerin neden doğanın sadece bir savaş yeri olduğunu zannettiklerini şöyle açıklar:

19. yüzyılda bilim adamları çoğunluk çalışma odalarında ya da laboratuvarda kapalı kaldıkları, doğayı doğrudan tanı-

Evrimciler canlıların birbirlerine karşı yardımsever ve özverili tavırlarını açıklamakta aciz kalmaktadırlar.

ma yoluna gitmedikleri için canlıların salt savaşım içinde olduğu tezine kolayca kapılmıştır. Huxley çapında seçkin bir bilim adamı bile kendini bu yanılgıdan kurtaramamıştı.[165]

Evrimci Peter Kropotkin ise hayvanların aralarındaki dayanışmayı konu edindiği *Mutual Aid: A Factor in Evolution* (Karşılıklı Yardımlaşma: Evrimde Bir Etken) isimli kitabında, Darwin ve taraftarlarının içine düştükleri yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Darwin ve onu izleyenler, doğayı canlıların sürekli olarak birbirleriyle savaştıkları bir yer olarak tanımladılar. Huxley'e göre hayvanlar alemi gladyatörlerin şovuna benziyordu. Hayvanlar birbirleriyle savaşmakta, en hızlı ve en kurnaz olanı ertesi gün savaşabilmek için hayatta kalmaktaydı. Ancak ilk bakışta, Huxley'in doğaya bakış açısının bilimsel olmadığı anlaşılmaktadır…[166]

Evrimci bilim adamları sırf bağlı bulundukları ideolojiyi destekleyebilmek için doğada açıkça görülen bazı özellikleri kendilerine göre yorumlamışlardır. Darwin'in, doğaya hakim olduğunu hayal ettiği savaş, gerçekte büyük bir "yanılgıdan" ibarettir. Çünkü doğada sadece kendi çıkarları için yaşam savaşı veren canlılar yoktur. Birçok canlı diğer canlılara karşı yardımsever ve bundan daha da önemlisi "özverili"dir. İşte bu yüzden evrimciler doğada rastladıkları özverili tavırları açıklamakta aciz kalmaktadırlar. Bilimsel bir dergide konuyla ilgili olarak yayınlanan bir makalede yazılanlar, bu acizliği gözler önüne sermektedir:

Sorun, canlıların niye birbirlerine yardım ettikleridir. Darwin'in teorisine göre; her canlı kendi varlığını sürdürmek ve

üreyebilmek için bir savaş vermektedir. Başkalarına yardım etmek, buna bağlı olarak o canlının sağ kalma olasılığını azaltacağına göre, uzun vadede evrimde bu davranışın elenmesi gerekirdi. Oysa canlıların özverili olabilecekleri gözlenmiştir.[167]

Örneğin balarıları, kovanlarına saldıran bir hayvanı sokarak öldürürler. Aslında arılar bu şekilde intihar etmiş olurlar. Çünkü sokma sırasında iğnelerini bıraktıkları için ona bağlı birtakım iç organları da yırtılıp gövdelerinden sökülür. Görüldüğü gibi arı, kovandaki diğer arıların güvenliğini sağlamak uğruna kendi yaşamını harcamaktadır.

Timsah ise en vahşi hayvanlardan biri olmasına karşın, yavrularına gösterdiği ihtimam son derece hayret vericidir. Yavruları yumurtadan çıktıktan sonra onları ağzında suya kadar taşır. Bundan sonra yavrular büyüyüp kendi başlarının çaresine bakana kadar, timsah onları ağzında veya üzerinde taşıyacaktır. Yavru timsahlar da herhangi bir tehlike sezdiklerinde hemen annelerinin ağzındaki korunaklı barınaklarına kaçarlar. Oysa timsah hem vahşi, hem de bilinci olmayan bir hayvandır; dolayısıyla kendisinden beklenen yavrularını koruması değil aksine onları da beslenmek için ayrım gözetmeden yemesidir.

Bazı anneler yavruları sütten kesilene kadar kendi yaşadıkları toplulukları terk etmek zorunda kalırlar ve böylece kendilerini büyük bir riske atarlar. Doğumdan veya yumurtadan çıktıktan sonra birçok hayvan türü yavrularına günlerce, aylarca hatta kimi zaman yıllarca bakar. Onlara yiyecek, yuva, sıcaklık sağlar; onları yırtıcı hayvanlardan korur. Gün boyunca birçok kuş, yavrularını saatte ortalama dört ile yirmi kere arasında besler. Memelilerde ise annelerin daha farklı sorunları olur. Süt verme döneminde daha iyi gıda almalıdırlar ve bunun için daha çok avlanmalıdırlar. Buna rağmen bu süre içerisinde yavru kilo alırken anne sürekli kilo kaybeder.

Bilinci olmayan bir hayvandan beklenen, yavrusunu doğurduktan sonra bırakıp gitmesidir. Çünkü hayvanlar bu küçük canlıların ne olduklarının bile şuuruna varamazlar. Ancak buna rağmen bu yavruların bütün sorumluluğunu üstlenirler.

Canlılar sadece yavrularını tehlikelerden koruyarak özveride bulunmazlar. Birçok durumda kendi toplulukları içinde yaşayan diğer canlılara karşı da son derece "ince düşünceli" ve "çözümcü" davrandıkları gözlemlenmiştir. Bunun bir örneği, çevrede bulunan besin kaynakları azaldığında görülür. Böyle bir durumda güçlü olan hayvanların üstün gelerek diğer hayvanları saf dışı bırakacakları ve tüm kaynaklara el koyacakları düşünülebilir. Ancak olaylar hiç de evrimcilerin hayal ettikleri gibi gelişmez.

Ünlü bir evrimci olan Peter Kropotkin kitabında bu konuyla ilgili bazı örnekler verir: Kropotkin, bir kıtlık durumuyla karşılaşıldığında karıncaların depoladıkları erzaklarını kullanmaya başladıklarını, kuşların topluca göç ettiklerini; bir ırmakta çok fazla kunduz yaşamaya başladığında, genç olanların kuzeye yaşlı olanların güneye doğru gittiklerini anlatır.[168]

Yukarıda aktarılan bilgilerden de görüleceği gibi, doğadaki canlılar arasında kıyasıya bir yiyecek veya yuva mücadelesi yoktur. Aksine en zorlu koşullarda dahi canlılar arasında çok güzel bir uyum ve dayanışma görülmektedir. Sanki her biri koşulları kolaylaştırmak için uğraşıyor gibidir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta şudur: Bu canlıların hiçbiri bu kararları alacak ve böyle bir düzeni sağlayacak bir akla ve bilince sahip değildir. Öyleyse biraraya gelip ortak bir hedef belirlemeleri ve bu hedefe hepsinin uyması, hatta bu hedefin tüm toplum bireyleri için en sağlıklı karar olmasının tek açıklaması, Allah'ın yaratmasıdır.

Doğadaki bu gerçekler karşısında, evrimcilerin "doğa bir savaşım alanıdır, bencil olan, kendi çıkarlarını koruyan üstün gelir" iddiası tamamen geçersiz kalmaktadır. Ünlü bir evrimci olan John Maynard Smith, canlıların bu özellikleri üzerine evrimcilere şöyle bir soru yöneltmektedir:

> *Eğer doğal seleksiyon, bireyin yaşama ihtimalini ve çoğalmasını garanti eden özelliklerinin seçilimi ise, kendini feda eden davranışları nasıl açıklayacağız?*[169]

FEDUCCIA, ALAN

Alan Feduccia

Archæopteryx'i ara form olarak göstermeye çalışan evrimcilerin iddiası, kuşların dinozorlardan evrimleştiği şeklindedir. Oysa dünyanın en önde gelen kuşbilimcilerinden biri olan Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia şöyle der:

25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.[170]

FİLOGENİ

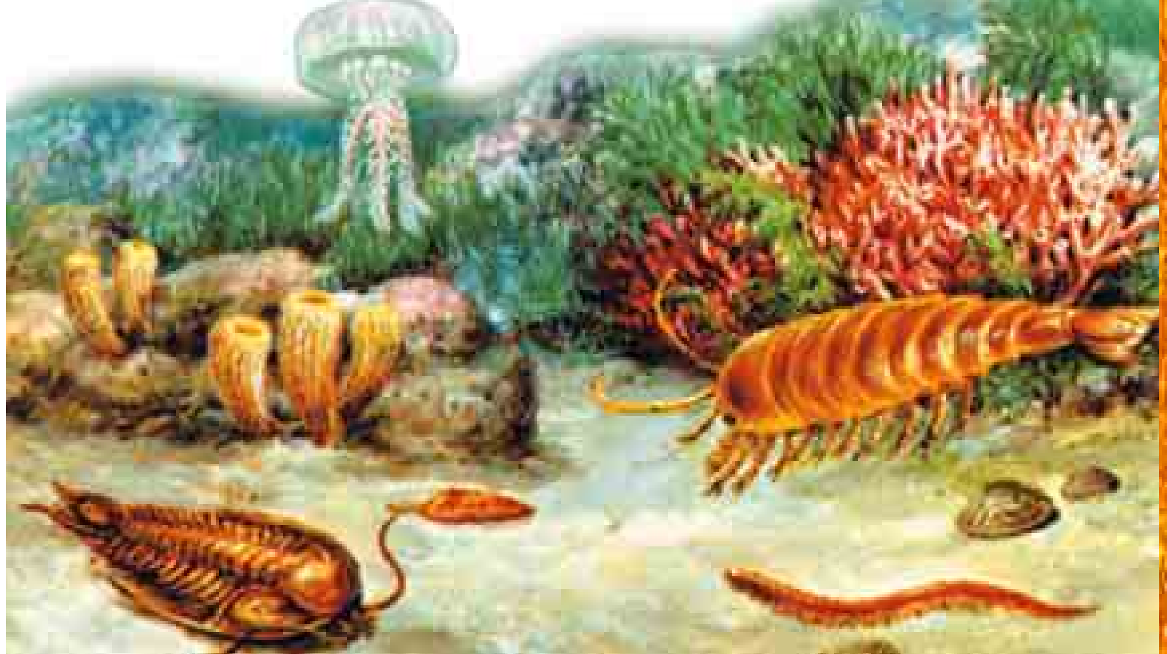
Canlıların herhangi bir grubunun sözde evrimsel öyküsüne "filogeni" denir. Bir başka deyişle filogeni, evrimcilerin, gruplar arasındaki akrabalık derecesini belirleme, her türün ya da grubun mümkün olan tüm yapısal benzerliklerini ve ayrılıklarını ortaya koyma ve geçmişteki sözde atalarını kademe kademe gösterme çabalarıdır.[171] (bkz. Filum; Taksonomi)

Evrimciler bu tür yöntemlerle canlılar arasında varsaydıkları ata-torun ilişkilerini gösterebilmeyi amaçlarlar. Ayrıca canlılardaki bir takım benzerliklere dayanarak, tüm canlıları evrimsel soyağacının üzerine çeşitli dallandırmalarla yerleştirmeye çalışırlar. Ancak tüm bunlar evrimcilerin ön kabullerine dayanılarak yapılan hayali ve hiçbir bilimsel destek ve kanıt taşımayan çalışmalardır.

FİLUM (PHYLUM, PHYLA)

Canlılar biyologlar tarafından belirli sınıflandırmalara ayrılırlar. "Taksonomi" ya da "sistematik" olarak da bilinen bu sınıflandırma içinde hiyerarşik kategoriler vardır. Canlılar ilk önce "alem"lere ayrılırlar; bitkiler ya da hayvanlar alemi gibi. Sonra bu alemler kendi içlerinde filumlara ("şubelere") bölünür.

Canlı grupları olan filumların tamamına yakını, Kambriyen devri olarak bilinen jeolojik dönemde, hiçbir sözde evrimsel ataya sahip olmadan aniden ortaya çıkmışlardır. Bu, evrim teorisini çürüten, yaratılışı destekleyen önemli bir delildir.

Örneğin hayvanlar aleminin kendi içindeki en büyük bölünme farklı filumlardır. Bu filumlar belirlenirken her birinin tamamen farklı vücut planlarına sahip oldukları göz önünde bulundurulmuştur. Örneğin Artropodlar (eklem bacaklılar) kendilerine has bir filumdur ve bu filuma dahil edilen tüm canlılar temelde benzer bir vücut planına sahiptir. Chordata olarak adlandırılan filum ise, merkezi bir sinir ağına sahip olan canlıları barındırır. Bizim için tanıdık olan balıklar, kuşlar, sürüngenler, memeliler gibi hayvanların tümü, Chordata'nın bir alt sınıfı olan omurgalılar kategorisine dahildir.

Hayvanların farklı filumları arasında, ahtapotlar gibi yumuşak bedenli canlıları barındıran Mollusca filumu ya da yuvarlak solucanları barındıran Nemotada filumu gibi çok farklı kategoriler vardır. Bu kategorilerin en önemli özelliği ise, başta da belirttiğimiz gibi tamamen farklı vücut planlarına sahip olmalarıdır. Filumların altındaki kategoriler, temelde benzer vücut planlarına sahiptir, ama filumlar birbirlerinden çok farklıdır.

FLIERMANS, CARL

ABD çapında çok ünlü bir bilim adamı olan, Indiana Üniversitesi mikrobiyoloji profesörü Carl Fliermans, "kimyasal atıkların bakteriler yoluyla nötralize edilmesi" konusunda Amerikan Savunma Bakanlığı'nın desteklediği araştırmaları yürütmüştür. 5 Temmuz 1998 günü Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisi'nin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" isimli uluslararası konferansta biyokimyasal düzeydeki evrimci iddiaları cevaplamış ve şöyle demiştir:

Modern biyoloji canlıların asla evrimle ortaya çıkmadıklarını ispatlamakta ve Allah'ın üstün yaratışına delil oluşturmaktadır.[172]

FLOR TESTİ

Fosillerin yaşını belirleme metotlarından biri olan "flor testi", 1949'da, British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley tarafından bazı eski fosiller üzerinde denendi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olabilirdi.

Nitekim flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Orangutana ait çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.[173] Joseph Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle, sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti! (bkz. Piltdown Adamı)

FOSİL

Bir bitki ya da hayvanın eski jeolojik çağlardan bu yana yerkabuğunda korunmuş olan kalıntısına ya da izine fosil denir. Fosil kelimesi Latincede kazmak anlamına gelen "fossils" kelimesinden gelir. Yeryüzünün her tarafından derlenmiş olan fosiller, yaşamın başlangıcından bu yana yeryüzünde yaşamış canlılar hakkında bilgi veren en önemli kaynaktır.

Normal koşullarda, bir hayvan öldüğünde, kalıntıları hızla yok olur. Ölen canlı ya leş yiyen hayvanlar tarafından ortadan kaldırılır ya da mikroorganizmalar tarafından ayrıştırılır, dolayısıyla hayvanın kalıntıları iz bırakmaz. Kalıntıların korunması ancak özel durumlarda sağlanır.[174] Bu yüzden canlı öldükten sonra ancak çok küçük bir bölümü fosil olarak korunabilmektedir. Genellikle ölen bir canlının fosilleşebilmesi iki koşulun varlığına bağlıdır:

1) Çok çabuk çürümesi ve leş yiyicilerin saldırılarından korunabilmesi için hızla gömülmesi,

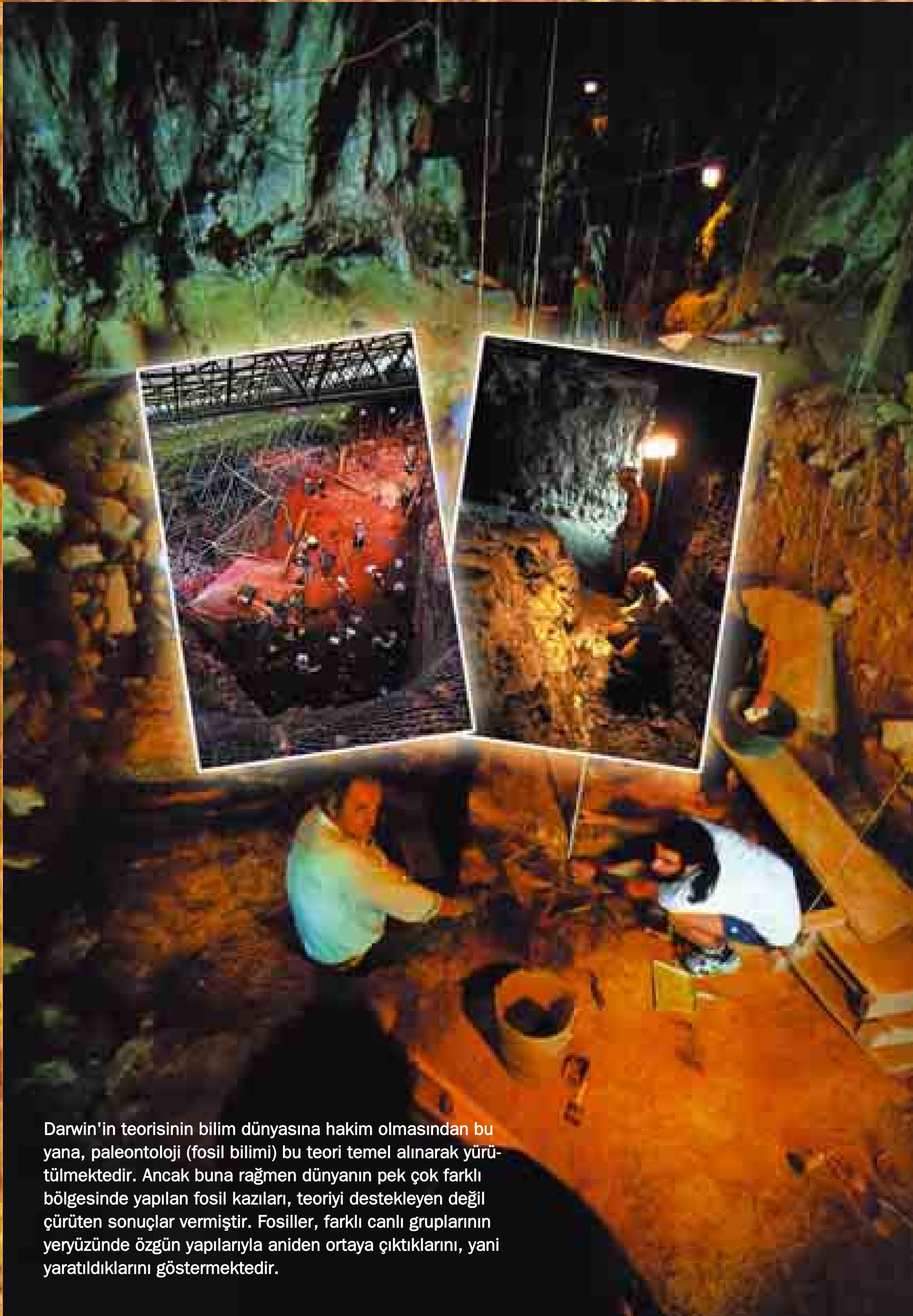
2) Gövdesinde fosilleşebilen sert bölümlerin bulunması.

Fosil oluşumunda en önemli ve en uygun ortam, killi ve çamurlu ortamdır. Bu çamurun içine herhangi bir şekilde düşmüş ya da sürüklenmiş canlının etrafındaki elementler sertleşince, gerçek bir kalıp ortaya çıkar. Daha sonra canlı, genellikle çürümeyle ortadan kalkar; fakat kalıp devamlı olarak kalır. Bu kalıbın içerisine daha sonra mineraller dolarsa tekrar bir kalıp alınarak canlının genel hatlarını verecek bir mülaj oluşur. Vücut parçaları değişik mineralli sularla veya sadece minerallerle dolarsa, buna taşlaşma denir. Bu taşlaşma bazen o kadar mükemmel olur ki üzerinde anatomik incelemeler dahi yapılabilir.[175]

Fosiller sadece canlıların sert kısımlarını (kemik, diş, kabuk vs.) değil, aynı zamanda çeşitli organları ve yaşantıları ile ilgili izleri taşıyan kalıpları da kapsamı içine alır. Kemiklerin şeklinden, üzerindeki kas bağlantılarından hayvanın nasıl durduğu ve nasıl hareket ettiği de anlaşılabilir.[176]

Fosillerin araştırılması aynı zamanda soyu tükenmiş hayvanlar ve bitkiler konusunda da bilgilenmemizi sağlar. Bu bilgiler hangi zaman dilimlerinde hangi canlıların yaşadıkları hakkında da bilgi verir. Fakat evrimciler, fosilleri bugünkü canlılarla aralarında akrabalık ilişkileri kurmak ve gelişimleri arasında benzerlikler gösterebilmek bakımından çok önemli görürler. Canlıların birbirinden kademe kademe evrimleşerek türediği iddialarını doğrulayabilmek için fosil kalıntılarına başvurular. Ancak bugün fosil kayıtlarının %80'i ortaya çıkarılmış olmasına rağmen sonradan sahtekarlık veya çarpıtma ürünü olduğu anlaşılan birkaç fosil dışında öne sürebildikleri tek bir delil bile yoktur. Aksine yeryüzü katmanlarındaki fosiller, canlıların ilk yaratıldıklarından beri kusursuzca var olduklarını doğrulamaktadır. (bkz. Fosil kayıtları)

Amerikalı paleontolog R. Wesson

Darwin'in teorisinin bilim dünyasına hakim olmasından bu yana, paleontoloji (fosil bilimi) bu teori temel alınarak yürütülmektedir. Ancak buna rağmen dünyanın pek çok farklı bölgesinde yapılan fosil kazıları, teoriyi destekleyen değil çürüten sonuçlar vermiştir. Fosiller, farklı canlı gruplarının yeryüzünde özgün yapılarıyla aniden ortaya çıktıklarını, yani yaratıldıklarını göstermektedir.

da, 1991'de yayınlanan Beyond Natural Selection adlı kitabında "fosil kayıtlarındaki boşlukların gerçek ve olgusal" olduklarını şöyle açıklamaktadır:

Ne var ki, fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir. Herhangi bir (evrimsel) soyoluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu, son derece olgusaldır. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiç bir zaman yeni bir türe ya da cinse doğru evrim göstermezler. Bunun yerine, bir tür ya da cinsin bir diğeriyle yer değiştirdiği gözlenir. Değişim ise çoğunlukla anidir.[177]

FOSİL KAYITLARI

Farklı canlı türlerinin ortak bir atadan geldikleri iddiası, gözlemsel biyolojinin bulguları tarafından desteklenmediği için, bu konuya ışık tutacak asıl bilim dalı paleontoloji, yani fosil bilimidir. Evrim, tarihte yaşandığı iddia edilen bir süreçtir ve bizlere canlılığın tarihi hakkında bilgi verecek yegane bilimsel kaynak da fosil bulgularıdır. Ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé, bu konuda şunları söyler:

Doğa bilimciler unutmamalıdırlar ki, evrim süreci sadece fosil kayıtları aracılığıyla açığa çıkar… Sadece paleontoloji (fosil bilimi) evrim konusunda delil oluşturabilir ve evrimin gelişimini ve mekanizmalarını gösterebilir.[178]

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir. (bkz. Ara geçiş formu)

Hatta bu ara geçiş formlarının sayısının bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması gerekir. Nitekim Darwin de bu durumun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle açıklamıştır:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, ***neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz?*** *Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz… Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.*[179]

Ara form fosillerinin yokluğu karşısında Darwin'in 140 yıl önce savunduğu "ara formlar şimdi yok, ama yeni araştırmalarla bulunabilir" argümanı bugün için geçerli değildir. Günümüzdeki paleontolojik veriler, fosil kayıtlarının olağanüstü derecede zengin olduğunu göstermektedir. Dünyanın farklı bölgelerinden elde edilmiş milyarlarca fosil örneğine bakılarak, 250 bin farklı canlı türü tanımlanmıştır. Bu türler şu anda yaşamakta olan yaklaşık 1.5 milyon türe olağanüstü derecede benzerdir.[180] Bu denli

FOSİL KAYITLARI EVRİM TEORİSİNE KARŞI

EVRİM TEORİSİNE GÖRE YAŞANMIŞ OLMASI GEREKEN DOĞA TARİHİ

FOSİL KAYITLARININ ORTAYA KOYDUĞU GERÇEK DOĞA TARİHİ

Evrim teorisi, temel canlı gruplarının (filumların) tek bir ortak atadan doğup, zaman içinde farklılaşıp geliştiklerini iddia eder. Üstteki şema bu iddiayı ifade etmektedir: Darwinizm'e göre canlılar giderek dallanan bir ağaç gibi birbirlerinden farklılaşmış olmalıdırlar.

Fosil kayıtları ise bunun tam aksini göstermektedir. Alttaki şemada görüldüğü gibi, farklı canlı grupları yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla ortaya çıkmıştır.

Kambriyen devrinde 100'e yakın temel canlı sınıfı (filum) bir anda belirmiştir. Daha sonra da bu canlı sınıflarının sayısı artmamış, aksine azalmıştır. (Çünkü bazı canlı sınıflarının soyu tükenmiştir.)

zengin bir fosil kaynağına rağmen hiçbir ara form bulunamamışken, yeni kazılarla ara formlar bulunması mümkün gözükmemektedir. Glasgow Üniversitesi paleontoloji profesörü T. Neville George, bu gerçeği yıllar önce şu şekilde kabul etmiştir:

Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.[181]

Harvard Üniversitesi'nden ünlü paleontolog Niles Eldredge ise, Darwin'in "fosil kayıtları yetersiz, ara formları o yüzden bulamıyoruz" iddiasının geçerli olmadığını şöyle açıklamaktadır:

Tüm deliller, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu sonucun doğru olduğunu göstermektedir: (Fosil kayıtlarında) gördüğümüz boşluklar, hayatın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır, bunlar yetersiz bir fosil birikiminin sonucu değildir.[182]

Çoğu insan fosil kayıtlarından söz edildiğinde, bu kayıtlar ile Darwin'in teorisi arasında olumlu bir bağlantı olduğu izlenimine kapılmaktadır. Fakat bu yanılgıdan *Science* dergisindeki bir makalede şöyle bahsedilir:

Evrimsel biyoloji ve paleontoloji alanlarının dışında kalan çok sayıda iyi eğitimli bilim adamı, ne yazık ki, fosil kayıtlarının Darwinizm'e çok uygun olduğu gibi bir yanlış fikre kapılmıştır. Bu büyük olasılıkla ikincil kaynaklardaki olağanüstü basitleştirmeden kaynaklanmaktadır; alt seviye ders kitapları, yarı-popüler makaleler vs... Öte yandan büyük olasılıkla biraz taraflı düşünce de devreye girmektedir. Darwin'den sonraki yıllarda, onun taraftarları bu yönde (fosiller alanında) gelişmeler elde etmeyi ummuşlardır. Bu gelişmeler elde edilememiş, ama yine de iyimser bir bekleyiş devam etmiş ve bir kısım hayal ürünü fanteziler de ders kitaplarına kadar girmiştir.[183]

Eldredge ve Tattersall ise bu konuda şu önemli yorumu yaparlar:

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir. Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir.

Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep durağan kaldıkları yönündeki gözlem, "kral çıplak" hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir. Darwin'in öngördüğü tabloyu ıs-

rarla reddeden hırçın bir fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.[184]

Amerikalı paleontolog S. M. Stanley de, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçeğin bilim dünyasına hakim olan Darwinist dogma tarafından nasıl göz ardı edildiğini ve ettirildiğini şöyle anlatır:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrimle uyumlu değildir ve hiçbir zaman da uyumlu olmamıştır. İlgi çekici olan, birtakım tarihsel koşullar aracılığıyla, bu konudaki muhalefetin gizlenmiş oluşudur... Çoğu paleontolog, ellerindeki kanıtların Darwin'in küçük, yavaş ve kademeli değişikliklerin yeni tür oluşumunu sağladığı yönündeki vurgusuyla çeliştiğini hissetmiştir... ama onların bu düşüncesi susturulmuştur.[185]

FOTOSENTEZİN KÖKENİ

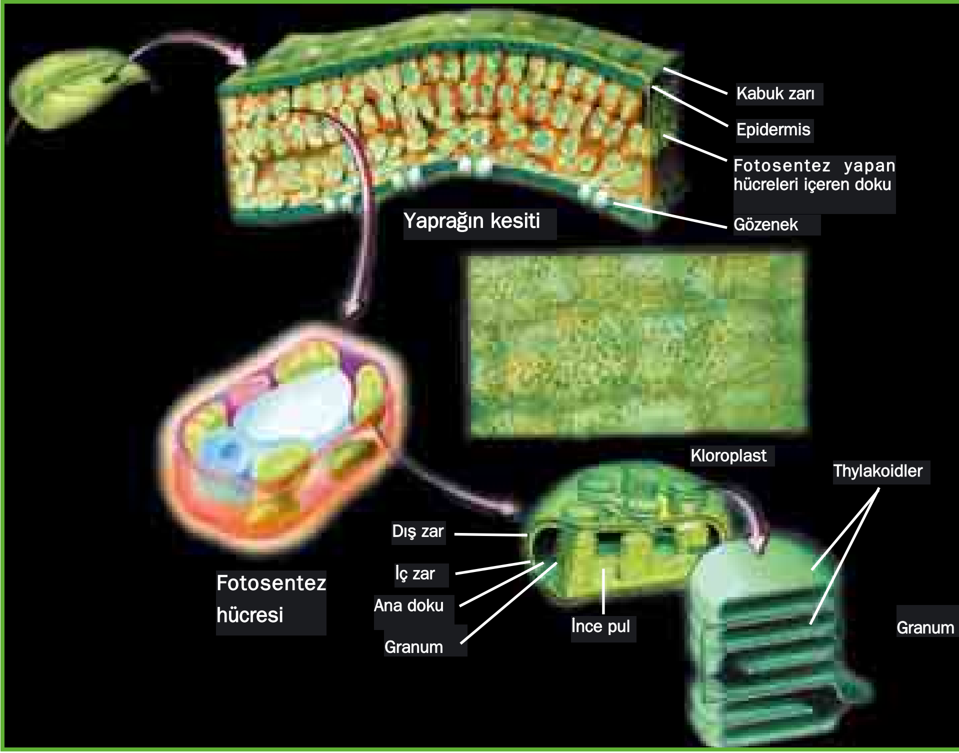
Fotosentez yeryüzündeki canlılığın çok büyük bir denge unsurudur. Fotosentez olmasa, bitkiler olmaz, bitkiler olmadığında ise hayvanlar ve biz insanlar da var olamayız. Henüz hiçbir laboratuvarda taklit edilemeyen bu kimyasal reaksiyon, yaşamın temel şartlarından biridir. Ayrıca bitkilerin gerçekleştirdikleri fotosentez ile hayvanların ve insanların enerji tüketimleri arasında tam bir denge vardır. Bitkiler bize glikoz ve oksijen verirler. Biz ise hücrelerimizde glikozu oksijenle birleştirip "yakar", böylelikle bitkilerin glikoza eklemiş oldukları güneş enerjisini açığa çıkarıp kullanırız.

Yaptığımız şey, aslında fotosentezi tersine çevirmektir. Bunun sonucunda atık madde olarak karbondioksit çıkarır ve bunu ciğerlerimizle atmosfere veririz. Bu karbondioksit bitkiler tarafından yeniden fotosentezde kullanılır. Bu mükemmel dönüşüm bu şekilde sürüp gider.

Ayrıca fotosentez, yeryüzündeki yaşamın en temel işlemlerinden biridir. Bitki hücreleri, içlerindeki kloroplastlar sayesinde su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Hayvanlar ise kendi besinlerini üretemez ve bitkilerden gelen nişastayı kullanırlar. İşte bu nedenle fotosentez kompleks yaşamın temel şartıdır. İşin daha da ilginç yanı ise, son derece kompleks bir işlem olan fotosentezin henüz tam olarak çözülememiş oluşudur. Modern teknoloji, fotosentezi taklit etmek bir yana, detaylarını çözmeyi bile henüz başaramamıştır.

Bu kompleks işlem, evrim teorisine göre doğal süreçlerin bir ürünüdür. Evrimci varsayımlara göre, bitki hücreleri fotosentez yapabilmek için, fotosentez yapabilen bakterileri yutup kloroplasta çevirmişlerdir. Fakat bu bakterilerin fotosentez gibi karmaşık bir işlemi yapmayı nereden öğrendikleri evrim senaryosunda cevapsız soruların başında gelir.

Evrimci kaynaklar, insanın bile tüm teknolojisine ve bilgisine rağmen henüz gerçekleştiremediği fotosentez gibi bir işlemin bakteriler tarafından bir şekilde tesadüfen "keşfedildiğini" söylerler. Masaldan hiç farkı olmayan anlatımları ile hiçbir bilimsel değeri olmayan senaryo-

Bitki hücresi, günümüzde hiçbir laboratuvarda gerçekleştirilemeyen bir işlemi yani "fotosentez" işlemini gerçekleştirir. Bitki hücresinde bulunan "kloroplast" isimli bir organel sayesinde bitkiler su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Bu besin maddesi, yeryüzündeki besin zincirinin ilk halkasıdır ve yeryüzündeki tüm canlıların besin kaynağıdır. Bu çok karmaşık işlemin ayrıntıları günümüzde hala tam olarak çözülememiştir.

lar üretirler. Konuyu biraz daha detaylı olarak inceleyenler ise, fotosentezin evrim adına büyük bir çıkmaz olduğunu kabul etmek durumunda kalır. Örneğin Prof. Ali Demirsoy bu konuda şu itirafta bulunur:

Fotosentez oldukça karmaşık bir olaydır ve bir hücrenin içerisindeki organelde ortaya çıkması olanaksız görülmektedir. Çünkü tüm kademelerin birden oluşması olanaksız, tek tek ortaya çıkması da anlamsızdır.[186]

Alman biyolog Hoimar Von Ditfurth ise, fotosentezin, bu yeteneğe sahip olmayan bir hücre tarafından sonradan "öğrenilemeyecek" bir işlem olduğunu şöyle belirtir:

Hiçbir hücre, biyolojik bir işlevi sözcüğün gerçek anlamında "öğrenme" olanağına sahip değildir. Bir hücrenin solunum ya da fotosentez yapma gibi bir işlevi doğuşu sırasında yerine getirebilecek konumda olmayıp, daha sonraki yaşam süreci içinde bunun üstesinden gelebile-

cek duruma gelmesi, bu işlevi sağlayacak beceriyi edinmesi olanaksızdır.[187]

Fotosentez rastlantılar sonucu gelişemeyeceğine ve bir hücre tarafından sonradan öğrenilemeyeceğine göre, yeryüzünde yaşayan ilk bitki hücrelerinin fotosentez yapma özelliğiyle var oldukları ortaya çıkmaktadır. Yani Allah bitkileri fotosentez yeteneğiyle birlikte yaratmıştır.

Fox Deneyi

Amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken açığa su molekülü çıkar. Le Chatêlier Prensibi olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu), su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. (bkz. Le Chatêlier Prensibi) Dolayısıyla evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır. Kimyacı Richard E. Dickerson bunun nedenini şöyle açıklar:

Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa, polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür.[188]

Evrimciler tüm teorilerini çürüten bu "su sorunu" üzerine olmadık yeni senaryolar üretmeye başladılar. Bu araştırmacıların en tanınmışı olan Sydney Fox, sorunu çözmek için ilginç bir teori ortaya attı: Ona göre, ilk amino asitler ilkel okyanusta oluştuktan hemen sonra bir volkanın yanındaki kayalıklara sürüklenmiş olmalıydılar. Sonra da amino asitleri içeren karışımdaki su, kayalıklardaki yüksek ısı nedeniyle buharlaşmış olmalıydı. Böylece "kuruyan" amino asitler, proteinleri oluşturmak üzere birleşebilirlerdi.

Fakat bu "çetrefilli" çıkış yolu da kimse tarafından benimsenmedi. Çünkü amino asitler, Fox'un öne sürdüğü türden bir ısıya karşı dayanıklılık gösteremezlerdi: Yapılan araştırmalar amino asitlerin yüksek ısıda hemen tahrip olduklarını ortaya koyuyordu. Ancak Fox iddialarından vazgeçmedi.

Laboratuvarda, "çok özel koşullarda", saflaştırılmış amino asitleri kuru ortamda ısıtarak birleştirdi. Amino asitler birleştirilmiş ancak proteinler yine elde edilememişti. Elde ettikleri, birbirine rastgele bağlanmış, basit ve düzensiz amino asit halkalarıydı ve herhangi bir canlının proteinine benzemekten çok uzaktı. Dahası eğer Fox amino asitleri aynı ısıda tutsaydı, ortaya çıkan işe yaramaz halkalar da parçalanacaktı.[189]

Deneyi anlamsızlaştıran bir başka nokta ise, Fox'un daha önce Miller Deneyinde elde edilmiş olan amino asitleri değil, canlı organizmalardaki saf amino asitleri kullanmış olmasıydı. Oysa Miller'ın devamı olma iddiasındaki deney, Miller'ın vardığı sonuçtan yola çıkmalıydı. Ama ne Fox ne de başka bir araştırmacı, Miller'ın ürettiği işe yaramaz amino asitleri kullanmadı.[190]

Fox'un söz konusu deneyi evrimci çevrelerde bile pek olumlu karşılanmadı. Zira Fox'un elde ettiği anlamsız amino asit zincirlerinin (proteinoidlerin) doğal koşullarda oluşmayacağı çok açıktı. Da-

FOX'UN "PROTEİNOİD"LERİ

Miller'in senaryosundan etkilenen Sdney Fox, bazı amino asitleri birleştirerek "proteinoid" adını verdiği üstteki molekülleri oluşturdu. Ancak bu işe yaramaz amino asit zincirlerinin, canlı bedenlerini oluşturan gerçek proteinlerle ilgisi yoktu. Aslında tüm bu çabalar, canlılığın tesadüfen oluşmak bir yana, laboratuvar ortamında dahi üretilemediğini belgeliyordu.

hası, canlıların yapıtaşları olan proteinler hala elde edilememişti. Proteinlerin kökeni problemi hala çözümlenememişti. 1970'li yılların popüler bilim dergisi *Chemical Engineering News*'de yayınlanan bir makalede Fox'un gerçekleştirdiği deney hakkında şöyle deniyordu:

> *Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak Dünyanın ilk devirlerinde hiç var olmamış şartlarda amino asitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bununla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan düzensiz lekelerden başka bir şey değildirler. İlk devrelerde bu moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.*[191]

Gerçekten de Fox'un elde ettiği "proteinoidler", gerçek proteinlerden yapı ve işlev olarak tamamen uzaktı. Proteinlerle aralarında, karmaşık bir teknolojik cihazla işlenmemiş bir metal yığını arasındaki kadar fark vardı.

Dahası, bu düzensiz amino asit yığınlarının bile ilkel atmosferde yaşama imkanı yoktu. Dünyanın o günkü şartlarında yeryüzüne ulaşan yoğun ultraviyole ışınları ve kontrolsüz doğa koşullarının doğurduğu zararlı, tahrip edici fiziksel

ve kimyasal etkenler, bu proteinoidlerin dahi varlıklarını sürdürmelerine imkan vermeden parçalanmalarına neden olacaktı. Amino asitlerin ultraviyole ışınlarının ulaşamayacağı şekilde suyun altında bulunmaları ise, Le Châtelier prensibi nedeniyle söz konusu değildi. Bu veriler sonucunda bilim adamları arasında, proteinoidlerin hayatın başlangıcını oluşturan moleküller oldukları fikri giderek etkisini kaybetti.

Fox, Sydney

Sydney Fox canlılığın yapıtaşı olan proteinlerin, amino asitlerden tesadüfen oluştuğunu ileri sürerek, bu iddiasını ispatlamak üzere bir deney gerçekleştirdi. (bkz. Fox Deneyi)

Miller'in senaryosundan etkilenen Sydney Fox, bazı amino asitleri birleştirerek "proteinoid" adını verdiği molekülleri oluşturdu. Ancak bu işe yaramaz amino asit zincirlerinin canlıları oluşturan gerçek proteinlerle ilgisi yoktu. Aslında Fox'un tüm çabaları, canlılığın tesadüfen oluşmak bir yana, laboratuvar ortamında dahi üretilemediğini belgelemiştir.

Sydney Fox

Futuyma, Douglas

Douglas Futuyma 1986 yılında yayınladığı *Evrim Biyolojisi* isimli kitabında doğal seleksiyon mekanizmasının evrimleştirici bir mekanizma olduğunu savunmuştur. Futuyma'nın kitabında değindiği örnek, bu konuda verilen ünlü örneklerden olan endüstri devrimi sırasında İngiltere'de bulunan kelebek popülasyonunun renklerinin koyulaşmasıdır. (bkz. Sanayi devrimi kelebekleri) Fakat kendisi, *"canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir"* diyerek bu gerçeği kabul eder.[192]

Douglas Futuyma

Ayrıca evrim teorisinin çağımızdaki savunucularının en ünlülerinden biri olan biyolog Douglas Futuyma, *"Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı"* diye yazarken evrim teorisinin gerçekte neden önemli olduğuna işaret eder.[193]

G

GALAPAGOS ADALARI

Büyük Okyanus'ta Ekvador yakınlarındaki Galapagos Adaları özellikle kuş ve sürüngen türlerinin ağırlıklı olarak bulunduğu, birçok canlı türünün yaşadığı bir bölgedir. Darwin'in söz konusu adalarda gördüğü mucizevi çeşitlilik, onu pek çok insanın aksine, tüm varlıkların rastlantı eseri meydana geldiği sonucuna götürmüştür. O, tüm bunları yaratan Allah'ın sonsuz kudretini takdir edememiştir. Evrendeki sanattan etkilenmesi ve bir araştırmacı olarak bu gerçeği hemen anlayabilmesi gerekirken, Darwin'de bu mantık tam tersine işlemiştir.

Darwin bu canlıların binlercesini toplayıp ispirtoda saklamasına rağmen, sadece ispinoz türlerine dikkat çekmiş ve bu canlıları incelediğinde de son derece dar görüşlü çıkarımlar yapmıştır. İspinozların gagalarının inceliği, uzunluğu veya kısalığı elbette incelenebilir. Ama yalnızca bu incelemeyle tüm canlı türlerinin kökenine; örneğin dev boyutlu balinaların, farklı görünümleriyle fillerin, muhteşem uçuş yeteneği ile sineklerin, kanatlarındaki olağanüstü simetri ile dikkat çeken kelebeklerin, denizaltında yaşayan birbirinden çok farklı balıkların, kabuklu deniz canlılarının, kuşların, sürüngenlerin ve en önemlisi de akıl ve şuur sahibi insanın nasıl var olduğuna yönelik bir çıkarım yapmak, akıl ve bilim yoluyla düşünen insanın benimsemeyeceği bir davranıştır.

GALTON, FRANCIS

Sir Francis Galton da kuzeni Charles Darwin gibi biyolojiyle ilgilenmişti. Charles Darwin'den farklı olarak konunun çok fazla bilinmeyen bir alanında çalışmıştı: kalıtım ve zeka. Galton doğuştan gelen özelliklerin geliştirilmesi için öjeni fikrini (insan ırkının soya çekim yoluyla ıslah edilmesine çalışan fikir) savunmuştu. Galton'un genetik kavramı Hitler, Churchill ve kendilerince uygunsuz ırkları ortadan kaldırmaya çalışmış bir çok kişi tarafından benimsenmişti.

K. Ludmerer, 19. yüzyılda öjeni fikrine olan ilginin artışının sebebinin Darwinizm olduğunu şöyle belirtir:

> *... modern öjenik düşünce yalnızca 19 yüzyılda uyandı. Bu yüzyıl sırasında öjeniye ilginin oluşmasının birkaç nedeni vardır. En önemli neden ise evrim teorisidir. Öjeni terimini de keşfeden Francis Galton fikirlerini kuzeni Charles Darwin'in doktrinine dayandırıyordu.*[194]

GEN

Hücrenin çekirdeğinde bulunan bilgi deposu DNA, A- T- G- C harfleri ile ifade edilen nükleik asit moleküllerinden oluşur. Bu dört harfle ifade edilen moleküller, ikişerli olarak karşılıklı eşleşir ve birer basamak oluştururlar. Bu basamaklar ise üst üste eklenerek genleri meydana getirirler. DNA molekülünün bir bölümü olan her bir gen, insan vücudundaki belli bir özelliği kontrol eder. Boyun

uzunluğundan gözün rengine, burnun şeklinden kan grubuna kadar tüm bilgiler canlının genlerinde saklıdır. İnsan hücresindeki DNA'larda 30.000 civarında gen bulunur. Her gen, karşılığı olduğu protein türüne göre, sayıları 1.000 ile 186.000 arasında değişen nükleotidlerin özel bir sıralamada dizilmesinden oluşur. Bu genler insan vücudunda görev yapan yaklaşık 30.000 civarındaki proteinin kodlarını saklar ve bu proteinlerin üretimini denetler. Bu 30.000 genin içerdiği bilgi, DNA'daki toplam bilginin yalnızca % 3'ünü teşkil eder. Geriye kalan % 97'lik bölüm ise günümüzde hala sırrını korumaya devam etmektedir.

Genler kromozomların içinde bulunur. Her insan hücresinin (üreme hücreleri hariç) çekirdeğinde 46 kromozom vardır. Her bir kromozomu gen sayfalarından meydana gelmiş bir cilde benzetirsek, bir hücrede insanın tüm özelliklerini içeren 46 ciltlik bir "hücre ansiklopedisi"nin bulunduğunu söyleyebiliriz. Bu hücre ansiklopedisi tam 920 ciltlik *Encyclopedia Britannica*'nın içerdiği bilgiye eşdeğerdir.

Her insanın DNA'sındaki harflerin dizilimi farklı farklıdır. Şu ana kadar dünya üzerinde yaşamış milyarlarca insanın tümünün birbirinden farklı olmalarının nedeni de budur. Organların ve uzuvların temel yapı ve işlevleri her insanda aynıdır. Ancak herkes o kadar ince farklılıklarla o kadar ayrıntılı ve özel yaratılır ki, bütün insanlar tek bir hücrenin bölünmesiyle meydana geldikleri ve aynı temel yapıya sahip oldukları halde, hiçbirinin görünümü bir diğerine benzemez.

Vücudumuzda bulunan bütün organlar genlerin tarif ettiği bir plan çerçevesinde inşa edilirler. Örneğin bilim adamlarının çıkardıkları bir gen atlasına göre vücudumuzda, deri 2.559, beyin 29.930, göz 1.794, tükürük bezi 186, kalp 6.216, göğüs 4.001, akciğer 11.581, karaciğer 2.309, bağırsak 3.838, iskelet kası 1.911 ve kan hücreleri 22.092 gen tarafından kontrol edilmektedir.

Şu anda düzgün bir insan olarak yaşam sürdürmenizin sırrı, DNA'larınızda bulunan 46 ciltlik hücre ansiklopedisindeki milyarlarca harfin "hatasız" olarak birbiri ardına dizilmiş olmasındadır. Elbette bu harflerin kendi şuurları ve iradeleriyle böyle bir dizilimi gerçekleştirmiş olmaları mümkün değildir. Burada ansiklopedi sayfalarına benzettiğimiz genler, tesadüf kelimesini anlamsız kılan hatasız dizilimleriyle yaratılışın bir ispatıdır. (bkz. DNA)

Gen frekansı

Her popülasyonun, yani aynı türe ait bireylerden meydana gelmiş ve belirli bir alana yayılmış canlı topluluğunun kendine özgü bir genetik yapısı bulunur. Bu genetik yapı, popülasyonun içerdiği genotip (bireyin kalıtsal yapısı) ve genlerin frekansı ile belirlenir.

Gen frekansı, gen havuzundaki (bir popülasyonun kalıtsal yapısı) herhangi bir özellikle ilgili genin, toplam genler içindeki yüzde oranına denir. Örneğin bezelye popülasyonlarında düzgün ve buruşuk olmak üzere bu karakter için iki gen bulunur. Popülasyondaki düzgün tohum genlerinin sayısının, toplam sayıya oranı düzgün tohumlu genlerin frekansını verir. (bkz. Gen havuzu)

Bir gen frekansının değerinin yüksek olması, o genin gen havuzunda fazla miktarda bulunduğu, dolayısıyla ortaya çıkan genetik çeşitlenmede (varyasyon) bu özelliğin daha baskın olacağı anlamına gelir. Evrimciler ise, bir türün içindeki çeşitliliğin fazla olmasını teorilerine delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime hiçbir delil oluşturmaz, çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasıdır ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz. (bkz. Varyasyon)

Popülasyonlar, gen frekansı bakımından homojen dağılım göstermezler. Onların içerisinde de özellikleri diğerlerine göre birbirine daha çok benzeyen küçük gruplar vardır. Bu gruplar birbirlerinden coğrafi izolasyonla belirli bir süre ayrılmış; fakat aralarındaki gen akışı tam olarak kesilmemiştir. (bkz. Coğrafi izolasyon görüşü)

Gen havuzu

Evrimciler, bir türün içindeki varyasyonları teoriye delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime delil oluşturmaz; çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz.

Varyasyon, bir tür içinde sınırlı bir çeşitlilik sağlar. Bu değişiklikler sınırlıdır, çünkü değişiklik sadece zaten var olan genetik bilgiyi kendi içinde çeşitlendirir. Genetik bilgiye herhangi bir ekleme yapmak mümkün değildir. Sadece var olan bilgi kendi içinde değişir ve bu değişikliğin sınırları da belirlenmiştir. Genetik biliminde söz konusu sınıra "gen havuzu" denir. Bir canlı türünün gen havuzunda bulunan bütün özellikler, varyasyon sayesinde çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilir. Örneğin varyasyon sonucunda, bir sürüngen türünün içinde

ortalamaya göre biraz daha uzun ayaklı ya da biraz daha kısa ayaklı cinsler ortaya çıkabilir, çünkü kısa ayak bilgisi de, uzun ayak bilgisi de sürüngenlerin gen havuzunda vardır. Ama varyasyon sürüngenlere kanat takıp, tüy ekleyip, metabolizmalarını değiştirip onları kuşa dönüştüremez. Çünkü bu tür bir dönüşüm canlının genetik bilgisinde bir artış olmasını gerektirir, fakat varyasyonlarda böyle bir durum söz konusu değildir.

Geçmişten günümüze vahşi orman horozundan türetilmiş birçok cins tavuk bulunmaktadır. Ancak günümüzde yeni cinslerin oluşumu durmuştur, zira artık orman tavuğunun genetik bilgisindeki değişimin sınırına ulaşılmıştır ve yeni cins tavuk üretilememektedir. Buradaki durum türleşmedir ve hiçbir şekilde evrime delil teşkil etmez.

Bitki teknolojisinde de aynı durum söz konusudur. Şeker pancarı bu konuda iyi bir örnektir. 1800'lü yıllardan başlayarak şeker pancarı üreticileri iyi cins şeker pancarlarını birbirleriyle türeterek yeni cinsler oluşturmuşlardır. 75 yıllık bir çalışmanın sonucunda şeker pancarının içerdiği şeker oranının %6'dan %15'e yükseltilmesi mümkün olmuştur. Ancak bir süre sonra şeker pancarındaki iyileşme durmuş ve şeker oranı daha fazla yükseltilemez hale gelmiştir. Çünkü şeker pancarının genetik bilgisinin izin verdiği değişimin sınırına ulaşılmıştır ve bunun ötesinde, artık bu bilginin çapraz çiftleştirme yöntemiyle geliştirilmesi mümkün olmamaktadır. Bu örnek, genetik bilgideki değişimlerin bir sınırı olduğunun en önemli göstergelerindendir.

GENETİK BİLGİ

Genetik sistem yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm hammadde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz. (bkz. DNA; ribozom; RNA Dünyası tezi)

GENETİK DEĞİŞMEZLİK (GENETIC HOMOESTASIS)

20. yüzyıl bilimi, canlılar üzerinde yapılan birtakım deneyler sonucunda "genetik değişmezlik" (genetik homeostasis) denilen bir ilkeyi ortaya çıkardı. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm eşleştirme (farklı varyasyon oluşturma) çabalarının sonuçsuz kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyuyordu. Yani farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricilerinin, inekleri Darwin'in iddia ettiği gibi, başka bir türe dönüştürmeleri kesinlikle mümkün değildi.

Darwin Retried (Darwin Yeniden Sorgulandı) adlı kitabıyla Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan Norman Macbeth bu konuda şöyle yazar:

İnsan Genom Projesi'ni yürüten *Celera Genomics* şirketi

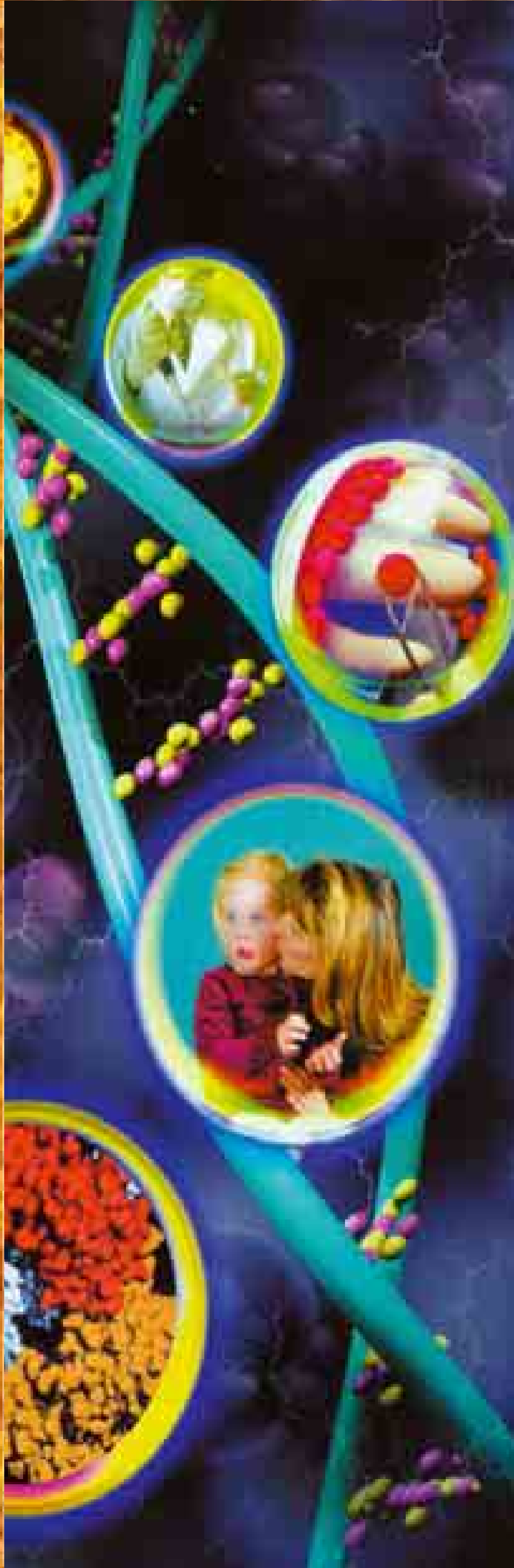
Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz.[195]

GENOM PROJESİ (GENOME PROJECT)

Evrimci çevreler Genom Projesi'nin evrim teorisini kanıtladığı iddiasıyla ortaya çıkmaktadırlar; fakat bunun hiçbir bilimsel gerçekliği yoktur. Evrimciler somut bir delil bulamamaktan dolayı, "Genom Projesi evrim teorisini kesin olarak ispatladı" sloganı ile içi boş bir evrim propagandası yaparlar. Ne var ki, genom projesinde elde edilen bulgularla evrim teorisinin iddiaları arasında hiçbir bağlantı yoktur.

Genlerle oynanarak canlılarda fiziksel değişikliklere neden olmanın evrim teorisinin bir kanıtı olduğunu düşünmek kuşkusuz çok büyük bir yanılgıdır. İnsan Genomu Projesi dahilinde, canlıların bozuk genlerinin düzeltilerek, bazı kalıtsal hastalıkların iyileştirilebileceği veya genlerle oynanarak bir türün daha mükemmelleştirilebileceği doğrudur. Ne var ki, bu müdahalelerin hepsi bilinç, akıl, bilgi, yetenek ve teknoloji sahibi insanlar tarafından bir kontrol dahilinde uygulandığı takdirde iyileşmeye ve gelişmeye yönelik sonuçlar verecektir.

Evrim teorisine karşı getirilen en önemli eleştiri zaten bu noktadadır. Evrim teorisinin iddiası, genlerin, proteinlerin, hayatın tüm yapıtaşlarının ve dolayısıyla canlılığın, hiçbir bilinç olmadan, tamamen tesadüflerin sonucunda kendi kendine oluştuğudur. Bu, kesinlikle kabul edilebilir bir açıklama değildir. Ne bilim, ne de mantık böyle bir tesadüf iddiasını kabul etmemektedir. Çünkü, genom projesinin gündeme gelmesiyle bir kez daha anlaşılmıştır ki, canlılık son de-

rece kompleks, iç içe geçmiş ve hepsi birbirine bağlı, biri olmadan diğerinin olamayacağı yapılardan oluşmaktadır. Bu yapıların her biri kusursuz bir plan ve tasarıma sahiptir. Dolayısıyla böylesine mükemmel ve kompleks yapıların tesadüfler sonucunda, kendiliğinden oluşmaları ve yine tesadüfler sonucunda kendi kendilerini geliştirerek çok daha karmaşık yapıları meydana getirmeleri imkansızdır. Bunun için bilinç, akıl ve bilgi gerekir. Bu sonucun bize gösterdiği tek gerçek vardır: Canlılığı sonsuz aklı ve bilgi sahibi olan Allah yaratmıştır.

Bu konudaki diğer bir yanılgı ise, bilim adamlarının genlere müdahale ederek değişikliklere neden olabilmelerinin sonucunda insanın "yaratan" olduğunu sanmalarıdır. Bu, evrimcilerin Allah'ı inkarlarının bir sonucu olarak her fırsatta ortaya attıkları son derece temelsiz ve ateizm propagandasına yönelik bir iddiadır. Çünkü, mevcut olan genler üzerinde oynamalar yapmak ve o canlıda değişimlere neden olmak o canlıyı yaratmak değildir. Veya klonlama örneğinde olduğu gibi, bir canlının kök hücrelerini alarak, o kök hücreyi bir canlının rahmine yerleştirip o canlının aynısından üretmek de yaratmak değildir. Yaratmak, yoktan var etmektir. Ve evrimciler gayet iyi bilmektedirler ki, tek bir canlı hücresini dahi yoktan var etmekten acizdirler. Bu konuda yaptıkları çalışmaların tamamı başarısızlıkla sonuçlanmıştır. (bkz. Miller Deneyi; Fox Deneyi)

Sonuç olarak Genom Projesi ile elde edilen bulgular, evrim teorisini kanıtlamamıştır, aksine yaratılış gerçeğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

GISH, DUANE T.

Dünyaca ünlü evrim uzmanı Prof. Gish, Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı uluslararası konferansta (5 Temmuz 1998) "İnsanın Kökeni" adlı konuşmasında insanın maymundan evrimleştiği tezinin hiçbir dayanağı olmadığını anlattı:

Fosil kayıtları evrim teorisini çürütmekte, insanın maymundan evrimleştiği iddiasını geçersiz kılmaktadır... Bilim bizlere tüm canlı türlerinin Allah tarafından ayrı ayrı yaratıldıklarını göstermektedir.[196]

ICR'ın kurucularından biri olan Dr. Duane T. Gish, özellikle fosil bilimi konusunda yazdığı kitaplar ve verdiği 500'ün üzerinde konferansla, dünyada evrim teorisine karşı eleştiri getiren en ünlü isimlerden biridir. Kısa adı ICR olan Institute for Creation Research (Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü) 1970'lerin başında ABD'nin San Diego kentinde kurulmuş ve o dönemden bu yana dünyada evrim teorisine yönelik eleştiri getiren en önemli kurumlardan biri olmuştur. ICR bünyesinde 20'nin üzerine bilim adamı ve çok sayıda araştırmacı yer almaktadır. Enstitü'nün; yüksek lisans eğitimi veren bir fakültesi, yılda binlerce ziyaretçi çeken "Yaratılış Müzesi", dünyanın farklı ülkelerinde bilimsel araştırmalar yürüten bir ekibi, laboratuvarları, kitap, dergi ve radyo yayınları bulunmaktadır.

Duane T. Gish'in Evrim teorisini eleştiren kitapları

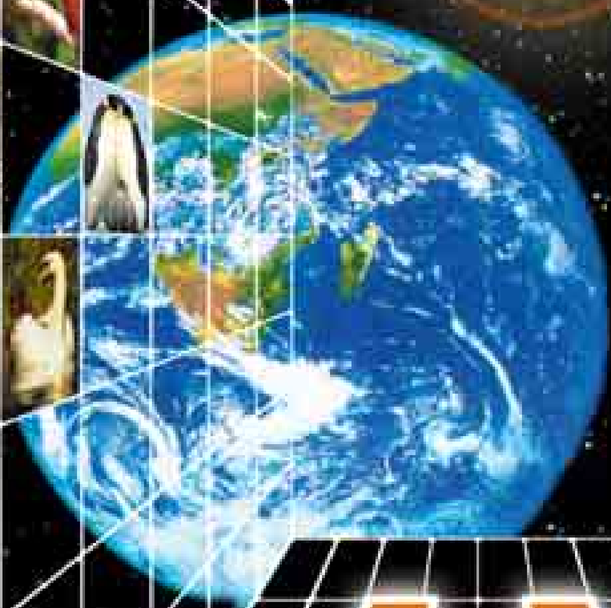
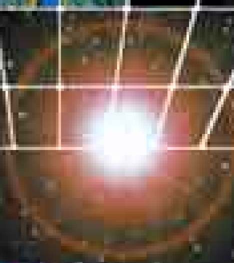
GOULD, STEPHEN JAY

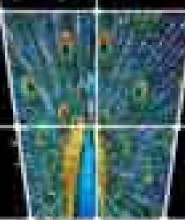
Harvard Üniversitesi paleontoloğu Stephen J. Gould, evrim mekanizması olarak öne sürülen doğal seleksiyonun açmazını şöyle dile getirmektedir:

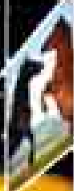
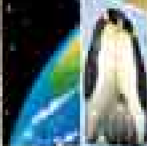
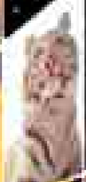
Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür. "Kimse doğal seleksiyonun uygun olmayanın elenmesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinist teori, "uygun olanı yaratması"nı da istemektedir.[197]

Evrimci paleontolog Stephen J. Gould aynı zamanda sözde sıçramalı evrim modelinin de önde gelen teorisyenlerindendir. (bkz. Sıçramalı evrim) Evrim teorisinin dünyadaki en önde gelen eleştirmenlerinden biri olan Phillip Johnson ise, Gould'u "Darwinizm'in Gorbaçov'u" olarak tanımlar. Gorbaçov, Sovyetler Birliği'nin komünist devlet sisteminde aksaklıklar olduğunu düşünerek sistemi "revize" etmeye çalışmıştır. Oysa aksaklık sandığı sorunlar gerçekte sistemin kendi tabiatından kaynaklandığı için, komünizm yıkılıp gitmiştir.

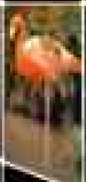
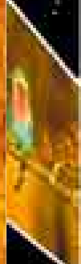

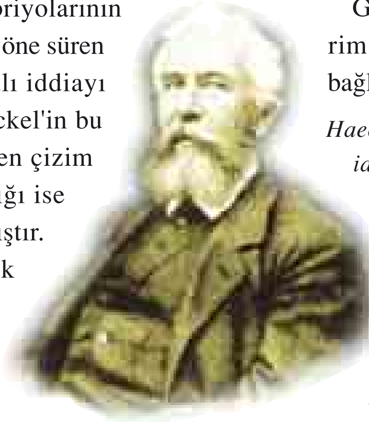

H

HAECKEL, ERNST

Ünlü evrimci biyolog Ernst Haeckel, Darwin'in yakın bir dostu ve destekçisiydi. Evrim teorisini desteklemek için, farklı canlıların embriyolarının birbirine benzediğini öne süren "rekapitülasyon" adlı iddiayı ortaya atmıştır. Haeckel'in bu iddiayı ortaya atarken çizim sahtekarlıkları yaptığı ise daha sonra anlaşılmıştır. (bkz. Embriyolojik evrim)

Ernst Haeckel

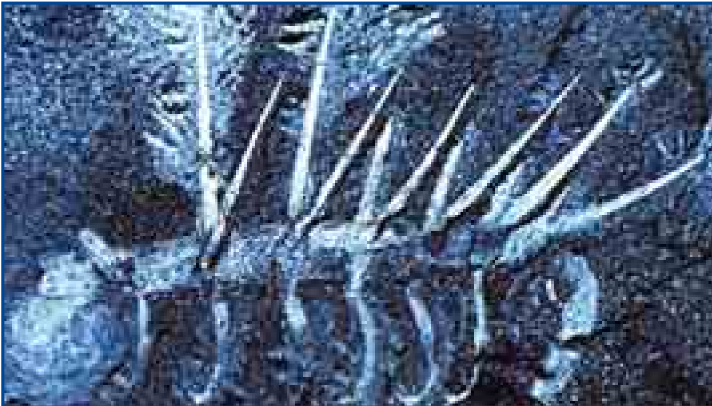
Haeckel, bir yandan bu tip bilim sahtekarlıkları yaparken öte yandan da öjeni propagandası yürütüyordu. Öjeniyi Almanya'da ilk benimseyen ve yayan kişi, Ernst Haeckel olmuştur. (bkz. Öjeni) Yeni doğan sakat bebeklerin zaman geçirilmeden öldürülmesini, böylece toplumun evriminin hızlandırılmasını önermişti. Daha da ileri gitmiş ve cüzamlıların, kanserlilerin ve akıl hastalarının da acısız bir biçimde öldürülmeleri gerektiğini, yoksa bu kişilerin topluma yük olacaklarını ve evrimi yavaşlatacaklarını savunmuştu.

George Stein, Haeckel'in evrim teorisine olan körü körüne bağlılığını şöyle özetlemiştir:

Haeckel Darwin'in doğru olduğunu iddia ediyordu... İnsan türü sorgulanmayacak bir şekilde hayvanlar aleminden evrimleşmişti. İnsanların sosyal ve politik varlığı Darwin'in gösterdiği gibi evrim kanunları, doğal seleksiyon ve biyoloji ile idare ediliyordu. Bunun tersini savunmak batıl inançtı.[198]

HALLUCIGENIA

Canlıların bugünkü mükemmel halleriyle yeryüzü katmanlarında belirdiği Kambriyen devrinde bir anda ortaya çıkan canlılardan biri de *Hallucigenia*'dır. (bkz. Kambriyen devri) Bu Kambriyen

Kambriyen devrinde bir anda ortaya çıkan canlılardan biri olan Hallucigenia'nın fosilinde, saldırılara karşı korunma sağlayan dikenler vardır.

canlısının fosilinde, saldırılara karşı korunma sağlayan dikenler ya da sert kabuklar yer alır. Bu konuda evrimcilerin açıklayamadıkları nokta, ortada hiçbir "avcı" canlının bulunmadığı bu devirde bu hayvanların nasıl bu kadar iyi bir korunmaya sahip olduklarıdır. Ortada avcı hayvanların bulunmayışı, konuyu "doğal seleksiyon"la açıklamayı imkansız kılmaktadır.

HAYAT HAYATTAN GELİR TEZİ

bkz. Biyogenez (Biogenesis)

HAYAT AĞACI (TREE OF LIFE)

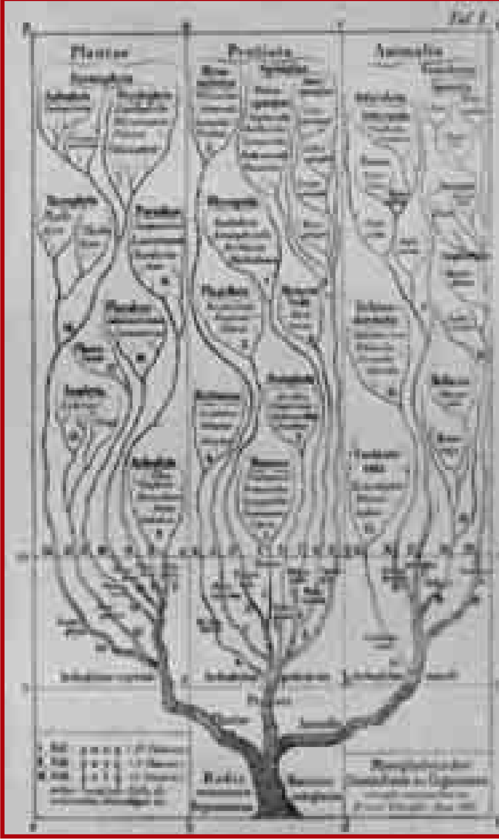
Darwinizm'e göre canlılık tek bir kökten gelen ancak sonra dallara ayrılan bir ağaç gibi olmalıdır. Nitekim bu varsayım Darwinist kaynaklarda ısrarla vurgulanır ve "hayat ağacı" (tree of life) kavramı sık sık kullanılır. Bu hayali hayat ağacına göre canlılar arasındaki en temel sınıflandırma birimi olan filumların da kademe kademe ortaya çıkmış olması gerekir.

Darwinizm'e göre önce tek bir filum oluşmalı, sonra diğer filumlar küçük küçük değişimlerle ve uzun zaman dilimleri içinde yavaş yavaş belirmelidir. (bkz. Filum) Bu varsayıma göre, hayvan filumlarının sayısında kademeli bir artış yaşanmış olmalıdır. Bu konuda yapılan çizimler de Darwinist varsayımlara göre hayvan filumlarında beklenen kademeli sayı artışını göstermektedir. Darwinizm'e göre canlılık bu şekilde gelişmiş olmalıdır. Fakat fosiller bu hayali "hayat ağacı"nı reddetmektedir. Fosil kayıtlarına göre ortaya çıkan gerçek şudur: Hayvanlar ilk ortaya çıktıkları dönemden itibaren çok farklı ve çok komplekstirler. Bugün bilinen tüm hayvan filumları, yeryüzünde aynı anda, Kambriyen devri olarak bilinen jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır.

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan Berkeley Üniversitesi profesörü Phillip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

> *Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte başaşağı durduğunu göstermektedir: Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.*[199]

Kambriyen öncesi (Prekambriyen) dönemde sadece tek hücreli canlıların oluşturduğu üç farklı filum vardır. Kambriyen'de ise 60'ı aşkın farklı hayvan filumu bir anda ortaya çıkmıştır. İlerleyen dönemde ise bu filumların bir kısmının soyları tükenmiş, günümüze kadar sadece bazı filumlar ulaşmıştır. Ünlü evrimci paleontolog Roger Lewin, Darwinizm'in hayatın tarihi hakkındaki tüm varsayımlarını çökerten bu olağa-

Evrimci biyolog Ernst Haeckel tarafından 1866 yılında çizilen hayali "hayat ağacı".

nüstü durumdan şöyle söz eder:

Hayvanların tüm tarihindeki "en önemli evrimsel olay" olarak tanımlanan Kambriyen patlaması, daha sonra da varlıklarını koruyacak olan bütün temel vücut formlarını (filumları) ortaya koymuştur. Bunların bir kısmının daha sonra soyları tükenmiştir. Bazı tahminler, şu anda var olan 30 farklı hayvan filumu ile karşılaştırıldığında, Kambriyen patlamasının yaklaşık 100 kadar farklı filumu ortaya çıkardığı yönündedir.[200]

HETEROTROF GÖRÜŞÜ

İlk canlı oluşumu ile ilgili üzerinde en çok çalışılan görüşlerden biri de heterotrof görüşüdür. Bu görüşe göre bir canlı; yapılarını oluşturmak, enerji gereksinimlerini karşılamak için gerekli organik molekülleri dış çevreden hazır olarak alan tüketici bir canlıdır. Bu görüşe göre ilk canlı, organik bileşiklerin kendiliğinden oluştuğu kompleks bir çevrede bu organik bileşiklerle beslenmiştir. Çevreden aldığı basit organik molekülleri sentezlemesini sağlayacak gen sistemine gereksinim yoktur. Yani ilk canlının kompleks bir çevrede basit yapılı olarak beslenip yaşamsal olaylarını sürdürebildiği farz edilir.

Bu görüşe göre canlılık oluşurken önce kimyasal evrim olmuştur. Heterotrof canlı da cansız maddelerin uzun süren kimyasal evrimi sonucu ortaya çıkmıştır. Yine bu görüşe göre ilk atmosferde serbest oksijen gazı yoktur. İlk atmosfer gazları olarak varsayılan amonyak (NH_3), metan (CH_4), hidrojen (H_2) ve su buharı (H_2O) mor ötesi ışınların yüksek enerjisi ile daha karmaşık yapılı bileşikleri oluşturacak kimyasal reaksiyona girmişlerdir. Bu reaksiyonlar sonucunda tesadüf eseri oluşan maddelerin önce küçük su birikintilerinde çoğalıp zamanla denizlere ve okyanuslara taşındıkları ve basit organik bileşikleri meydana getirdikleri varsayılır. Bu iddiaları ispatlamak üzere yapılan tüm çalışmalar ise başarısızlıkla sonuç-

lanmıştır. Değil tesadüf eseri, kontrollü deney ortamlarında bile bu mümkün olamamıştır. (bkz. Miller Deneyi, Fox Deneyi)

HİPOTEZ

Birtakım gerçekler veya olaylar karşısında öne sürülen açıklamaya ya da bir probleme geçici olarak sunulmuş çözüme "hipotez" denir. İyi bir hipotezin ispatlanabilmesi için deney ve gözlemlere açık, eldeki verilere uygun özellik taşıması gereklidir. Aynı zamanda bulunan yeni gerçeklere ve tahminlere de açık olmalı, gerektiğinde üzerinde kısmi değişiklikler yapılabilmelidir.[201]

Bilim adamı önce yaptığı gözlemler doğrultusunda bir genelleme yapar ya da gözlemlerin niteliği hakkında geçici bir fikir veren olaylar zinciri arasındaki neden-sonuç ilişkisini belirten bir hipotez kurar. Araştırmaya doğru ilk adım hipotezle atılır. Hipotez kurulurken yapılan ön tahminler daha sonra kontrollü deneylerle sınanabilmelidir. Doğrudan doğruya denenemeyen karmaşık hipotezler ise bunlardan mantığa uygun bazı sonuçların çıkarılıp çıkarılamayacağını göstermek üzere sınanır. Bir hipotez bu yüzden deneysel sınama esasına dayanmalı yani herhangi bir yolla doğrulanabilen bir tahmin yapmalıdır, yoksa sadece bir spekülasyon olarak kalır.[202]

Çok sayıda gözlem ve deneyle desteklenebilen bir hipotez ise teori olur. (bkz. Teori) Bir teori, birkaç farklı alandaki hipotez ve gözlemi kapsar. Örneğin, "evrim teorisi" paleontolojiden, anatomiden, fizyolojiden, biyokimyadan, genetikten ve diğer ilgili bilimlerden gelen hipotezleri ve gözlemleri içine alır. Bir bilim adamı, hipotezine uymayan bir gözlem yaptığı zaman, ya hipotezin ya da gözlemin yanlış olduğu sonucuna varır. Eğer gözlem doğruysa hipotezini reddeder ya da yeniler. Bilimde en uygun olan ise her yeni gözlemin hipotezle uyum sağlamasıdır.

Ancak evrim teorisi söz konusu olduğunda, bilimin hiçbir dalındaki hipotezin teoriyi doğrulamadığı görülür. Fakat teorinin herşeye rağmen ayakta tutulması için tüm bunlar göz ardı edilmektedir. (bkz. Evrim teorisi)

HOATZIN KUŞU

Evrimcilerin, *Archæopteryx*'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları noktalar, hayvanın dinozorlara benzeyen iskelet yapısı, kanatları üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir. (bkz. *Archæopteryx*) Bunlar nedeniyle *Archæopteryx*'in sürüngen özelliklerini hala yoğun olarak taşıyan, bazı kuş özelliklerini de yeni kazanmış olan bir geçiş formu olduğu iddiasındadırlar.

Oysa sözü edilen "sürüngen özellikleri", gerçekte *Archæopteryx*'i bir sürüngen yapmaz. Özellikle *Archæopteryx*'in kanatlarındaki pençeler öne sürülerek yapılan iddialar geçersizdir. Çünkü bugün de dünyada pençe-kanatlara sahip

Günümüzde yaşayan *Opisthocomus hoazin* kuşunun kanatlarında da aynı *Archæopteryx* gibi pençe benzeri tırnaklar yer alır.

birçok kuş yaşamaktadır. Örneğin Avustralya'da yaşayan Hoatzin kuşunun da aynı *Archæopteryx*'te olduğu gibi kanatlı pençeleri vardır[203] ve yine *Archæopteryx*'te olduğu gibi küçük bir omurgayla uçmaktadır. Oysa sırf bu nedenle, evrimciler tarafından *Archæopteryx*'in uçamadığı veya iyi uçamadığı iddia edilir. Bu durum, *Archæopteryx*'teki pençe, diş ve iskelet yapısı gibi özelliklerin, onu bir sürüngen değil, özgün bir kuş türü yaptığını göstermektedir.

Oysa evrimci bakış açısıyla her türlü taraflı yorum yapılabilir. Eğer Hoatzin kuşu, bugün uygun tabakalarda fosil olarak bulunmuş olsaydı, büyük olasılıkla aynı Archæopteryx gibi bir ara geçiş formu olarak ileri sürülecekti. Ancak bu canlının hala yaşaması ve bir kuş olduğunun da apaçık belli oluşu, evrimcilere bu imkanı vermemektedir.

HOMO ANTECESSOR

Hayali evrim soyağacını temelinden yıkan en önemli ve şaşırtıcı gerçek, *Homo sapiens*'in, yani günümüz insanının tarihinin hiç umulmadık kadar geriye gitmesidir. Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen *Homo sapiens* insanlarının yaşadıklarını göstermektedir.

Bu konudaki bulgular[204], evrim soyağacını tepetaklak ettiği için diğer bazı evrimci paleoantropologlar tarafından reddedildi. 1995 yılında İspanya'da Atapuerca'da bulunan bir fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin sanıldığından çok daha eski olduğunu çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. (bkz. Atapuerca) Söz konusu fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama fosili bulan evrimciler, ilk şoku atlattıktan sonra, bu fosilin başka bir türe ait olduğuna karar verdiler. Çünkü evrim soyağacına göre 800 bin yıl önce *Homo sapiens*'in yaşamamış olması gerekiyor-

du. Bu yüzden *Homo antecessor* adlı hayali bir tür oluşturdular ve Atapuerca kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

HOMO ERECTUS

Evrimcilerin "dik yürüyen insan" anlamına gelen *Homo erectus* sınıflandırması, insanın hayali soyağacında en ilkel tür sayılır. Evrimciler bu insanları, "erect" (dik) sıfatı ile önceki sınıflamalarından ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm *Homo erectus* fosilleri, *Australopithecus* ya da *Homo habilis* örneğinde görülmediği kadar diktir. Günümüz insanının iskeleti ile *Homo erectus* iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.

Evrimcilerin *Homo erectus*'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları, kafatası hacminin (900-1100 cc.) günümüz insanının kafatası hacmi ortalamasından küçük olması ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de dünyada *Homo erectus*'la aynı kafatası hacmine sahip pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır (örneğin Avustralya yerlileri Aborijinlerde). Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.[205]

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan Pekin Adamı ve Java Adamı fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. (bkz. Pekin Adamı, Java Adamı) Bu nedenle Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosilleri giderek daha fazla önem kazandı. (Bu arada, *Homo erectus* olarak tanımlanan fosillerin bir kısmının bazı evrimciler tarafından *Homo ergaster* adlı ikinci bir sınıflamaya dahil edildiğini de belirtmek gerekir. Bu konuda aralarında anlaşmazlık vardır.)

Afrika'da bulunan *Homo erectus* örneklerinin en ünlüsü, "*Narikotome homo erectus*" ya da "Turkana Çocuğu" fosilidir. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanınınkinden farksızdır.[206] Dolayısıyla *Homo erectus* da yine günümüzde yaşamakta olan bir insan ırkıdır. (bkz. Turkana Çocuğu)

Connecticut Üniversitesi'nden Prof. William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile *Homo erectus*'un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte *Homo sapiens* türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

> *Hepsi Homo sapiens türüne ait olan Eskimolar ve Avustralya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, Homo erectus'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (Homo sapiens'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.*[207]

Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisin-

10 BİN YILLIK *HOMO ERECTUSLAR*

10 Ekim 1967'de Avustralya Victoria'daki Kow Swamp Gölü yakınında bulunan bu iki kafatasına Kow Swamp I ve Kow Swamp V adı verildi. Evrimciler, ilkel bir tür olarak tanımladıkları *Homo erectusla-rın*, bundan 10 bin sene önce yaşayan bir insan ırkı olduğu gerçeğini kabul etmek istemediler.

THIS WEEK

Ancient mariners

Early humans were much smarter than we suspected

***HOMO ERECTUS*'UN DENİZCİLİK KÜLTÜRÜ**

"Antik denizciler: İlk insanlar sandığımızdan daha akıllıydılar" *New Scientist* dergisinde yayınlanan 14 Mart 1998 tarihli bu makaleye göre evrimcilerin *Homo erectus* ismini verdikleri insanlar, günümüzden 700 bin yıl önce gemicilik yapıyorlardı. Gemi yapabilecek bilgi, teknoloji ve kültüre sahip insanların ilkel sayılmaları elbette ki mümkün değildir.

den önce gelen maymunlar (*Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo rudolfensis*) arasında büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır. Yaratılmış olmalarının bundan daha açık bir göstergesi olamaz.

Ancak bu gerçeği kabul etmek, evrimcilerin dogmatik felsefelerine ve ideolojilerine aykırıdır. Bu nedenle, özgün bir insan ırkı olan *Homo erectus*'u yarı-maymun bir canlı gibi göstermeye çalışırlar. Bundan dolayı da yaptıkları *Homo erectus* rekonstrüksiyonlarında ısrarla maymunsu hatlar çizerler. (Detaylı bilgi için bkz. *Evrim Aldatmacası*, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

HOMO ERGASTER

Homo erectus (dik yürüyen insan) olarak tanımlanan fosillerin bir kısmı, bazı evrimciler tarafından "*Homo ergaster*" olarak sınıflandırılır. Bu ikinci sınıflama evrimciler arasında anlaşmazlık konusudur. (bkz. *Homo erectus*)

HOMO HABILIS

*Australopithecuslar'*ın iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerinkinden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında *Australopithecuslar'*dan sonra *Homo erectus* gelir. *Homo erectus*, isminin başındaki "homo" yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen diktir. Kafatası hacmi *Australopithecuslar'*ınkinin iki katı kadardır. Hayali soyağacına göre şempanze ben-

zeri bir maymun türü olan *Australopithecuslar'*dan sonra, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip *Homo erectus*'un gelmesini, evrim teorisiyle bile açıklamak mümkün değildir. Dolayısıyla "bağlantı"lar, yani "ara form"lar gerekir. İşte *Homo habilis* kavramı bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakey'ler tarafından ortaya atıldı. Leakey'lere göre, *Homo habilis* olarak sınıflandırılan bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın atası olabilirdi.

80'li yılların ortalarından sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirdi. Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların "alet kullanabilen insan" anlamına gelen *Homo habilis* yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymunu" anlamına gelen *Australopithecus habilis* olarak sınıflandırılması gerektiğini söy-

Australopithecus, Homo habilis **(yanda) türlerinin dişleri üzerinde yapılan analizler, *Australopithecines ve Homo habilis* türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını göstermektedir.**

lediler. Çünkü *Homo habilis*, *Australopithecus* ismi verilen maymunlarla birçok ortak özelliğe sahipti. Aynı *Australopithecus* gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarınınkine benziyordu. 550 cc.'lik beyin hacimleri de bunların birer maymun olduklarının en iyi göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından ayrı bir tür olarak gösterilen *Homo habilis*, gerçekte tüm diğer *Australopithecuslar* gibi bir maymun türüydü.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine *Homo habilis*'in aslında "homo" yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve *Homo neandertalensis* türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

> *Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, Australopithecus ve Homo habilis türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını, ancak Homo erectus ve Neandertal türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.*[208]

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Dik yürüyen insanların kanalları ile eğik yürüyen maymunların kanalları birbirlerinden somut bazı farklılıklarla ayrılıyorlardı. Spoor, Wood ve Zonneveld'in inceledikleri tüm *Australopithecus* ve *Homo habilis* örneklerinin iç kulak kanalları günümüz maymunlarınınkiyle aynıydı. *Homo erectus*'un iç kulak kanalları ise, aynı günümüz insanlarındaki gibiydi.[209]

Bu bulgu çok önemli iki sonucu göstermiştir:

(1) *Homo habilis* adıyla anılan fosiller, gerçekte "*homo*" yani insan sınıflamalarına değil, *Australopithecus* (maymun) sınıflamalarına dahildir.

(2) Hem *Homo habilis* hem de *Australopithecus* türleri, eğik yürüyen yani maymun iskeletine sahip canlılardır. İnsanlarla ilgileri yoktur.

HOMO HEILDERBERGENSIS

Evrimci literatürde *Homo heilderbergensis* olarak tanımlanan sınıflandırma, aslında *Homo sapiens archaic*'le aynıdır. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın da kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. *Homo heilderbergensis* sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller, anatomik olarak günümüz Avrupalılarına çok benzeyen insanların, günümüzden 500 bin hatta 740 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Homo heilderbergensis fosilleri, günümüz Avrupalılarına çok benzeyen insanların günümüzden 740 bin yıl önce İngiltere ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

HOMO RUDOLFENSIS

Homo rudolfensis terimi, 1972 yılında bulunan birkaç fosil parçasına verilen isimdir. Söz konusu fosil parçaları Kenya'daki Rudolf Nehri civarında bulunduğu için, bu fosilin temsil ettiği varsayılan türe de *Homo rudolfensis* adı verilmiştir. Çoğu paleoantropolog ise bu fosillerin aslında ayrı bir türe ait olmadığını, *Homo rudolfensis* denen canlının aslında bir *Homo habilis*, yani bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

Fosilleri bulan Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. *Australopithecus'*unki gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, *Australopithecus* ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken belki de kasıtlı yapılan hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

> *KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise aynı Australopithecus'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.*[210]

Bu konuda evrimci paleoantropolog J. E. Cronin de şöyle der:

> *Kaba olarak biçimlendirilmiş yüz, düşük kafatası genişliği ve büyük azı dişler gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in Australopithecus ile paylaştığı ilkel özelliklerdir... KNM-ER 1470, diğer erken homo örnekleri gibi, öteki ince yapılı Australopithecuslar'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, diğer sonraki geç homo örneklerinde (yani Homo erectus'ta) bulunmaz.*[211]

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde KNM-ER 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır:

Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir Australopithecus yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir.[212]

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan John Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu Prof. Alan Walker da, bu canlının *Homo habilis* ya da *Homo rudolfensis* gibi bir "homo" yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine *Australopithecus* sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.[213]

Australopithecuslar ile *Homo erectus* arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan *Homo habilis* ya da *Homo rudolfensis* gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, *Australopithecus* serisinin birer üyesidirler. Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü olduklarını göstermektedir.

HOMO SAPIENS

Hayali evrim soyağacının günümüz insanını oluşturan *Homo sapiensler*in geçmişi, evrimcilerin hiç beklemediği kadar geriye gitmektedirler. Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen *Homo sapiens* insanlarının yaşadığını göstermektedir. Bu konudaki bulgulardan biri, Atapuerca adı verilen bölgede bulunan bir fosildir. Bu fosilin günümüz insanıyla aynı özellikler taşıyor olması, evrimcilerin insanın evrimi hakkındaki inançlarını sarsmıştır. Çünkü evrim soyağacına göre, 800 bin yıl önce *Homo sapiens*'in yaşamamış olması gerekmektedir.

Hatta pek çok bulgu, *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıldan bile eski olduğunu gösteriyordu. Bunlardan birisi, Louis Leakey'nin 1970'lerin başında Olduvai Gorge'daki bulgularıydı. Leakey buradaki Bed II katmanında *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda ve birarada yaşadıklarını tespit etmişti. Ancak bundan da ilginç olan, Leakey'in aynı katmanda (Bed II) bulduğu bir yapıydı. Leakey burada, taştan yapılmış bir kulübenin kalıntılarını bulmuştu. Olayın en ilginç yönü ise, Afrika'nın bazı bölgelerinde hala kullanılan bu yapıların sadece *Homo sapiensler* tarafından yapılmış olabileceğiydi! Yani, Leakey'nin bulgularına göre, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve günümüz insanı, bundan yaklaşık 1.7 milyon yıl önce birarada yaşamış olmalıydılar.[214] Bu gerçek, elbette, günümüz insanlarının *Australopithecus* olarak tanımlanan maymunlardan evrimleştiğini öne süren evrim teorisini geçersiz kılmaktadır.

Ayrıca günümüz insanlarının izlerini 1.7 milyon yıldan bile daha geriye götüren bulgular mevcuttur. Bu bulguların en

önemlisi, Laetoli Bölgesinde bulunan ayak izleridir. (bkz. Laetoli ayak izleri) Günümüz insanından farksız olan bu izlerin 3.6 milyon yıl öncesine ait olduğu hesaplanmıştır.

Mary Leakey'in bulduğu bu ayak izleri, daha sonra Don Johanson ve Tim White gibi ünlü paleoantropologlar tarafından da incelendi. Varılan sonuçlar aynıydı. White şöyle yazıyordu:

> *Hiç kuşkunuz olmasın... Bunlar günümüz insanının ayak izlerinden tamamen farksız. Eğer bu izler bugün bir California plajında olsalardı ve bir çocuğa bunların ne olduğu sorulsaydı, hiç tereddüt etmeden burada bir insanın yürüdüğünü söylerdi. Bunları, kumsalda yer alan diğer yüzlerce insan ayak izinden ayırt edemezdi. Dahası, siz de ayırt edemezdiniz.*[215]

Ayak izlerinin morfolojik yapısı üzerinde yapılan incelemeler, bunun bir insan hem de günümüz insanı (*Homo sapiens*) izi olarak kabul edilmesi gerektiğini tekrar tekrar gösteriyordu. İzleri inceleyen Russell Tuttle şöyle yazıyordu:

> *Bu izler, çıplak ayaklı bir Homo sapiens tarafından bırakılmış olmalıdır... Yapılan tüm morfolojik incelemeler, bu izleri bırakan canlının ayağının, günümüz insanlarınınkilerden farklı olmadığını göstermektedir.*[216]

Tarafsız incelemeler, ayak izlerinin gerçek sahiplerini de tanımladı: Ortada, 10 yaşındaki bir insanın 20 tane ve daha küçük yaşta birinin de 27 tane fosilleşmiş ayak izi vardı. Ve bunlar, kesinlikle, bizim gibi normal insanlardı.

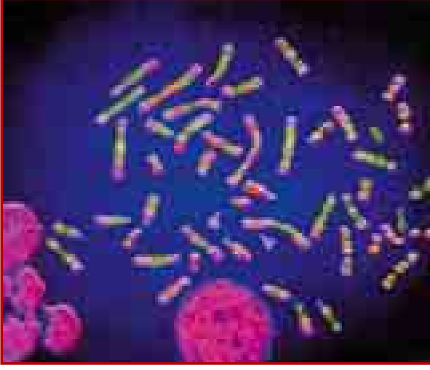
Evrimcilerin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bu teoriyi körü körüne savunmaları, ele geçirilen her aleyhte bulguyu çarpıtmaları ya da görmezden gelmeleri, teorinin bilim dışılığını açıkça ortaya koymaktadır.

HOMO SAPIENS ARCHAIC

Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ve bugün de şahit olduğumuz gibi Aborijinler de normal bir insan ırkıdır. (bkz. Aborijin yerlileri)

Afrika'nın bazı bölgelerinde hala kullanılan yapılardan farkı olmayan 1.7 milyon yıllık taş kulübe kalıntısı.

Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir.

HOMOLOJİ (KÖKEN BİRLİĞİ)

Farklı canlı türleri arasındaki yapısal benzerlikler biyolojide "homoloji" olarak adlandırılır. Evrimciler bu benzerlikleri evrime delil gibi göstermeye çalışırlar. Farklı canlılardaki benzer görünümlü (homolog) organları öne sürerek, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerini savunurlar. (bkz. Homolog organ) Fakat evrimcilerin homoloji ile ilgili iddialarının ciddi sayılabilmesi için benzer (homolog) organların, benzer (homolog) DNA şifreleri tarafından kodlanmış olması gerekir. Oysa bu benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedir. Bunun yanı sıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler.

Avustralyalı biyokimya profesörü Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) isimli kitabında homolojinin evrimci yorumunun genetik açmazını şöyle belirtmektedir:

> *Homolojinin evrimci temeli, belki de en ciddi olarak, görünürde benzer olan yapıların, farklı türlerde bütünüyle farklı genler tarafından belirlendiği anlaşıldığında çökmüştür.*[217]

Ayrıca, yine söz konusu iddianın ciddi sayılabilmesi için bu benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da birbirlerine paralel olması gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır.

Genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in "canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili" şeklinde tarif ettiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde bu tarife delil oluşturmadığını göstermiştir. Bu şekilde bilim, Darwinist tezlerden birinin daha gerçek dışı olduğunu ortaya koymuş bulunmaktadır.

Evrimcilerin sadece organlar düzeyinde değil, moleküler düzeyde öne sürdükleri homoloji iddiası da geçersizdir.

(bkz. Moleküler homoloji tezi) Birbirine çok benzer ve yakın gibi görünen canlılar arasında dev moleküler farklılıklar vardır. Prof. Michael Denton bu konu ile ilgili şu yorumu yapar:

> *Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.*[218]

HOMOLOG ORGAN

Yeryüzündeki farklı canlı türlerini inceleyen her insan, bu türler arasında bazı benzer organlar ve özellikler bulunduğunu gözlemleyebilir. 18. yüzyıldan itibaren biyologların dikkatini çeken bu olguyu evrim teorisiyle ilişkilendiren ilk kişi ise, Darwin olmuştur. Darwin, benzer (yani "homolog") organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir atanın mirası olması gerektiğini öne sürmüştür. Ona göre, örneğin güvercinlerin de kanatları vardır, kartalların da kanatları vardır; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdir.

Homoloji, hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdır. Bu varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanamamıştır. Öncelikle, homolog yapılara sahip canlıların evrimciler tara-

DEV DİŞLERE SAHİP İKİ İLGİSİZ MEMELİ

Plesantalı ve keseli memeliler arasındaki olağanüstü derecede benzer "ikiz" türlerin bulunması, homoloji iddiasına çok büyük bir darbedir. Örneğin, her ikisi de dev öndişlere sahip birer memeli olan *Smilodon* (sağda) ve *Thylacosmilus*'dur. (solda) Aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan bu canlıların kafatası ve diş yapılarının olağanüstü derecede benzer oluşu, benzer yapıların evrime delil oluşturduğu yönündeki homoloji iddiasını yine açmaza sokmaktadır.

fından öne sürülen hayali ortak ataları-nın fosillerine yeryüzünün hiçbir tabaka-sında rastlanmamıştır. Ayrıca;

1- Evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog organ-ların var olması,

2- Homolog organlara sahip canlılar-da, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olmaları ve,

3- Bu organların embriyolojik geli-şim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir daya-nak oluşturmadığını gösterir.

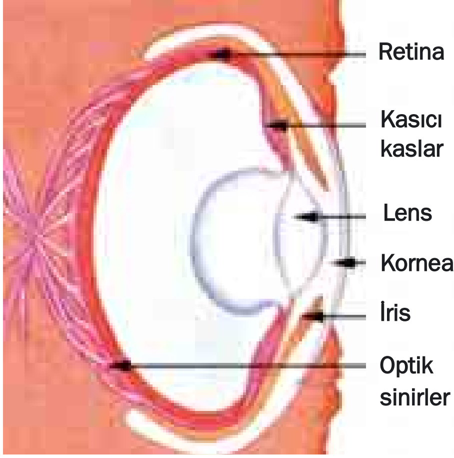
Evrimcilerin, aralarında hiçbir ev-rimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirine çok benzeyen (homolog) organlara sahip olmaları konusunda ve-rilebilecek örnekler arasında kanatlar da yer alır. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış uçan kanatlı dinozor türleri de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında ev-rimciler bile herhangi bir evrimsel bağ, bir akrabalık kuramamaktadırlar.

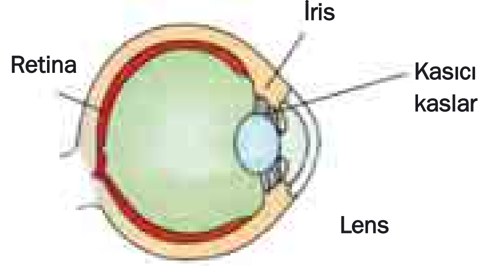
Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir ev-rimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları ol-duğunu evrimciler bile iddia edememek-tedirler. Bu örnekler ve bunlara benzer birçok örnek açıkça göstermektedir ki, evrimcilerin öne sürdükleri "homolog organlar, canlıların ortak bir evrimsel atadan geldiğini ispatlar" şeklindeki id-dianın hiçbir bilimsel dayanağı yoktur. Hatta bu organlar onlar açısından büyük bir çıkmazdır.

Ahtapot gözleri

Evrimciler, benzer yapılara ve organ-lara sahip tüm canlılar arasında evrimsel bir ilişki olduğunu iddia ederler. "Homo-loji" olarak bilinen bu tezlerinin geçer-sizliğini ortaya koyan örneklerden biri de ahtapot gözleridir. (bkz. Homoloji) Ahtapotlar, evrimcilerin ortaya attığı ha-yat ağacına göre insana en uzak canlılar-dan biridir. Ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılar olmalarına kar-şın, ahtapot gözü ile insan gözü tama-men aynı yapıya sahiptir. Bu durum, benzer yapıların evrime delil olmadığı-nın çok açık bir göstergesidir.

Bu durum karşısında evrimciler, bu organların "homolog" (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, "analog" (aralarında evrimsel ilişki olmadığı hal-de birbirine çok benzeyen) organlar ol-duğunu söylerler. (bkz. Homolog organ; Analog organ) Örneğin insan gözü ile ahtapot gözü onlara göre analog bir or-gandır. Ancak bir organı homolog kate-gorisine mi, yoksa analog kategorisine mi dahil edecekleri sorusu, tamamen ev-rim teorisinin ön kabullerine göre cevap-lanır. Bu ise, benzerliklere dayalı evrim-ci iddianın bilimsel bir yönü olmadığını göstermektedir.

Ahtapotlar, evrimcilerin ortaya attığı hayali "hayat ağacı"na göre insana en uzak canlılardan biridir. Ancak ahtapot gözü (solda) ile insan gözü (sağda) tamamen aynı yapıya sahiptir. Bu durum, benzer yapıların evrime delil olmadığının göstergelerinden biridir.

Evrimcilerin tek yaptığı, önceden doğru saydıkları bir evrim dogmasına göre, karşılarına çıkan bulguları yorumlamaya çalışmaktan ibarettir. Oysa ortaya koydukları yorum da son derece tutarsızdır. Çünkü "analog" saymak zorunda kaldıkları organlar kimi zaman, olağanüstü derecede kompleks yapılarına rağmen, birbirlerine o denli benzerdir ki, bu benzerliğin rastlantısal mutasyonlar sayesinde sağlandığını öne sürmek son derece mantıksızdır. Eğer ahtapotun gözü, evrimcilerin iddia ettiği gibi tesadüfen ortaya çıkmışsa, omurgalı gözünün de tıpatıp aynı tesadüfleri tekrarlayarak ortaya çıkması gereklidir. Bu sorunu düşünmekten "başı ağrıyan" ünlü evrimci Frank Salisbury şöyle yazmaktadır:

Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve artropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (neo-Darwinist) teoriye göre, farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.[219]

Yani evrim teorisine göre, birbirlerinden tamamen bağımsız mutasyonların, bu canlıları ikişer kez "tesadüfen" üretmiş olmaları gerekmektedir! Bu gerçek, evrimcileri daha da çaresizliğe sürükleyen bir sorundur. Evrimci biyologların "homoloji" tezi ile çelişen bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir. Kaldı ki bazı canlılarda da bunun tam tersi bir durum gözlemlenir. Yani evrimciler tarafından çok yakın akraba sayıldıkları halde, bazı organları tamamen farklı yapılara sahip canlılar vardır.

HURDA DNA

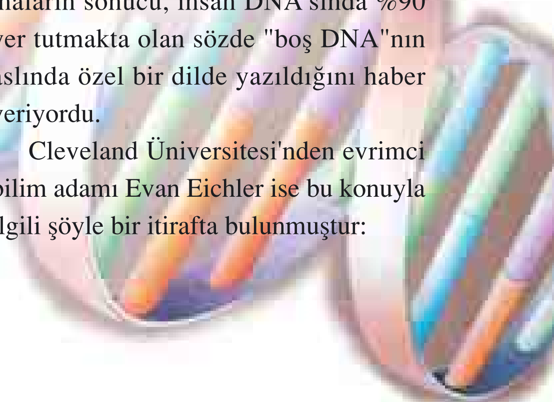
"Hurda DNA" kavramı 5-6 yıl öncesine dek, bilim adamlarının fonksiyonlarını bilmedikleri büyük DNA yığınlarına verdikleri isimdi. Gen olarak tanımlayamadıkları bu çok uzun dizilimlere o an için "junk DNA" (hurda, çöp, boş DNA) diyorlardı. DNA'nın kendilerince işe yaramaz olan bu dev kısımlarını evrime delil olarak öne sürdüler. Bu iddiaya göre "Hurda DNA", evrim süresince biriken ancak artık kullanılmayan DNA kısımlarıydı.

Bu iddia hiçbir bilimsel bulguya dayanmıyordu; yalnızca temelsiz bir spekülasyondan ibaretti. Bu yanlışı literatüre kolayca yerleştirebilmelerinin sebebi ise, o günlerde DNA hakkında çok az şey bilinmesi ve "Hurda DNA" denen DNA kısımlarının işlevinin henüz keşfedilmemiş olmasıydı.

Oysa İnsan Genomu Projesi ve diğer genetik çalışmalarla birlikte, genlerin protein üretimi sırasında birbirleriyle devamlı bir etkileşim içinde oldukları ortaya çıktı. (bkz. Genom Projesi) Bu üretim sırasında, bir genin diğer DNA bölümlerinden bağımsız olarak çalışmadığı anlaşıldı. Bugün varılan nokta göstermektedir ki, bir genin çalışması sırasında, özellikle protein kodlamaya başlama aşamasında, genleri oluşturmayan DNA bölümlerinin o geni düzenlemesi söz konusudur. İşte bu yüzden, genetiğe ilgi duyan veya araştırmaları yakından takip eden hiçbir bilim adamı, artık "hurda DNA" kavramına itibar etmemektedir.

Aslında DNA'nın bu kısımlarının devamlı faaliyet halinde olduğu, evrimcilerin hoşuna gitmese de, uzun süreden beri ifade edilen bir gerçekti. *Science* dergisinde 1994 yılında yayınlanan "Saçma DNA kendi dilinde mi konuşuyor?" başlıklı haberde[220], Harvard Tıp Fakültesi'ndeki moleküler biyologlar ve Boston Üniversitesi'nden fizikçiler bu konuya açıklık kazandırmışlardı. Çeşitli canlılardan alınan, 50.000 baz çifti içeren 37 DNA dizilimi üzerinde yaptıkları araştırmaların sonucu, insan DNA'sında %90 yer tutmakta olan sözde "boş DNA"nın aslında özel bir dilde yazıldığını haber veriyordu.

Cleveland Üniversitesi'nden evrimci bilim adamı Evan Eichler ise bu konuyla ilgili şöyle bir itirafta bulunmuştur:

Hurda DNA deyimi bizim bilgisizliğimizin yansımasından başka birşey değil.[221]

Gerçekte "Hurda DNA" kavramı, evrimcilerin 20. yüzyılın başında ortaya attıkları "körelmiş organlar" iddiasının son örneğidir. (bkz. Körelmiş organlar tezi) O dönemde de işlevi henüz keşfedilememiş pek çok organ (örneğin appendiks, kuyruk sokumu vs.) evrimciler tarafından "işe yaramaz, körelmiş organlar" diye öne sürülmüş ve evrim lehinde bir delil gibi gösterilmiştir. Oysa sonraki tıbbi araştırmalar, "işe yaramaz" sanılan organların önemli işlevlerini ortaya çıkarmış, örneğin appendiksin (halk arasında apandisit olarak bilinen organ) vücudun savunma sisteminin bir parçası, kuyruk sokumunun da önemli kasların tutunma noktası olduğunu göstermiştir. Evrimci yazar Scadding'in ifadesiyle "biyoloji bilgisi arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçülmüş" ve sonunda yok olmuştur.[222]

Bugün aynı durum "körelmiş DNA" gibi gösterilmek istenen DNA parçaları için söz konusudur. Ama "biyoloji bilgisi arttıkça" bu iddia da çürümektedir.

HUXLEY, JULIAN

Neo-Darwinizm'in mimarlarından zoolog Julian Huxley, 1958'de yayınladığı *Religion Without Revelation* (Vahiysiz Din) adlı kitabında neo-Darwinizm'i bilimsel bir teori olarak değil, ideolojik bir dogma olarak tarif etmektedir. (bkz. Neo-Darwinizm)

Julian Huxley

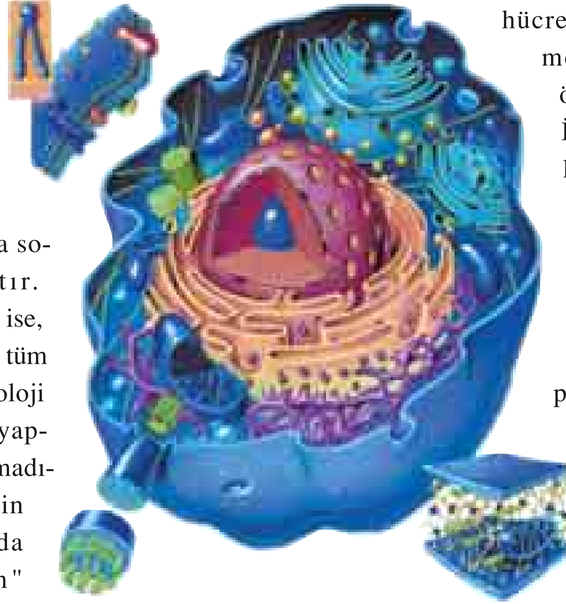
HÜCRE

Darwin zamanında canlı hücresinin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar" cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı. Darwin ilk hücrenin "küçük, ılık bir su birikintisinde" kolaylıkla oluşabileceğini öne sürmüştü. (bkz. Abiyogenez görüşü) Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistem olduğunu ortaya çıkardı. Bugün hücrenin içinde; enerjiyi üreten santraller, yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar, üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası, bir bölgeden diğerine hammaddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları, dışarıdan gelen hammaddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler, hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri olduğunu biliyoruz. Üstelik bu

saydıklarımız, hücredeki karmaşık yapının yalnızca bir bölümüdür.

Evrimci bir bilim adamı olan W. H. Thorpe, *"canlı hücrelerinin en basitinin sahip olduğu mekanizma bile, insanoğlunun şimdiye kadar yaptığı, hatta hayal ettiği bütün makinelerden çok daha komplekstir"* diye yazar.[223]

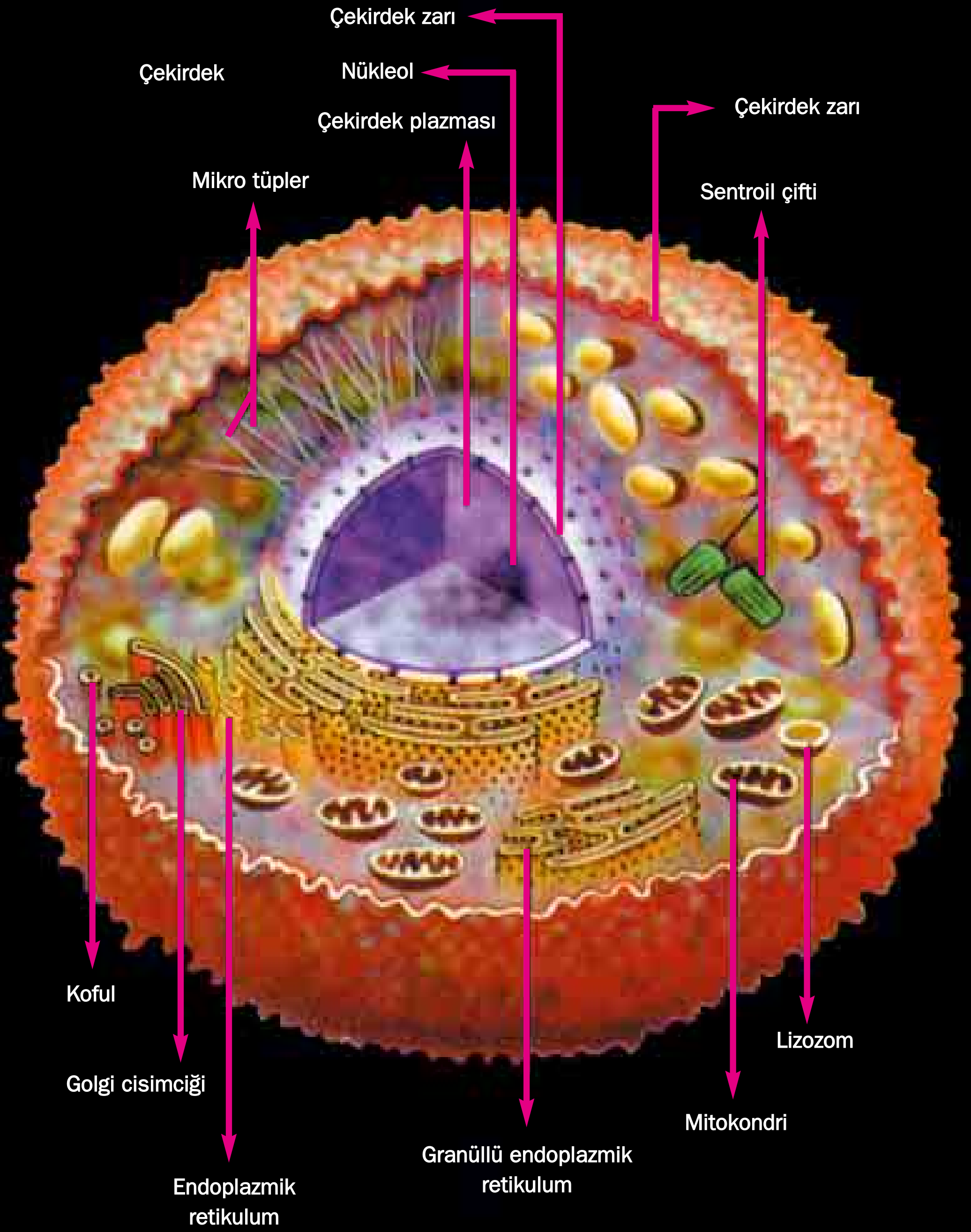
Hücre o kadar komplekstir ki, bugün insanoğlu ulaştığı yüksek teknolojiyle bile bir hücre üretememektedir. Yapay hücre oluşturmak için yapılan tüm çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Evrim teorisi ise, insanoğlunun tüm bilgi ve teknoloji birikimi ile yapmayı başaramadığı bu sistemin ilkel dünyada "tesadüfen" oluştuğunu öne sürer. Bu, bir örnek vermek gerekirse, basım evindeki bir patlamayla, tesadüf eseri bir ansiklopedinin basılıvermiş olmasından çok daha düşük bir ihtimale sahiptir.

Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de *Nature* dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi de bir materyalist olmasına rağmen Hoyle, tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması arasında bir fark olmadığını belirtir.[224] Yani, hücrenin kendi kendine, rastlantılar sonucu oluşması mümkün değildir.

Evrim teorisinin hücrenin nasıl var olduğu sorusunu açıklayamamasının en temel nedenlerinden biri, hücredeki "indirgenemez komplekslik" özelliğidir. (bkz. İndirgenemez komplekslik) Bir canlı hücresi, çok sayıda küçük organelin uyum içinde çalışmasıyla yaşar. Bu parçaların biri bile olmasa, hücre yaşamını sürdüremez. Hücrenin doğal seleksiyon ve mutasyon gibi bilinçsiz mekanizmaların kendisini geliştirmesini bekleme gibi bir imkanı yoktur. Dolayısıyla, yeryüzünde oluşan ilk hücrenin yaşam için gerekli tüm organel ve fonksiyonlara sahip, eksiksiz bir hücre olması gerekmektedir.

İnsan vücudunda 100 trilyondan fazla hücre bulunur. Bu hücrelerden bazıları o kadar küçüktür ki bunların bir milyon tanesi biraraya gelse ancak bir iğne ucu

Çekirdek zarı
Çekirdek
Nükleol
Çekirdek plazması
Çekirdek zarı
Mikro tüpler
Sentroil çifti
Koful
Golgi cisimciği
Endoplazmik retikulum
Granüllü endoplazmik retikulum
Mitokondri
Lizozom

Darwin döneminde hücrenin pek çok kompleks yapı ve sisteme sahip olduğu bilinmiyordu. İlerleyen teknolojiyle birlikte bu kompleks yapıların tesadüfen meydana gelebilmelerinin imkansız olduğunun anlaşılması, evrimcileri içinden çıkılmaz bir duruma sokmuştur.

kadar yer kaplar. Ancak, bu küçüklüğüne rağmen hücre, bilim dünyasının ortak kanaatiyle, insanoğlunun bugüne kadar karşılaştığı en kompleks yapı ünvanını korumaktadır. Halen keşfedilmemiş pek çok sırrı içinde barındırmayı sürdüren hücre, evrim teorisinin de en büyük açmazlarından birini oluşturur. Nitekim ünlü Rus evrimcisi A. I. Oparin göz ardı edilemeyen bu gerçeği şöyle ifade eder:

Maalesef hücrenin meydana gelişi, evrim teorisinin bütününü içine alan en karanlık noktayı teşkil etmektedir.[225]

Bu konudaki diğer bir itiraf ise, Johannes Gutenburg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose'ye aittir. Dose, canlı hücrenin oluşumu ile ilgili olarak *"Yoğun çabalara rağmen son 30 yıldan bu yana canlı hücrelerin oluşumunu açıklayabilecek her-*

hangi bir buluş yapılamadı"[226] diyerek evrimin canlılığın kökenine bir açıklama getiremediğini itiraf etmektedir.

Bu itiraftan, evrimin önünün daha ilk aşamada tıkandığı ve daha fazla ileri gitme imkanının kalmadığı rahatlıkla anlaşılmaktadır. Canlı vücudunun başlıca yapıtaşı hücredir. Dolayısıyla, henüz hücrenin hatta hücreyi meydana getiren proteinler ve proteinleri meydana getiren amino asitlerin meydana gelişini bile açıklayamayan bir teorinin, dünya üzerindeki canlıların ortaya çıkışı hakkında bir açıklama getirmesi mümkün değildir. Aksine hücre, insanın "yaratılmış" olduğunun en açık delillerinden birini oluşturmaktadır.

Fakat evrimciler, hala, ilkel dünya şartları gibi, olabilecek en kontrolsüz ortamda canlılığın rastlantılarla ortaya çıktığını iddia edebilmektedirler. Oysa bu, hiçbir zaman bilimsel verilerle uyuşmayan bir iddiadır. Ayrıca en basit ihtimal hesapları bile, değil canlı bir hücrenin, o hücredeki milyonlarca proteinden tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşamayacağını matematiksel olarak kanıtlamıştır. Bu da evrim teorisinin akıl ve mantıktan çok hayal, fantezi ve yakıştırmalar üzerine kurulu bir senaryolar yığını olduğunu göstermektedir.

Tek bir hücrenin varlığı kadar, hücreler arasında mükemmel bir uyum ve işbirliğinin var olması da hayret vericidir. İnsan vücudundaki bütün hücreler başlangıçta tek bir hücrenin bölünerek çoğalmasıyla meydana gelmiştir. Ve, daha en başından beri, vücudumuzun şu anki yapısı, şekli, tasarımı ve tüm özellikleriyle ilgili her türlü bilgi bu ilk hücrenin çekirdeğindeki kromozomlarda mevcuttur.

İnsanın hayatının devamlılığı, kendisini meydana getiren hücrelerin hem kendi içlerinde hem de birbirleri arasında uyum içinde çalışmaları sayesinde olur. Hücre, diğer hücrelerle uyum içinde çalışırken, kendi yaşamını da büyük bir düzen ve hassas bir denge içerisinde sürdürür. Bu düzenini devam ettirmek ve iç dengesini korumak için ihtiyacı olan birçok maddeyi, enerjisi de dahil olmak üzere bizzat kendisi tespit eder ve üretir. Kendi karşılayamadığı ihtiyaçlarını ise dışardan büyük bir titizlikle seçip alır. Öyle seçicidir ki, dış ortamda başıboş dolaşan maddelerden bir tanesi bile hücrenin izni olmadan tesadüf eseri onun kapılarından içeri giremez. Hücrenin içinde lüzumsuz, amaçsız tek bir molekül bile bulunmaz. Hücre dışına çıkışlar da aynı şekilde hassas kontroller, sıkı denetimler sonucunda gerçekleşir.

Tüm bunlarla birlikte hücre, her türlü dış tehdit ve saldırıya karşı kendini koruyacak bir savunma sistemine de sahiptir. Dahası, içerdiği bunca yapı ve sisteme, içinde devam eden sayısız faaliyete rağmen, ortalama bir hücrenin büyüklüğü modern bir şehir gibi kilometrelerce kare değil, yalnızca milimetrenin 100'de biri kadardır. Hücrenin yukarıda saydığımız işlevlerinden her biri başlı başına birer mucize niteliğindedir. (bkz. DNA)

I-i

ICHTHYOSTEGA

Evrimciler suda yaşayan canlıların zaman içinde evrim geçirip kara canlılarına dönüştüğünü iddia etmektedirler. Bu iddialarını doğrulayabilmek için de hem kara canlılarına hem de su içinde yaşayan canlılara benzer özelliklere sahip olan her canlıyı, bir ara geçiş formu olarak sunarlar. *Ichthyostega* da evrimcilerin ara form olarak göstermek istedikleri Devon döneminde yaşamış bir tür deniz canlısıdır. Suda yaşamak için yaratılmış bu canlının evrimciler tarafından balıklar ve amfibiyenler arasında yaşamış bir ara form olarak görülmesinin tek nedeni yüzgeç yapısının karada yürüyebilen ilkel bir ayak modeline benzetilmesidir. Ancak bu asılsız iddianın hiçbir bilimsel geçerliliği yoktur çünkü günümüzde de yarasa gibi uçabilen memeliler, *Platypus* gibi yumurtlayan memeliler, balina, yunus gibi suda yaşayan memeliler vardır.

Aynı şekilde geçmişte de bu tür canlılar yaşamıştır. "*Ichthyostega*" olarak anılan bu canlılar da yunuslar gibi denizde yaşamışlardır. Fakat bu canlının ara geçiş formu olduğunu göstermez, aksine orijinal ve sabit bir tür olduğunu gösterir. Aslında bunların ara geçiş formu olarak öne sürülmesinin evrim teorisine göre de rasyonel bir temeli yoktur. Günümüzde sözü edilen tüm sözde ara geçiş formları, işte bu tür çarpıtmaların birer ürünüdürler. Evrimcilere göre ayaklar kullanılarak yapılan ilk hareket, sığ sulak alanların dip kısımlarında yürüyen amfibiyen benzeri canlılar tarafından gerçekleştirilmişti. *Cœlacanth* balığının da dahil olduğu bu balıklar ise, uzunca bir süre bu yürüyüş biçimiyle hareket eden bir ara geçiş formu olarak tanımlanmışlardı. Evrimciler *Cœlecanth*'ın da zaman içerisinde evrim geçirerek bir amfibiyen olan *Ichthyostega*'ya dönüştüğünü iddia ediyorlardı. Ancak bu tamamen asılsız bir senaryoydu. Ünlü *Nature* dergisisinin editörü Henry Gee bile bir evrimci olmasına karşın *Ichthyostega* hakkındaki yanlış ve ön yargılı yaklaşımlar hakkında şu itirafı yapmıştı:

> *Ichthyostega'nın balıklarla son tetrapodlar arasında kayıp bir halka olduğu iddiası, önyargılarımız hakkında, üzerinde çalışmamız gereken yaratık hakkında olduğundan daha çok şey açığa çıkarmakta. Bu durum, gerçek bizim hayal edebildiğimizden çok daha geniş, sıra dışı ve farklı olabilecekken, bizim bu gerçek hakkında kendi kısıtlı deneyimimize dayalı ne kadar dar bir görüş ortaya koyduğumuzu göstermektedir.*[227]

Yukarıdaki itiraftan da anlaşıldığı gibi sudan karaya geçiş iddiasını gösterebilecek tek bir somut delil bile yoktur. Bu gerçek *Cœlecanth*'ın bulunmasıyla da ortaya çıkmış ve evrimcilerin kurdukları senaryoların hayal ürünü olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır.

İÇGÜDÜNÜN KÖKENİ

"İçgüdü" kelimesi, evrimci bilim adamları tarafından, hayvanların doğuştan sahip oldukları bazı davranışları tanımlamak için kullanılır. Ancak hayvanların bu içgüdüleri nasıl edindikleri, içgüdü ile yapılan bir davranışın ilk olarak nasıl ortaya çıktığı ve bu davranışların nesilden nesle nasıl aktarıldığı sorusu her zaman cevapsızdır.

Evrimci genetikçi Gordon Rattray Taylor, içgüdülerle ilgili bu çıkmazı şöyle itiraf etmektedir:

İçgüdüsel bir davranış ilk olarak nasıl ortaya çıkıyor ve bir türde kalıtımsal olarak nasıl yerleşiyor diye sorsak, bu soruya hiçbir cevap alamayız.[228]

Gordon Taylor gibi itirafta bulunamayan bazı evrimciler ise bu soruları üstü kapalı, gerçekte bir anlam ifade etmeyen cevaplarla geçiştirmeye çalışırlar. Evrimcilere göre, içgüdüler canlıların genlerine programlanmış olan davranışlardır. Bu açıklamaya göre örneğin bir balarısı son derece muntazam ve bir matematik harikası olan altıgen petekleri içgüdüleri ile yapar. Diğer bir deyişle yeryüzündeki tüm balarılarının genlerinde kusursuz şekilde altıgen petek inşa etme içgüdüsü programlanmıştır. Eğer canlılar, davranışlarının büyük çoğunluğunu böyle davranmaya programlandıkları için yapıyorlarsa, onları kim programlamıştır sorusu sorulmalıdır. Hiçbir program kendi kendine oluşamayacağına göre, bu programın da mutlaka bir programcısı olmalıdır. Evrimcilerin "içgüdü" dedikleri veya "hayvanlar bunu yapmak için programlanmışlardır" diyerek açıklamaya çalıştıkları şey, aslında Allah'ın ilhamıdır.

Evrim teorisinin sahibi Charles Darwin de hayvanların davranışlarının ve içgüdülerinin, teorisi için büyük bir tehlike oluşturduğunu fark etmiş ve bunu *Türlerin Kökeni* isimli kitabında birkaç kez açıkça itiraf etmiştir:

İçgüdülerin birçoğu öylesine şaşırtıcıdır ki, onların gelişimi okura belki teorimi tümüyle yıkmaya yeter güçte görünecektir.[229]

Darwin'in oğlu Francis Darwin ise babasının mektuplarını derlediği *The Life and Letters of Charles Darwin* (Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları) isimli kitapta Charles Darwin'in içgüdülerle ilgili yaşadığı zorluğu şöyle aktarmıştır:

Çalışmanın (Türlerin Kökeni'nin) 3. Bölümü'nde birinci kısım tamamlanıyor ve hayvanların alışkanlıkları ile içgüdülerindeki varyasyonlardan söz ediliyor… Bu konunun yazının

başlangıç kısmına dahil edilmesinin sebebi, içgüdülerin doğal seleksiyonla gerçekleştiği fikrini imkansız olarak değerlendiren okuyucuların aceleyle teoriyi reddetmemesini sağlamak. Türlerin Kökeni'nde yer alan İçgüdüler Bölümü özellikle "teorinin en ciddi ve en açık zorluklarını içeren" konu.[230]

Evrimciler, cevapsız kaldıklarında bazen de ortaya şöyle bir iddia atarlar: "Hayvanlar tecrübe yoluyla bazı davranışları öğrenirler ve bu davranışların iyi olanları doğal seleksiyon tarafından seçilir. Daha sonra bu iyi olan davranışlar kalıtım yoluyla bir sonraki nesle aktarılır."

Bu iddiadaki mantık hataları ve bilim dışı düşünceler açıktır:

1. "Faydalı davranışların doğal seleksiyon ile seçildiği" iddiasındaki yanılgılar:

Darwin'in bu tezi doğayı, faydalı ve zararlı davranışları ayırt edebilen, bilinçli ve karar verebilen bir güç olarak göstermektedir. Doğada bu ayrımı yapabilecek herhangi bir güç veya bilinç bulunmamaktadır. Ne hayvanın kendisi, ne de doğada bulunan herhangi bir varlık "hangi davranışın yararlı olduğu" kararını verebilecek bir yeteneğe sahip değildir. Bu seçimi sadece, doğayı ve söz konusu canlıyı yaratmış olan bilinç ve akıl sahibi bir Varlık yapabilir.

Aslında Darwin'in kendisi de karmaşık ve faydalı davranışların doğal seleksiyon yoluyla kazanılmış olmasının imkansız olduğunu itiraf etmiş, ancak kendi iddiasının hayal gücüne daha uygun olduğunu ve bu nedenle saçma olmasına rağmen bu iddiayı sürdürdüğünü belirtmiştir:

... Sonunda, yavru guguğun üvey kardeşlerini yuvadan atması, karıncaların köleleştirmesi… gibi içgüdüleri, özellikle bağışlanmış ya da yaratılmış içgüdüler olarak değil de, bütün organik yaratıkların ilerlemesine yol açan genel bir yasanın, yani çoğalmanın, değişmenin, en güçlülerin yaşamasının ve en zayıfların ölmesinin küçük belirtileri olarak görmek, mantıklı bir sonuç çıkarma olmayabilir, ama benim hayal gücüm için çok daha doyurucudur.[231]

Türkiye'nin önde gelen evrimcilerinden Prof. Dr. Cemal Yıldırım ise, annenin yavru sevgisi gibi davranışların doğal seleksiyon ile açıklanamayacağını şöyle itiraf etmektedir:

Annenin yavru sevgisini, hiçbir ruhsal öğe içermeyen "kör" bir düzenekle (doğal seleksiyon) açıklamaya olanak var mıdır? Biyologların (bu arada Darwinciler'in) bu tür sorulara doyurucu yanıt verdiklerini söylemek güçtür, kuşkusuz.[232]

Bilinci ve aklı olmayan bu canlılarda birtakım manevi özellikler bulunduğuna ve bu manevi özellikleri kendi iradeleriyle kazanmaları mümkün olmadığına göre,

bunu onlara veren bir güç olmalıdır. Doğal seleksiyon mekanizması ve doğanın kendisi, ne şuura, ne de bu manevi özelliklere sahip değildir ve bu nedenle canlıların sahip oldukları bu özelliklerin kaynağı olamazlar. Çok açık olarak görülen gerçek şudur: Tüm canlılar Allah'ın iradesinin ve kontrolünün altında yaşarlar. Bu nedenledir ki, bilinçsiz canlıların yaşadığı doğada sık sık, insanı hayrete düşüren, "bu hayvan bunu nereden biliyor" veya "bu hayvan bunu nasıl düşünebilir?" dedirten hayret ifadelerimize neden olan, son derece bilinçli davranışlar görürüz.

2. Doğal seleksiyon yoluyla kazanılan davranışların, kalıtım yoluyla bir sonraki nesle aktarılması mümkün değildir:

Evrimcilerin iddialarının ikinci aşamasında, doğal seleksiyon yoluyla kazanılan davranışların kalıtım yoluyla sonraki nesillere aktarılmaları gerekmektedir. Ancak bu iddiaları da birçok yönden tutarsızlıklarla doludur. Herşeyden önce hayvanlar tecrübe yoluyla bir davranışı öğrenseler bile, sonradan kazanılmış bir davranışın genetik olarak bir sonraki nesle aktarılması imkansızdır. Öğrenilen bir davranış, sadece bu tavrı öğrenen canlıya ait olur. Bir davranış şeklinin canlının genlerine aktarılması kesinlikle mümkün değildir.

Evrimci Gordon R. Taylor, bazı biyologların davranışların kalıtımsal olarak sonraki nesillere aktarılabildiği iddiasını, "acınacak" bir iddia olarak değerlendirmektedir:

> *Biyologlar belirli bazı davranış şekillerinin kalıtımının mümkün olduğunu ve aslında bunun gerçekten görüldüğünü kabul ederler. Dobzhansky şunu iddia etmektedir: "Tüm beden yapıları ve fonksiyonlar, hiçbir istisna olmaksızın, çevresel zincirler sırasında oluşan kalıtımın ürünleridir. Bu durum, hiçbir istisna olmaksızın tüm davranış şekilleri için de geçerlidir". Bu doğru değildir ve Dobzhansky gibi saygın birinin bunu dogmatik olarak savunması acınacak bir durumdur. Bazı davranış şekillerinin kalıtımsal olduğu doğrudur; ancak tümünün kalıtımsal olduğunu söylememize imkan yoktur.*
>
> *Açık olan gerçek şudur ki, genetik mekanizmanın belirli bazı davranış biçimlerini nesilden nesle aktarabildiğine dair en küçük bir belirti bile görülmemektedir. Genetik mekanizma sadece protein üretir. Belirli hormonlardan daha fazla üreterek davranışı genel olarak etkileyebilir; örneğin bir hayvanı daha agresif veya daha pasif ya-*

pabilir ya da bir canlıyı annesine daha bağımlı hale getirebilir. Ancak yuva yaparken gereken bir dizi hareket gibi belirli bir davranış programını nesilden nesle aktarabildiğine dair hiçbir delil yoktur.

Eğer davranış gerçekten kalıtımsal ise, o halde nesilden nesle aktarılan davranışın birimi nedir? Çünkü birimler olduğu varsayılmaktadır. Hiç kimse bu soruya bir cevap verememiştir.[233]

Gordon Taylor'ın da belirttiği gibi, karmaşık davranış biçimlerinin kalıtımsal olduklarını iddia etmek bilimsel değildir. Kuşların yuva yapmaları, kunduzun baraj kurması, arıların petek inşa etmeleri gibi bilinç, tasarım gerektiren karmaşık davranışlar için "kalıtımsal" demek, bu davranışların kökenini açıklamamaktadır.

İşte Charles Darwin'in de 150 yıl önce sorduğu bu soruyu evrimciler hala cevaplayamamışlardır. Darwin bu çelişkiyi şöyle dile getirmiştir:

Bir tek kuşakta alışkanlıkla birçok içgüdü edinildiğini ve sonra ardışan kuşaklara soyaçekimle iletildiğini varsaymak ağır bir yanılgı olur. Bildiğimiz en şaşırtıcı içgüdüler, örneğin balarısının ve karıncaların birçoğunun içgüdüleri, alışkanlıkla kazanılmış olamaz.[234]

Bir işçi karınca, ya da bir başka eşeysiz böcek, sıradan bir hayvan olsaydı, bütün ıralarının (özelliklerinin) Doğal Seçmeyle yavaş yavaş edinilmiş olduğunu, yani yararlı küçük değişikliklerle doğan ve bunları soyaçekimle döllerine ileten bireylerin varlığını ve onların döllerinin yeniden değiştiğini ve yeniden seçildiğini vb. hiç duraksamadan kabul ederdim. Ama işçi karınca ana babasından büyük ölçüde farklı bir böcektir ve üstelik tümüyle kısırdır; bu yüzden art arda edinilmiş yapı ve içgüdü değişikliklerini döllerine iletmesi söz konusu olamaz. Bu durumun Doğal Seçme teorisiyle nasıl uzlaştırılabileceği elbette sorulur.[235]

3. İçgüdülerin evrimleşerek canlıyla birlikte değiştiği iddiasının geçersizliği:

Darwin önceki konularda açıkladığımız çelişki ve imkansızlıkların farkına varmış ve içgüdülerin doğal seçmeyle kazanılıp sonra değişime uğraması yönündeki iddiaları şöyle sorgulamıştır:

... İçgüdüler Doğal Seçmeyle kazanılabilir ve değişikliğe uğratılabilir mi? Arıyı büyük matematikçilerin buluşlarını çok önceden uyguladığı petek gözlerini yapmaya yönelten içgüdü için ne diyeceğiz?[236]

Bu çelişkiyi balıklardan bir örnek vererek daha açık hale getirebiliriz:

Balıkların tamamen kendilerine has üreme, avlanma, savunma ve yuva yapma yöntemleri vardır. Bu özellikler, suyun altındaki şartlara göre mükemmel bir şekilde ayarlanmıştır. Bazı balıklar üreme mevsimlerinde yumurtalarını deniz altındaki bir kayaya yapıştırırlar ve yüzgeçlerini sallayarak yumurtaların oksijen almalarını sağlarlar.

O zaman bu balıklar evrimleşirken, aynı zamanda içlerinden gelen sesin, yani içgüdülerinin de büyük değişikliklere uğraması gerekmektedir. Üstelik bu ses o kadar değişmelidir ki, bu balık birdenbire kara canlılarında olduğu gibi yüksek yerlerde mükemmel yuvalar inşa etmeye başlasın, yumurtalarının gelişimi için kuluçkaya yatsın!

Nitekim Darwin de T*ürlerin Kökeni*'nde teorisine yöneltilen bu eleştiriye şöyle yer vermiştir:

İçgüdülerin kökeni konusundaki bu görüşe şöyle itiraz edildi: "Yapı ve içgüdü değişimlerinin zamandaş olması ve birbirine tümüyle uygun düşmesi zorunludur; çünkü birinin öbüründe uygun bir karşılığı bulunmayan bir değişikliği öldürücü olurdu."[237]

Görüldüğü gibi hayvanlardaki davranışları, içgüdülerin kökenini evrimsel bir süreçle, tesadüflerle veya "tabiat ana" ile açıklamak mümkün değildir. Canlıların gösterdikleri davranışların kaynağı, ne kendi vücutlarında, ne de doğada bulunmaktadır. Tüm canlılar Allah'ın ilhamıyla biyolojik yapılarına ve bulundukları ortama en uygun tavrı gösterirler.

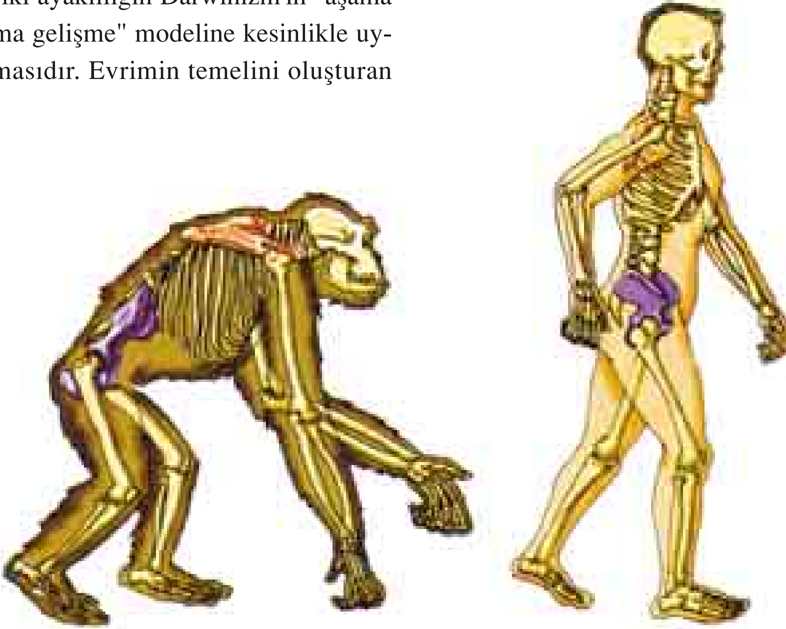
İKİ AYAKLILIK

Tüm fosil kayıtlarının yanı sıra, insanlarla maymunlar arasındaki aşılamaz anatomik uçurumlar da insanın evrimi masalını geçersiz kılar. Bu uçurumların biri, yürüyüş şeklidir.

İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler. Fakat iki ayaklılık, evrimcilerin iddia ettiği gibi, maymunların dört ayaklı yürüyüşünden evrimleşmemiştir.

Öncelikle iki ayaklılık evrimsel bir avantaj değildir. Zira, maymunların hareket şekli insanın iki ayaklı yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar arasında daldan dala atlayarak ilerleyebilir, ne de bir çita gibi saatte 125 km hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrimin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur. Aksine, evrime göre insanlar dört ayaklı hale gelmelidirler.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün (bkz. Karma yürüyüş) imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: *"Bir canlı ya tam dik, ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir."*[238] Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlı var olması mümkün değildir. (bkz. Dik yürümenin kökeni)

İnsan iskeleti dik yürümeye uygun olarak yaratılmıştır. Maymun iskeleti ise, öne eğik yapısı, kısa bacakları ve uzun kolları ile, dört ayaklı bir hareket biçimine uygundur. Bu iki yapı arasında bir "geçiş formu" oluşması ise, bu geçiş formunun verimsizliği nedeniyle mümkün değildir.

İLKEL ATMOSFER

İlkel atmosfer terimi dünyanın oluştuğu ilk dönemlerde yeryüzünü saran atmosferi tanımlamak için kullanılır. Evrim teorisi savunucuları, uzun yıllar ilkel atmosferin, canlıların yapıtaşlarını oluşturabilecek organik bileşimlerin sözde kendiliğinden oluşabilmesine imkan sağlayacak bir karışımdan meydana geldiğini savundular. Evrimciler ilkel atmosferi oluşturan gaz karışımının amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluştuğunu varsaymaktaydılar. Bu varsayıma dayanarak canlılığın yapıtaşları olan amino asitleri sentezlemeye yönelik pek çok deney yaptılar. Bu deneylerdeki amaç, ilkel atmosfer şartlarını laboratuvar ortamında sağlayarak, bu ortamda amino asit moleküllerini sentezleyebilmekti. Bu deneylerin göz boyamadan öte evrimi destekleyen hiçbir yönü yoktu. Çünkü herşeyden önce söz konusu ortam her açıdan kontrollü bir laboratuvar ortamıydı. Böyle bir laboratuvar ortamında amino asit sentezi yapmanın, ilkel dünyanın kontrolsüz, düzensiz ve şiddetli tahrip edici ortamında amino asitlerin kendiliğinden oluşmasıyla hiçbir benzer yönü yoktu.

İlkel atmosfer deneyleri adı verilen bu serinin en meşhuru "Miller Deneyi" adı verilen deneydir. Stanley Miller bu deneyde amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini göstermek için ilkel dünya atmosferine benzer yapay bir ortam hazırladı. Bunun için de ilkel atmosferde bulunduğunu varsaydığı -daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılacak olan- amonyak, metan, hidrojen ve su buharını bir deney düzeneğinde reaksiyona soktu. Bu deney sonucunda birkaç amino asit türünü sentezledi. (bkz. Miller Deneyi) Ne var ki, sonraki yıllarda yapılan araştırmalar Miller'in ilkel atmosferde bulunduğunu var saydığı gaz karışımının gerçeği yansıtmadığı ortaya koydu. İlkel atmosferde bulunduğu anlaşılan karbondioksit, azot gibi gazların ise amino asitleri ve diğer organik bileşikleri oluşturma-

ya kimyasal olarak elverişli olmadıkları görüldü. Ünlü evrimci bilim dergisi *Earth* 1998'in Şubat Ayı'nda yayınlanan "Yaşamın Potası" başlıklı makalede bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

*Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller Deneyinde) kullanılanlardan çok daha az aktifler. Kaldı ki, Miller'ın farz ettiği atmosfer var olmuş olabilseydi bile, amino asitler gibi basit molekülleri çok daha karmaşık bileşiklere, proteinler gibi polimerlere dönüştürecek gerekli kimyasal değişimler nasıl oluşabilirdi ki? **Miller'ın kendisi bile**, problemin bu noktasında ellerini ileri uzatıp, **"bu bir sorun" diyerek şiddetle iç çekmekte**, "polimerleri nasıl yapacaksınız? Bu o kadar kolay değil..."*[239]

Görüldüğü gibi, Miller'ın kendisi dahi bugün deneyinin, yaşamın kökenini açıklama adına bir anlam ifade etmediğinin farkındadır. *National Geographic*'in Mart 1998 Sayısı'ndaki, "Yeryüzündeki Yaşamın Kökeni" başlıklı makalede ise, konuyla ilgili şu satırlara yer verilir:

*Pek çok bilim adamı bugün, **ilkel atmosferin Miller'ın öne sürdüğünden farklı olduğunu** tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan çok, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda. Koca bir yüzme havuzuna atılan bir damla gıda renklendiricisiyle aynı oranda bir yoğunlukta... Bilim adamları, bu derece seyrek çözeltideki bir çorbada hayatın ortaya çıkmasını hayal etmeyi bile güç buluyor.*[240]

Kısacası, ne Miller Deneyi ne de başka herhangi bir evrimci çaba, yeryüzünde hayatın nasıl oluştuğu sorusunu cevaplayamamaktadır. Tüm araştırmalar, hayatın rastlantılarla ortaya çıkmasının imkansızlığını ortaya koymakta ve böylece hayatın yaratılmış olduğunu göstermektedir.

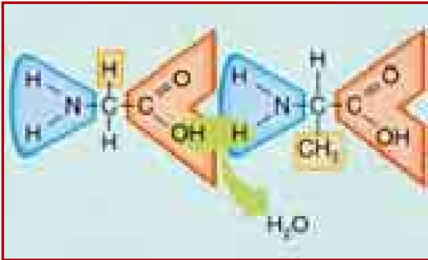
İLKEL ÇORBA

(Bkz. Kimyasal çorba)

İLKEL DÜNYA

Evrimciler, canlılığın yapıtaşı olan amino asitlerin ilkel dünya ortamında kendi kendilerine oluştuklarını iddia ederler. Ancak -bilinçli olarak düzenlenmiş kontrollü laboratuvar ortamlarında yapılan kimyasal sentezler dışında- doğada amino asitlerin kendiliğinden oluşabileceklerine dair hiçbir bilimsel delil ve gözlem bulunmamaktadır. Kaldı ki ikinci aşamada, evrimcileri, amino asitlerden çok daha büyük bir problem beklemektedir: "Proteinler". Yani yüzlerce farklı amino asitin belirli bir sıra içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapıtaşları...

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, amino asitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Amino asitlerin proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmeleri matematiksel olarak da imkansızdır. Ayrıca protein oluşumu, kimyasal olarak da ilkel dünya koşullarında mümkün değildir. (bkz. İlkel atmosfer; Kimyasal çorba)

Proteinler, amino asit isimli çok küçük moleküllerin belli bir düzen içinde aralarında özel bağlar kullanarak birleşmelerinden meydana gelirler. Proteinlerin bu yapısı, evrimciler için büyük bir çıkmazdır.

İNDİRGEMECİLİK (REDUCTIONISM)

İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği düşüncesidir. Evrim teorisinin temelinde yatan materyalist felsefe, var olan herşeyin sadece madde olduğu varsayımına dayanır. (bkz. Materyalizm) Bu felsefeye göre madde sonsuzdan beri vardır, hep var olacaktır ve maddeden başka bir şey yoktur. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar.

Örneğin insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz düşünen, seven, sinirlenen, üzülen, zevk alan ya da acı çeken varlık; bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadırlar. Materyalist iddiaya göre bizim düşün-

memiz, sevmemiz, üzülmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz beynimizde bulunan bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Ünlü materyalist filozof Karl Vogt, bu mantığı *"karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, beyin de düşünce salgılar"* şeklindeki ünlü sözüyle ifade etmiştir.[241] Elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İNDİRGENEMEZ KOMPLEKSLİK (IRREDUCIBLE COMPLEXITY)

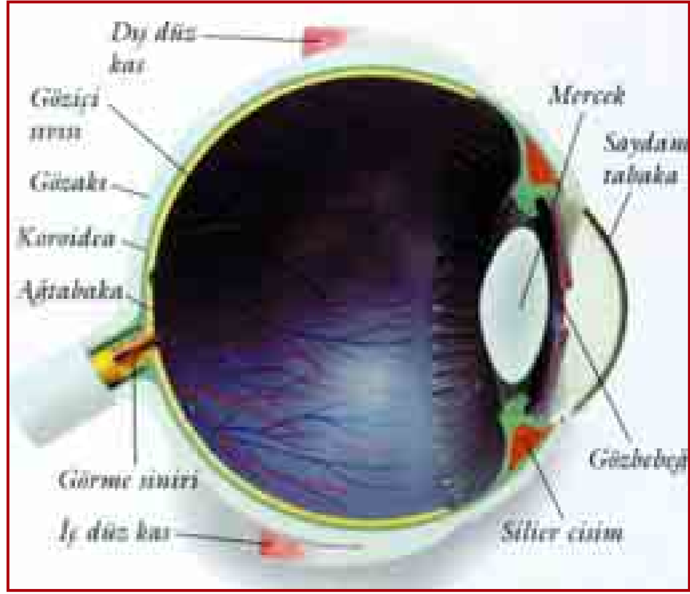
Darwinist teoriyi bilimsel bulgular karşısında sorgularken başvurulması gereken en temel kaynaklardan biri, kuşkusuz Darwin'in kendi koyduğu kıstaslardır. Darwin, teorisini ortaya atarken, bu teorinin nasıl yanlışlanabileceğine dair birtakım somut ölçüler de belirlemiştir. *Türlerin Kökeni* adlı kitabının pek çok bölümünde "eğer teorim doğruysa" diye başlayan pasajlar yer alır ve Darwin bu pasajlarda teorisinin gerektirdiği bulguları tarif eder. Darwin'in bu sözlerinden biri şöyledir:

> *Eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır. Ama ben böyle bir organ göremiyorum.*[242]

Darwinizm canlıların kökenini iki bilinçsiz doğa mekanizması ile açıklamaktadır: Doğal seleksiyon ve rastlantısal değişiklikler (mutasyonlar). Darwinist teoriye göre bu iki mekanizma, canlı hücresinin kompleks yapısını, kompleks canlıların vücut sistemlerini, gözleri, kulakları, kanatları, akciğerleri, yarasaların sonarını ve daha milyonlarca karmaşık tasarımlı sistemi meydana getirmiştir.

Ancak son derece kompleks yapılara sahip olan bu sistemlerin iki bilinçsiz doğal etkenin ürünü sayılması, hem bilim dışı hem de akıl ve mantığa aykırı bir iddiadır. İşte bu noktada Darwinizm'in başvurduğu kavram, "indirgenebilirlik" kavramıdır. Söz konusu sistemlerin çok daha basit hale indirgenebilecekleri ve sonra da kademe kademe gelişmiş olabilecekleri iddia edilir. Her kademe, canlıya biraz daha avantaj sağlayacak, böylece doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir. Daha sonra tesadüfen küçük bir gelişme daha olacak, bu da avantaj sağlayıp seçilecek ve bu süreç devam edecektir. Bu sayede, Darwinizm'in iddiasına göre, önceden gözü olmayan bir canlı türü kusursuz bir göze sahip olacak, önceden uçamayan bir başka tür de kanatlanıp uçar hale gelecektir.

Bu hikaye evrimci kaynaklarda çok ikna edici ve makul bir hikaye gibi anlatılır. Oysa biraz detayına inildiğinde, ortada çok büyük bir yanılgı olduğu görülmektedir. Bu yanılgının birinci yönü, mutasyonların geliştirici değil, tahrip edici bir mekanizma oluşudur. Yani can-

İnsan gözü, yaklaşık 40 ayrı parçanın uyum içinde çalışmasıyla işlev görür. Bunların birisi olmasa, göz hiçbir işe yaramaz. Bu 40 ayrı parçanın her biri, ayrı ayrı kompleks bir yaratılışa sahiptir. Evrim teorisi, bu denli kompleks bir organın nasıl oluştuğu sorusuna cevap verememektedir.

lılara isabet edecek rastlantısal mutasyonların bu canlılara "avantaj" sağlamaları, hem de bunu binlerce kez üst üste yapmaları, tüm bilimsel gözlemlere aykırı bir hayaldir.

Ancak yanılgının çok önemli bir yönü daha vardır. Dikkat edilirse Darwinist teori, bir noktadan bir başka noktaya (örneğin kanatsız canlıdan kanatlı canlıya) doğru giden aşamaların hepsinin tek tek "avantajlı" olmasını gerektirmektedir. A'dan Z'ye doğru gidecek bir evrim sürecinde B, C, D... U, Ü, V ve Y gibi tüm "ara" kademelerin canlıya mutlaka avantaj sağlaması gerekmektedir. Doğal seleksiyon ve mutasyonun bilinçli bir şekilde önceden hedef belirlemeleri mümkün olmadığına göre, tüm teori canlı sistemlerinin avantajlı küçük kademelere "indirgenebileceği" varsayımına dayanmaktadır.

İşte Darwin bu nedenle, *"eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır"* demiştir.

Darwin, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde canlıların indirgenebilir bir yapıda olduklarını düşünmüş olabilir. Ancak 20. yüzyılın bilimsel bulguları, gerçekte canlılardaki pek çok sistem ve organın basite indirgenemez olduklarını ortaya koymuş durumdadır. "İndirgenemez komplekslik" adı verilen bu olgu, Darwinizm'i tam da Darwin'in endişe ettiği gibi "kesinlikle" yıkmaktadır.

İnsan gözü daha basite indirgenemez yapısıyla bu tür sistemlere çok net bir örnektir. Çünkü göz, tüm detayları ve parçalarıyla birlikte var olmadığı sürece işlev görmez. Bu tür bir kompleks yapıyı meydana getiren bilincin, geleceği önce-

den hesaplayarak sadece en son aşamada elde edilecek olan faydayı amaçlaması gerekir. Evrim mekanizmalarının ise böyle bir bilinç ve irade ile kompleks organlar ortaya çıkarmaları kesinlikle mümkün değildir.

İNSANIN TÜREYİŞİ (CHARLES DARWIN)

Charles Darwin, 1871 yılında yayınladığı *The Descent of Man* (İnsanın Türeyişi) isimli kitabında maymunlar ve insanların ortak bir ataya sahip olduklarını, çevre koşullarının etkisiyle bu iki türün zaman içinde farklılaştığını öne sürüyordu. Darwin aynı zamanda "insan ırkları arasındaki eşitsizliğin apaçıklığı" hakkında da birçok çıkarım yapıyordu.[243]

Darwin'in bu kitapta ortaya koyduğu görüşlere göre, insan ırkları evrimin farklı basamaklarını temsil ediyordu ve bazı insan ırkları diğer insanlara göre daha çok evrimleşmiş ve ilerlemişlerdi. Bazıları ise, neredeyse hala maymunlarla aynı düzeydeydi. Darwin kitabında bu aşağı ırkların yok olmaları gerektiğini, gelişmiş insanların onları yaşatmak ve korumak için çalışmalarının gereksiz olduğunu iddia etmiş ve bu durumu damızlık hayvan yetiştiricileri ile karşılaştırmıştır:

Yabanıl insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir; ve sağ kalanlar, çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, eleme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakımevleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız; tıp uzmanlarımız, her hastayı yaşatmak için en son ana dek bütün ustalıklarını gösterir... Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse bunun insan ırkına büyük bir zarar vereceğinden kuşku duymaz.[244]

Darwin söz konusu kitabında zenciler ve Avustralya yerlileri gibi ırkları gorillerle aynı statüye sokmuş, sonra da bunların "medeni ırklar" tarafından zamanla yok edilecekleri kehanetinde bulunarak şöyle demiştir:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.[245]

Darwinizm, ortaya atıldığı tarihten itibaren ırkçılığın en önemli sözde bilimsel dayanağı olmuştur. Canlıların bir yaşam mücadelesi içinde evrimleştiklerini varsayan Darwinizm toplumlara uygulanmış ve ortaya "Sosyal Darwinizm" olarak bilinen akım çıkmıştır. (bkz. Sosyal Darwinizm) Darwin'e göre "medeni

insana" düşen görev, bu evrimsel süreci hızlandırmak üzere zaten yok olacak olan geri kalmış ırkların yok edilmelerini sağlamaktır. (bkz. Darwinizm ve Irkçılık)

Nitekim günümüzde halen rastladığımız ırkçı ve ayrımcı uygulamalar da, Darwin tarafından bu şekilde sözde meşrulaştırılan fikirlerden destek almaktadır.

İNSANIN HAYALİ SOYAĞACI

Darwinist iddia, bugün yaşayan insanın maymunsu birtakım yaratıklardan evrimleştiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile sözde ataları arasında birtakım "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecines* (*Australopithecuslar*)
2- *Homo habilis*
3- *Homo erectus*
4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *Australopithecus* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. *Australopithecuslar*'ın çeşitli türleri bulunur; bunların bazıları iri yapılı, bazıları ise daha küçük ve narin yapılı maymunlardır. (bkz. *Australopithecus*)

İnsan evriminin bir sonraki safhasını evrimciler, "*homo*" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre *homo* serisindeki canlılar, *Australopithecuslar'*dan daha gelişmiş canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, *Homo sapiens*, yani günümüz insanının oluştuğu öne sürülür.

Evrimciler "*Australopithecines* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yaparken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantro-

Hiçbir bilimsel dayanağı olmadığı halde evrimciler tarafından sık kullanılan bir rekonstrüksiyon.

pologların son bulguları, *Australopithecines*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (günümüz insanı) ile aynı ortamda yanyana bulunmuşlardır. Bu ise elbette bu canlıların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

İnsani İlke (Anthropic Principle)

20. yüzyıl biliminin çökerttiği iddialardan biri de "tesadüf" iddiasıdır. 1960'lı yıllardan itibaren yapılan araştırmalar, evrendeki tüm fiziksel dengelerin insan yaşamı için çok hassas bir biçimde ayarlandığını ortaya koymaktadır. Araştırmalar derinleştirildikçe, evrendeki fizik, kimya ve biyoloji kanunlarının, yerçekimi, elektromanyetizma gibi temel kuvvetlerin, atomların ve elementlerin yapılarının tümünün, insanın yaşamı için tam olmaları gereken şekilde düzenlendikleri birer birer bulunmuştur. Batılı bilim adamları bugün bu olağanüstü yaratılışa "İnsani İlke" (Anthropic Principle) adını vermektedirler. Yani evrendeki her ayrıntı, insan yaşamını gözeten bir amaçla yaratılmıştır.

Evrenin içinde yaklaşık 300 milyar galaksi, galaksilerin her birinde bir o kadar da yıldız vardır. Bu yıldızlardan biri olan Güneş'in etrafında büyük bir uyum içinde dönmekte olan 9 gezegen bulunur. Bunlardan sadece Dünya, yaşam için elverişli koşullara sahiptir. Evrenin bir patlama sonucunda etrafa rastgele saçılmış bir madde yığını olmadığı, rastgele saçılan maddelerin düzenli galaksileri oluşturamayacağı, maddenin belirli noktalarda rastgele sıkışıp toplanarak yıldızları meydana getiremeyeceği gibi pek çok imkansızlık bugün birçok bilim adamının itiraf konusudur. Big Bang teorisine uzun yıllar karşı çıkmış olan Sir Fred Hoyle, bu durum karşısında duyduğu şaşkınlığı şöyle ifade eder:

> *Big Bang teorisi evrenin tek ve büyük bir patlama ile başladığını kabul eder. Ama bildiğimiz gibi patlamalar maddeyi dağıtır ve düzensizleştirirler. Oysa Big Bang çok gizemli bir biçimde bunun tam aksi bir etki meydana getirmiştir: Maddeyi birbiriyle birleşecek ve galaksileri oluşturacak hale getirmiştir.*[246]

Evrenin başlangıcındaki muhteşem dengeden, ünlü *Science* dergisindeki bir makalede ise şöyle söz edilir:

> *Eğer evren maddemizin yoğunluğu, bir parça daha fazla olsaydı, o zaman Einstein'ın genel görecelik kuramına göre evren, atomik parçacıkların birbirini çekme kuvvetleri dolayısıyla bir türlü genişleyemeyecek ve tekrar küçülerek bir noktacığa dönüşecekti. Eğer yoğunluk başlangıçta bir parça daha az olsaydı, o zaman evren son hızla genişleyecek, fakat bu takdirde atomik parçacıklar birbirini çekip yakalayamayacak ve yıldızlarla galaksiler hiçbir zaman oluşamayacaktı.*

Doğaldır ki biz de olmayacaktık! Yapılan hesaplara göre, evrenimizin başlangıçtaki gerçek yoğunluğu ile ötesinde oluşması imkanı bulunmayan kritik yoğunluğu arasındaki fark, yüzde birin bir kuvadrilyonundan azdır. Bu, bir kalemi sivri ucu üzerinde bir milyar yıl sonra da durabilecek biçimde yerleştirmeye benzer... Üstelik, evren genişledikçe, bu denge daha da hassaslaşmaktadır.[247]

Evrim teorisinin savunucuları ise evrendeki bu olağanüstü düzeni tesadüfi etkilerle açıklamaya çalışırlar. Tesadüflerin iç içe geçmiş, kompleks düzenler meydana getirmesini beklemek kuşkusuz akla ve mantığa aykırıdır. Tesadüf matematiksel bir terim olduğu için böyle bir ihtimalin imkansızlığını olasılık hesapları üzerinden görmek de mümkündür. Nitekim Big Bang gibi bir patlamayla canlılık için uygun bir ortamın oluşma olasılığı 10 üzeri 10 üzeri 123'te bir ihtimal olarak hesaplanmıştır. Bu sayıyı ünlü İngiliz matematikçi -Stephen Hawking'in yakın çalışma arkadaşı- Roger Penrose hesaplamıştır. Matematikte 10^{50}'de 1'den daha küçük olasılıklar, "sıfır ihtimal" sayılır. Söz konusu sayı, 10^{50}'de 1'in trilyar kere trilyar kere trilyar katından bile çok daha büyüktür. Bu sayı, evrenin tesadüfle açıklanmasının imkansız olduğunu göstermektedir. Roger Penrose, akıl sınırlarını çok aşan bu sayı hakkında şu yorumu yapar:

Bu sayı, yani 10 üzeri 10 üzeri 123'te 1 ihtimal, Yaratıcının amacının ne kadar keskin ve belirgin olduğunu bize göstermektedir. Bu gerçekten olağanüstü bir sayıdır. Bir kimse bunu doğal sayılar şeklinde bile yazmayı başaramaz, çünkü 1 rakamının yanına 10 üzeri 123 tane sıfır koyması gerekecektir. Eğer evrendeki tüm protonların ve tüm nötronların üzerine birer tane sıfır yazsa bile, yine de bu sayıyı yazmaktan çok çok geride kalacaktır.[248]

İSPİNOZ (FRINGILLA CAELEBS)

Bazı evrimciler tarafından mikroevrim iddialarına delil olarak gösterilen ispinoz kuşları aslında bir evrimleşme değil türleşme örneğidirler. Galapagos Adalarında yaşamakta olan ispinozların atalarının başlangıçta çok az sayıda olduğu bir gerçektir. Ancak daha sonra Güney Amerika ana karasından rüzgarlarla gelen bazı ispinozlar, Galapagos Adalarına yayılmışlar ve iki grup arasındaki coğrafi izolasyon (bkz. Coğrafi izolasyon) nedeniyle bazı varyasyonlar zamanla ağır basmışlardır. İşte bu kuşlar arasındaki türleşmede tam bu noktada ortaya çıkmıştır. Farklı varyasyonlara ait olan kuşlar, bir şekilde yeniden biraraya geldiklerinde, birbirleri ile çiftleşme içgüdüsünü kaybettikleri görülmüştür. Çiftleşmemeleri ise biyolojik bir farklılıktan değil tamamen davranış biçiminden kaynaklanmaktadır. Kuş sadece daha önce birarada yaşamadığı diğer varyasyonu çiftleşebileceği bir birey olarak görmemektedir. Sonuçta, bu varyasyonların aralarında çiftleşmemeleri biyolojik olarak farklı bir tür haline dönüştük-

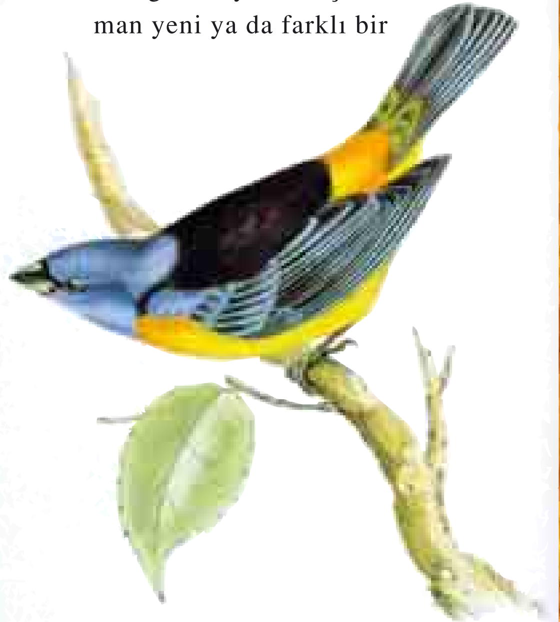
Darwin'in Galapagos Adalarında gördüğü ve teorisine delil sandığı farklı ispinoz gagaları, gerçekte bir genetik varyasyon örneğidir ve türlerin evrimi iddiasına bir delil oluşturmaz.

lerinden değil, farklı coğrafi bölgelerde ayrı yaşadıklarından ötürü bir araya geldiklerinde çiftleşme eğilimine girmemelerinden kaynaklanmaktadır.

Evrimciler ise, bu durumu kendi teorilerine malzeme yapmaya çalışarak, "bakın ispinozlar coğrafi izolasyon sayesinde kendi içlerinde türleşiyor, demek ki bu canlılar daha fazla doğal seleksiyona maruz kalırlarsa yakında farklı cinslere dönüşecekler" gibi dayanaksız ve bilim dışı bir çarpıtma öne sürmektedirler.

Sonuç olarak ispinozlardaki bu çeşitlenmenin, evrimcilerin iddia ettikleri yeni bir tür oluşumuyla hiçbir ilgisi yoktur. Olay, ispinoz türünün toplam gen havuzundaki genlerin farklı kombinasyonlarda birleşerek türün kendi içinde çeşitlenmesinden yani varyasyonlarının oluşmasından ibarettir. Tür yine aynı türdür, türün gen havuzuna yeni bir gen, yani yeni bir bilgi eklenmesi söz konusu değildir.

Evrimcilerin bu açık gerçeği nasıl kendi çıkarları doğrultusunda çarpıttıklarını daha net anlayabilmek için ispinoz kuşlarındaki genetik çeşitlenmeyi bir örnekle şöyle açıklayabiliriz: Elimize bir deste iskambil kağıdı alalım ve bu desteyi birkaç kez karıştıralım, sonuçta bu destedeki kağıtların yerine hiçbir zaman yeni ya da farklı bir

kağıt türü gelmez, yalnızca destenin içinde var olan kağıtların sırası değişir. İşte ispinoz kuşlarındaki çeşitlilik durumu (varyasyon) da bundan farksızdır. Bu kuşların gen havuzunda meydana gelebilecek genetik çeşitlilik havuza yeni bir gen eklemez, bundan ötürü de ispinozlar hiçbir zaman başka bir cinse ya da canlıya dönüşemezler. Yalnızca kendi içlerinde çeşitlilik gösterebilirler. Doğada bu tip sınırlı varyasyonlar gösteren çok sayıda canlı vardır ve bu canlıların hiçbirisi evrime delil değildir.

İZOLASYON (YALITIM)

Popülasyonlar bir coğrafi engelle ayrıldığında, iki farklı ortamda yaşamaya başlayan popülasyonlarda, uzun bir süre içinde gen havuzlarının (bir popülasyonun kalıtsal yapısının) değiştiği izlenebilir. Popülasyonlar birbirlerinden uzaklaştıkça aralarındaki farklılıklar da artar. Popülasyonların değişmesine neden olan izolasyonlar; coğrafi, ekonomik, kültürel ya da iklimsel olabilir.[249] (bkz. Coğrafi izolasyon görüşü)

Çeşitli sebeplerden ötürü birbirinden izole olan bu iki popülasyon zaman içerisinde aralarında çiftleşip döl verebilme özelliklerini kaybedebilirler. Bunun doğal bir sonucu olarak birbirleri ile çiftleşmeyen popülasyonların genetik karışımları da kendi aralarında sınırlı kalmış olur. Bu tür bir yalıtımın kökeninde, çoğu zaman coğrafik bir yalıtım vardır.

Evrimcilere göre popülasyonlar arasında çiftleşmeyi ve verimli döller meydana getirmeyi önleyen her etkileşmeye "yalıtım" ya da "izolasyon mekanizması" denir. Evrimcilere göre türün oluşması için üremede yalıtım zorunludur.[250] Evrimci bir kaynakta bu gereklilik şöyle açıklanmaktadır:

Bu olmaksızın hiçbir tür diğerinden ayrılamaz; eğer ayrılmışsa varlığını bağımsız olarak sürdüremez. Eğer tüm hayvanlar birbirleriyle serbestçe çiftleşip döl meydana getirebilselerdi, bütün zoolojik birimler ortadan kalkarak bir derecelilik (adım adım benzerlik) meydana gelecekti. Yani bir köpek, bir at, bir kedi veya sığır ayrı olarak bulunmayacaktı; her hayvanın kombinasyonları olacaktı. Keza hayvanlarla insanlar arasında da kırılım meydana geleceği için insan benzeri birçok hayvan veya hayvan benzeri birçok insan olacaktı. Bir zaman sonra da tüm bunların karışımından ilginç bir melez çıkacaktı. Sokakta, üreme yalıtımı olmadığı için birçok köpek çeşidini değişik melezler olarak izlemekteyiz. Köpeklerin hepsi aynı türe ait oldukları için aralarında melez meydana getirirler. Bu nedenle köpek yetiştiricileri, belirli özellikleri sabit tutabilmek için saf ırklar kullanmaya özen gösterirler. Eğer bu kontrol yapılmazsa bir zaman sonra tüm köpeklerin karışımından ortaya garip melezler çıkacaktır.[251]

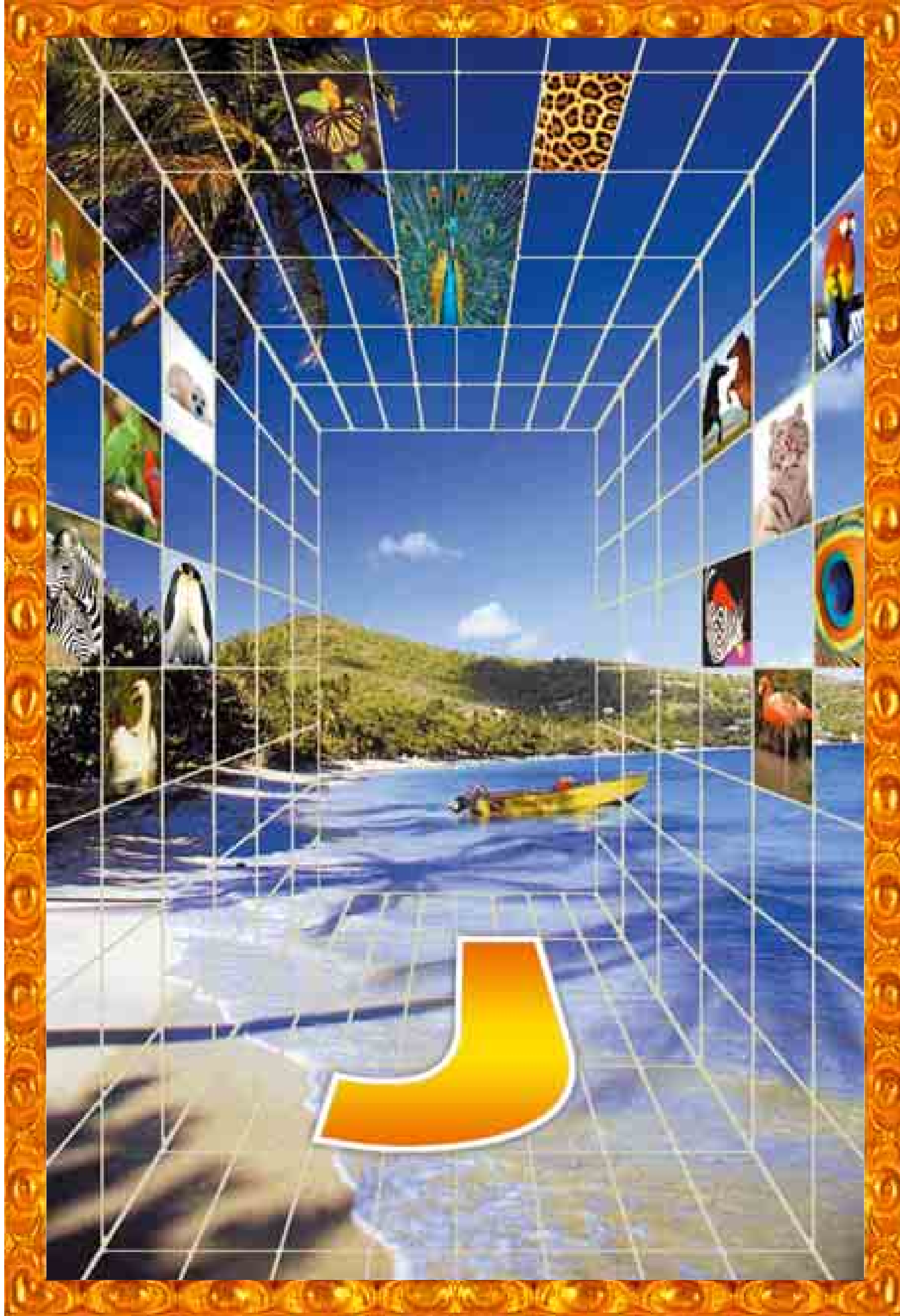
Evrimciler türlerin kökeni konusuna izolasyonla açıklama getirmeye çalışırlar. Çünkü yeryüzünde bu kadar çok sayıda türün nasıl oluştuğu evrimciler açısından cevaplanması oldukça zor bir sorudur. Dolayısıyla izolasyon kavramı da

evrimciler tarafından kasıtlı olarak yeni bir tür oluşturan bir mekanizma olarak açıklanmaktadır. Fakat gerçekte izolasyonla yeni bir tür oluşmamaktadır. Bu durum sadece gen havuzunun daralmasından kaynaklanan, farklı varyasyon örneklerinin ortaya çıkmasıdır. Buradaki ikiye bölünmeden kaynaklanan türleşmenin temelinde ise genetik bir uyumsuzluk yoktur. Aslında genetik bilgi açısından bu canlılar hala aynı türe aittirler.

Dolayısıyla söz konusu "türleşme"nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, ortaya "genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar" koyabilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer organ ve sistemleri olmayan canlıların bunları nasıl kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz bununla hiçbir ilgisi olmayan bir durumdur.

Bu ilgisizlik aslında evrimciler tarafından da kabul edilir. Bu nedenle evrimciler, bir türün kendi içindeki varyasyonlarını ve "ikiye bölünerek türleşme" örneklerini "mikroevrim" olarak tanımlarlar. (bkz. Mikroevrim) Mikroevrim, zaten var olan bir türün içindeki çeşitlenmeler anlamında kullanılmaktadır. Ancak bu tanımda "evrim" ifadesinin geçirilmesi bütünüyle maksatlı olarak yapılmış bir aldatmacadır. Çünkü ortada evrim gibi bir süreç yoktur. Durum, o türün gen havuzunda var olan genetik bilginin farklı bireylerdeki dağılımından, değişik kombinasyonlarından ibarettir. Kaldı ki evrimcilerin cevaplaması gereken, "Tür ilk başta nasıl oluşmuştur? Türlerin daha üst kategorileri olan sınıflar, takımlar, aileler, şubeler başlangıçta nasıl meydana gelmiştir?" gibi sorulardır.

J

JAVA ADAMI

Kendisini evrim teorisinin sözde kayıp halkasını bulmaya adamış bir anatomist olan Eugene Dubois 1891 yılında, Endonezya'nın Java Adasındaki Solo Irmağı'nın kıyısında bir kafatası başlığı buldu. Dubois bu fosilde maymunla insan özelliklerinin bir arada bulunduğunu düşünüyordu. Bir sene sonra, kafatası başlığını bulduğu yerden yaklaşık 15 m ileride birde uyluk kemiği buldu ve insanınkine çok benzeyen bu uyluk kemiğinin kafatasıyla aynı bedene sahip olabileceğini fikrine vardı. Elindeki iki adet kemik parçasına dayanarak bu fosilin bir ara geçiş örneği olduğu fikrini benimsedi ve bulgusuna bilimsellik çağrıştıran bir isim verdi: *Pithecanthropus erectus,* yani "dik yürüyen maymun adam"... Halk tarafından Java Adamı olarak bilinen bu fosilin kafatası hacmi yaklaşık 900 cc. olarak hesaplandı. Yaşının da 500.000 yıllık olduğu ileri sürüldü.

Dubois, fosilin bulunduğu tabaka olan Trinil tabakasının, *Pleistocene* ve *Pliocene* (Tertiary) dönemleri arasındaki sınırın altında olduğu düşünüyordu. Gerçek insanların da Orta *Pleistocene*'de evrimleştiklerinden emindi. Bu nedenle Dubois'e göre Java Adamı'nın yaşı kayıp halka olmaya gayet uygundu. Oysa Dubois, fosili bulmadan önce Java fosil faunasıyla ilgili bir çalışma hazırlamıştı. Hazırladığı çalışma, Dubois'in Java Adamı fosili ile ilgili verdiği bilgilerin tam tersi niteliğindeydi. Fosili bulduktan sonra ise, fauna çalışmasıyla ilgili yorumları bir anda tersine döndü.

Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca Java Adamı'nı araştıran Marvin L. Lubenov *Bones of Contention* (Tartışmalı Kemikler) adlı kitabında, Dubois'in fosili bulduğunda yeterli bir jeoloji bilgisine sahip olmadığını şöyle bir alıntı ile aktarıyor:

> *Dubois, Java fosil faunasını ilk tanımladığında Pleistocene olarak belirtmişti. Ancak Pithecanthropus'u (Java Adamı'nı) bulduktan hemen sonra fauna birden Tertiary oldu. Faunanın Pleistocene özelliklerini azaltmak için elinden geleni yaptı.*[252]

Dubois, uyluk kemiği ve kafatası başlığının aynı bedene ait olduğunu söylüyordu. Buna karşın, dönemin ünlü bilim adamları bunun aksi yönde yorumlar yapıyorlardı. Cambridge Üniversitesi'nden ünlü anatomist Sir Arthur Keith, bu hacime sahip bir kafatasının maymuna ait olamayacağını net olarak belirtip maymunlara has güçlü çiğnemeyi sağlayan yapısal özelliklerin bu kafatası başlığında bulunmadığını ortaya koyuyordu. Keith, kafatasının kesinlikle bir insana ait olduğunu söylüyordu.

Açıkçası Dubois, iki kemikten yola çıkarak fantezi boyutuna varan iddialarda bulunmuştu. Bu iddialarının temelinde de *"yönlendirilmiş bir bakış açısı"* yatıyordu. Dubois bir evrimci olduğu için zaten belli bir önyargı ile hareket etmiş ve alternatif herhangi bir ihtimalde düşünmek istememişti. Üstelik karşıt görüşleri dile getirenlere karşı da açık bir düşmanlık besliyordu.

Dubois'nın maymun adamı safsatasını yıkan bir diğer bulgu ise bir antropolog olan Dr. Walkhoff'tan geldi. Walkhoff, Solo Irmağı'nın kurumuş bir bölgesinde ve Dubois'nın Java Adamı'nı bulduğu yere iki mil kadar yakınlıkta, bir insan azı dişinin üst kısmını buldu. Fosilleşmiş olan azı dişi insana aitti ve Java Adamı'nın yaşadığı iddia edilen dönemden de eski bir döneme aitti. Uzmanların her biri, evrimci ve evrimi ispatlayacak fosil bulmak için bu projeyi gerçekleştiren bir ekipti. Buna rağmen ekibin başı Prof. Selenka, günümüz insanıyla Java Adamı'nın aynı dönemde yaşadığı, dolayısıyla Java Adamı ile insanın evrimi arasında bir bağlantının olmadığı sonucuna varıyordu. Raporun son bölümünde ise, projede sekreterlik görevini yürüten Dr. Max Blanckenhorn, okurlarından, *'bulgularıyla Dubois'nın tezini doğrulayacakları yerde çürüttükleri için özür diliyordu!'*

Tüm bunlardan da anlaşıldığı gibi maymun adam olarak lanse edilen Java Adamı'nın günümüzde yaşamakta olan insanlardan hiçbir farkı bulunmamaktadır. Java Adamı'yla ilgili olarak öne sürülebilecek tek şey kafatası hacminin küçüklüğü olabilir ki günümüzde de küçük kafatasına sahip insan ırkları bulunmaktadır. Üstelik bu ırklar arasında bulunan Aborijin yerlilerinin, Java Adasına hiç de uzak olmayan Avustralya'da yaşıyor oldukları düşünüldüğünde Java Adamı'nın da özgün bir insan ırkı olduğu kesinlik kazanır.

JOHNSON, PHILLIP

Berkeley Üniversitesi'nde 26 yıldır hukuk profesörü olan Phillip Johnson, Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biridir. Johnson, *Darwin on Trial* (Darwin Sorgulanıyor) adlı kitabında evrim teorisinin felsefi natüralizme dayandırıldığını ve evrimin ideolojik bir amaç uğruna savunulduğunu öne sürmüştür:

> *Modern bilimin liderleri, kendilerini 'dini fundamentalistlere' -yani bir Yaratıcının var olduğunu ve bu dünyadaki olaylarda rol oynadığını kabul edenlere- karşı girişilen bir savaşın öncüleri olarak görmekteler... Darwinizm ise, 'fundamentalizme' karşı girişilen bu savaşta yeri doldurulamaz bir ideolojik rol oynamaktadır. İşte bu nedenle, bugün bilim çevreleri Darwinizm'i test etmeyi değil, ne olursa olsun korumayı kendilerine amaç edinmişlerdir. Bilimsel araştırmaların kuralları da bu ideolojiyi doğrulayacak şekilde belirlenmektedir.*[253]

Öte yandan paleontoloji biliminin ortaya koyduğu gerçeklerin Darwinizm'le açıkça çeliştiğini Johnson şöyle açıklar:

> *Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte baş aşağı durduğunu göstermektedir: Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.*[254]

Dediler ki: "Sen Yücesin,

bize öğrettiğinden başka

bizim hiçbir bilgimiz yok.

Gerçekten Sen, herşeyi

bilen, hüküm ve hikmet

sahibi olansın."

(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1 *Biyoloji Lise 3*, Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.182

2 Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s.4

3 *Grolier International Americana Encyclopedia*, vol 2, Grolier Incorporated, Danbury, 1993, ss.345-346; *Gelişim Hachette*, cilt 1, Interpres Basın ve Yayıncılık A.?., s.351-352

4 Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2. Edition, New York, A L. Burt Co., 1874, s.178

5 Jani Roberts, How new-Darwinism justified taking land from Aborigines and murdering them in Australia, http://ş.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html

6 "Ancient Alga Fossil Most Complex Yet", *Science News*, vol. 108, 20 September 1975, s.181

7 Hoimar Von Ditfurth, *Dinozorların Sessiz Gecesi 1*, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s.199

8 http://ş.botany.hawaii.edu/faculty/webb/BOT311/, http://daphne.palomar.edu/wayne/wayne.htm, http://ş.nmnh.si.edu/botany/projects/algae/Alg-Menu.htm; Brookhaven National Laboratory, *Molecular Bases of Photoadaptation in Unicellular, Eucaryotic Algae*, P.G.Falkowski ve J.LaRoche, Dep. Of Apllied Science; *Science*, Volume 286, Number 5442, Issue of 5 Nov 1999, ss. 1129-1132, Polycationic Peptides from Diatom Biosilica That Direct Silica Nanosphere Formation

9 R. L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, s.4

10 Edwin H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York: John Wiley and Sons, 1991, s.99

11 Lewis L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", *Biological Reviews of the Cambridge Philosophical Society*, vol 44. s.393

12 Stephen Jay Gould, Eight (or Fewer) Little Piggies, *Natural History*, no. 1., Jan 1991, vol. 100, s.25

13 W.R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s.305

14 Sarah Simpson, "Life's First Scalding Steps", *Science News*, 155(2), 9 January 1999, s.25

15 Prof. Dr. Eşref Deniz, *Tıbbi Biyoloji*, 4. baskı, Ankara, 1992, s.369

16 Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, *Biyoloji 1*, Sürat Yayınları, İstanbul, 1998, s.129

17 Dean Kenyon, Davis Percical, *Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins*, Dallas: Haughton Publishing, 1993, s.33

18 N.F. Hughes, *Paleobiology of Angiosperm Origins: Problems of Mesozoic Seed-Plant Evolution*, Cambridge: Cambridge University Press, 1976, ss.1-2

19 Daniel Axelrod, *The Evolution of Flowering Plants, in The Evolution Life*, 1959, ss.264-274

20 George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri*, İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s.84

21 Stuart B. Levy, "The Challange of Antibiotic Resistance", *Scientific American*, March 1998, s.35

22 *Medical Tribune*, 29 December 1988, s.1, 23
23 Charles Darwin, *The Origin of Species*, ss.172-280
24 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, vol 87, 1976, s.133
25 Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", *MacLean's*, 19 January 1981, s.56
26 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, Tichnor and Fields, New Haven, 1982, s.40
27 S.J. Gould, "Evolution's Erratic Pace", *Natural History*, vol. 86, May 1977
28 S.J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*, Vol 3, 1977, s.147
29 John Ostrom, "Bird Flight: How Did It Begin?", *American Scientist*, January-February 1979, vol 67,
30 *Nature*, vol 382, 1 August 1996, s.401
31 Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, s.310
32 L.D. Martin, J.D. Stewart, K.N. Whetstone, *The Auk*, vol 98, 1980, s.86
33 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 February 1997, s.31
34 "Old Bird", *Discover*, 21 March 1997
35 "Old Bird", *Discover*, 21 March 1997
36 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 February 1997, s.28
37 Terry D. Jones, Nonavian Feathers in a Late Triassic Archosaur, *Science*, 23 Haziran 2000: 2202-2205
38 S.J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*, Vol 3, 1977, s.147
39 "Forensic palaeontology: The Archæoraptor forgery", *Nature*, 29 March 2001, vol: 410, ss.539-540
40 "Is This The Face of Our Past", *Discover*, December 1997, ss.97-100
41 Boyce Rensberger, *Houston Chronicle*, 5 November 1980, Part 4, s.15
42 Colin Patterson, *Harper's*, February 1984, s.60
43 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields, 1982, ss.30-31
44 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe*, ss.30-31
45 Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, London: Sphere Books, 1984, s.230
46 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94
47 Charles E. Oxnard, "The Place of *Australopithecines* in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, vol 258, s.389
48 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", Science et Vie, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62
49 http://intelligentdesign.org/odds/odds.htm
50http://www.pathlights.com/ce_encyclopedia/08dna02.htm
51http://www.bact.wisc.edu/microtextbook/bacterialstructure/DNA.html
52 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara, Meteksan Yayınları, s.79
53 Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", *American Zoologist*, vol 26, No. 4, 1980, s.757
54 *National Geographic*, "Balinaların Evrimi", Kasım 2001, s. 159
55 (http://www.trueorigin.org/whales.asp; Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution", *Creation Matters*, May/June 1998)
56 *National Geographic*, "Balinaların Evrimi",

Kasım 2001, s. 163

57 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, 329

58 G. A. Mchedlidze, *General Features of the Paleobiological Evolution of Cetacea*, Rusça'dan Tercüme (Rotterdam: A.A. Balkema, 1986, s. 91

59 B.J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution,* Dover Publications, Inc., 1985, s. 489.

60 Michel C. Milinkovitch, "Molecular phylogeny of cetaceans prompts revision of morphological transformations," *Trends in Ecology and Evolution* 10 (August 1995): 328-334.

61 Michael J. Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press, 1996, ss.232-233

62 Gordon Taylor, *The Great Evolution Mystery*, s.223

63 Janet L. Hopson ve Norman K. Wessells, *Essentials of Biology*, McGraw-Hill Publishing Company 1990, vol 45, ss.837-839

64 Coates M. 1991. New palaeontological contributions to limb ontogeny and phylogeny. In: J. R. Hinchcliffe (ed.) Developmental Patterning of the Vertebrate Limb 325-337. New York: Plenum Press; Coates M. I. 1996. The Devonian tetrapod Acanthostega gunnari Jarvik: postcranial anatomy, basal tetrapod interrelationships and patterns of skeletal evolution. Transactions of the Royal Society of Edinburgh 87: 363-421

65 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, Bethesda, MA: Adler & Adler, 1985, ss.151, 154

66 William Fix, *The Bone Peddlers: Selling Evolution*, New York: Macmillan Publishing Co., 1984, s.189

67 Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse, *Cosmos, Bios, Theos*, La Salle IL: Open Court Publishing, 1992, s.241

68 Werner Gitt, *In the Beginning Was Information*, CLV, Bielefeld, Germany, s.107, 141

69 George C. Williams, *The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution*, ed. John Brockman, New York, Simon & Schuster, 1995, ss.42-43

70 i Pierre P. Grassé, *The Evolution of Living Organisms*, 1977, s.168

71 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", *American Scientist*, vol 76, May/June 1988, s.273

72 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields 1982, s.204

73 Mahlon B. Hoagland, *Hayatın Kökleri*, Tübitak yayınları, 8.Basım, s.25

74 Prof.Dr. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara, Meteksan Yayınları, s.79

75 Prof. Dr. İlhami Kiziroğlu, *Genel Biyoloji*, Desen Yayınları

76 Robert A. Wallace, Gerald P. Sanders, Robert J. Ferl, *Biology, The Science of Life,* Harper Collins College Publishers, s. 283.

77 Darnell, "Implications of RNA-RNA Splicing in Evolution of Eukaryotic Cells," *Science*, vol.202, 1978, s. 1257.

78 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Meteksan Yayınları, Ankara, s.79

79 *Biyoloji Lise 3*, Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.182

80 Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s.2

81 http://www.harunyahya.com/EvrimAldatmacasi/aldatmaca/evrim16.html

82 M. Kusinitz, *Science World*, 4 February

1983, s.19

83 New York Times Press Service, San Diego Union, 29 May 1983; W. A. Shear, *Science*, vol. 224, 1984, s.494

84 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s.30

85 D.R. Oldroyd, *Darwinian Impacts*, Atlantic Highlands, N. J Humanities Press, 1983, ss.23, 32

86 *Trends in Genetics*, February 1999

87 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983, s.197

88 Levinton, Jeffrey S.; "The Big Bang of Animal Evolution," *Scientific American*, 267:84, November 1992

89 Loren Eiseley, *Darwin's Century*, s.283

90 Jean-Jacques Hublin, *The Hamlyn Encyclopaedia of Prehistoric Animals*, New York :The Hamlyn Publishing Group Ltd.,1984, s.120.

91 Jacques Millot, "The Cœlacanth", *The Scientific Amerikan*, Aralık 1955, sayı 193, s.39.

92 *Bilim ve Teknik* Dergisi, Kasım 1998,Sayı 372, s.21.

93 P. L. Forey, *Nature*, vol 336, 1988. s.729

94 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s.690

95 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.606

96 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 February 1997, s.31

97 Francis Crick, *Life Itself: It's Origin and Nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, s.88

98 Maria Genevieve Lavanant, *Bilim ve Teknik*, Nisan 1984, Sayı 197, s.22

99 John Ostrom, "Bird Flight: How Did It Begin?", *American Scientist*, January-February 1979, vol 67, s.47

100 http://turnpike.net/~mscott/cuvier.htm

101 http://treasure-troves.com/bios/Cuvier.html

102 Soul, M.E. and L.S. Mills.. No need to isolate genetics. *Science* 282: 1998, 1658

103 Wetermeirer, R.L., J.D. Brawn, S.A. Simpson, T.L. Esker, R.W. Jansen, J.W. Walk, E.L. Kershner, J.L. Bouzat, and K.N. Paige, Tracking the long-term decline and recovery of an isolated population, *Science* 282: 1998 1695

104 Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2. Edition, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178

105 Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2. Edition, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 171

106J.H.M. Beattie, R. Godfrey Lienhardt, *Studies in Social Anthropology: Essays in Memory of E.E. Evans Pitchard*, Oxford: Clarendon Press, 1975, ss.10-11

107 Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London: Sphere Books, 1971, ss.54-56

108 James Ferguson, The Laboratory of Racism, *New Scientist*, vol. 103, September 27, 1984, s.18

109 Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism*, Science and Pseudo-Science, Unesco, France, Vendôme, 198, s.54

110 Rebekah E. Sutherland, Social Darwinism, http://ş.rebsutherland.com/SocialDarwinism.htm

111 Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, W. W. Norton & Company, New York 1992, s.217

112 Glen McLean, Roger Oakland, Larry McLean, *The Evidence for Creation:*

Examining The Origin of Planet Earth, Pittsburgh: Full Gospel Bible Institute, Whitaker House, 1989, s.94

113 Desmond King-Hele, *Doctor of Revolution: The Life and Times of Erasmus Darwin*, London: Faber & Faber, 1977, s.361

114 William R. Denslow, *10.000 Famous Freemasons*, Vol. I Richmond: Macoy Publishing & Masonic Supply Co., 1957, s.285

115 Richard, Dawkins, *Climbing Mount Improbable,* W.W. Norton, New York, 1996, s. 283.

116 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", *Scientific American*, vol 239, September 1978, s.64

117 Uwe George, "Darwinismus der Irrtum des Jahrhunderts", *Geo*, Januar 1984, s. 100-102

118 Victor B. Scheffer, "Exploring the Lives of Whales", *National Geographic*, vol 50, December 1976, s.752

119 E.H. Colbert, *Evolution of the Vertebrates*, John Wiley and Sons, New York, 1955, s.303

120 E. H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York, John Wiley and Sons, 1991, s.193

121 A. S. Romer, *Vertebrate Paleontology*, 3rd ed., Chicago, Chicago University Press, 1966, s.120

122 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985

123 Malcolm Wilkins, *Plantwatching*, New York, Facts on File Publications, 1988, ss.25-26

124 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss.75-94

125 Charles E. Oxnard, "The Place of *Australopithecines* in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, vol 258, s.389

126 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol 369, June 23, 1994, ss. 645-648

127 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol 369, June 23, 1994, ss.645-648

128 Noam Chomsky, *Language and Responsibility*, s.60

129 Jacques Millot, "The Cœlacanth", *The Scientific American*, December 1955, vol 193, s.39

130 Maria Genevieve Lavanant, *Bilim ve Teknik*, Nisan 1984, Sayı 197, s. 22

131 Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution", American Biology Teacher, September 1971, s.336

132 Paul Auger, *De La Physique Theorique a la Biologie*, 1970, s.118

133 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 39

134 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*. London: Burnett Books, 1985, s.351

135 Theodosius Dobzhansky, *Genetics of the Evolutionary Process*, 1970, ss.17-18

136 Charles Darwin, *The Origin of Species by Means of Natural Selection*, The Modern Library, New York, s. 127.

137 Stephen Jay Gould "The Return of Hopeful Monsters", *Natural History*, vol. 86, June/July 1977, s.22-30

138 C. Loring Brace, *Review of Species, Species Concepts, and Primate Evolution*, edited by William H. Kimbel and Lawrence B. Martin, Plenum Press, 1993, s.560, *American Scientist*, vol 82, September/October 1994,

ss.484-486

139 Lane Lester, Raymond Bohlin, *The Natural Limits to Biological Change*, Probe Books, Dallas, 1989, s.141

140 C.B. Thaxton, W.L. Bradley, ve R.L. Olsen, *The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories*, Philosophical Library, New York, 1984, s.119

141C.B. Thaxton, W.L. Bradley, ve R.L. Olsen, *The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories*, Philosophical Library, New York, 1984, ss.119-120

142I. Prigogine, G. Nicolis ve A. Babloyants, *Physics Today*, 25(11): 23, 1972

143 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, 1977, s.87

144 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, February 1, 1997, s.28

145 Niles Eldredge, "Is Evolution Progress", *Science Digest*, September 1983, ss. 40, 160

146http://ş.encarta.msn.com/find/Concise.asp?z=1&pg=2&ti=761566073

147 G.G. Simpson, W. Beck, *An Introduction to Biology*, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s.241

148 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields 1982, s.204

149 D. Loyd, *The Mitochondria of Microorganisms*, 1974, s.476

150 Gray & Doolittle, "Has the Endosymbiant Hypothesis Been Proven?" *Microbilological Review*, vol. 30, 1982, s.46

151 Wallace-Sanders-Ferl, *Biology: The Science of Life*, 4th Edition, Harper Collins College Publishers, s.94

152 Mahlon B. Hoagland, *Hayatın Kökleri*, TÜBİTAK 12.Basım, Mayıs 1998, s.153

153 Whitfield, "Book Review of Symbiosis in Cell Evolution", *Biological Journal of Linnean Society*, vol 77-79 1982, s.18

154 L.R. Croft, *How Life Began*, Evangelical Press, 1988, ss.93-94

155 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1984, s. 644

156 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields, 1982, s16-17, 19

157 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe*, s.16-17, 19.

158 Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, London: Sphere Books, 1984, s.230

159 Maria Genevieve Lavanant, *Bilim ve Teknik*, Nisan 1984, Sayı 197, s.22

160 R. Wesson, *Beyond Natural Selection*, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, s.45

161 American Humanist Association tarafından dağıtılan tanıtım broşüründen; Henry M. Morris, *The Long War Against God: The History and Impact of the Creation/Evolution/Conflict*, 8th Edition, Michigan: Baker Book House, March 1996, s.116

162 Phillip E. Johnson, *Darwin on Trial*, 2nd Edition, Illinois: Intervarsity Press, 1993, s.131

163 Philip E. Johnson, *Darwin on Trial*, 2.b. Illinois: Intervarsity Press, 1993, s. 128.

164 Milli Eğitim Bakanlığı, Evrim Teorisinin Özet Raporu, Ankara: MEB Yayınları, 1985

165 Cemal Yıldırım, *Evrim Kuramı ve Bağnazlık*, s.49

166 Peter Kropotkin, *Mutual Aid: A Factor of Evolution*, 1902, I. Bölüm, (http://ş.etext.org/Politics/Spunk/library/writers/kropotki/sp001503/index.html)

167 *Bilim ve Teknik*, sayı 190, s.4

168 Peter Kropotkin, *Mutual Aid: A Factor of Evolution*, 1902, II. Bölüm
169 John Maynard Smith, The Evolution of Behavior, *Scientific American*, December 1978, vol 239, no.3, s.176
170 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", s.28
171 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s. 627
172(http://www.harunyahya.com/EvrimAldatmacasi/aldatmaca/evrim16.html)
173 "Piltdown", *Meydan Larousse*, Cilt 10, s.133
174 Bilim ve Yaşam Ansiklopedisi, Gelişim Yayınları, İstanbul, 1976, s.4
175 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.629-630
176 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.629
177 R. Wesson, Beyond Natural Selection, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, s. 45
178 Pierre Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York, Academic Press, 1977, s.82
179 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280
180 David Day, *Vanished Species*, Gallery Books, New York, 1989
181 T. N. George, "Fossils in Evolutionary Perspective", *Science Progress*, vol 48, January 1960, s.1, 3
182 N. Eldredge and I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s.59
183 *Science*, July 17, 1981, s.289
184 N. Eldredge, and I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, ss.45-46
185 S. M.,Stanley, *The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species*, Basic Books, Inc., Publishers, N.Y., 1981, s.71
186 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara, Meteksan Yayınları, 1984, s.8
187 Hoimar Von Ditfurth, *Dinozorların Sessiz Gecesi 2*, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s.60-61
188 Richard Dickerson, "Chemical Evolution", *Scientific American*, vol 239:3, 1978, s.74
189 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California, 1979, s.25
190 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California, 1979, s.25
191 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", *Chemical Engineering News*, June 22, 1970, s.80
192 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983, s.197
193 Douglas Futuyma, *Evolutionary Biology*, 2nd Edition, Sunderland, MA: Sinauer, 1986, s.3
194 K. Ludmerer, *Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics*, Edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, 1978, s.457; www..trueorigin.org/holocaust.htm
195 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harvard Common Press, New York: 1971, s.33
196http://www.harunyahya.com/EvrimAldatmacasi/aldatmaca/evrim16.html
197 Stephan Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", *Natural History*, vol 86, June-July 1977, s.28
198 G. Stein, Biological science and the roots of Nazism, *American Scientist*, vol 76(1),

1988, s.54; Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm

199 Phillip E. Johnson, "Darwinism's Rules of Reasoning", Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics, 1994, s. 12

200 R. Lewin, *Science*, vol. 241, July 15, 1988, s.291

201 Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, *Biyoloji 1*, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s.7

202 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.12-13

203 J. Lear Grimmer, *National Geographic*, August 1962, s.391

204L.S.B. Leakey, *The Origin of Homo sapiens*, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, ss.25-29; L.S.B. Leakey, *By the Evidence*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974

205 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, s.83

206 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, November 19, 1984

207 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992. s.136

208 Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, vol 94, 1994, ss.307-325

209 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol 369, June 23, 1994, ss.645-648

210 Tim Bromage, *New Scientist*, vol 133, 1992, ss.38-41

211 J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", *Nature*, vol. 292, 1981, ss.113-122

212 C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, Atlas of Human Evolution, 2nd Edition, New York: Rinehart and Wilson, 1979

213 Alan Walker, *Scientific American*, vol 239 (2), 1978, s.54

214 A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st Edition, 1970, s.221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s.272

215 D. C. Johanson & M. A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981, s.250

216 I. Anderson, *New Scientist*, vol 98, 1983, s.373

217 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London, Burnett Books, 1985, s.145

218 Michael Denton. *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, ss.290-291

219 Frank Salisbury, *Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution*, American Biology Teacher, September 1971, s.338

220 "Does nonsense DNA speak it's own dialect?", *Science* News, Vol. 164, December 24, 1994

221 Service, R.F., Vogel, G, *Science*, February 16, 2001

222 S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", *Evolutionary Theory*, vol 5, May 1981, s.173

223 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, ss.298-299

224 "Hoyle on Evolution", *Nature*, vol 294, November 12, 1981, s.105

225 A. I. Oparin, *Origin of Life*, s.196

226 Klaus Dose, "The Origin Of Life: More Questions Than Answers", *Interdisciplinary Science Reviews*, s.352

227 Henry Gee, *In Search Of Deep Time: Beyond*

The Fossil Record To A New Hıstory Of Life, The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 7
228 Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, Harper & Row Publishers 1983, s.222
229 Charles Darwin, *Türlerin Kökeni*, Onur Yayınları, Beşinci Baskı, Ankara 1996, s.273
230 Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, vol I, New York: D. Appleton and Company, 1888, s.374
231 Charles Darwin, *Türlerin Kökeni*, s. 310
232 Cemal Yıldırım, *Evrim Kuramı ve Bağnazlık*, s.185
233 Gordon Taylor, *The Great Evolution Mystery*, s.221
234 Charles Darwin, *Türlerin Kökeni*, s.275
235 Charles Darwin, *Türlerin Kökeni*, s.304
236 Charles Darwin, *Türlerin Kökeni*, s.186
237 Charles Darwin, *Türlerin Kökeni*, s.302
238 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, vol 39, 1996, s.178
239 *Earth*, "Life's Crucible", Şubat 1998, s.34.
240*National Geographic*, "The Rise of Life on Earth", Mart 1998, s.68
241 Encyclopædia Britannica, "Modern Materialism"
242 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s.189
243 Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, W.W. Norton and Company, New York, 1981, s.72
244 Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi*, s.171
245 Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd Edition, New York: A L. Burt Co., 1874, s.178
246 Fred Hoyle, *The Intelligent Universe,* London, 1984, ss.184-185
247*Bilim ve Teknik*, sayı 201, s.16 (*Science* dergisinden tercüme)
248 Roger Penrose, *The Emperor's New Mind*, 1989; Michael Denton, *Nature's Destiny,* The New York: The Free Press, 1998, s.9
249 Özer Bulut, Davut Sağdıç, Elim Korkmaz, *Biyoloji Lise 3*, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.152
250 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji,* Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.605
251 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s.689
252 *Bones of Contention*, Marvin L. Lubenov, 5. baskı, Baker Books, Michigan, 1995, sf. 88
253 Phillip E. Johnson, *Darwin on Trial*, 2nd Edition, Illinois: Intervarsity Press, 1993, s.155
254 Phillip E. Johnson, "Darwinism's Rules of Reasoning", *Darwinism: Science or Philosophy*, Foundation for Thought and Ethics, 1994, s.12

Cilt 2

EVRİM (ANSİKLOPEDİK) AÇMAZI

HARUN YAHYA

Elinizdeki bu kitap, yazarın evrim teorisinin çöküşünü konu alan eserlerinden faydalanılarak hazırlanmıştır.

Böyle bir çalışmanın hazırlanmasındaki amaç, okuyucularımızın, evrimle bağlantılı her türlü konuya kolaylıkla ulaşmaları ve en doğru bilgileri öğrenmeleridir. Böylelikle okuyucu, basın ve yayın organlarında, dergilerde, kitaplarda, TV programlarında ve benzeri yerlerde evrim teorisi ile ilgili olarak geçen her türlü kavram ve terim hakkında en pratik biçimde, en doğru ve güvenilir bilgiyi edinme imkanına sahip olacaktır.

Ansiklopedi formatında, alfabetik olarak sıralanmış konu başlıkları altında, evrim teorisinin iddialarını ve bu iddiaların bilimsel deliller ve bulgular ışığında nasıl geçersiz kılındığını açık bir şekilde göreceksiniz.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 60 ayrı dile çevrilen yaklaşık 300 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Haziran 2002 **İkinci baskı:** Aralık 2005 **Üçüncü baskı:** Şubat 2009

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi İbrahim Elmas İşmerkezi

A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul

Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset

100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi

4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

EVRİM AÇMAZI (ANSİKLOPEDİK)

2. Cilt

K-Z

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezil-

ya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır. Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

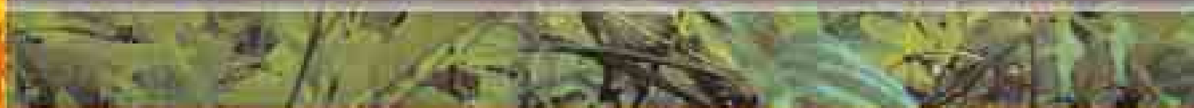
Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır

EVRİM AÇMAZI (ANSİKLOPEDİK)

2. Cilt

Harun Yahya / Adnan Oktar

içindekiler

Ö

P

R

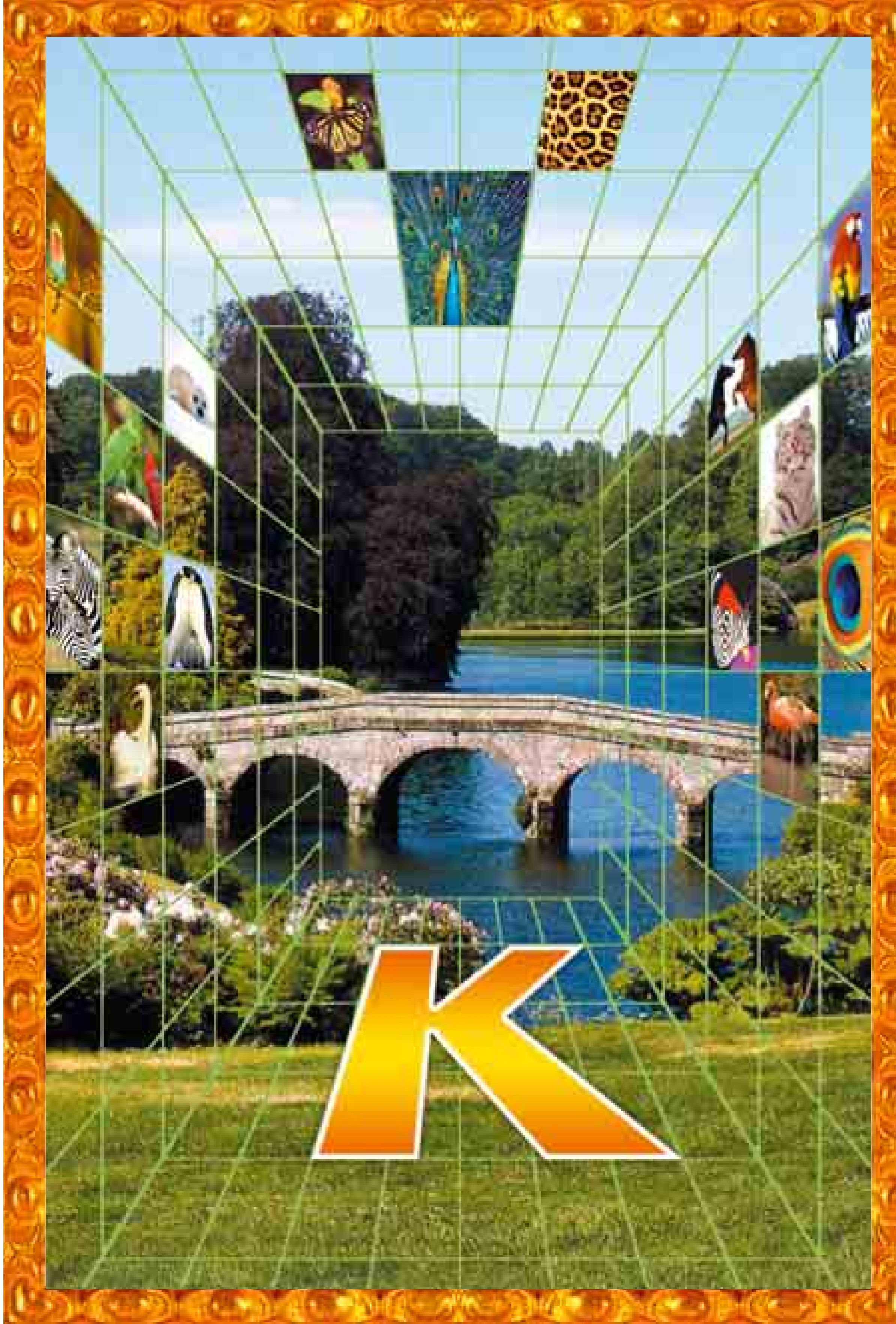
S-Ş

T

U

V-W

Y-Z

K

KADEMELİ EVRİM KOMEDİSİ

bkz. Sıçramalı evrim hikayesi

KALITIM KANUNLARI

Darwin'in evrim teorisini geliştirdiği dönemde canlıların özelliklerini sonraki nesillere nasıl aktardıkları, yani kalıtımın nasıl gerçekleştiği tam olarak bilinmiyordu. Bu nedenle kalıtımın kan yoluyla sağlandığı gibi ilkel düşünceler yaygın kabul görüyordu. Kalıtım hakkındaki bu belirsizlik, Darwin'in teorisini geliştirirken tümüyle yanlış birtakım varsayımlara dayanmasına neden oldu.

Darwin, "evrim mekanizması" olarak temelde doğal seleksiyonu gösteriyordu. Ama doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecek olan "yararlı özellikler" nasıl ortaya çıkacak ve nesilden nesile nasıl aktarılacaktı?

İşte Darwin bu noktada Lamarck tarafından ortaya atılmış olan "kazanılmış özelliklerin sonradan aktarılması" tezine sarıldı. Evrim teorisini savunan bir araştırmacı olan Gordon Taylor, *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında Darwin'in Lamarckizm'den yoğun biçimde etkilendiğini şöyle anlatır:

> *Lamarckizm, kazanılmış olan özelliklerin kalıtsal olarak aktarılması olarak bilinir... Darwin'in kendisi, açık konuşmak gerekirse, böyle bir kalıtımın gerçekleştiğine inanmış ve hatta parmaklarını kaybettikten sonra çocukları parmaksız olarak doğan bir adamı kaynak olarak gösterip bu olayı anlatmıştır... Darwin, Lamarck'tan tek bir fikir bile almadığını iddia etmiştir. Bu son derece ironiktir, çünkü Darwin sürekli olarak kazanılmış özelliklerin aktarılması fikriyle oynamıştır ve (bu nedenle) eleştirilmesi gereken, Lamarck'tan ziyade Darwin'dir. Kitabının (Türlerin Kökeni) 1859 baskısında "dış şartların değişiminin" varyasyonlara kaynaklık ettiğini söylemekte, ama hemen ardından bu şartların varyasyonları yönettiğini ve bunu yaparken de doğal seleksiyonla işbirliği yaptığını açıklamaktadır. Her geçen yıl, (organların) kullanılması ya da kullanılmaması konusuna daha fazla önem vermiştir... 1868'de "Varieties of Animals and Plants under Domestication" isimli kitabını yayınladığında, Lamarkist kalıtıma delil oluşturduğunu düşündüğü bir dizi örnek vermiştir... Bazı erkek çocuklarının organlarının ön derilerinin, nesiller boyu yapılan sünnet nedeniyle kısaldığı gibi.*[1]

Ancak Lamarck'ın tezi, Avusturyalı botanikçi Rahip Gregor Mendel'in keşfettiği kalıtım kanunları tarafından yalanlandı. Bu durumda "yararlı özellikler" kavramı da havada kalmış oluyordu. Genetik kanunları, kazanılmış özelliklerin aktarılmadığını ve kalıtımın değişmez bazı yasalara göre gerçekleştiğini gösteriyordu. Bu yasalar, türlerin değişmezliği görüşünü destekliyordu.

Gregor Mendel, uzun deney ve gözlemler sonucunda belirlediği kalıtım kanunlarını 1865 yılında açıklamıştı. Ancak bu kanunların bilim dünyasının dikkatini çekmesi yüzyılın sonlarında mümkün oldu. 20. yüzyılın başlarında bu kanunların doğruluğu tüm bilim dün-

yası tarafından kabul edildi. Bu durum, "yararlı özellikler" kavramını Lamarck'a dayanarak açıklamaya çalışmış olan Darwin'in teorisini ciddi bir açmaza sokmuş oluyordu.

İşte bu nedenle Darwinizm'i savunan bilim adamları, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde yeni bir evrim modeli geliştirmeye çalıştılar. Böylece neo-Darwinizm doğdu. (bkz. Neo-Darwinizm komedisi)

KAMBRİYEN DEVRİ

Kambriyen devri günümüzden 520 milyon yıl önce başladığı ve 10 milyon yıl sürdüğü hesaplanan jeolojik dönemdir. Bu devirden önceki fosil kayıtlarında, tek hücreli canlılar ve çok basit birkaç çok hücreli olanlar dışında hiçbir canlının izine rastlanmaz. Kambriyen devri gibi son derece kısa bir dönem içinde ise (10 milyon yıl, jeolojik anlamda çok kısa bir zaman dilimidir) bütün hayvan filumları, tek bir eksik bile olmadan bir anda ortaya çıkmışlardır. Sonraki devirlerde de balıklar, böcekler, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar gibi temel canlı sınıflamaları ve bunların alt grupları hep aniden ve hiçbir ataları olmadan belirir.

Bu durum, evrim teorisinin temel iddiası olan "uzun zaman içinde tesadüfler yoluyla kademe kademe gelişim" kavramını yıkmış durumdadır. Dahası bu durum, yaratılış gerçeği için kuşkusuz çok büyük bir delildir. Evrimci bir fosil bilimci olan Mark Czarnecki, bu gerçeği bir itiraf niteliğindeki şu açıklamasıyla kabul etmektedir:

Kambriyen devri canlılarını tasvir eden bir illüstrasyon

Denizyıldızı, denizanası gibi pek çok kompleks omurgasız canlının, günümüzden yaklaşık 500 milyon yıl önce Kambriyen devirde, hiçbir sözde evrimsel ataya sahip olmadan, birdenbire ortaya çıkmış olmaları, Darwinist teoriyi en baştan geçersiz kılmaktadır.

Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin yaratıldığını savunan argümana destek sağlamıştır.[2]

KAMBRİYEN PATLAMASI (CAMBRIAN EXPLOSION)

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller; salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, denizyıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi kompleks omurgasız türlerine aittir. (bkz. Trilobit) İlginç olan, birbirinden çok farklı olan bu türlerin hepsinin bir anda ve hiçbir ataları olmaksızın ortaya çıkmalarıdır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

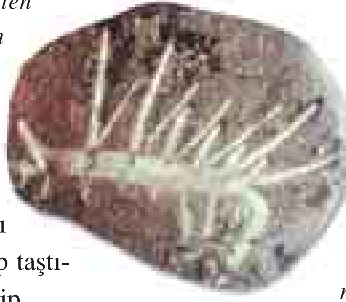
Bu tabakadaki canlıların çoğunda, günümüz örneklerinden hiçbir farkı olmayan göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Bu kompleks omurgasızlar, kendilerinden önce yeryüzündeki yegane canlılar olan tek hücreli organizmalarla aralarında hiçbir bağlantı ya da geçiş formu bulunmadan birdenbire ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır.

Evrim literatürünün popüler yayınlarından *Earth Sciences* dergisinin editörü Richard Monastersky, evrimcileri şaşırtan Kambriyen Patlaması hakkında şu bilgileri vermektedir:

Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen devrin tam başına rastlar ki denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması

bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan omurgasız takımları erken Kambriyen devirde zaten vardırlar ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.[3]

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire, birbirlerinden çok farklı omurgasız türleriyle dolup taştığı, hiçbir ortak ataya sahip olmayan ayrı türlerdeki canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrimcilerin asla cevaplayamadıkları bir sorudur. Evrimci düşüncenin dünya çapındaki en önde gelen savunucularından İngiliz biyolog Richard Dawkins, savunduğu tezleri temelinden geçersiz kılan bu gerçek hakkında şunları söylemektedir:

Kambriyen kayalıklarında bulunan bir fosil

... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler. Tabii ki bu ani ortaya çıkış yaratılışı savunanları oldukça memnun etmektedir.[4]

Dawkins'in de kabul ettiği gibi, Kambriyen Patlaması yaratılışın açık bir delilidir. Çünkü canlıların hiçbir evrimsel ataları olmadan aniden ortaya çıkmalarının tek açıklaması yaratılıştır. Evrim-

Farklı hayvan filumlarına ait canlıların, son derece kompleks yapıları ile, Kambriyen devirde aniden ortaya çıkmaları, bu canlıların yaratıldıklarının açık bir delilidir.

4.5 Milyar yıl önce
2 Milyar yıl önce
1 Milyar yıl önce
530 Milyon yıl önce
"Kambriyen Patlaması"

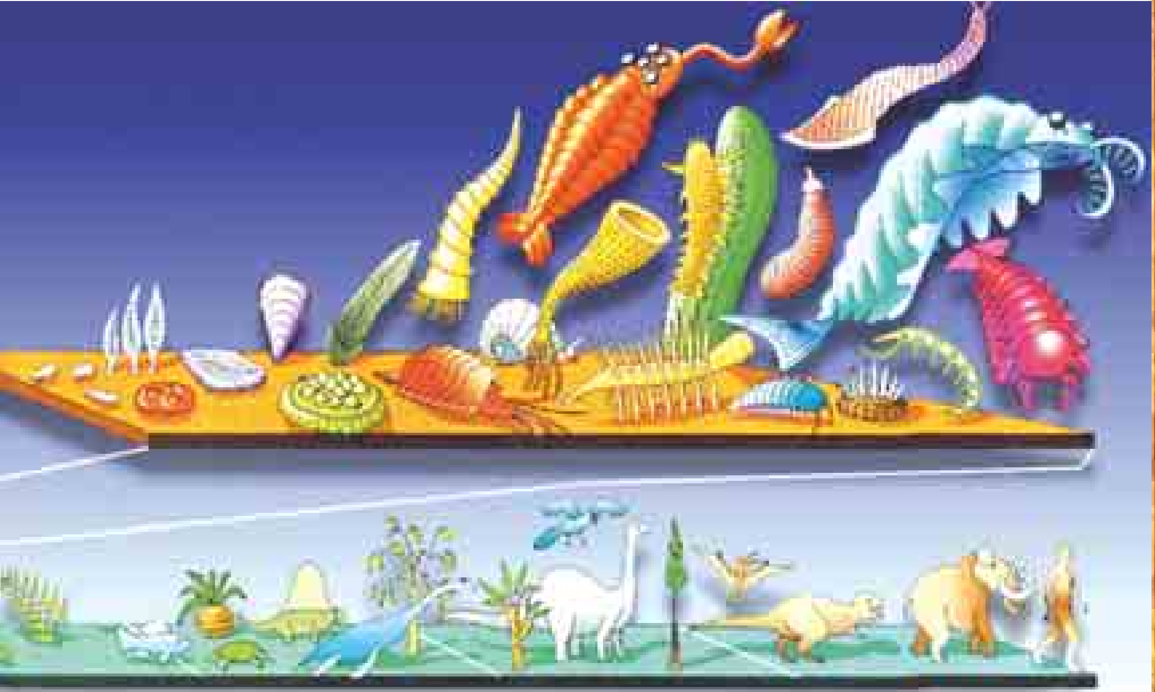
ci biyolog Douglas Futuyma da, *"canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir"* diyerek bu gerçeği kabul eder.[5]

Nitekim Darwin de, *"eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisine öldürücü bir darbe olurdu"* diye yazmıştır.[6] Kambriyen devri ise, tam olarak Darwin'in "öldürücü darbe" olarak tarif ettiği tabloyu ispatlamaktadır. Bu yüzden İsveçli evrimci Stefan Bengston, Kambriyen devrinden söz ederken ara formların yokluğunu itiraf etmekte ve *"Darwin'i şaşırtan ve utandıran bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır"* demektedir.[7]

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların, evrim teorisinin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Canlılar evrimle oluşmamış, hepsi ayrı ayrı yaratılmıştır.

KANAPOI DİRSEK KEMİĞİ FOSİLİ SAHTEKARLIĞI

Evrimcilerin fosilleri tamamen kendi önyargılarına göre yorumladıklarını gösteren en iyi örnek, Kenya'nın Kanapoi

bölgesinde bulunan dirsek kemiği fosilidir. Kenya Doğu Rudolf Müzesi'ne *KP 271* adıyla tescil ettirilen fosil, üst kol kemiğinin dirseğe yakın olan bölümünden oluşmaktadır. 1965 yılında Harvard Üniversitesi'nden Bryon Patterson tarafından çıkarılan fosil, çok iyi korunmuştur. Evrimcilerin yaptıkları en son tarihleme testleri 4.5 milyon yıl yaşında olduğunu göstermektedir.[8] Bu sebeple bu fosil bugüne kadar bulunan en eski hominid fosili ünvanını taşımaktadır.

KP 271'i tanımlamak amacıyla 1967 yılında biraraya gelen B. Patterson ve W. W. Howells isimli araştırmacılar bu fosillerin insan anatomisine yakın olmakla beraber, *Australopithecus*'a ait olduğunu ileri sürdüler. Howells ve yardımcısı Patterson, araştırmalarıyla ilgili raporu 7 Nisan 1967 tarihli *Science* dergisinde açıkladılar. Bu raporda şöyle diyorlardı:

Bu ölçümlerin sonunda, Kanapoi Hominid 1'in (fosile verilen orijinal isim) insan örneğine çarpıcı bir şekilde yakın olduğu görülüyor.[9]

Howells ve Patterson, günümüz insanı kemiğine olan benzerliğini kabul etmelerine rağmen, yine de bu fosilin bir *Australopithecus*'a ait olduğunu savunmaya devam ettiler. Çünkü bu denli yaşlı bir fosilin bir insana ait olabilmesi, onlar için kabul edilemez bir durumdu.

Ancak daha sonraları diğer bazı araştırmacıların bilgisayar aracılığıyla yaptıkları incelemelerde, *KP 271* fosilinin günümüz insanının kemikleriyle aynı olduğu bir kez daha ortaya çıktı. California Üniversitesi'nden Henry McHenry, 1975 yılında yaptığı bilgisayar destekli araştırmalar sonucunda yayınladığı makalede şöyle diyordu:

Sonuçlar şunu gösteriyor ki 4-4.5 milyon yıl yaşındaki Kanapoi örneği, Homo sapiens'ten ayırt edilemiyor...[10]

Bunu izleyen tarihlerde, başka araştırmacılar da (örneğin David Pilbeam ve Brigette Senuts) *KP 271* fosilinin *Homo sapiens* kemiği ile aynı olduğunu birçok defalar deneyler ve karşılaştırmalı çalışmalar sonucu ispat ettiler. Ancak bütün bu araştırmalara ve göz önündeki kanıtlara rağmen bu araştırmaları yapan evrimciler bile, önyargıları nedeniyle hiçbir zaman bu fosilin *Homo sapiens*'e ait olabileceğini kabul edemediler.

KANATLARIN KÖKENİ

Kanatların kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen tesadüfi mutasyonlar sonucunda meydana geldiği sorusu, evrimciler tarafından cevaplanamamaktadır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği asla açıklanamamaktadır.

Türk evrimci bilim adamlarından Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle itiraf eder:

Gözlerin ve kanatların ortak özelliği, ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görül-

mez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır.[11]

(bkz. Kuşların kökeni)

KAOS KURAMININ ÇIKMAZI

(bkz. Termodinamiğin İkinci Kanunu (Entropi Kanunu))

Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun evrimi imkansız kıldığının farkında olan bazı evrimci bilim adamları yakın geçmişte Termodinamiğin İkinci Kanunu ve Evrim teorisi arasındaki uçurumu kapatabilmek, evrime bir yol açabilmek amacıyla çeşitli spekülasyonlar üretme gayretine girmişlerdir.

Termodinamiği ve evrimi uzlaştırma umuduyla ortaya atılan iddialarla en fazla adı duyulmuş olan kişi Belçikalı bilim adamı Ilya Prigogine'dir. Prigogine, Kaos Kuramı'ndan hareket ederek kaostan (karmaşadan) düzen oluşabileceğine dair birtakım varsayımlar ortaya atmıştır. Oysa bütün çabalarına rağmen, Prigogine termodinamiği ve evrimi uzlaştırmayı başaramamıştır. Bu durum aşağıdaki ifadelerinde de açıkça görülmektedir:

Yüzyılı aşkın bir süredir aklımıza takılan bir soru var: Termodinamiğin tanımladığı ve sürekli artan bir düzensizliğin hüküm sürdüğü bir dünyada, canlı bir varlığın evriminin nasıl bir anlamı olabilir?[12]

Moleküler düzeyde ürettiği teorilerin canlı sistemler için, örneğin bir canlı hücresi için geçerli olmadığını bilen Prigogine bu problemi şöyle ifade etmektedir:

Kaos teorisi ve... canlıların oldukça düzenli olan hücreleri ele alındığında, bunlardaki biyolojik düzenlilik, teorinin karşısına net bir problem olarak çıkmaktadır.[13]

Kaos kuramı ve buna dayalı spekülasyonların vardığı son nokta budur. Evrimi destekleyen, doğrulayan, evrim ile Entropi Kanunu ve diğer fizik yasaları arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıran hiçbir somut sonuç elde edilememiştir. Bilim, her alanda olduğu gibi termodinamik açıdan da evrimin imkansız olduğunu ve canlılığın varoluşunun yaratılış dışında bir açıklaması olamayacağını gözler önüne sermiştir.

KAPLUMBAĞALARIN KÖKENİ

Bir sürüngen sınıfı olan kaplumbağalar, fosil kayıtlarında kendilerine özgü kabuklarıyla birlikte bir anda belirirler. Evrimci kaynakların ifadesiyle "kaplumbağalar diğer omurgalılardan çok daha fazla ve iyi korunmuş fosiller bı-

rakmalarına rağmen, bu canlılar ile kendisinden evrimleştikleri varsayılan diğer sürüngenler arasında hiçbir geçiş formu bulunmamaktadır".[14]

Omurgalılar paleontolojisi uzmanı Robert Carroll ise aynı konuda şu bilgileri verir:

> *En eski kaplumbağalara Almanya'daki Triasik devri fosil yataklarında rastlanır. Bugün yaşayan örneklerine çok benzeyen sert kabukları sayesinde kolaylıkla diğer türlerden ayırt edilirler. Daha erken ya da daha ilkel kaplumbağalara ait hiçbir iz tanımlanamamıştır. Oysaki kaplumbağalar çok kolaylıkla fosilleşirler ve fosillerinin çok küçük parçaları dahi bulunsa kolaylıkla tanınırlar.*[15]

Bu canlı sınıfı, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmıştır ki, bu durum onları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel kanıtlarından biridir.

Bilinen en eski deniz kaplumbağası kalıntısı: Brezilya'da bulunan 110 milyon yıllık bu fosil, bugün yaşayan örneklerinden farksız.

KARADAN HAVAYA GEÇİŞ KANDIRMACASI

Evrim iddialarının imkansız senaryolarından biri de, sudan karaya çıkmış canlıların "uçması" ile ilgilidir. Evrimciler, kuşların bir şekilde evrimleşmiş olmaları gerektiğine inandıkları için, bu canlıların sürüngenlerden geldiklerini iddia ederler. Evrimcilerin uçuşun kökenini açıklamak için ortaya attıkları teorilerden biri sürüngenlerin sinek avlamaya çalışırken kanatlandıkları şeklindedir. Oysa, kara canlılarından tamamen farklı bir yapıya sahip olan kuşların hiçbir vücut mekanizması kademeli evrim modeli ile açıklanamaz. Herşeyden

45 milyon yıllık tatlı su kaplumbağası fosili.

önce, kuşu kuş yapan en önemli özellik, yani kanatlar, evrim için çok büyük bir çıkmazdır. Kanatların kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen rastlantısal mutasyonlar sonucu meydana geldiği sorusu evrimciler için cevapsızdır. Evrim teorisi bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl olup da kusursuz bir kanada dönüşebildiğini asla açıklayamamaktadır. Meydana gelecek mutasyonlarla yeni bir organ oluşamayacağı gibi ön ayaklarının da işlevini yitirmesi sonucu canlı doğal seçilimde dezavantajlı hale gelecektir. (bkz. Kanatların kökeni; Uçuşun kökeni)

Ayrıca, bir kara canlısının kuşlara dönüşebilmesi için sadece kanatlarının olması da yeterli değildir. Kara canlısı, kuşların uçmak için kullandıkları diğer birçok yapısal mekanizmadan yoksundur. Örneğin, kuşların kemikleri kara canlılarına göre çok daha hafiftir. Akciğerleri çok daha farklı bir yapı ve işleve sahiptir. Değişik bir kas ve iskelet yapısına sahiptirler ve çok daha özelleşmiş bir kalp-dolaşım sistemleri vardır. Bu mekanizmalar, yavaş yavaş, "birbirine eklenerek" oluşamazlar. Kara canlılarının kuşlara dönüştüğü teorisi bu nedenle tamamen bir safsatadır.

Tüm bunların ötesinde sinekleri kovalarken dinozorların kanatlandığını iddia eden evrimciler, sineğin sahip olduğu kanatların nasıl oluşmuş olacağı konusunda da bir açıklama getiremezler. Oysa iddialarına göre çeşitli mutasyonlarla oluşmuş olması gereken kanatlar, senaryolarında var olan sineklerde en kompleks halleri ile zaten mevcuttur. Bu durum, evrimcilerin iddialarının birer senaryodan oluştuğunu açıkça gösterir. Ayrıca bu bilim dışı hikayeyi doğrulayacak hiçbir fosil kaydı yoktur. Kuşların mükemmel hallerine ait binlerce fosil mevcutken, "yarım kanatlı" kuşumsu hayali canlılara ait tek bir tane fosile bile rastlanmamıştır.

Evrimcilerin, var olması gerektiğini iddia ettikleri ara geçiş formlarına ait tek bir fosil dahi bugüne kadar bulunamamıştır. Bu nedenle evrimci kitaplar hayali çizimlerle doludur. Bu resimde de karadan havaya geçişin hayali bir canlandırması görülmektedir.

KARBON-14 TESTİ

Karbon-14 testi bir tür radyometrik testtir. Ancak bunu, diğerlerinden ayıran önemli bir özellik vardır. Diğer radyometrik testler sadece volkanik kayaların tarihinin belirlenmesinde kullanılabilir. Oysa karbon-14 testi canlı varlıkların yaşlarının belirlenmesinde kullanılabilmektedir. Çünkü canlı varlıkların bünyelerinde bulunan tek radyoaktif madde Karbon-14'tür.

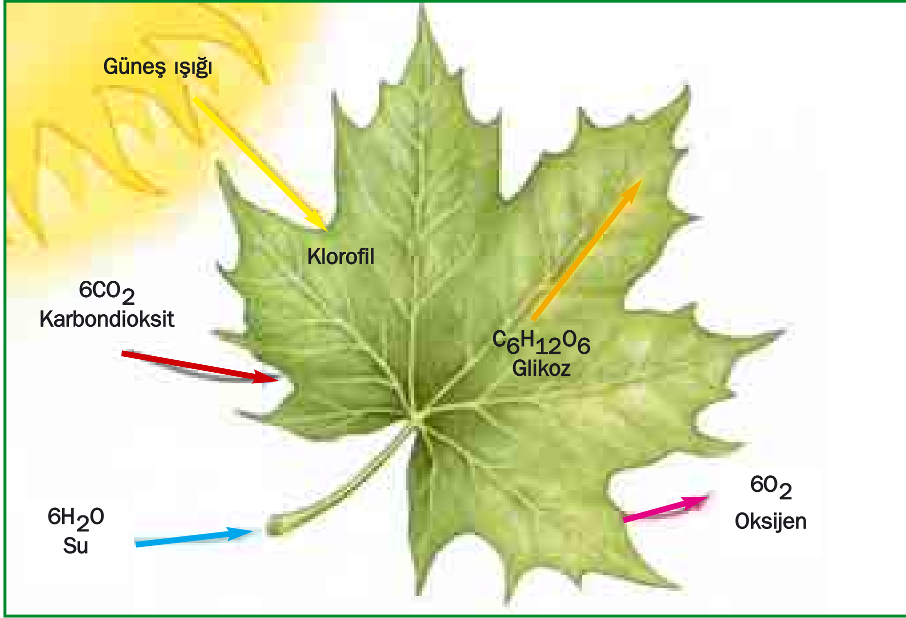
Dünya her an uzaydan gelen kozmik ışınların bombardımanı altındadır. Bu ışınlar dünyanın atmosferinde bol miktarda bulunan nitrojen-14'e çarparak bunu radyoaktif bir element olan karbon-14'e çevirirler. Yeni üretilen bir madde olan radyoaktif karbon-14, atmosferde oksijenle birleşir ve bir başka radyoaktif bileşik olan C-14 O_2 yi oluşturur. Bilindiği gibi bitkiler, besin elde etmek için CO_2 (karbondioksit), H_2O (su) ve güneş ışığını kullanırlar. İşte bitkinin bünyesine aldığı bu karbondioksit moleküllerinin bir kısmı, radyoaktif karbon olan karbon-14'ten oluşmuş olan moleküllerdir. Bitki, bu radyoaktif maddeyi bünyesinde toplar.

Bazı canlılar bitkilerle beslenirler. Bazı canlılar da bitkilerle beslenen canlılarla beslenirler. Böylece beslenme zincirinin etkisiyle, bitkilerin havadan aldıkları radyoaktif karbon diğer canlılara da aktarılır. Böylece yeryüzündeki her canlı, atmosferdekiyle aynı oranda karbon-14'ü bünyesine alır.

Bir bitki veya hayvan öldüğünde, artık beslenemediğinden bir daha bünyesine karbon-14 alamaz. Karbon-14 radyoaktif bir madde olduğundan, yarılanma ömrü vardır ve zaman içinde kütlesi eksilmeye başlar. Böylece bir canlının bünyesinde bulunan karbon-14 miktarı ölçülerek yaşının hesaplanabileceği düşünülür.

Karbon-14'ün yarılanma ömrü yaklaşık 5570 yıldır. Yani her 5570 yılda bir, ölmüş olan canlının bünyesindeki karbon-14 miktarı yarıya iner. Örneğin eğer canlının vücudunda 5570 sene önce 10 gram karbon-14 varsa, bu miktar bugün 5 grama inmiş olacaktır. Bu test, karbon-14'ün kısa bir yarılanma ömrünün olması sebebiyle, diğer radyometrik testler gibi, çok yaşlı olduğu düşünülen örneklerin yaşlarının belirlenmesinde kullanılmaz. Karbon-14 testinin, yaşı 10 bin ila 60 bin yıl olan örneklerin belirlenmesinde doğru sonuçlar verdiği kabul edilir.

Karbon-14 testi günümüzde en fazla kullanılan tarihlendirme testleri arasındadır. Evrimciler, fosil kayıtlarını incelerken yaş tesbiti için bu metodu kullanırlar. Ne var ki, tıpkı diğer radyometrik testler gibi karbon-14 testinin de güvenilirliği hakkında ciddi kuşkular bulunmaktadır. Bunlardan en önemlisi, tarihi belirlenecek olan örneğin dışarıyla gaz alışverişinde bulunma olasılığının yüksek olmasıdır. Bu gaz alışverişi, en çok karbonat veya bikarbonatlı sular aracılı-

Bitkiler, besin elde etmek için CO_2 (karbondioksit), H_2O (su) ve güneş ışığını kullanırlar. İşte bitkinin bünyesine aldığı bu karbondioksit moleküllerinin bir kısmı, radyoaktif karbon olan karbon-14'ten oluşmuş olan moleküllerdir. Bitki, bu radyoaktif maddeyi bünyesinde toplar ve beslenme zincirinin etkisiyle, bitkilerin havadan aldıkları radyoaktif karbon diğer canlılara da aktarılır.

ğıyla olur. Karbon-14 içeren bu çeşit doğal sular, eğer örnekle temas ederlerse, içlerindeki karbon-14 örneğe geçecektir. Bu durumda örneğin yaşı olduğundan daha genç çıkacaktır.

Bunun tam tersi bir durum da meydana gelebilir. Belli şartlar altında, tarihlemesi yapılacak örneğin içerdiği karbon-14, karbonat ve bikarbonat şeklinde dış ortama verilebilir. Bu durumda ise örneğin yaşı olduğundan daha fazla çıkacaktır.

Nitekim karbon-14 testinin pek güvenilir olmadığı birçok somut bulguyla anlaşılmış bulunmaktadır. Yaşları kesin olarak bilinen örnekler üzerinde yapılan karbon-14 testlerinin birçok kez hatalı sonuçlar verdikleri bilinmektedir. Örneğin, yeni ölmüş bir fok balığının derisi 1.300 yıl yaşında çıkmıştır.[16] Henüz canlı bir istiridyenin yaşı 2.300 yıl olarak görünmektedir.[17] Bir geyik boynuzu aynı anda 5.340, 9.310 ve 10.320 yaşlarında çıkmaktadır.[18]

Yine bir ağaç kabuğu hem 1.168 hem de 2.200 yıl yaşında görünmektedir.[19] 500 yıldır içinde insanların yaşadığı Kuzey Irak'taki Jarmo Kenti, karbon-14 testi sonucu 6.000 yıl yaşında çıkmıştır.[20]

Tüm bu nedenlerle, karbon-14 testi de diğer radyometrik testler gibi güvenilir sayılamaz.

KARBON TEMELLİ YAŞAM

Tüm canlıların ortak bir atadan tesadüflerle türediklerini savunan evrim teorisi, adaptasyon kavramını yoğun biçimde kullanır. Evrimciler, canlıların içinde yaşadıkları ortamlara uyum sağlayarak yepyeni canlı türlerine dönüştükleri iddiasındadırlar. Aslında adaptasyonla evrim kavramı, Lamarck döneminin ilkel bilim anlayışının bir kalıntısıdır ve çoktan bilimsel bulgular tarafından reddedilmiştir. (bkz. Adaptasyon)

Ancak bilimsel bir temeli olmamasına rağmen, adaptasyon fikri çoğu kişiyi etkiler. Özellikle de Dünya'nın yaşam için özel bir gezegen olduğu anlatıldığında, hemen "bu tür bir gezegenin şartlarında böyle bir yaşam çıkmış, başka gezegenlerde ise başka türlü yaşamlar gelişebilir" gibi bir düşünceye kapılırlar. Örneğin Dünya üzerinde bizim gibi insanlar yaşarken, Pluton gibi bir gezegenin üzerinde de, -238°C derecede terleyen, oksijen yerine helyum soluyan ya da su yerine sülfürik asit içen canlıların yaşayabileceğini düşünürler. Fakat bu tür bir hayal gücünün temelinde cehalet yatmaktadır. Nitekim biyoloji ve biyokimya hakkında bilgisi olan evrimciler bu gibi fantezileri savunmazlar. Çünkü hayatın sadece belirli elementlerle ve belirli şartlar sağlandığı takdirde var olabileceğini gayet iyi bilirler.

Söz konusu adaptasyon yanılgısı da bu tür bir cehaletin ürünüdür. Çünkü hayat sadece belirli elementlerle ve belirli şartlar sağlandığı takdirde var olabilir. Bilimsel gerçekliği olan yegane hayat modeli "karbon temelli bir hayat"tır ve bilim adamları evrenin hiçbir noktasında başka tür bir fiziksel hayatın olamayacağı sonucuna varmışlardır.

Karbon, periyodik tablodaki altıncı elementtir. Bu atom, dünya üzerindeki yaşamın temelidir, çünkü bütün temel organik moleküller (amino asitler, proteinler, nükleik asitler gibi) karbon atomunun diğer bazı atomlarla çeşitli şekillerde birleşmesiyle oluşur. Karbon; hidrojen, oksijen ve azot gibi diğer atomlarla birleşerek vücudumuzdaki farklı türlerdeki proteinleri meydana getirir. Karbonun yerini tutabilecek başka bir element yoktur; çünkü başka hiçbir element, karbon gibi sınırsız türde bağ yapma özelliğine sahip değildir.

Dolayısıyla evrendeki herhangi bir gezegende hayat var olacaksa, bu mutlaka "karbon temelli" bir hayat olmak durumundadır.[21]

Ayrıca karbon temelli yaşamın değişmez bazı kuralları vardır. Örneğin karbon temelli organik bileşikler (proteinler) sadece belirli bir ısı aralığında var olabilirler. 120°C'den yüksek ısılarda parçalanmaya, -20°C'den düşük ısılarda donmaya başlarlar. Sadece ısı değil, ışık, yerçekimi, atmosfer bileşimi, manyetik güç gibi etkenlerin de karbon bazlı bir yaşama izin verebilmeleri için çok dar ve belirli bazı sınırlar içinde olmaları ge-

rekmektedir. Dünya, işte tam bu dar ve belirli çerçevedeki sınırlara sahiptir. Eğer bu sınırların herhangi biri bozulsa, örneğin Dünya'nın yüzey ısısı 120°C'yi aşsa, artık Dünya üzerinde yaşam olamaz.

Hayat, ancak çok özel ve belirli şartların yerine getirildiği bir ortamda var olabilir. Bir başka deyişle, canlılar ancak kendileri için özel olarak yaratılmış bir mekanda yaşayabilir. Dünya da, Rabbimiz'in özel olarak yarattığı bir mekandır ve bütün detaylar Allah'ın üzerimizdeki rahmetini göstermektedir.

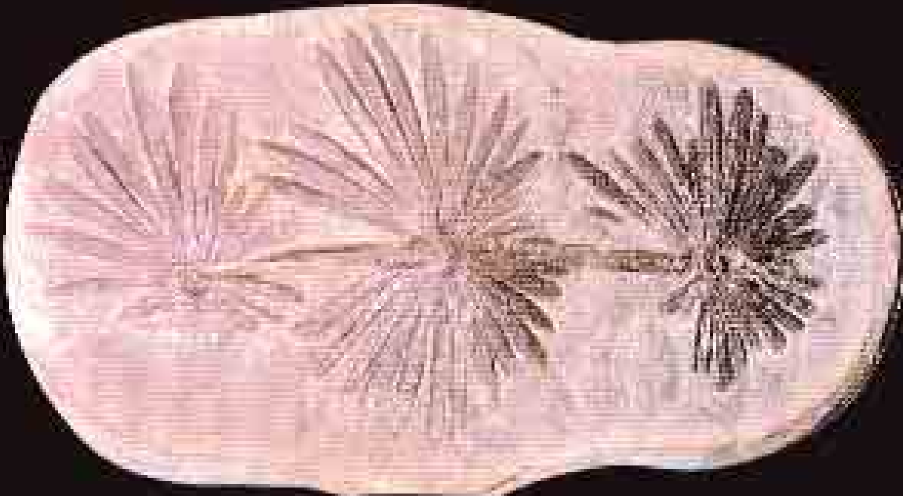
KARBONİFER DÖNEMİ BİTKİ FOSİLLERİ (360-286 MİLYON YILLIK)

Karbonifer döneminin en önemli özelliği, bu döneme ait çok fazla çeşitte bitki fosili bulunmasıdır. Bu döneme ait bulunan fosillerin bugün yaşayan bitki türlerinden hiçbir farkı yoktur. Fosil kayıtlarında aniden beliren bu çeşitlilik evrimcileri tekrar çıkmaza sokmuştur. Çünkü yeryüzünde birdenbire, her biri çok mükemmel sistemlere sahip bitki türleri oluşmuştur.

Evrimciler bu çıkmazdan kurtulmanın yolunu, bu olaya evrimi çağrıştıran bir isim takmakta bulmuşlar ve bunu "Evrimsel Patlama" olarak nitelendirmişlerdir. Tabii bu durumu "Evrimsel Patlama" olarak isimlendirmek, evrimcilerin bu konuda yapabilecekleri bir açıklamalarının olmadığını gösterir.

Bitkiler milyonlarca yıl önce de aynı bugünkü gibi fotosentez yapmaktaydılar. Betonları çatlatacak kadar güçlü hidrolik sistemlere, topraktan emilen suyu metrelerce yukarıya çıkaracak pompalara, canlıların besinini üreten kimyasal fabrikalara sahiplerdi. Bu durum şu gerçeği göste-

Karbonifer devrine ait 300 milyon yıllık at tırnağı bitkisi, günümüzde yaşayan benzerlerinden farksız bir yapıdadır.

rir: Bitkiler yüz milyonlarca yıl önce yaratılmışlardır. Onları yaratan Alemlerin Rabbi olan Allah, bugün de onları yaratmaya devam etmektedir. Günümüz teknolojisinin sağlamış olduğu en gelişmiş imkanları kullanarak, bitkilerdeki yaratılış mucizelerini anlamaya çalışan insanoğlunun tek bir tür bitkiyi hatta onun tek bir yaprağını bile yoktan var etmesi mümkün değildir.

KARMA YÜRÜYÜŞ

bkz. İki ayaklılık

KAYIRILMIŞ IRKLAR İLKELLİĞİ

bkz. Darwinizm ve Irkçılık

KENYANTHROPUS PLATYOPS

Kenya'da Meave Leakey ve ekibi tarafından bulunan bir kafatası fosili, düz bir yüze sahip olması nedeniyle "Düz Yüzlü Adam" (Flat Faced Man) olarak anıldı. Bu fosile verilen "bilimsel isim" ise *Kenyanthropus platyops*'tu. 3.5 milyon yıllık bu fosilin evrimcilerin hayali evrim şemasını altüst etmesinin nedeni, kendisinden sonra yaşamış olan bazı maymun türlerinin (Lucy gibi), evrimci kıstaslara göre *Kenyanthropus platyops*'tan daha "geri" olmasıydı.[22] (bkz. Lucy kandırmacası)

Aslında bugüne kadar bulunan fosillerin tamamına bakıldığında, maymunla ortak bir atadan evrimleşen, yavaş yavaş

Kenya'da bulunan 3.5 milyon yıllık kafatası fosili *Kenyanthropus platyops,* evrimcilerin hayali evrim şemasını altüst etti.

insana doğru yükselen bir "evrim şeması" olmadığı açıkça görülmektedir.

George Washington Üniversitesi Antropoloji bölümünden Daniel E. Lieberman ise, *Nature* dergisinde yazdığı makalesinde *Kenyanthropus platyops* hakkında şu yorumu yapmıştır:

> *İnsanın evrim tarihi çok karmaşık ve çözümlenmemiştir. Şimdi 3.5 milyon yıllık başka bir türün bulunması ile durum daha da karışacak gibi görünüyor... Kenyanthropus platyops'un yapısı genel olarak insanın evrimi ve türlerin davranışı konuları hakkında birçok soruyu beraberinde getiriyor. Örneğin neden alışılmışın dışında olarak küçük bir çene dişine ve öne doğru kavisli çene kemiği olan büyük düz bir yüze aynı anda sahip? Büyük yüzü ve benzer şekilde yerleştirilmiş çene kemiği olan tüm diğer insanımsı türlerin büyük bir dişi var. K. platyops'nun önümüzdeki birkaç yıl içindeki en başlıca rolünün, ortak kanaatleri bozmak ve insanımsılar arasındaki evrimsel ilişkinin araştırmalarında karşılaşılan kargaşayı vurgulamak olacağını düşünüyorum.*[23]

Ünlü TV kanalı BBC ise haberi "Düz

yüzlü adam bir bilmece", "Akıl karıştıran tablo", "Bilimsel Çelişki" başlıkları ile vermiş ve haberde şöyle denilmiştir:

> *Meave Leakey, ekibi ve Kenya Milli Müzesi'nin buluşu, zaten bulanık olan insanın evrimi tablosunu daha da bulanıklaştırıyor.*[24]

Londra College Üniversitesi'nden ünlü evrimci Dr. Fred Spoor ise yeni bulunan fosil için *"Birçok soruyu gündeme getirdi"* yorumunu yapmıştır.[25]

Kısacası, evrim teorisi, yukarıdaki açıklama ve itiraflarda da görüldüğü gibi büyük bir çıkmaz içindedir. Özellikle paleontoloji dalında her yeni bulgu, evrim teorisine yeni bir çelişki daha getirmektedir. İnsanın sözde evrimi için hayali bir şema belirleyen evrimciler, soyu tükenmiş farklı maymun türlerine ve insan ırklarına ait fosilleri art arda dizerek şemalarına uygun hale getirmeye çalışmaktadırlar. Ancak hiçbir fosil, şemalarına uymamaktadır. Çünkü insan maymunla ortak bir atadan evrimleşmemiştir. İnsanlar tarih boyunca hep insan olmuşlar, maymunlar da hep maymun olarak kalmışlardır. Bu nedenle evrim teorisi, her yeni bilimsel buluşla bir çıkmaz içine daha girecektir.

KESİNTİYE UĞRATILMIŞ DENGE (PUNCTUATED EQUILIBRIUM)

(bkz. Sıçramalı evrim hikayesi)

KİMYASAL ÇORBA UYDURMASI

Evrim teorisine göre canlılık, yaklaşık 3.5-4 milyar yıl önce "kimyasal çorba" denilen bir ortamda, okyanuslarda ortaya çıktı. Evrim hikayesine göre ilk önce proteinlerin, sonra da tek hücreli canlıların oluşmasıyla başlayan ve yaklaşık 2 milyar yıl boyunca okyanuslarda devam eden bu ilkel canlılık, omurga sistemine sahip balıkların evrimleşmesiyle en son noktaya ulaştı. Bu noktadan sonra ise, hikayeye göre, o ana kadar suda yaşamakta olan balıkların bir kısmı kara ortamına geçme ihtiyacı hissettiler ve böylece karalarda da canlılık başladı.

Hiçbir delile dayanmayan ve sadece kurgudan ibaret olan bu hikaye, her aşamasında ayrı bir açmaz içindedir aslında. Herşeyden önce, ilk proteinin nasıl oluştuğu, hatta ondan önce, proteini oluşturan amino asitlerin nasıl oluştukları ve düzenli bir biçimde birbirlerine nasıl eklenebildikleri sorusunun bilimsel bir cevabının olmaması, evrim teorisini daha ilk aşamasında çökertir. Çünkü proteinlerin yapıları o denli komplekstir ki, evrimcilerin bile kabul ettiği üzere, bunların "tesadüfen" oluşmaları ihtimali pratikte sıfırdır.

Bu alandaki en önemli isimlerden biri olan San Diego Scripps Enstitüsü'nden jeokimyacı Jeffrey Bada, Şubat 1998 tarihli *Earth* dergisinde şöyle yazmaktadır:

> *Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle*

karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[26]

Almanya'daki Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose ise, *Interdisciplinary Science Reviews* dergisinde şunları ifade etmiştir:

> *Kimyasal ve moleküler evrim alanlarında, yaşamın kökeni konusunda otuz yılı aşkın bir süredir yürütülen tüm deneyler, yaşamın kökeni sorununa cevap bulmaktansa, sorunun ne kadar büyük olduğunun kavranmasına neden oldu. Şu anda bu konudaki bütün teoriler ve deneyler ya bir çıkmaz sokak içinde bitiyor ya da bilgisizlik itiraflarıyla sonuçlanıyor.*[27]

Darwinizm'in ortaya attığı ve aslında 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyinin bir sonucu olan "organik maddeleri karıştırın, kendi kendilerine hücre oluştururlar" şeklindeki iddia, bilim dışı batıl bir inanıştır. Bilim, tüm canlıları Allah'ın kusursuzca yarattığı gerçeğini tasdik etmektedir.

KİMYASAL EVRİM ALDATMACASI

İlkel varsayılan atmosfer ortamında canlılığı oluşturan amino asitlerin nasıl sentezlendiklerine dair ortaya atılan iddiaların tümü, evrimciler tarafından "kimyasal evrim" olarak adlandırılır. (bkz. İlkel atmosfer) Evrimciler açısından canlıların evrimi senaryolarından evvel, kuşkusuz canlılığın yapıtaşları olan DNA nükleotidleri ve amino asitlerin oluşumu açıklanmalıdır. Evrimcilerin hiçbir delile dayanmayan iddialarına göre deniz suyunda erimiş karbon, hidrojen, oksijen, nitrojen ve fosfor içeren basit bileşikler, ultraviyole ışınlar ve şimşeklerle sürekli bombardıman edilerek, değişik kombinasyonlar oluşturmuşlardır. Tesadüfen oluştuğu iddia edilen bu ufak moleküller daha sonra kimyasal olarak bağlanıp düzenlenerek denizdeki bu kombinasyonları giderek zenginleştirmişlerdir. Sonunda, denizin son derece bol ve bütün yeni molekül çeşitlerini içeren koyu bir çorbaya dönüştüğünü öne sürerek, "Yeterince uzun süre beklenirse en olanaksız reaksiyonlar gerçekleşebilir" denmiştir.[28]

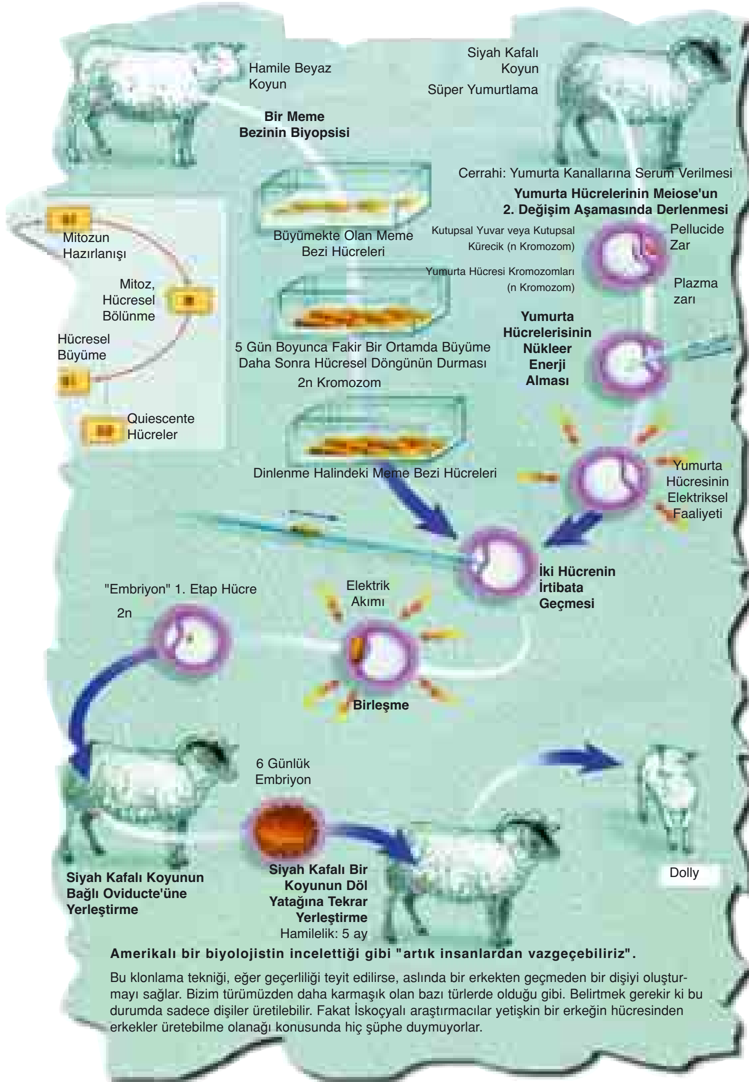
Ancak bu varsayımlar hiçbir zaman bilimsel bulgularla desteklenemedi. Nitekim bunu "aslında, anlattıklarımız hiçbir zaman kanıtlanamayacak bir hipotez"[29] diyerek kendileri de kabul etmektedirler. Kaldı ki günümüz koşullarında, her türlü bilinçli müdahaleye rağmen ispatlanamayan bu iddiaların kendi kendilerine, tesadüf eseri gerçekleştiğini öne sürmenin mantık ve akıl ölçüleriyle bağdaşan bir yönü de yoktur. (bkz. Kimyasal çorba uydurması)

KLONLAMA (CLONING)

Genetik biliminin ilerlemesi ile canlıların ve dolayısıyla insanın da kopyalanabileceği konusu gündeme gelmiştir. Böyle bir kopyalama işlemi mümkündür ancak özellikle evrimci bilim adamları

bu işlemi "insanın, insan veya canlı yaratması" olarak yorumlamakta ve böyle kabul etmektedirler. Bu, son derece çarpık ve gerçeklerden uzak bir mantıktır. Çünkü yaratmak, bir şeyi yoktan var etmektir ve bu fiil sadece Allah'a mahsustur.

Genetik bilginin kopyalanmasıyla bir canlının aynısından oluşturulması, bu canlının baştan yaratılması manasına gelmez. Çünkü, insan veya başka bir canlı kopyalanırken, bir canlının hücreleri alınmakta ve kopyalanmaktadır. Ancak hiçbir zaman, yoktan bir tek canlı

Klonlama konusu yakın bir zaman önce bilim çevrelerinde önemli bir gündem maddesi oldu. Klonlama, bilinen kanunlar çerçevesinde gerçekleşen biyolojik bir süreç olmasına rağmen evrimciler, her yeni bilimsel gelişme gibi bunu da teorilerini destekleyebilme hevesiyle sahiplenmeye çalıştılar. Evrimi, ideolojik olarak destekleyen bazı basın-yayın organları da evrim yanlısı sloganlarla konuyu manşetlere taşıdılar. Konu çeşitli polemiklerle evrimin kanıtı gibi sunulmaya çalışıldı. Fakat konunun evrimci safsatalarla uzaktan yakından ilgisinin olmadığı açıktı. Bilim dünyası evrimcilerin bu gülünç çabasını ciddiye bile almadı.

Yanda: Klonlama işleminin nasıl gerçekleştiğini açıklayan yabancı bir bilimsel yayın.

Kopyalama, zaten var olan bir genetik bilginin eklenmesinden ibarettir. Bu işlemde ne yeni bir mekanizma ne de yeni bir genetik bilgi üretilmiştir.

hücresi bile oluşturulamamıştır. Bu gerçek, yaratma vasfının yalnızca Allah'a mahsus olduğunu gösteren önemli bir gerçektir. (bkz. Miller deneyi; Fox deneyi) (Ayrıca bkz. DNA)

KNM-ER 1470 SAHTEKARLIĞI

1972'de Doğu Rudolf'ta paleoantropoloji tarihinde tartışmalara yol açacak bir fosil bulundu. Bu, sadece alt çenesi eksik olan tam bir kafatasıydı. Kafatası yaklaşık 300 parçadan oluşmaktaydı. Bu parçalar Richard Leakey ve eşi Meave Leakey tarafından biraraya getirildi. Daha sonra da Kenya Ulusal Müzesi'ne *KNM-ER 1470* (Kenya National Museum-East Rudolph 1470) ismiyle tescil ettirildi ve *Homo habilis*'e dahil edildi. (bkz. *Homo habilis*)

Homo habilis türü, *Australopithecus* ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellik taşır. Aynı *Australopithecus* gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahiptir. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumludur. Bu özellikleri, *Homo habilis*'in zamanının çoğunu ağaçlarda geçiren bir canlı olduğunu gösterir.

Homo habilis olarak nitelendirilen fosillerin bir çoğunun kafatası hacmi 650 cc'yi geçmez. Bu beyin hacmi ise, günümüz gorillerininkine oldukça yakındır. Öte yandan, günümüz maymunlarınınkine çok benzeyen çene yapısı da, bunun kesinlikle bir maymun olduğunu ispatlamaktadır.

Genel kafatası özellikleriyle daha çok *Australopithecus africanus*'a benzer. Aynı *Australopithecus africanus* gibi *Homo habilis*'in de kaş çıkıntıları yoktur ve bu özelliği, geçmişte onun yanlış yorumlanmasına ve insana benzeyen bir canlı olarak gösterilmesine yol açmıştır.

Oysa *KNM-ER 1470*'in geniş ve uzun yapılı alnının, az belirgin olan kaş çıkıntılarının, gorillerdeki "saggital crest" ismi verilen kafatasının üstündeki çıkıntıdan yoksun oluşunun ve 750 cc.'lik beyin hacminin, bunun insana benzediğini gösterdiği düşüncesi yanlıştır. J. E. Cronin, bu kafatasının neden insana benzer olamayacağını şöyle açıklar:

> *Bunun kaba olarak biçimlendirilmiş yüzü, düz naso-alveolar clivus (bu Australopithecus özelliğidir), düşük kafatası genişliği, kesici dişleri ve büyük azı dişleri gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in*

Australopithecus ile paylaştığı ilkel özelliklerdir.

... KNM-ER 1470, diğer erken homo örnekleri gibi, öteki ince yapılı Australopithecuslar'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, sonraki geç homo örneklerinde (yani Homo erectuslar'da) bulunmaz.[30]

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise aynı konuda şunları söyler:

Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin büyüklüğü, ER 1470'in tam anlamıyla bir Australopithecus yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir.[31]

Bir diğer ünlü paleontolog Bernard Wood ise şu yorumu yapar:

Bu kafatasının, Homo erectus veya Homo sapiens'e benzediğine dair hiçbir phenetic (genetik dizilim) veya cladistic (sınıflandırma) delil yoktur. Phenetic açıdan, KNM-ER 1470, Olduvai'den çıkarılan diğer Homo habilis fosilleriyle uyuşmaktadır.[32]

KNM-ER 1470 fosilinin bir süre için insan fosili olarak yorumlanmasının nedeni ise, fosili bulan Richard Leakey'nin yaptığı taraflı ve yönlendirici yorumdur. Leakey, fosilin maymunsu özelliklere sahip olduğu, ancak kafatasının maymun olamayacak kadar büyük olduğu izlenimini vermeye çalışmıştır. Amaç, canlıyı bir ara geçiş formu olarak tanımlayabilmektir. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise aynı Australopithecus'da gördüğümüz ***maymunsu yüz özelliğini*** *meydana getirir.*[33]

KNM-ER 1470'in 750 cc'lik kafası, zaten onu hiçbir şekilde maymun türünün dışına çıkarmaz ve hominid yapmaz; çünkü bu kafatası hacmine sahip maymunlar vardır. Evrimciler maymun kafataslarından söz ederken, genellikle daha az beyin hacmine sahip olan şempanzelere başvururlar ama gorillerden fazla söz etmezler. Şempanzelerin beyin hacimleri ortalama 400 cc'dir. Gorillerin ortalama beyin hacmi ise 500 cc'dir, ancak büyük bireyler 700 cc hatta 750 cc'lik bir beyin hacmine bile sahip olabilmektedirler.

Dolayısıyla, *KNM-ER 1470*'in büyük olan beyin hacmi, bunun bir hominid değil, iri yapılı bir maymun olduğunu göstermektedir. Nitekim bir erkek olduğu tahmin edilen *KNM-ER 1470*'in dişlerinin büyük ve kafatası hacminin geniş olması, bu faktörlere bağlı olarak vücudunun da iri olduğuna işaret eder.

Tüm bunlardan, *KNM-ER 1470*'in yapısal olarak *Australopithecus* benzeri bir maymun olduğu anlaşılmaktadır. Yüzün öne doğru uzamış yapısı, anormal

büyüklükteki azı dişleri, bir insana ait olmayacak kadar küçük olan beyin hacmi gibi birçok özellik bunu açıkça gösterir. Ayrıca *KNM-ER 1470*'in dişleri, *Australopithecus*'un dişleriyle aynıdır.[34]

Bu durum *Homo habilis* sınıfındaki fosillerle *Australopithecus* sınıfındaki fosiller arasında hiçbir önemli fark olmadığının göstergesidir. Bunların hepsi, iki ayak üzerinde yürüyemeyen, insana göre çok küçük kafatası hacimlerine sahip olan farklı maymun türlerinden ibarettir. Evrimcilerin yaptıkları tek şey, bunların bazı özelliklerini kullanarak, "maymundan insana doğru evrim" efsanesine bir ilk halka, bir çıkış noktası oluşturabilmektir.

KNM-ER 1472 YALANI

KNM-ER 1472 bir uyluk kemiği fosiline verilen addır. Bu uyluk kemiği günümüz insanınkinden farksızdır. Bu kemiğin *Homo habilis* fosilleriyle aynı tabakada, ancak birkaç kilometre ötede bulunmuş olması, *Homo habilis*'in iki ayaklı bir canlı olduğu gibi yanlış bir yoruma yol açmıştır. 1987 yılında bulunan *OH 62* fosili, *Homo habilis*'in hiç de sanıldığı gibi iki ayaklı bir canlı olmadığını göstermiştir. Böylece sahipsiz kalan *KNM-ER 1472, Homo erectuslar* sınıfına dahil edilmiştir. (bkz. *Homo erectus*)

KNM-WT 15000 (*EN ESKİ İNSAN FOSİLİ*)

KNM-WT 15000 ya da bir başka adıyla Turkana Çocuğu iskeleti, bugüne kadar bulunmuş belki de en eski ve en eksiksiz insan kalıntısıdır. (bkz. Turkana Çocuğu) 1.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen fosil üzerinde yapılan araştırmalar, bunun 12 yaşında bir bireye ait olduğunu ve bu kişinin boyunun yetişkinliğe ulaşınca 1.80 cm civarında olacağını göstermiştir. *Neanderthal* ırkı insanına büyük benzerlik gösteren bu fosil, insanın evrimi hikayesini yalanlayan en çarpıcı delillerden birisidir. (bkz. Neandertal Adamı:Bir insan ırkı)

Evrimci Donald Johanson bu fosili şöyle tarif eder:

> *Uzun ve zayıftı. Vücut şekli ve uzuvlarının oranları bugünkü Ekvator Afrikalılarınınkiyle aynıydı. Uzuvlarının ölçüleri, bugün yetişkin beyaz Kuzey Amerikalılarınkilerle tamamen uyuşuyordu.*

KOASERVAT

Evrimin önde gelen savunucularından Alexander I. Oparin, koaservatı, "*sıvı ile çevrili bir ortamda protein ya da proteine benzeyen moleküllerin biraraya gelerek oluşturdukları kümeler*"[35] olarak tanımlar. Evrimciler bir dönem koaservatların hücrenin atası olduklarını, proteinlerin de koaservatların evrimleşmeleri sonucunda ortaya çıktıklarını iddia ettiler. Ancak hiçbir tutarlılığı ve bilim-

sel dayanağı olmayan bu iddia bir müddet sonra evrimci bilim adamları tarafından dahi terk edildi.

En basit yapıda görünen bir canlı dahi kendi varlığını sürdürebilmek için, enerji üreten ve dönüştüren mekanizmalara, ayrıca neslini sürdürebilmek için de kompleks kalıtım mekanizmalarına sahiptir. Koaservatlar ise, tüm bu sistemlerden ve mekanizmalardan yoksun basit molekül topluluklarıdır. En küçük doğal etkenlerle parçalanıp dağılmaya uygun yapıları vardır. Bunların zaman içinde kendi kendilerine bu tür kompleks sistemler geliştirerek canlandıklarını iddia etmek son derece bilim dışı bir iddiadır.

Koaservatların canlılığın temeli olamayacağı evrimci bir kaynakta şöyle yer almaktadır:

> *Koaservat gibi metabolizmalı damlacıklar elbette canlı sayılamaz. Çünkü kalıtım ve mutasyon gibi iki temel karakteristikten yoksundurlar. Üstelik ilkel hücre, yani Protobiyont öncesi bir oluşum basamağı da sayılamaz. Çünkü bu damlacıklarda kullanılan maddeler bugünün organizmalarından oluşuyor.*[36]

Ne var ki, evrimi ideolojik bir slogan haline getiren çevreler, herhangi bir bilimsel kaygı taşımadan evrimin pek çok terkedilmiş tezi gibi koaservatları da yayınlarında evrimin önemli bir delili gibi sunmaya devam ederler. Amaç her zamanki gibi konu hakkında detaylı bilgi ve araştırma imkanına sahip olmayan kesimleri yanıltarak evrim teorisini zengin bilimsel delillere sahip bir teori gibi lanse edebilmektir.

Turkana Çocuğu iskeleti, bugüne kadar bulunmuş en eksiksiz *Homo erectus* örneğidir. İlginç olan 1.6 milyon yıllık bu iskelet ile, günümüz insanı arasında hiçbir belirgin farklılığın olmayışıdır.

Komünizm ve Evrim

Karl Marx ve Friedrich Engels adlı iki Alman filozofun 19. yüzyılda tarihi zirvesine ulaştırdığı komünizm, tüm dünyada Nazilerin ve emperyalist devletlerin soykırımlarını dahi geride bırakacak kadar çok kan dökülmesine sebep oldu. (bkz. Marx, Karl) Her ne kadar 1991 yılında komünizmin yıkıldığı kabul edilse de, bu ideolojinin karanlık yüzü, insanları dinden ve ahlaktan uzaklaştıran materyalist felsefesi ve insanların üzerindeki etkisi hala devam etmektedir.

20. yüzyılda dünyanın dört bir köşesinde terör estiren bu ideoloji, aslında antik çağdan beri varolan bir düşünceyi temsil ediyordu. Bu düşünce, materyalist yani maddeyi tek değer olarak gören felsefe idi. Komünizm bu felsefe üzerine bina edilerek 19. yüzyılda dünya gündemine getirildi.

Komünizmin fikir babaları Marx ve Engels, materyalist felsefeyi "diyalektik" adı verilen bir yöntemle açıklamaya çalıştılar. (bkz. Diyalektik) Marx, insanlık tarihinin bir çatışmadan ibaret olduğunu, mevcut çatışmanın işçiler ve kapitalistler arasında geçtiğini ve yakında işçilerin ayaklanıp komünist bir devrim yapacaklarını iddia ediyordu. Her ikisi de koyu birer ateist olan Marx ve Engels, dini inançların yok edilmesini komünizm açısından zorunlu görüyorlardı. Fakat yapacakları eylem ve çatışmaların meşru bir zemine oturtulması gerekiyordu. Darwin'in, *Türlerin Kökeni* adlı kitabıyla öne sürdüğü evrim teorisi ise bu ideoloji için beklenen bilimsel kılıf oldu. Çünkü Darwin, canlıların "yaşam mücadelesi" sonucunda, diğer bir deyişle "diyalektik bir çatışma"yla ortaya çıktıklarını ve geliştiklerini iddia ediyordu. Dahası, yaratılışı inkar ederek, dini inançları reddediyordu. Bu bakımdan Darwinizm, komünizmin faaliyetleri için sözde bilimsel bir destek oldu.

Darwinizm-komünizm ittifakının temelini ise din düşmanlığı oluşturuyordu. Komünistlerin Darwinizm'e olan bağlılıklarının en önemli nedeni; Darwinizm'in ateizme sağladığı göstermelik dayanaktır. David Jorafsky, *Sovyet Marksizm'i ve Doğa Bilimi* isimli kitabında bu ilişkiyi şöyle açıklar:

> *Bilimsel yetersizliğine rağmen evrimin ileri sürdüğü bilimsel karakter her türlü Allah karşıtı sistemi ve uygulamaları haklı çıkarmak için kullanıldı. Şimdiye kadar bunlardan en başarılısı komünizm gibi gözüküyor ve bütün dünyadaki taraftarları komünizmin evrim bilimini temel aldığı söylenerek kandırılmışlardır.*[37]

Komünizmin amacı, Darwin'in biyoloji alanında uyguladığı evrim teorisinin insan toplumları içinde de uygulanması ve insanların doğadaki vahşi hayvanlar gibi bir çatışma, savaş içinde olmasıdır.

Komünizmin amacı, Darwin'in biyoloji alanında uyguladığı evrim teorisinin insan toplumları içinde de uygulanması ve insanların doğadaki vahşi hayvanlar gibi bir çatışma ve savaş içinde olmasıdır.

KONJUGASYON

Bakteri gibi canlıların, aralarında gen aktarımı yapma yollardan biridir. Konjugasyonda, aynı tür iki bakteri yan yana gelir, aralarında geçici bir sitoplazmik köprü kurulur, bu geçitten karşılıklı DNA değişimi gerçekleşir. Sonra sitoplazma köprüsü ortadan kalkar. Bakteriler birbirinden ayrılır, oluşan bakteriler yeni gen kombinasyonlarına sahip olurlar. Taşınan bu DNA kombinasyonları da yeni özelliklerin ortaya çıkmasına sebep olur.[38]

Konjugasyonla bakterilerde çeşitlilik artmış olur. Ancak yeni bir bakteri hücresi oluşmadığı için söz konusu mekanizma, eşeyli üreme olarak kabul edilemez.[39]

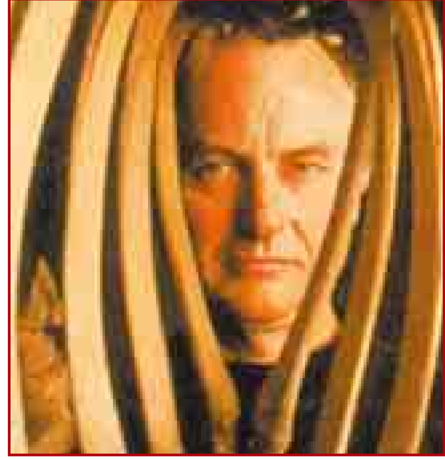
Fakat evrimciler ortaya çıkan bu yeni kalıtsal varyasyonları eşeyli üremenin evrimsel özelliği olarak kabul ederler. (Bakterilerin birbirleri ile kavuşma yaparak üremelerine konjugasyonla eşeyli üreme denir.) Başlangıçtaki bakteriler ile daha sonra oluşan bakterilerin kalıtsal özellikleri farklı olduğundan bunun evrime bir delil olduğunu zannederler. Halbuki burada bir varyasyon (çeşitlen-

me) söz konusudur. İki bakteriden gelen genler çeşitlilik meydana getirmekte, gen havuzuna yeni bir gen veya bilgi eklenmemektedir. Sonuçta, bakteri bakteri olarak kalmakta ve yeni bir tür oluşmamaktadır.

KÖR SAATÇİ SAÇMALIĞI (THE BLIND WATCHMAKER)

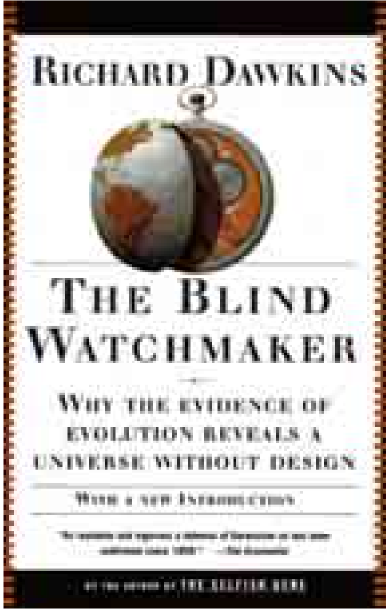
1986'da yayınladığı *The Blind Watchmaker* adlı kitabıyla Darwinizm'in en büyük savunucusu sıfatını kazanan Richard Dawkins, söz konusu kitabında okuyucularına *"Biyoloji, belli bir amaç için dizayn edilmiş görünümü veren karmaşık şeylerin incelemesidir."* der.[40] Richard Dawkins, bu itirafına rağmen yaşamın kendi kendine, tesadüfi etkilerle evrimleştiğini savunur ve bunu bir "kör saatçi" benzetmesiyle anlatır. Dawkins'e göre "kör saatçi" sadece kör değil, aynı zamanda bilinçsizdir. Dolayısıyla kör saatçinin canlılığın oluşumunda ileriyi görmesi, plan yapması, bir amaç gütmesi söz konusu değildir.[41] Fakat Dawkins bir yandan karşı karşıya kaldığı canlılardaki kompleks düzenliliği ifade ederken, bir yandan da bunu kör tesadüf iddialarıyla açıklamaya çalışmaktadır.

Kitabın devamında ise *"eğer bir Meryem Ana heykelinin sizlere el salladığını görseniz dahi, bir mucize ile karşı karşıya olduğunuzu sanmayın"* der. Çünkü Dawkins'e göre bu, *"çok küçük bir olasılıktır, ama belki de heykelin sağ kolundaki atomların hepsi, tesadüfen, bir anda aynı yönde hareket etme eğilimi içine girmiş olabilirler"*.[42]

Evrimin en büyük savunucularından olan Richard Dawkins de, canlılarda kompleks bir düzenin var olduğunu itiraf etmek zorunda kalmaktadır. Bu üstün düzen de çok açık bir gerçeği -canlıları Yüce Allah'ın yarattığını- göstermektedir.

Evrimcilerin içinde bulundukları bu zor durum -yani imkansızı savunmanın ve açık bir gerçeği reddetmenin zorluğu- onları bazen bu denli mantık bozukluklarını öne sürmeye mecbur bırakır. Apaçık gözlemledikleri yaratılış gerçeğini kabul etmemek için çabalayan evrimciler bizlere önemli bir gerçeği göstermektedir: Evrim teorisi adına sürdürülen bütün çabaların yegane amacı Allah'ın apaçık varlığını inkar etmeye yöneliktir. Ve görüldüğü gibi tüm bu çabalar daima sonuçsuz kalmaktadır. Tüm bilimsel bulgular yaratılış gerçeğini ortaya koymakta, canlıları Allah'ın yaratmış olduğunu bir kere daha kanıtlamaktadır.

Richard Dawkins'in *The Blind Watchmaker* adlı kitabı

KÖRELMİŞ ORGANLAR ÇELİŞKİSİ

Evrim literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Ancak bir kısım evrimciler, "körelmiş organlar"ı hala evrimin büyük bir delili sanmakta ve öyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Körelmiş organlar iddiası bundan bir asır kadar önce ortaya atılmıştı. İddiaya göre, canlıların bedenlerinde atalarından kendilerine miras kalmış, ancak kullanılmadıkları için zamanla körelmiş işlevsiz organlar yer alıyordu.

Evrimcilerin "işlevsiz" olarak tanımladıkları organlar aslında "işlevi tespit edilememiş" organlardı. Bunun en iyi göstergesi, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesinin giderek küçülmesi oldu. Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apandisit, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. Ancak bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip olduğu ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan apandisitin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu

Evrimciler tarafından "körelmiş organ" olarak kabul ettirilmeye çalışılan bademciklerin -özellikle erişkin yaşlara kadar- boğazı, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi.

gerçek, 1997 tarihli bir tıp kaynağında şöyle belirtilir:

Vücuttaki timus, karaciğer, dalak, apandisit, kemik iliği gibi başka organlar lenfatik sistemin parçalarıdır. Bunlar da vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler.[43]

Aynı "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin ise boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun, leğen kemiği çevresindeki kemiklere destek sağladığı ve küçük bazı kasların tutunma noktası olduğu anlaşıldı. İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar" olarak sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu; tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir büyümenin gerçekleşmesini sağladığı; pitüiter bezin de birçok hormon bezinin doğru çalışmasını kontrol ettiği ortaya çıktı. Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Nitekim bugün pek çok evrimci "körelmiş organlar" hikayesinin cehaletten kaynaklanan bir argüman olduğunu kabul etmiş durumdadır. Evrimci biyolog

Evrimci biyologların "körelmiş organ" sandıkları apandisitin (altta) vücudun savunma sisteminde önemli rol oynadığı artık anlaşılmış bulunmaktadır. Kuyruk sokumu olarak bilinen omuriliğin en alt kemiği ise (solda) yine "körelmiş organ" değil, önemli kasların tutunma noktasıdır.

S. R. Scadding Evolutionary Theory (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle ifade eder:

(Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum. (S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", Evolutionary Theory, Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173)

Körelmiş organlar iddiasında evrimcilerin yaptıkları çok önemli bir de mantık hatası vardı. Daha önce de belirtildiği gibi evrimciler tarafından ortaya atılan iddia, canlılardaki körelmiş organların geçmişteki atalarından miras kaldığıydı. Oysa "körelmiş organ" olduğu söylenen bazı organlar, insanın atası olduğu iddia edilen canlılarda yoktur. Örneğin evrimciler tarafından insanın atası olduğu söylenen bazı maymunlarda apandisit bulunmaz. Körelmiş organlar tezine karşı çıkan biyolog H. Enoch bu mantık hatasını şöyle dile getirmektedir:

İnsanların apandisiti vardır. Ancak daha eski ataları olan alt maymunlarda apandisit bulunmaz. Sürpriz bir biçimde apandisit, daha alt yapılı memelilerde, örneğin opossumlarda tekrar belirir. Öyleyse evrim teorisi bunu nasıl açıklayabilir?[44]

Evrimciler tarafından ortaya atılan körelmiş organlar senaryosu kendi içinde hem mantık hataları içermektedir, hem de bilimsel olarak yanlıştır. İnsanlarda, sözde atalarından miras kalmış olan hiçbir körelmiş organ yoktur. Çünkü insanlar diğer canlılardan rastlantılarla türememiş, bugünkü formlarıyla eksiksiz ve mükemmel bir biçimde yaratılmışlardır.

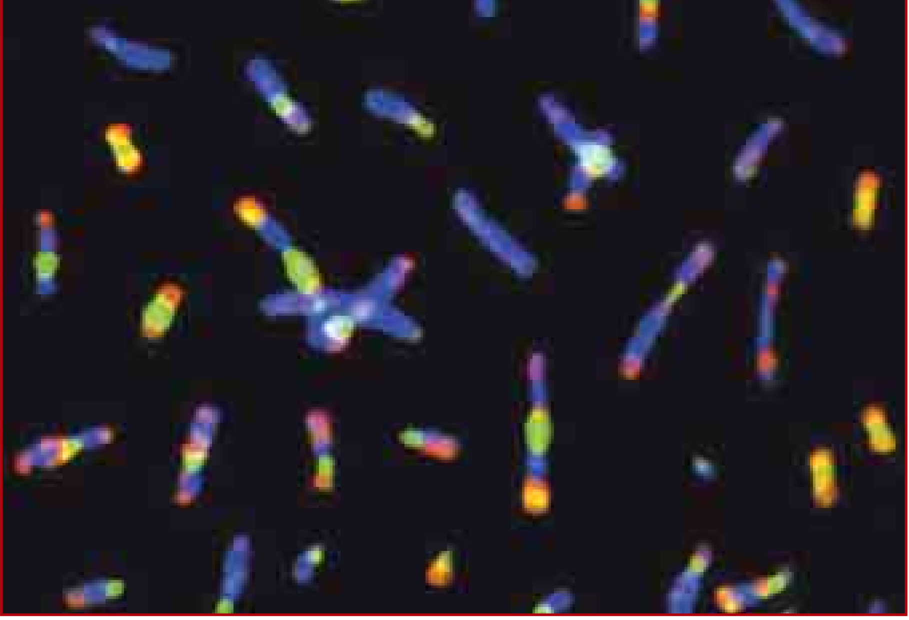
KP 271
(Kanapoi Hominid 1 veya Kanapoi Dirsek Kemiği Fosili)

bkz. Kanapoi dirsek kemiği fosili sahtekarlığı

Kromozom

Hücrenin çekirdeğindeki DNA molekülü kromozom adlı özel kılıflarda paketlenir. (bkz. DNA) Tek hücrede bulunan kromozomlarda paketlenen DNA molekülünün toplam uzunluğu 1 metreyi bulur. Kromozomun toplam kalınlığı ise 1 nanometre yani metrenin milyarda biri kadardır. Yaklaşık 1 metre uzunluğundaki DNA molekülü bu küçücük alana paketlenmiş şekildedir.

Her insan hücresinin (üreme hücreleri hariç) çekirdeğinde 46 kromozom vardır. Her bir kromozomu, gen sayfalarından meydana gelmiş bir cilde benzetirsek, hücrede insanın tüm özelliklerini içeren 46 ciltlik bir "hücre ansiklopedisi" vardır diyebiliriz. Bu hücre ansiklo-

Yaklaşık 1 metre uzunluğundaki DNA molekülleri, metrenin milyarda biri kalınlığına sahip kromozomların içine sığdırılmıştır.

pedisinin içerdiği bilgi, tam 920 ciltlik *Britannica Ansiklopedisinin* içerdiği bilgiye eşdeğerdir.

DNA molekülünü içeren kromozom paketleri aslında çok daha küçük özel ambalaj sistemlerinden oluşur. Bu molekül önce adeta bir ipin makaraya sarılması gibi sıkı sıkıya "histon" adlı özel proteinlere sarılır. Bu histon makaralara sarılmış DNA bölümleri, "nükleozom" olarak adlandırılır. Bu nükleozom bölümleri DNA'nın korunması ve zarar görmemesi için özel olarak dizayn edilmiştir. Nükleozomlar ucuca eklendiğinde kromatinleri oluştururlar. Kromatinler iyice birbirine sarılıp kıvrılarak yoğun yumaklar meydana getirirler. Ve böylece DNA molekülü kendi uzunluğunun milyarda biri kadar küçük olan bir yere muhteşem bir şekilde sığdırılmış olur.

Krossing-over (Crossing-over) (Çapraz çiftleşme)

Mayoz bölünme sırasında, anne ve babadan gelen benzer (homolog) kromozomların arasındaki gen alışverişine "krossing-over" (çapraz çiftleşme) denir. Homolog kromozomların kardeş olma-

yan kromatidleri sarmal yaparlar. Birbirlerine değdikleri noktalarda gen alışverişi olur. Çapraz çiftleşme canlılarda kromozomların gen dizilişinde bir değişime yol açar. Bu olay sayesinde genetik varyasyonlar meydana gelir ki bu da tür içi çeşitliliğe sebep olur. Fakat, bir türün bir başka türe dönüşmesi gibi bir durum söz konusu olmaz.

Canlılardaki çeşitliliği sağlayan etken "krossing-over"dir. Krossing-over'de benzer kromozomlar arasında tekli ya da çiftli parça değişimi söz konusudur. Değişen bu parçalar kromozomlara yeni gen kombinasyonları vereceği için yavrularda, ana ve babada olmayan özelliklerin ortaya çıkması da mümkündür. Bu durum tipik bir varyasyon örneğidir. Sonuçta, anne ve babada zaten mevcut olan genler bir araya gelmiş ve yeni kombinasyonlar meydana getirmişlerdir. Ancak evrimcilerin iddia ettiği gibi yeni bir tür ortaya çıkması, başka bir canlıya dönüşmesi söz konusu değildir. Dolayısıyla öne sürülen varyasyon örnekleri evrimin bir kanıtı sayılamazlar. (bkz. Mikro evrimin geçersizliği; Makro evrim masalı)

Biyolog Edward Deevey de, çapraz çiftleştirmenin hep belirli genetik sınırlar içinde gerçekleştiğini şöyle açıklar:

"Çapraz çiftleştirme yöntemiyle çok önemli sonuçlara varılmıştır... Ama sonuçta buğday hala buğdaydır ve örneğin üzüm değildir. Domuzlar üzerinde kanat oluşturmamız da, kuşların yumurtalarını silindir şeklinde üretmeleri kadar imkansızdır. Daha güncel bir örnek, son bir yüzyıl içinde dünyadaki erkek nüfusunda görülen boy ortalaması yükselişidir. Daha iyi beslenme ve bakım koşulları sayesinde erkekler son bir yüzyıl içinde rekor sayılabilecek bir boy ortalamasına ulaşmıştır, ama bu artış giderek durma noktasına gelmiştir. Çünkü varabileceğimiz genetik sınıra dayanmış durumdayız."[45]

Kısacası bitki ve hayvanlar üzerindeki bu tür çalışmalar, ancak bir türün genetik bilgisinin sınırları içinde kalan bazı değişimler meydana getirmekte, ancak hiçbir zaman türlere yeni bir genetik bilgi eklememektedir. Farklı köpek, inek ya da at cinslerini ne kadar çiftleştirirseniz çiftleştirin, sonuçta ortaya yine köpekler ya da atlar çıkacak, ama yeni türler oluşmayacaktır.

Çapraz çiftleştirme hep belirli genetik sınırlar içinde gerçekleşir. Örneğin buğday her zaman buğdaydır.

KUŞLARIN KÖKENİ

Evrim teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod dinozorlardan, yani sürüngenlerden türediği iddiasındadır. Oysa kuşlar ile sürüngenler arasında yapılacak bir karşılaştırma, bu canlı sınıflarının birbirlerinden çok farklı olduklarını ve aralarında bir evrim gerçekleşmiş olamayacağını gösterir.

Kuşlar ve sürüngenler arasında birçok yapısal farklılık bulunur. Bunlardan en önemlilerinden biri kemiklerin yapısıdır. Evrimciler tarafından kuşların atası olarak kabul edilen dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir. Bu hafif kemik yapısı, kuşların uçabilmesinde büyük önem taşır.

Sürüngenler ve kuşlar arasındaki bir diğer farklılık da metabolik yapıdır. Sürüngenler canlılar dünyasında en yavaş metabolik yapıya sahipken, kuşlar bu alandaki en yüksek rekorları ellerinde tutarlar. Örneğin bir serçenin vücut ısısı, hızlı metabolizması nedeniyle zaman zaman 48°C'ye kadar çıkabilir. Diğer tarafta ise sürüngenler kendi vücut ısılarını bile kendileri üretmez, bunun yerine vücutlarını güneşten gelen ısıyla ısıtırlar. Sürüngenler doğadaki en az enerji tüketen canlılar iken, kuşlar en fazla enerji tüketen canlılardır.

Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, bilimsel bulgulara dayanarak kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia sürüngen-kuş evrimi tezi hakkında ise genel anlamda şöyle demektedir:

> *25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi, paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.*[46]

Kansas Üniversitesi'nde eski kuşlar üzerinde uzman olan Larry Martin de kuşların dinozorlarla aynı soydan geldiği teorisine karşı çıkmaktadır. Martin, evrimin bu konuda içine düştüğü çelişkiden söz ederken, "doğrusunu söylemek gerekirse, eğer dinozorlarla kuşların aynı kökenden geldiklerini savunuyor olsaydım, bunun hakkında her kalkıp konuşmak zorunda oluşumda utanıyor olacaktım" demektedir.[47]

Ancak tüm bilimsel bulgulara rağmen, hiçbir somut delile dayanmayan "dinozor-kuş evrimi" senaryosu ısrarla savunulmaktadır. Bu arada, bu senaryoya delil oluşturmayan bazı kavramlar da, yüzeysel bir üslup içinde "dinozor-kuş bağlantısının kanıtı" gibi sunulmaktadır.

Örneğin bazı evrimci yayınlarda, dinozorların kalça kemiklerindeki farklılıklardan yola çıkılarak, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine bir dayanak sağlandığı sanılmaktadır. Söz konu-

su kalça kemiği farklılığı, *Saurischian* (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) ve *Ornithischian* (kuş-benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlar arasındadır. İşte bu "kuş-benzeri kalça kemerli dinozorlar" kavramı, zaman zaman "dinozor-kuş evrimi" iddiasına bir delil olarak algılanmaktadır.

Oysa söz konusu kalça kemeri farklılığı, kuşların atalarının dinozorlar olduğu iddiasına hiçbir destek sağlamamaktadır. Çünkü *Ornithischian* (kuş-benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlar, diğer anatomik özellikleri açısından hiçbir şekilde kuşlara benzemez. Örneğin kısa bacaklara, dev bir gövdeye, zırha benzer dev pullu bir deriye sahip olan (hatta savaş tanklarına benzetilen) *Ankylosaurus*, *Ornithischian* grubuna bağlı bir kuş-benzeri kalça kemerli dinozordur. Buna karşılık, bazı anatomik özellikleri ile kuşlara benzetilebilecek olan uzun bacaklı, kısa ön ayaklara sahip ince yapılı *Struthiomimus* ise *Saurischian* (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) grubuna dahildir.[48]

Görülmektedir ki, kalça kemeri yapısı hiçbir şekilde dinozorlar ile kuşlar arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasına delil oluşturmamaktadır. "Kuş-benzeri kalça kemerli dinozorlar" tanımı, sadece benzerlikten kaynaklanan bir tanımdır ve iki canlı grubu arasındaki diğer büyük anatomik farklılıklar, bu benzerliği evrimci bir bakış açısıyla dahi yorumlamayı imkansız kılmaktadır.

Dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın, yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir.

KUŞ AKCİĞERLERİNİN KÖKENİ

Sürüngen-kuş evrimi senaryosunu imkansız kılan nedenlerden biri, kuş akciğerinin evrimle açıklanamayan özgün yapısıdır.

Kara canlılarının akciğerleri "çift yönlü" bir yapıya sahiptir: Nefes alma sırasında hava, akciğerdeki dallanmış kanallar boyunca ilerler ve küçük hava keseciklerinde durur. Oksijen-karbondioksit alışverişi burada gerçekleştirilir. Ancak daha sonra, kullanılmış olan bu hava, tam ters yönde hareket eder ve geldiği yolu izleyerek akciğerden çıkar, ana bronş yoluyla da dışarı atılır.

Kuşlarda ise hava, akciğer kanalı boyunca "tek yönlü" hareket eder. Akciğerlerin giriş ve çıkış kanalları birbirlerinden farklıdır ve bu kanallar boyunca uzanan özel hava kesecikleri sayesinde hava daimi olarak akciğer içinde tek yönlü olarak akar. Bu sayede kuş, havadaki oksijeni kesintisiz olarak alabilir. Böylece kuşun yüksek enerji ihtiyacı karşılanmış olur. "Avien akciğer" olarak bilinen bu özel solunum sistemi, Avustralya'daki Otega Üniversitesi'nden moleküler biyolog Michael Denton, tarafından şöyle anlatılmaktadır:

> *Kuşlarda ana bronş, akciğer dokusunu oluşturan tüplere ayrılır. "Parabronş" olarak adlandırılan bu tüpler sonunda tekrar birleşerek, havanın akciğerler boyunca tek bir yönde devamlı akımını sağlayacak sistemi meydana getirirler... Kuşlardaki akciğerlerin yapısı ve genel solunum sisteminin çalışması tümüyle kendine özgüdür. Kuşlardaki bu "avien" sistemi başka hiçbir omurgalı akciğerinde bulunmaz. Bu sistem bütün kuş türlerinde aynıdır.*[49]

Önemli olan, çift yönlü hava akışına sahip olan sürüngen akciğerinin, tek

yönlü hava akışına sahip olan kuş akciğerine evrimleşmesinin imkansız oluşudur. Çünkü bu iki akciğer yapısının arasında kalacak bir "geçiş" modeli mümkün değildir. Bir canlı yaşamak için sürekli nefes almak zorundadır ve akciğer yapısının baştan aşağı değişmesi, ara aşamalarda mutlak ölümle sonuçlanacaktır. Kaldı ki bu değişiklik evrim teorisine göre milyonlarca yılda kademe kademe gerçekleşmelidir. Oysa çok iyi bilindiği gibi akciğeri çalışmayan bir canlı birkaç dakikadan fazla yaşayamaz.

Micheal Denton *A Theory in Crisis* (Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında, kuş akciğerinin kökenine evrimci bir açıklama getirmenin imkansızlığını şöyle belirtir:

> *Böyle tamamen değişik bir solunum sisteminin azar azar küçük değişiklerle standart omurgalı dizaynından evrimleşmiş olduğu iddiası, düşünülmeden ortaya atılmış bir tezdir. Solunum faaliyetinin bu evrim süresince hiç aksamadan korunması, organizmanın hayatını sürdürmesi için gereklidir. En küçük bir eksik fonksiyon ölümle sonuçlanacaktır. Kuş akciğeri de, içinde dallanmış olan parabronşlar ve bu parabronşlarda hava sağlanmasını garanti eden hava kesesi sistemi ile birlikte en üst düzeyde gelişmiş olana kadar ve beraberce, iç içe geçmiş mükemmel bir şekilde işlevini yapana kadar, bir solunum organı olarak görev yapamaz.*[50]

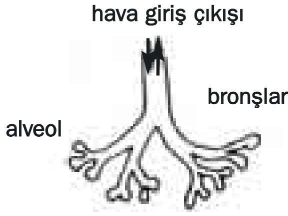
Kısacası, kara tipi akciğerden hava tipi akciğere geçiş, ara geçiş safhasında bulunan bir akciğerin hiçbir işlevselliğinin olmaması nedeniyle mümkün değildir.

Bu konuda belirtilmesi gereken ikinci nokta, sürüngenlerin diyaframlı, kuşların ise diyaframsız bir solunum sistemine sahip olmasıdır. Bu farklı yapı da, yine iki akciğer tipi arasında gerçekleşecek bir evrimi imkansız kılar. Solunumsal fizyoloji alanında otorite sayılan John Ruben, bu konuda şu yorumu yapar:

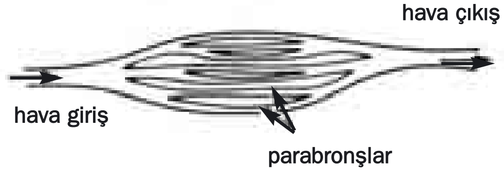
> *Theropod bir dinozorun kuşlara evrim-*

SÜRÜNGEN AKCİĞERİ

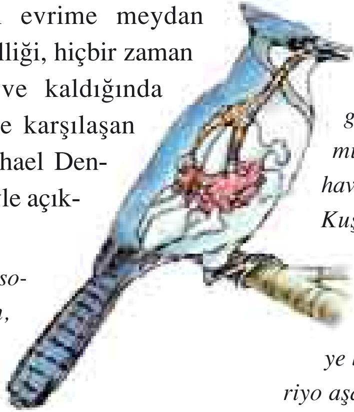
KUŞ AKCİĞERİ

Kuş akciğerleri, kara canlılarının akciğerlerine göre tamamen ters biçimde işler. Kara canlıları havayı aynı kanaldan alır ve verirler. Kuşlarda ise hava, akciğerlerde sürekli tek bir yönde hareket eder. Bu, akciğerlerin etrafında bulunan özel "hava kesecikleri" tarafından sağlanmaktadır. Bu kesecikler, uçuş sırasında yüksek miktarda oksijene ihtiyaç duyan kuşlar için özel olarak yaratılmışlardır. Böyle bir yapının sürüngen akciğerinden evrimleşerek ortaya çıkması ise imkansızdır, çünkü iki farklı akciğer yapısı arasındaki "ara" bir yapıyla nefes alınamaz.

leşmesi, diyaframında ciddi bir handikap oluşmasını gerektirecektir, ama bu durum canlının nefes alma yeteneğini çok kritik bir biçimde sınırlayacaktır... Buna neden olabilecek bir mutasyonun seçici bir avantaj sağlaması imkansız görünmektedir.[51]

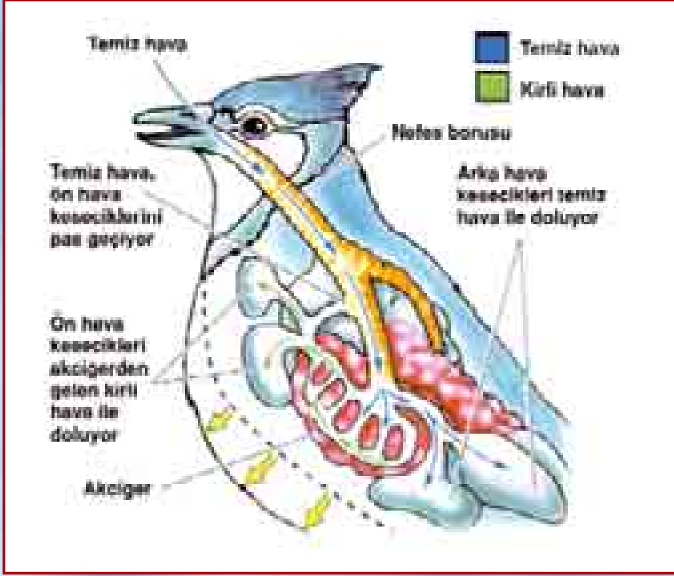
Kuş akciğerinin evrime meydan okuyan bir diğer özelliği, hiçbir zaman havasız kalmayan ve kaldığında "çökme" tehlikesiyle karşılaşan ilginç yapısıdır. Michael Denton bu konuyu da şöyle açıklar:

Bu denli farklı bir solunum sisteminin, standart omurgalı dizaynından nasıl evrimleşmiş olabileceğini düşünmek neredeyse imkansızdır. Özellikle de solunum sisteminin çalışır halde korunmasının bir organizmanın yaşamı için ne kadar zorunlu olduğu düşünüldüğünde. Dahası, avien akciğerinin kendi özgü form ve fonksiyonu, daha bir çok özelleşmiş adaptasyonu gerektirecektir... Çünkü öncelikle, avien akciğeri vücut duvarlarına sıkıca tutturulmuştur ve hacim olarak genişlemesi mümkün değildir. Öte yandan, akciğerdeki hava tüplerinin çok dar yarıçapları ve bunların içindeki herhangi bir sıvının yüksek yüzey gerilimi nedeniyle, avien akciğeri, diğer omurgalıların aksine, kendi içinde çökmüş bir durumdan alınıp yeniden havayla doldurulamaz... (Bu yüzden) Kuşlarda, akciğerin içindeki hava kesecikleri, diğer omurgalıların aksine, hiçbir zaman boşaltılmaz. Aksine ciğerler ilk gelişmeye başladıkları andan itibaren (embriyo aşamasında) daima ya sıvıyla ya da havayla doludurlar.[52]

Elbette ki, sürüngenlerin ve diğer omurgalıların akciğerlerinden tamamen farklı olan ve olağanüstü derecede hassas dengelere dayanan bu sistem, evri-

KUŞLARA ÖZEL SOLUNUM SİSTEMİ

NEFES ALIRKEN

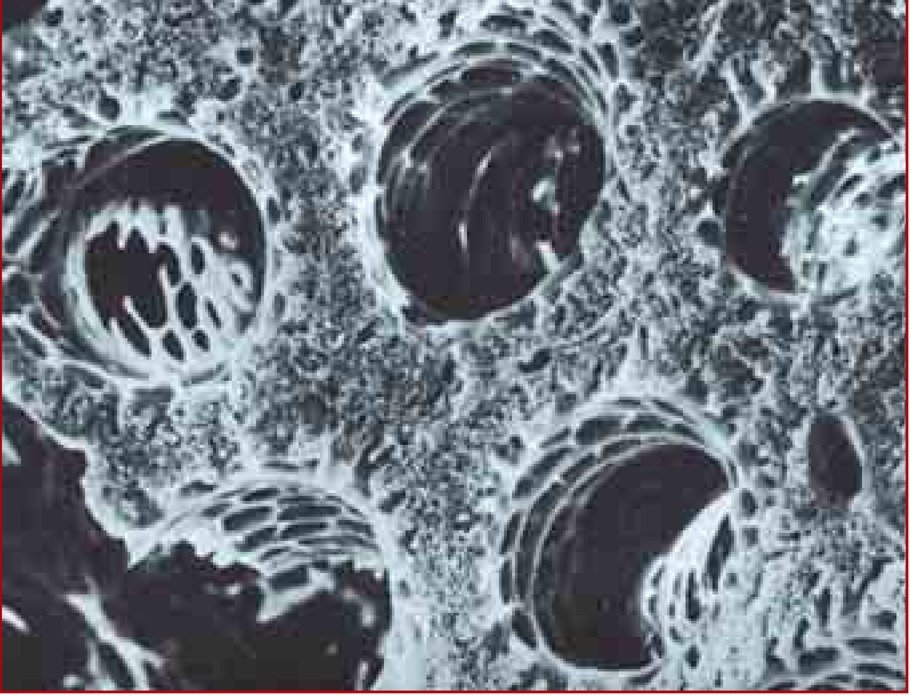
Kuşun nefes borusundan içeri giren temiz hava, hem akciğere, hem de akciğerin arkasında bulunan arka hava keseciklerine girer. Akciğerde bulunan kirlenmiş hava ise ön hava keseciklerine aktarılır.

NEFES VERİRKEN

Kuş nefes verirken, arka hava keseciklerinde biriktirilmiş olan temiz hava, akciğerin içine dolar. Bu sistem sayesinde kuşun ciğerlerinde temiz hava akımı hiç kesilmeden devam eder.

Şemalarda çok basitleştirilmiş olarak gösterilen bu akciğer sisteminin daha pek çok detayı vardır. Örneğin ciğerlerle keseciklerin bağlantı noktalarında, havanın doğru yönde akmasını sağlayan özel tıkaçlar ve kapakçıklar bulunmaktadır. Tüm bunlar hem evrim iddiasına yönelik kesin bir darbe, hem de açık bir yaratılış delilidir. Allah kuşları mükemmel özelliklere sahip olarak yaratmıştır. Allah üstün güç sahibi bir Yaratıcı'dır.

Kuş akciğeri içinde yer alan ve havanın tek yönlü olarak hareket etmesini sağlayan küçük "parabronş" tüpleri. Bu tüplerin her biri 0.5 mm çapındadır.

min iddia ettiği gibi bilinçsiz mutasyonlarla kademe kademe gelişmiş olamaz. Denton, kuş akciğerinin bu yapısının Darwinizm'i geçersiz kıldığını şöyle ifade etmektedir:

Kuş akciğeri, bizleri, Darwin'in "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" şeklindeki meydan okuyuşuna cevap vermeye götürmektedir.[53]

KUŞ TÜYLERİNİN KÖKENİ

Kuşların sürüngenlerden evrimleştiğini iddia eden evrim teorisi, bu iki ayrı canlı sınıfı arasındaki dev farkları asla açıklayamamaktadır. Kuşlarla sürüngenlerin arasına aşılmaz bir uçurum koyan bir özellik ise, tamamen kuşlara has bir yapı olan tüylerdir.

Kuş tüylerindeki yaratılış hiçbir evrimsel süreçle açıklanamayacak kadar komplekstir. Ünlü kuş bilimci Alan Feduccia, "Tüylerin her özelliği aerodinamik fonksiyona sahiptir. Hafiftirler, kaldırma kuvvetleri vardır ve kolaylıkla eski biçimlerine dönebilirler" der. Feduccia, evrim teorisinin bu konudaki çaresizliğini ise şöyle kabul eder:

Uçmak için böylesine tasarlanmış bir organın, nasıl olup da ilk başta başka bir

amaca yönelik olarak ortaya çıktığını anlayamıyorum.[54]

Ayrıca tüylerin ortasında hepimizin bildiği uzun ve sert bir boru vardır. Bu borunun her iki tarafından yüzlerce tüy çıkar. Boyları ve yumuşaklıkları farklı olan bu tüyler kuşa aerodinamik özellik kazandırır. Ancak daha da ilginç olanı, bu tüylerin her birinin üzerinde de, "tüycük" denilen ve gözle görülemeyecek kadar küçük olan çok daha küçük tüylerin bulunmasıdır. Bu tüycüklerin üzerinde ise "çengel" adı verilen minik kancalar vardır. Bu kancalar sayesinde her tüycük birbirine sanki bir fermuar gibi tutunur.

Turna kuşunun tek bir tüyünün üzerinde, tüy borusunun her iki yanında uzanan 650 tane incecik tüy vardır. Bunların her birinde ise 600 adet karşılıklı tüycük bulunur. Bu tüycüklerin her biri ise, 390 tane çengelle birbirlerine bağlanır. Çengeller bir fermuarın iki tarafı gibi birbirine kenetlenmiştir. Çengeller herhangi bir şekilde birbirinden ayrılırsa, kuşun bir defa silkinmesi veya daha ağır hallerde gagasıyla tüylerini düzeltmesi tüylerin eski haline dönmesi için yeterlidir.

Tüylerin bu kompleks yapısının rastlantısal mutasyonlar sonucunda sürüngen pulundan evrimleştiğini savunmak, hiçbir bilimsel temeli olmayan dogmatik bir inanıştan başka bir şey değildir. Nitekim neo-Darwinizm'in duayenlerinden biri olan Ernst Mayr, bu konuda yıllar önce şu itirafta bulunmuştur:

Duyu organları, örneğin bir omurgalı gözünün ya da bir kuşun tüyleri gibi kusursuzca dengelenmiş sistemlerin rastlantısal mutasyonlar sonucunda gelişebileceğini varsaymak, bir insanın inandırıcılığı üzerinde ciddi bir sınırlamadır.[55]

Tüylerdeki bu üstün yaratılış, Charles Darwin'i de çok düşündürmüş, hatta tavuskuşu tüylerindeki mükemmel estetik, kendi ifadesiyle Darwin'i "hasta etmiş"tir. Darwin, arkadaşı Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektupta *"gözü düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu. Ama kendimi zamanla bu probleme alıştırdım"* dedikten sonra şöyle devam eder:

SÜRÜNGEN PULLARI

Sürüngenlerin vücutlarını kaplayan pullar, her yönüyle kuş tüylerinden farklıdır. Pullar tüyler gibi deri altına uzanmaz, sadece canlının dış yüzeyinde sert bir tabaka oluştururlar. Genetik, biyokimyasal ve anatomik yönlerden kuş tüyleriyle hiçbir benzerlikleri yoktur. Pullar ile tüyler arasındaki bu büyük farklılık, sürüngen-kuş evrimi senaryosunu bir kez daha temelsiz bırakmaktadır.

KUŞ TÜYLERİNİN KOMPLEKS YAPISI

Kuş tüyleri detaylı olarak incelendiğinde çok üstün bir yaratılışa sahip olduğu ortaya çıkar. Her tüycüğün üzerinde çok daha küçük tüycükler ve bu tüycükleri birbirine tutturmaya yarayan özel çengeller vardır. Resimlerde, kuş tüylerinin büyütülmüş yakın plan çekimleri yer alıyor.

> *Şimdilerde ise doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla rahatsız ediyor. Örneğin bir tavuskuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta ediyor.*[56]

KÜLTÜREL EVRİM YALANI

Evrimciler varsaydıkları biyolojik evrime paralel olarak, kültürel alanda da ilkelden gelişmişe doğru bir kültürel gelişim yaşandığını öne sürerler. Hiçbir bilimsel geçerliliği olmayan ve hayali bir soy ağacı olmaktan öteye gidemeyen insanın evrimsel öyküsüne uygun olarak Kaba Taş, Yontma Taş, Cilalı Taş gibi çeşitli devirlerdeki yaşantılar hakkında pek çok hikaye anlatırlar.

İnsanın evrimi senaryosu tümüyle hayali bir kurgudur. Çünkü böyle bir soy ağacının var olması için maymunlardan insanlara aşamalı bir evrim yaşanmış ve bunun fosillerinin bulunmuş olması gerekir. Oysa maymunlarla insanlar arasında açık bir uçurum vardır. İskelet yapıları, kafatası hacimleri, dik ya da eğik yürüme kriterleri gibi özellikler, insan ile maymunun arasını açıkça ayırmaktadır. Bugün evrimcilerin insanın ilkel ataları olarak öne sürdükleri maymun insan arası hayali araformların (*Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* vs.) taraflı yorumlardan, çarpıtmalardan ve sahtekarlıklardan ibaret olduğu anlaşılmıştır. (bkz. Piltdown Adamı sahtekarlığı; Nebraska Adamı sahtekarlığı; Neandertal Adamı: Bir insan ırkı...)

Örneğin evrimcilerin maymun insan arası varlıklar olarak lanse ettikleri *Neandertaller* (*Homo neanderthalensis*) bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası hacmi ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır.

Neandertaller bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Bazı evrimci paleoantropologlar bu insanları çok uzun zaman "ilkel bir tür" olarak kabul etmiş, ama bulgular *Neandertal* insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

> *Neandertal kalıntıları ve günümüz insanı kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertaller'in anatomisinde ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.*[57]

Neandertaller'in yaptıkları takılar

Tüm bunlara rağmen evrimciler, *Neandertal* insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlarlar. Dolayısıyla ilkel bir kültür düzeyine sahip olduklarını öne sürerler.

Ancak fosil bulguları, evrimcilerin iddialarının tersine *Neandertaller'in* ileri bir kültüre de sahip olduklarını göstermektedir. Bunun en ilginç örneklerinden biri, *Neandertal* insanları tarafından yapılmış olan fosilleşmiş bir flüttür. Bir ayının uyluk kemiğinden yapılmış olan söz konusu flüt, arkeolog Ivan Turk tarafından 1995 Temmuzu'nda Kuzey Yugoslavya'daki bir mağarada bulunmuştur. Daha sonra da bir müzikolog olan Bob Fink, flütü analiz etmiştir. Fink, karbon testine göre yaşının 43.000 ile 67.000 yıl arasında olduğu düşünülen bu aletin, 4 nota çıkardığını ve flütte yarım tonların da, tam tonların da bulunduğunu tespit etmiştir.

Bu keşif, *Neandertaller'in* Batı müziğinin temel formu olan yedi nota ölçüsünü kullandıklarını göstermektedir. Flütü inceleyen Fink, "eski flütün üzerindeki ikinci ve üçüncü delikler arasındaki mesafenin, üçüncü ve dördüncü delikler arasındaki mesafenin iki katı" olduğunu belirtmektedir. Bunun anlamı birinci mesafenin tam notayı, ona komşu olan mesafenin de yarım notayı temsil ettiğidir. *"Bu üç nota inkar edilemez bir şekilde diatonik bir ölçekteki gibi ses çıkarır"* diyen Fink, *Neandertaller'in* müzik kulağı ve bilgisi olan insanlar olduğunu belirtmektedir.[58]

Diğer bazı fosil bulguları *Neandertaller'in* ölülerini gömdüklerini, hastalarına baktıklarını, kolye ve benzeri takı eşyaları kullandıklarını göstermektedir.[59]

Öte yandan fosil kazıları sırasında Neandertal insanları tarafından kullanıldığı tespit edilen 25 bin yıllık bir dikiş iğnesi bulunmuştur. Kemikten yapılmış olan bu iğne son derece düzgündür ve iplik geçirilmesi için açılmış bir deliğe sahiptir.[60] Elbette dikiş iğnesine ihtiyaç duyacak bir giyim-kuşam kültürüne sahip olan insanlar "'ilkel" sayılamazlar.

New Mexico Üniversitesi'nde antropoloji ve arkeoloji profesörü olan Steven L. Kuhn ve Mary C. Stiner, evrim teorisini savunmalarına rağmen, yaptıkları arkeolojik araştırmalar ve analizler sonucu, İtalya'nın güneybatı sahilindeki mağaralarda binlerce yıl yaşamış olan *Neandertaller'*in, günümüz insanı gibi kompleks bir düşünce yapısı gerektiren faaliyetlerde bulunduklarını ortaya koymuşlardır.[61]

California Üniversitesi'nden Margaret Conkey, *Neandertaller'*den önceki dönemlere ait olan aletlerin de bilinçli ve zeki topluluklar tarafından yapıldığını şöyle anlatmaktadır:

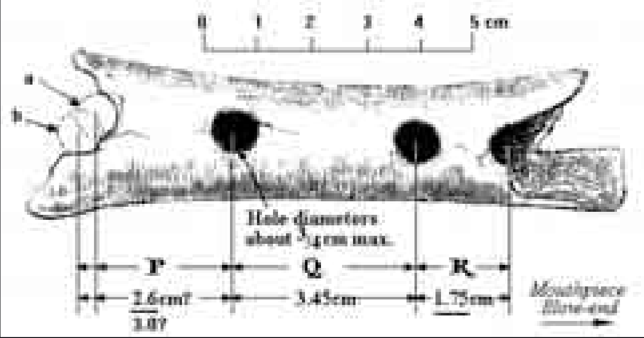
> *Arkaik insanların elleriyle yaptıkları nesnelere bakacak olursanız, hiç de acemi işi şeyler olmadıklarını görürsünüz. Arkaik insanlar kullandıkları malzemenin nasıl bir şey olduğunu ve nasıl bir dünyada yaşadıklarının bilincindedirler.*[62]

Tüm bunlar, evrimcilerin iddia ettikleri kültürel evrim senaryolarının asılsız olduğunu kanıtlamaktadır.

NEANDERTALLER'İN DİKİŞ İĞNESİ

Neandertal insanının günümüzden on binlerce yıl önce giyim-kuşam bilgisine sahip olduğunu gösteren ilginç bir fosil: 26 bin senelik iğne. (D. Johanson, B. Edgar, *From Lucy to Language,* s.99)

NEANDERTALLER'İN FLÜTÜ

Neandertal insanına ait kemikten yapılmış flüt. Bu flüt üzerinde yapılan hesaplamalar, deliklerin doğru notalarda ses verecek biçimde açıldığını, yani bunun son derece ustaca tasarlanmış bir enstrüman olduğunu göstermiştir.

Üstte Bob Fink adlı araştırmacının flütle ilgili hesapları görülüyor.

Bu gibi bulgular, evrimci propagandanın aksine, *Neandertal* insanlarının ilkel mağara adamları değil, medeni bir insan ırkı olduğunu göstermektedir.

(The AAAS Science News Service, *Neandertals Lived Harmoniously,* 3 Nisan 1997)

L

LAETOLI AYAK İZLERİ (İNSAN AYAK İZLERİ)

Mary Leakey tarafından 1978'de Tanzanya Laetoli'deki volkanik kül tabakasında bazı ayak izleri bulundu. Bu ayak izleri, ünlü fosil Lucy ile ilgili olarak yürütülen evrimci propagandanın önemli bir parçası olarak kullanıldı. (bkz. Lucy kandırmacası) Söz konusu ayak izleri, evrimciler tarafından maymun-insan ortak atası kabul edilen Lucy'nin iki ayağı üzerinde yürüyebildiğinin en somut kanıtı olarak sunuldular. Ayak izlerinin Lucy ile aynı yaşta, yani yaklaşık 3.6 milyon yıl yaşında olduğu açıklanmış ve dik yürüyüşünün bir delili olduğu iddia edilmişti.

Laetoli ayak izi

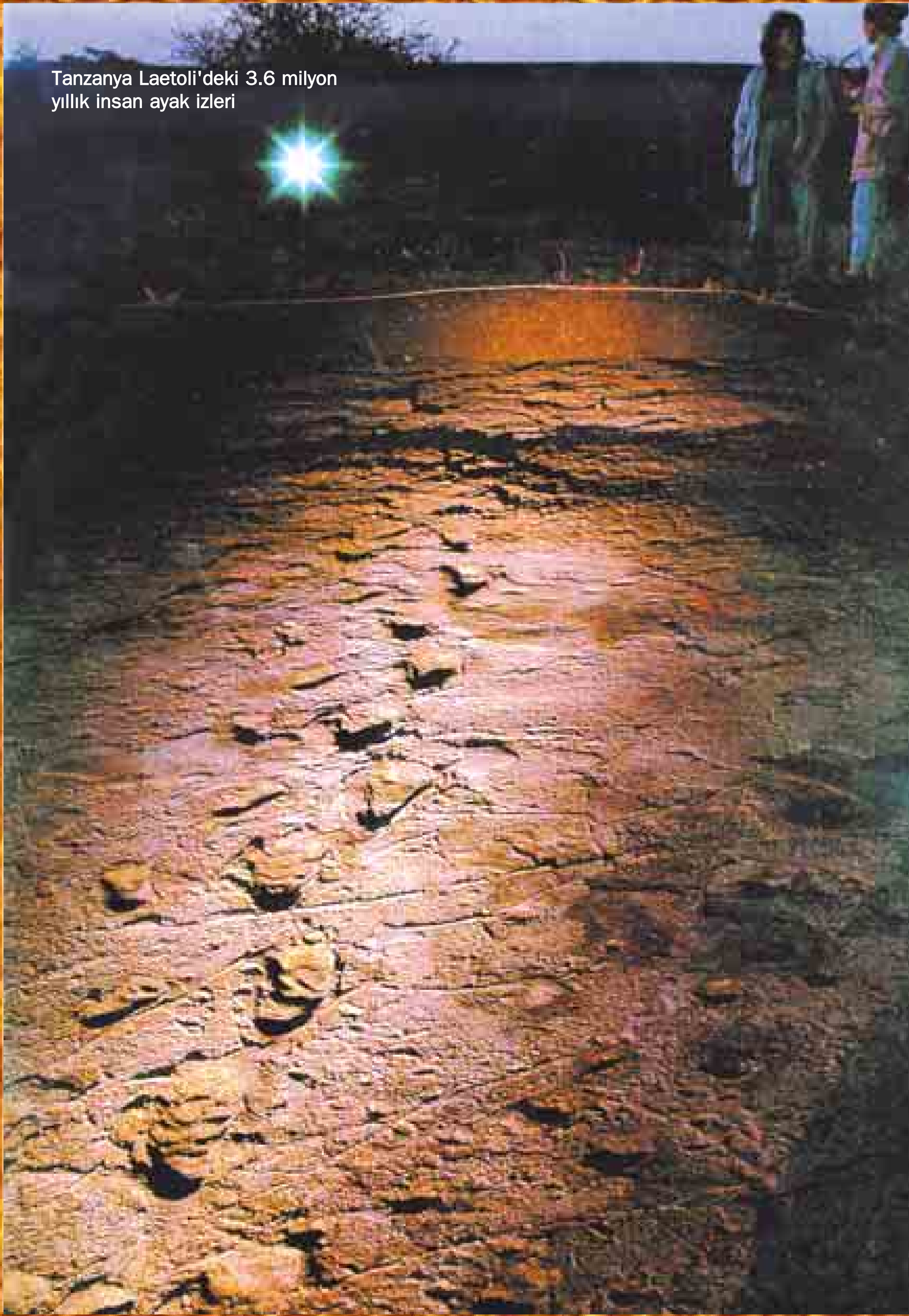
Ayak izleri gerçekten de Lucy kadar eskiydiler ve dik yürüyen bir canlı tarafından bırakıldıkları açıktı. Ama bu izlerin Lucy gibi bir hayali ara geçiş sınıflandırması olan *Australopithecus afarensis*'e ait olduğunu gösteren hiçbir bulgu yoktu; bu ayak izlerinin gerçek insanlara ait olduğu son derece açıktı. Mary Leakey ile birlikte çalışan ünlü paleoantropolog Tim White bu konuda şunları söylemiştir:

> *Bu konuda yanılgıya düşmeyin, bunlar insan ayak izleridir... Görünen morfoloji aynıdır. İyi bir kavisle çizilmiş düzgün bir topuk ve ayağın önünde güzel bir yuvarlaklık vardır. Büyük başparmağın sırası düzdür. Bir maymun başparmağındaki gibi yana sarkmamaktadır. Hiç kuşkunuz olmasın...* ***Bunlar günümüz insanının ayak izlerinden tamamen farksız.*** *Eğer bu izler bugün bir California plajında olsalardı ve bir çocuğa bunların ne olduğu sorulsaydı, hiç tereddüt etmeden burada bir insanın yürüdüğünü söylerdi. Bunları, kumsalda yer alan diğer yüzlerce insan ayak izinden ayırt edemezdi. Dahası, siz de ayırt edemezdiniz.*[63]

Kuzey California Üniversitesi'nden Louis Robins ise ayak izlerini inceledikten sonra şöyle demiştir:

> *Ayağın kemeri yüksektir, ufak olan kişinin ayak kemeri benimkisinden bile daha yüksektir, yani parmaklar insan parmaklarıyla aynı şekilde yeri kavramaktadırlar. Bunu başka hayvan formlarında göremezsiniz.*[64]

Kısacası, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen bu ayak izlerinin Lucy'ye ait olması imkansızdı. Çünkü kıvrık el ve ayaklara sahip olan ve yürürken ön ayaklarını da kullanan Lucy'nin ancak insana ait olabilecek bu tip izleri bırakması mümkün değildi. Ayak izlerinin

Tanzanya Laetoli'deki 3.6 milyon yıllık insan ayak izleri

Australopithecus afarensis tarafından bırakıldığının düşünülmesinin sebebi ise, fosillerin bulunduğu ve 3.6 milyon yıl yaş biçilen volkanik tabakaydı. Bu kadar eski bir tarihte insanların yaşamış olamayacağı düşünülerek, izler *Australopithecus afarensis*'e atfedilmişti.

Tarafsız incelemeler, ayak izlerinin gerçek sahiplerini de tanımladı: 10 yaşındaki bir insanın 20 tane ve daha küçük yaşta birinin de 27 tane fosilleşmiş ayak izi vardı. Ve bunlar, kesinlikle, bizim gibi normal insanlardı. Yani evrimcilerin, insanın sözde en eski atalarının yaşadığını iddia ettikleri dönemde bildiğimiz gerçek insanlar yaşamaktaydı. Kısaca insanın atası yine insandan başkası değildi.

Jean B. Lamarck

LAMARCK, JEAN B.

Evrim teorisi, felsefi kökenleri Eski Yunan'a kadar uzanmasına karşın, bilim dünyasının gündemine 19. yüzyılda girdi. Önce Fransız biyolog Jean B. Lamarck, *Zoological Philosophy* adlı kitabında canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştikleri varsayımını ortaya attı.

Lamarck'a göre canlılar yaşamları sırasında kazandıkları özellikleri sonraki nesle aktarıyorlar, böylece evrimleşiyorlardı. Örneğin zürafalar, ceylan benzeri hayvanlardan türemişlerdi; yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı. Darwin de canlıları evrimleştiren etken olarak, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" tezine başvurdu.

Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" olarak bilinen bu evrim modeli, kalıtım kanunlarının keşfedilmesi ile birlikte geçerliliğini yitirmiştir. (bkz. Kalıtım kanunları) 20. yüzyılın ortalarında DNA'nın keşfiyle birlikte, canlıların, hücrelerinin çekirdeğine kodlanmış çok özel bir genetik bilgiye sahip oldukları ve bu genetik bilginin, "kazanılmış özellikler" tarafından değiştirilemeyeceği ortaya çıktı. (bkz. DNA) Dolayısıyla bir canlının sürekli ağaçlara uzanması sonucunda boynu bir kaç santim uzamış olsa bile, doğurduğu yavruları yine o türe ait standart boyun ölçüleri ile doğacaklardı. Lamarck'ın öne sürdüğü evrim teorisi, bilimsel bulgular tarafından yalanlandı ve yanlış bir varsayım olarak tarihe geçti.

LAMARKİZM

Darwin canlıları evrimleştiren etken olarak, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" tezine başvurdu. (bkz. Lamarck, Jean B.)

Evrim teorisini savunan bir araştırmacı olan Gordon Taylor, *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında Lamarkizm'i tanımlayarak, Darwin'in bu dü-

şünce biçiminden yoğun olarak nasıl etkilendiğini şöyle anlatır:

Lamarkizm, kazanılmış olan özelliklerin kalıtsal olarak aktarılması olarak bilinir... Darwin'in kendisi, açık konuşmak gerekirse, böyle bir kalıtımın gerçekleştiğine inanmış ve hatta parmaklarını kaybettikten sonra çocukları parmaksız olarak doğan bir adamı kaynak olarak gösterip bu olayı anlatmıştır... Darwin, Lamarck'tan tek bir fikir bile almadığını iddia etmiştir. Bu son derece ironiktir, çünkü Darwin sürekli olarak kazanılmış özelliklerin aktarılması fikriyle oynamıştır ve (bu nedenle) eleştirilmesi gereken, Lamarck'tan ziyade Darwin'dir. Kitabının (Türlerin Kökeni) 1859 yılı baskısında "dış şartların değişiminin"varyasyonlara kaynaklık ettiğini söylemekte, ama hemen ardından bu şartların varyasyonları yönettiğini ve bunu yaparken de doğal seleksiyonla işbirliği yaptığını açıklamaktadır. Her geçen yıl, (organların) kullanılması ya da kullanılmaması konusuna daha fazla önem vermiştir... [65]

LE CHATELIER PRENSİBİ

Amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar. Bu durum, ilkel hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı kesinlikle çürütmektedir. Çünkü, kimyada "Le Chatêlier Prensibi" olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. Sulu bir ortamda bu çeşit bir reaksiyonun gerçekleşebilmesi, kimyasal reaksiyonlar içinde "oluşma ihtimali en düşük olanı" olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır. Kimyacı Richard E. Dickerson bunun nedenini şöyle açıklar:

Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine, ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür.[66]

Öte yandan, evrimcilerin bu gerçek karşısında iddia değiştirip, ilkel hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilkel atmosferde oluştukları varsayılan amino asitleri ult-

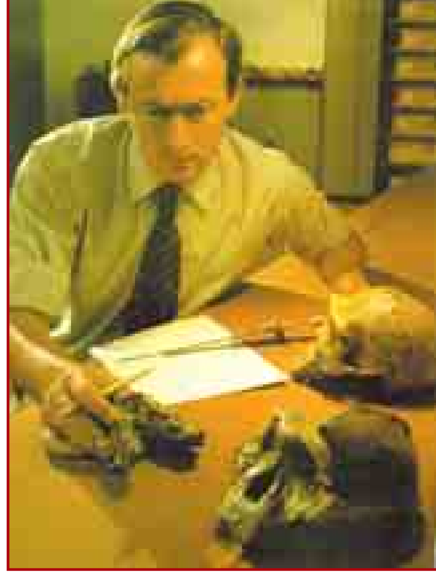
raviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Amino asitler karada ultraviyole yüzünden parçalanırlar. Le Chatêlier prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu durum da evrim teorisi açısından bir başka çıkmazdır.

LEAKEY, RICHARD

Bir antropolog ve paleontolog olan Richard Leakey, aynı zamanda ünlü bir evrimci yazardır. Fakat Richard Leakey esas olarak yaptığı fosil avcılıklarıyla bilinmektedir. Özellikle Kenya'nın kuzeyindeki Turkana gölü kıyılarında yaptığı geziler sonucunda çok sayıda fosil bulmuştur. Fakat bu fosiller konusunda öne sürdükleri ile birçok defa paleoantropoloji dünyasını yanıltmıştır.

Örneğin, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği bir kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış, fakat bir süre sonra bu kafatasının insansı yüzünün kasıtlı bir benzetmenin sonucu olduğu anlaşılmıştır. *(bkz. Homo rudolfensis)*

Leakey, evrim teorisi hakkında çok taraflı olmasına rağmen, evrim aleyhindeki deliller karşısında zaman zaman bu tutumunu değiştirmiştir. Bunun örneklerinden biri Turkana Çocuğu hakkında yaptığı açıklamalardır. Evrimciler insanın hayali evrim şemasında, maymundan dik yürüyen insana geçişi gösterebilmek açısından "dik yürüyen insan" anlamına gelen *Homo erectus* kavramını ortaya atmışlardı. Gerçekte günümüz insanının iskeletinden farksız olan bir iskeleti *Homo erectus* örneği olarak öne sürmüşlerdi. Bu sınıfa dahil edilen en ünlü fosil ise "Turkana Çocuğu" fosiliydi. Evrimcilerin iddialarının aksine bu fosilin 12 yaşında bir çocuğa ait olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 boyunda olacağı saptanmıştı. Ayrıca fosilin bulunmasından kısa bir süre sonra, dik iskelet yapısının da günümüz insanından farksız olduğu tespit edilmişti.

Richard Leakey, Kenya'nın kuzeyindeki Turkana gölü kıyılarında bulduğu fosiller konusunda öne sürdüğü iddialar ile, birçok defa paleoantropoloji dünyasını yanıltmıştır.

Leakey, "Modern ve Uzun" başlıklı makalesinde Turkana Çocuğu fosilinin evrimsel teorilerle yarattığı çelişkileri şöyle izah eder:

> *... Turkana Çocuğu günümüz çocuğuyla karşılaştırıldığında şaşılacak bir irilik*

gösteriyordu. ... Bugün kalabalıkta fark edilmeden dolaşabilirdi. Bu keşif, insanın tarih boyunca gittikçe büyüdüğünü söyleyen klasik evrimci düşünceyle çelişiyordu.[67]

Bir evrimci olmasına rağmen Richard Leakey, *Homo erectus*'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.[68]

LEWONTIN, RICHARD

Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[69]

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yok iken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözlülükle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir. Bu önyargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür.

LIAONINGORNIS

Sürüngen-kuş evrimi konusunda savunulan az sayıdaki ara geçiş formu iddialarından en tanınmışı *Archæopteryx* isimli fosil kuştur. Ancak *Archæopteryx*'in bir ara geçiş formu olmadığı, uçabilen, günümüz kuşlarından hiçbir farkı olmayan bir kuş olduğu artık bilinmektedir. (bkz. *Archæopteryx*)

"Günümüz kuşlarının atası" olduğu öne sürülen *Archæopteryx*, bundan yaklaşık 150 milyon yıl önce yaşamıştır. Fa-

kat Çin'de Kasım 1996'da bulunan *Liaoningornis* adındaki fosil evrimcilerin *Archæopteryx hakkındaki* iddialarını çürütmüştür.

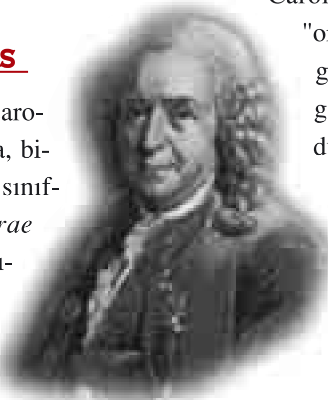
130 milyon yıl yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuş, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettiği gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.[70] Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmiştir.[71]

Günümüz kuşlarından farkı olmayan 130 milyon yıl yaşındaki *Liaoningornis* kuşuna ait bir fosil.

LINNAEUS, CAROLUS

İsveçli doğa bilimci Carolus Linnaeus 1735 yılında, bilinen tüm canlı türlerini sınıflandırdığı *Systema Naturae* (Doğa Sistemi) adlı yapıtını yayınladı. Linnaeus türlerin değişmezliğine, yani sıraladığı türlerin yüzyıllar boyu kuşaktan kuşağa koruyacakları özellikler taşıdıklarına inanıyordu. Linnaeus botaniğin ve zoolojinin öncüsü olmuş, canlılar arasında yaptığı sınıflandırmalar ise günümüzde biyologların halen kullandığı sınıflandırmaların temelini oluşturmuştur.[72]

Carolus Linnaeus

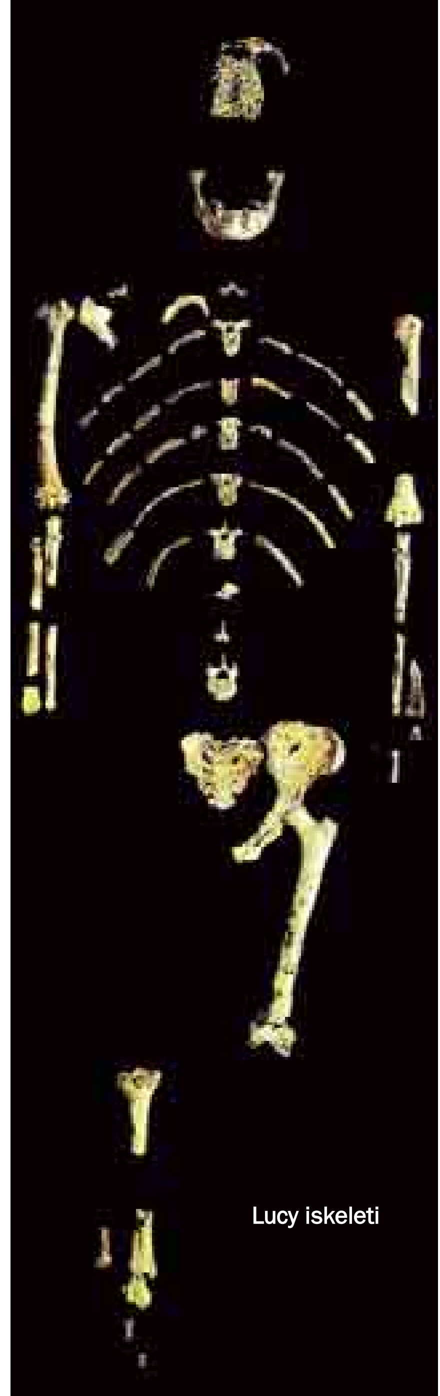
Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren bilim adamlarından Carolus Linnaeus, bu organları "ortak yaratılış" örneği olarak görmüştü. Yani benzer organlar, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için bilinçli bir şekilde yaratılmış oldukları için birbirlerine benziyordu. Bu yoruma göre, farklı canlıların benzer organlara sahip olması, ortak bir Yaratıcı'nın ürünü olmalarından kaynaklanmaktadır. Örneğin tüm kuşların kanat sahibi olmasının nedeni, kanatların uçuş için en ideal yapıda olması ve dolayısıyla bu ideal yapının

her kuş türü için ayrı ayrı yaratılmış olmasıdır. Bu yorum, canlıları Allah'ın yarattığını açıkça ortaya koyar. (bkz. Yaratılış gerçeğini savunma)

Nitekim modern bilimsel bulgular da, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir. (bkz. Ortak ata yalanı)

LUCY KANDIRMACASI (AUSTRALOPITHECUS AFARENSIS)

Lucy, 1973 yılında Donald Johanson tarafından Etiyopya'daki Afar bölgesinde bulunan ve bu bölgeden hareketle Australopithecus afarensis olarak adlandırılan bir fosildir. Lucy uzun yıllar insanın evrimi senaryosunda aranan kayıp halka olarak gösterilmiştir. Ancak son bilimsel bulgular nedeniyle artık evrimci kaynaklar tarafından da itibar görmemektedir. Son dönemlerde Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*'nin Mayıs 1999 sayısında kapak konusu olmuştur. Dergide "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığı kullanılarak, *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiği yazılmıştır. *St W573* kodlu yeni bir *Australopithecus* fosili bulgusuna dayanılarak yazılan makalede şu cümleler yer almaktadır:

Lucy iskeleti

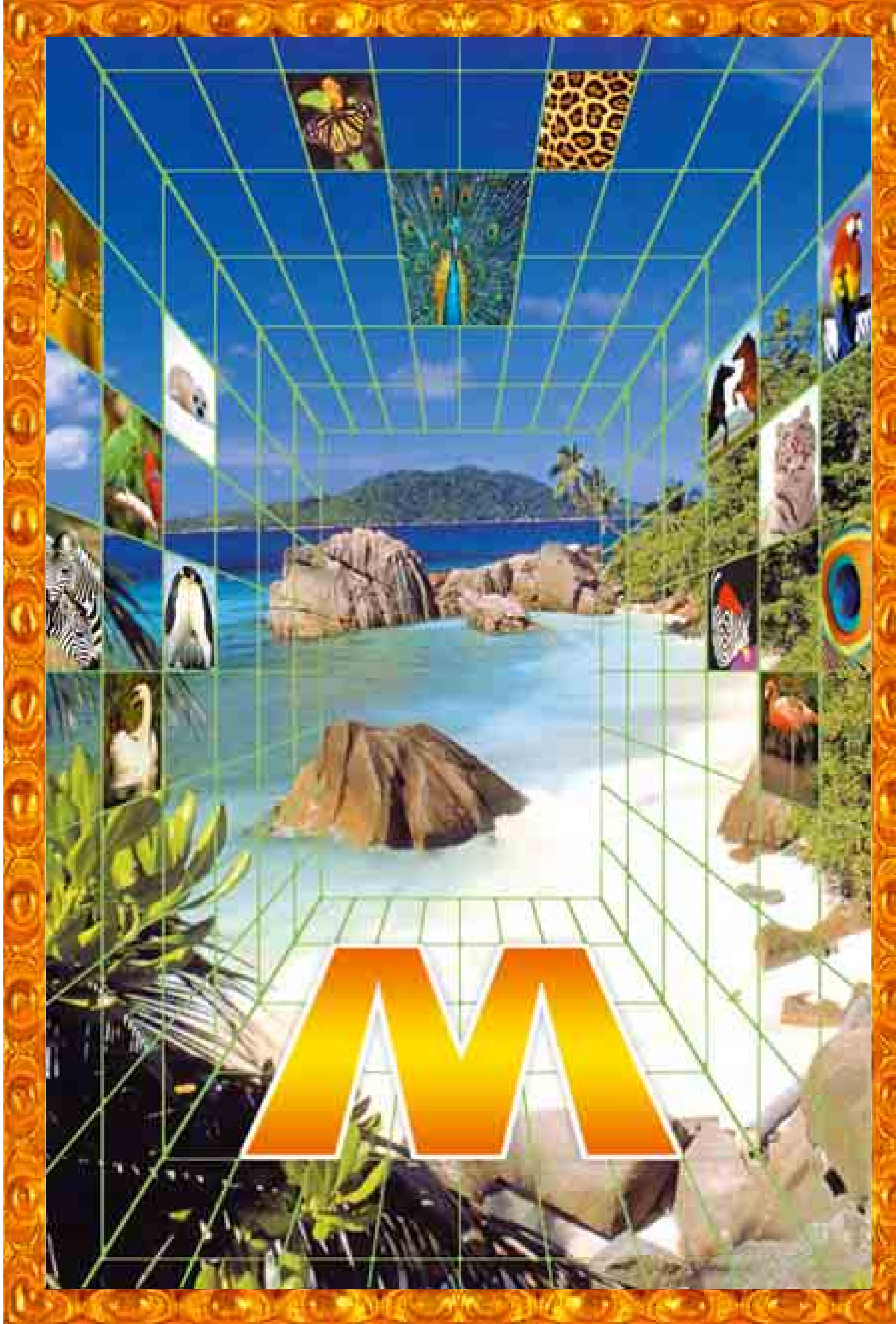
Lucy kafatası

Yeni bir teori Australopithecus türünün insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... Australopithecuslar ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.[73]

"ELVEDA LUCY"

Bilimsel bulgular, *Australopithecus* sınıfının en ünlü örneği sayılan "Lucy" hakkındaki evrimci varsayımları da temelsiz bıraktı. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie,* Şubat 1999 sayısında "Elveda Lucy" (Adieu Lucy) başlığını atarak bu gerçeği kabul ediyor ve *Australopithecus*'un insanın atası sayılamayacağını onaylıyordu.

M

MAKRO EVRİM MASALI

Evrimciler türler içindeki çeşitliliği, yani varyasyonu "mikro evrim", yeni türlerin oluşması varsayımını ise "makro evrim" olarak adlandırırlar. Evrimcilerin bu tanımlamalarda kullandıkları çarpıtmalardan ilki "mikro evrim" safsatasıdır. Evrimciler, güya mikro evrim herkesçe kabul edilen açık bir bilimsel gerçekmiş, makro evrim de mikro evrimin daha uzun zamana yayılmış bir sonucuymuş izlenimi vermeye çalışırlar. Herşeyden önce vurgulanması gereken nokta, "mikro evrim" diye bir sürecin de gerçekte var olmadığıdır. Evrimciler başta da belirttiğimiz gibi türler içindeki çeşitlenme (varyasyon) olayına "mikro evrim" adını takarak bu olaya sözde evrimsel bir süreçmiş görünümü vermeye çalışırlar. Oysa, durum hiç ilgisi olmayan bir olaya, içinde "evrim" sözcüğü geçen bir isim takarak göz boyamaya çalışmaktan ibarettir. Çeşitlenme yani varyasyon, her türün gen havuzundaki bilgilerin o türün bireyleri arasındaki çaprazlanmalar sonucunda ortaya çeşitli farklı gen kombinasyonlarının çıkmasından ibarettir. Sonuçta o türün gen havuzuna eklenen yeni bir bilgi yoktur. Dolayısıyla ortada evrim gibi bir süreç yoktur (bkz. Mikro evrimin geçersizliği).

İkinci çarpıtma ise türün kendi içindeki sözde mikro evrimlerin daha uzun zaman içinde birikmesi sonucunda "makro evrim", yani tür değişimlerinin meydana geldiği iddiasıdır. Oysa, "mikro evrim" diye bir kavramın gerçek dışı olduğu anlaşılınca, "makro evrim" iddiasının da hayali dayanağı ortadan kalkmış olur. Çünkü mikro evrim gibi bir süreç yaşanmadığına göre, sözde bunların birikmesiyle oluştuğu iddia edilen "makro evrim" gibi bir kavram mantıken bütünüyle iptal olmuş olur.

"Makro evrim" ve "mikro evrim" gibi hayali kavramların ve bunlara dayalı varsayımların gerçekte türlerin kökenine hiçbir açıklama getiremediği, birçok evrimci biyolog tarafından kabul edilmiştir. Ünlü evrimci paleontolog Roger Lewin, Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ünlü sempozyumda bu konuda varılan sonucu şöyle anlatır:

> *Darwin'in (varyasyonlardan yola çıkarak) yaptığı mantık yürütmeleri haklı mıydı? Evrimsel biyolojinin tarihindeki son 40 yılın en önemli konferanslarından birine katılan bilim adamlarının ortaya koydukları yargıya göre, bu sorunun cevabı "hayır"dır. Chicago konferansındaki temel mesele, mikro evrimi sağlayan mekanizmaların, makro evrim adını verdiğimiz fenomeni açıklamak için de kullanılıp kullanılamayacağı olmuştur... Cevap açıklıkla verilebilir: Hayır.*[74]

MAKRO MUTASYON KANDIRMACASI

Var olduğunu iddia ettikleri ara geçiş formlarının bir türlü bulunamaması evrimcilerin yeni tezler üretmelerine neden

olmuştur. Bunlaran biri sıçramalı evrim teorisidir. Bu teori, tür oluşumuna yol açan mutasyonların çok büyük ölçeklerde gerçekleştiğini ya da bazı bireylerin üst üste yoğun mutasyonlara maruz kaldıklarını varsaymaktadır.

Yüzyılın ünlü genetikçilerinden Fisher'ın deney ve gözlemlere dayanarak ortaya koyduğu bir kural, bu varsayımı açıkça geçersiz kılmaktadır. Fisher, bir "mutasyonun bir canlı popülasyonunda kalıcı olabilmesinin, mutasyonun fenotip üzerindeki etkisiyle ters orantılı" olduğunu bildirir.[75] Bir başka deyişle, bir mutasyon ne kadar büyük olursa, toplulukta kalıcı olması ihtimali de o kadar azalır.

Ayrıca mutasyonlar canlıların genetik bilgisinde rastlantısal değişiklikler oluştururlar ve hiçbir zaman canlının genetik bilgisini geliştiren bir etkileri yoktur. Aksine, mutasyondan etkilenen bireyler ciddi hastalık ve sakatlıklara maruz kalır. Dolayısıyla bir birey mutasyondan ne kadar fazla etkilenirse, yaşama ihtimali de o kadar azalacaktır. Darwinist Ernst Mayr, bu konuda şu yorumu yapar:

Mutasyonlar sonucunda genetik canavarların oluşması gerçekten de gözlemlenen bir olgudur, fakat bunlar o kadar garip canlılardır ki, ancak "canavarlar" olarak tanımlanabilir. O denli dengesizleşmişlerdir ki, dengeleyici seleksiyon mekanizması vasıtasıyla elenmekten kurtulmak için hiçbir imkanları yoktur... Gerçekte bir mutasyon fenotipi ne kadar çok etkilerse, onun (doğal ortama olan) uygunluğunu o kadar azaltır. Bu tip radikal bir mutasyonun, farklı bir adaptasyon sağlayacak yeni bir fenotip oluşturacağına inanmak, bir mucizeye inanmak demektir... Bu "canavara" çiftleşeceği uygun bir eş bulmak ve bunların popülasyonun normal bireylerinden türeyici bir biçimde izole edilmeleri de, bence asla aşılamayacak zorluklardır.[76]

Mutasyonların evrimsel bir gelişme sağlamadığı açıktır ve bu gerçek hem neo-Darwinizm'i hem de sıçramalı evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. Mutasyon bir tahrip mekanizması olduğuna göre, sıçramalı evrim savunucularının sözünü ettikleri makromutasyonlar, canlılar üzerinde "makro" düzeyde tahribatlar oluşturacaktır. Genetikçi Lane Lester ve popülasyon genetikçisi Raymond Bohlin, söz konusu mutasyon çıkmazını şöyle anlatırlar:

Sonuçta dönüp-dolaşıp gelinen temel nokta, herhangi bir evrim modelinde, her türlü genetik varyasyonun mutlak kökeninin mutasyon oluşudur. Bazıları, küçük mutasyonların birikmesi düşüncesinin sonuçlarından rahatsız olmakta ve evrimsel yeniliklerin kökenini açıklamak için makromutasyonlara yönelmektedir. Goldschmidt'in "umulan canavarları" gerçekten de geri dönmüştür. Ancak makromutasyonlar tarafından etkilenen popülasyonlar, gerçekte yaşam mücadelesinde yenik düşen popülasyonlar haline gelmektedir. Makromutasyonların, komplekslik artışı sağlanmasının (genetik bilgiyi geliştirmesinin) ise izi bile yoktur. Eğer yapısal gen mutasyonları (küçük mutasyonlar) gerekli değişimleri oluştur-

makta yetersiz kalıyorlar ise, düzenleyici genler üzerindeki mutasyonlar daha da işe yaramaz olacaktır; çünkü adaptasyon sağlamayacak ve hatta yıkıcı etkiler oluşturacaktır... Bir nokta son derece açıktır: Mutasyonların, ister büyük isterse küçük olsunlar, sınırsız bir biyolojik değişim oluşturabilecekleri tezi, bir olgudan çok bir inanç olarak kalmaya devam etmektedir.[77]

Gözlem ve deneyler, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirmediğini ve canlıları tahrip ettiğini gösterirken, sıçramalı evrim savunucularının mutasyonlardan büyük "başarılar" beklemeleri, açık bir tutarsızlıktır.

MALTHUS, THOMAS ROBERT

İngiliz iktisatçı Thomas Robert Malthus, teorileri ile Darwin'in doğada kıyasıya bir yaşam mücadelesi olduğu ve her canlının sadece kendini düşündüğü fikirlerinin şekillenmesinde etkili olmuştur. Malthus, yiyecek kaynaklarının aritmetik dizi ile artarken, insanların geometrik dizi ile çoğaldıklarını anlatmış ve bu yüzden insanların kaçınılmaz olarak kıyasıya bir yaşam mücadelesi içinde olduklarını öne sürmüştür. Darwin ise bu kıyasıya yaşam mücadelesi kavramını doğaya uyarlamıştır.

19. yüzyılda Malthus'un fikirleri oldukça geniş bir kitle tarafından benimsenmişti. Özellikle, Avrupalı üst sınıfın entelektüelleri Malthus'un fikirlerini destekliyordu. "Nazi Irk Islahı Programının Bilimsel Arka Planı" isimli makalede, 19. yüzyıl Avrupası'nın Malthus'un popülasyon ile ilgili görüşlerine verdiği önem şöyle aktarılmaktadır:

19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da yönetici sınıfın üyeleri, yeni keşfedilen 'nüfus artışı problemi'ni tartışmak ve fakirlerin ölüm oranlarını artırmak için, Malthus'un fikirlerini uygulamanın yöntemlerini planlamak üzere biraraya geldiler. Vardıkları sonuç özetle şöyleydi: "Fakirlere temizliği tavsiye etmek yerine tam tersi alışkanlıklara teşvik etmeliyiz. Şehirlerimizdeki sokakları daha dar yapmalıyız, daha fazla insanı evlere doldurmalıyız ve vebayı getirmeye çalışmalıyız. Ülkemizde köylerimizi durgun sulara yakın yapmalıyız, bataklıklarda yaşamayı teşvik etmeliyiz vs..."[78]

İngiltere'de 19. yüzyılda uygulanan "fakirleri ezme" programı ile yaşam mücadelesinde güçlü olanlar zayıf olanları ezmiş ve bu şekilde hızla artan nüfus da dengelenmiş olacaktı. Malthus'un teorik olarak gerekli bulduğu "yaşam mücadelesi", İngiltere'de milyonlarca fakir insanın sıkıntı dolu bir hayat sürmelerine sebep olmuştur.

MARX, KARL

Komünizmin kurucusu olan Karl Marx, Charles Darwin'in yazdığı ve evrim teorisinin temelini oluşturan *Türlerin Kökeni* adlı kitap için, "bizim görüşlerimizin doğal tarihsel temelini içeren kitap budur işte" demiştir.[79]

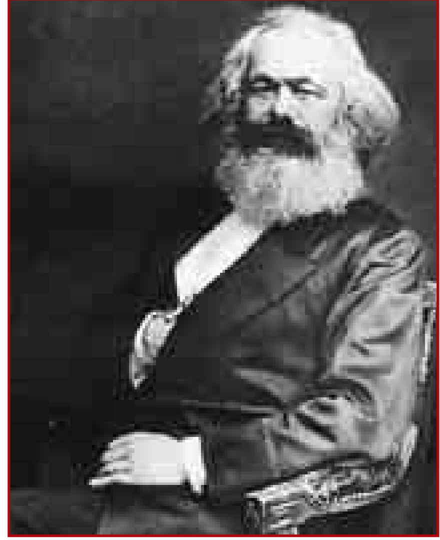
Marx, Darwin'e olan sempatisini en önemli eseri olan *Das Kapital*'i Darwin'e ithaf ederek de göstermiştir. Kitabın Almanca baskısına el yazısıyla şöyle yazmıştır: *"Charles Darwin'e, gerçek bir hayranı olan Karl Marx'tan"*.[80]

Amerikalı botanik profesörü Conway Zirckle, komünizmin kurucularının Darwinizm'i neden büyük bir ısrarla benimsediklerini şöyle açıklar:

Marx ve Engels, evrim teorisini, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı yayınlanır yayınlanmaz benimsediler... Evrim, komünizmin kurucuları için, insanlığın doğaüstü bir gücün müdahalesi olmadan nasıl ortaya çıkmış olabileceği sorusuna getirilen cevaptı ve dolayısıyla savundukları materyalist felsefenin temellerini desteklemek için kullanılabilirdi. Dahası, Darwin'in evrimi yorumlama biçimi -yani evrimin bir doğal seleksiyon süreci içinde geliştiği teorisi- onlara o zamana dek hakim olan teolojik düşüncelere karşı koyma fırsatı veriyordu. Doğal seleksiyon teorisi sayesinde, bilim adamları organik dünyayı materyalist bir terminoloji ile yorumlama imkanı elde etmiş oluyorlardı.[81]

Amerika'daki The Hoover Institution'da çalışmalarını yürüten sosyal bilimci Tom Bethell ise, Marx ile Darwin arasındaki bağlantının asıl nedenlerini şöyle açıklamaktadır:

Marx, Darwin'in kitabına ekonomik sebepler dolayısıyla hayran kalmamıştır. Marx'ın Darwin'in kitabına hayranlığının en önemli nedeni, Darwin'in evreninin tamamen materyalist olmasıdır. Bu önemli noktada Darwin ve Marx gerçek birer yoldaştılar.[82]

Komünizmin krucusu Karl Marx

Marksizm-Darwinizm bağlantısı bugün herkesçe kabul edilen çok açık bir gerçektir. Karl Marx'ın hayatını anlatan kitaplarda dahi bu bağlantı mutlaka belirtilmektedir. Örneğin, Marksist görüşe sahip kitapları yayınlayan bir yayınevi tarafından çıkartılan Karl Marx biyografisinde bu bağlantı şöyle tarif edilir:

Darwinizm, Marksist felsefeyi destekleyen, gerçekliğini kanıtlayan ve geliştiren bir dizi gerçeği takdim etti. Darwinist evrimci fikirlerin yayılması, toplumda bir bütün olarak Marksist düşüncelerin emekçi halk tarafından kavranılması için elverişli zemin yarattı... Marx, Engels ve Lenin, Darwin'in düşüncelerine büyük değer verdiler ve bunların taşıdığı büyük bilimsel öneme işaret ettiler, böylelikle bu düşüncelerin yaygınlaşmasına hız kazandırdılar.[83]

Öte yandan Marx, tarihin gelişimini ekonomiye dayandırıyordu. Marx'a göre toplum, tarih içinde çeşitli evrelerden geçiyordu ve bu evreleri belirleyen faktör, üretim araçlarıyla üretim ilişkilerindeki değişimdi. Ekonomi, diğer herşeyin belirleyicisiydi. Bu ideoloji içinde, din de ekonomik çıkarlar adına uydurulmuş bir masal olarak tanımlanıyordu; egemen sınıflar, ezdikleri sınıfları pasifize etmek için dini geliştirmişlerdi ve bu batıl anlayışa göre din "halkın afyonu"ydu.

Marx, ayrıca, toplumların bir gelişim süreci içinde birbirlerini izlediklerini düşünüyordu. Köleci toplum feodal topluma, feodal toplum kapitalist topluma dönüşmüştü, sonunda bir devrim sayesinde sosyalist toplum kurulacak ve tarihin en ileri evresine varılacaktı. Marx'ın görüşleri, *Türlerin Kökeni* adlı kitabın yayınlamasından da önce, evrimciydi. Ancak Marx ve Engels, canlıların nasıl varolduğu sorusunu açıklamakta zorlanıyorlardı. Çünkü canlıları "yaratılmamışlık" temelinde açıklayan bir tez olmadıkça, dinin uydurulmuş bir afyon olduğunu öne sürmek ve tüm tarihi maddeye dayandırmak mümkün olamazdı. Bu nedenle Marx, Darwin'in teorisini hemen benimsedi.

Bugün başta Marx'ın fikirleri olmak üzere her türlü materyalist düşünce temelinden çürümüş durumdadır. Çünkü materyalizmin kendisini dayandırdığı bir 19. yüzyıl dogması olan evrim teorisi çağdaş bilimin bulguları karşısında bütünüyle geçersiz hale gelmiştir. Bilim, maddeden başka hiçbir şeyin varlığını kabul etmeyen materyalist varsayımı geçersiz kılmakta ve tüm canlıların üstün bir yaratılışın eseri olduğunu göstermektedir.

MATERYALİZM

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği, maddeyi mutlak varlık saymasıdır. Bu düşünceye göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan herşey de maddeden ibarettir. Bu tanım elbette bir Yaratıcı'ya inanmayı da imkansız kılar. Bu mantık gereği, materyalizm tarihin en eski çağlarından beri her türlü Allah inancına ve İlahi dine karşı olmuştur.

Maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve maddenin dışında hiçbir şeyin var olmadığını savunan materyalist felsefenin sözde "bilimsel dayanağı" ise evrim teorisidir.

Materyalizm, doğayı yalnızca maddi etkenlerle açıklamaya çalıştığı ve yaratılışı en baştan reddettiği için, canlı ve cansız her varlığın hiçbir yaratılış olmadan, rastlantılarla ortaya çıktığını ve düzen kazandığını öne sürer. Oysa insan aklı, bir düzen gördüğünde mutlaka bir düzenleyici iradenin var olduğunu kavrayabilmektedir. İnsan aklının bu en temel özelliğine aykırı olan materyalist felsefe, 19. yüzyılın ortasında "evrim teorisi"ni üretmiştir. (bkz. Evrim teorisi)

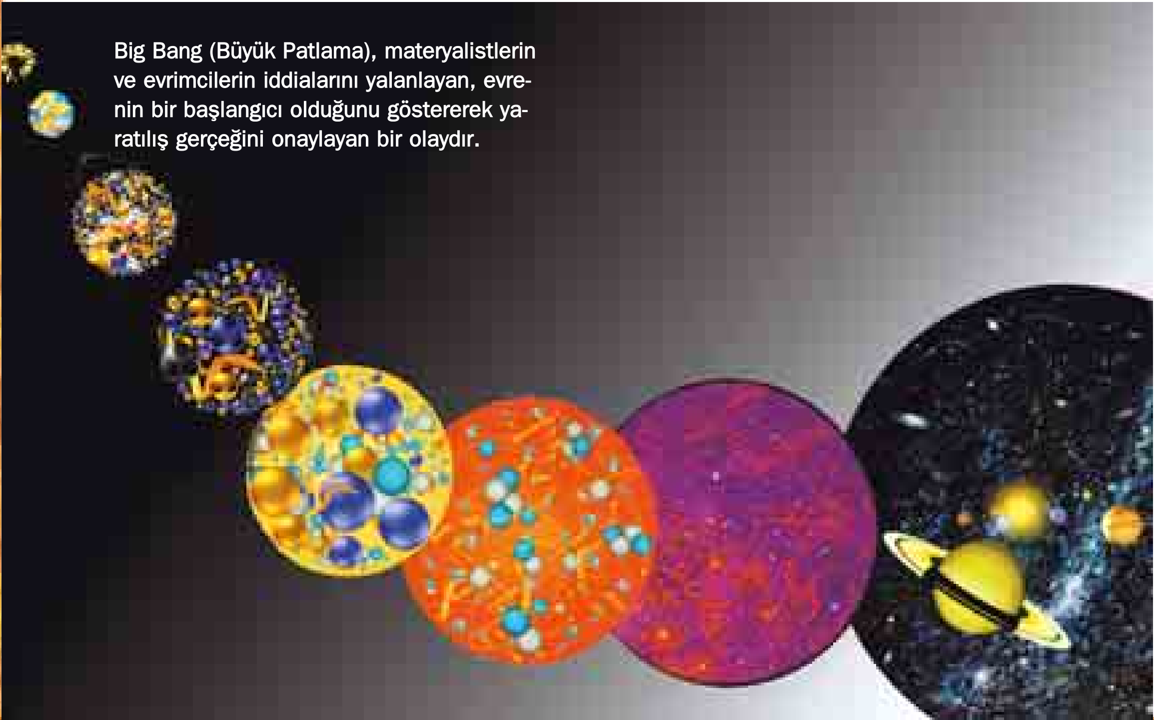
Materyalizmin iddiasının doğruluğunu bilimsel yöntemle de sorgulayabili-

riz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin madde-üstü bir Yaratıcı olmadan kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü maddenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır. (bkz. Big Bang teorisi) Dolayısıyla maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası -diğer bir deyişle "evrim teorisi"- tümüyle çökmüştür.

Fakat materyalist bilim adamları, bu felsefeye olan bağlılıklarını herşeyin önünde tutarak evrim teorisinin bilim tarafından yalanlandığını gördükleri halde materyalizmi terk etmezler. Aksine, evrim teorisini ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak materyalizmi ayakta tutmak için çabalarlar. Nitekim bu tutumlarını bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle kabul etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[84]

Lewontin'in kullandığı "a priori" te-

Big Bang (Büyük Patlama), materyalistlerin ve evrimcilerin iddialarını yalanlayan, evrenin bir başlangıcı olduğunu göstererek yaratılış gerçeğini onaylayan bir olaydır.

rimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yok iken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözlülükle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu önyargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür. New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, evrimcilerin bu inanışını ve temelindeki materyalist dogmayı şöyle açıklar:

> *Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin kendini örgütlemesi" olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.*[85]

Tanınmış biyolog Hubert Yockey, aynı gerçeği şöyle açıklar:

> *Diyalektik materyalizmin mutlak ve kapsamlı doktrinlerine olan inanç, yaşamın kökeni senaryolarında çok önemli bir rol oynamaktadır... Yaşamın bir şekilde oluşmuş olması gerektiği... bu konuda hiçbir kanıt olmamasına, hatta bunun kanıtlara aykırı olmasına rağmen savunulmaktadır.*[86]

İşte dünya çapındaki evrimci propagandanın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve "saygın" bilim dergilerinde sürekli karşılaştığınız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartışılmaz ancak kabul edilir.

Evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirilmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, canlıların bir Yaratıcı tarafından var edildiğini inkar etmeyi zorunlu kılmaktadır.

Evrimciler bu amacı "bilimsel amaç" olarak ifade ederler. Oysa sözünü ettikleri şey bilim değil, materyalist felsefedir. Materyalizm, madde-ötesinin (ya da "doğaüstü"nün) var olduğunu kesinlikle reddeder. Bilim ise, böyle bir dogmayı

kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür. Bu sonuçlar doğanın yaratıldığı gerçeğini ortaya çıkarıyorsa, bilim bunu kabul eder. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken de 19. yüzyılın materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmak olmamalıdır.

MAYMUN-İNSAN GENETİK BENZERLİĞİ YALANI

İnsan Genomu Projesi çerçevesinde insanlığın gen haritasının çıkarılması önemli bir bilimsel gelişme olmuştur. Ancak bu projenin bazı sonuçları bazı evrimci yayınlarda çarpıtılmaktadır. Şempanzelerin genlerinin insan genleri ile %98 benzerlik gösterdiği iddia edilmekte ve bunun maymunların insana yakınlığının ve dolayısıyla evrim teorisinin bir delili olduğu ileri sürülmektedir. Gerçekte bu, evrimcilerin, toplumun bu konulardaki bilgisizliğinden faydalanarak ortaya attıkları "sahte" bir delildir.

Öncelikle evrimcilerin insan ve şempanze DNA'ları hakkında sık sık ileri sürdükleri %98 benzerlik kavramı aldatıcıdır. İnsanla şempanzenin genetik yapısının %98 birbirine benzer olduğunu iddia etmek için şu anda insanınkinin olduğu gibi şempanzenin de genetik haritasının tümünün çıkarılması, ikisinin karşılaştırılması ve bu karşılaştırma sonucunun elde edilmiş olması gerekir. Oysa elde böyle bir sonuç yoktur. Çünkü, şu ana kadar insanın genetik haritası çıkartılmıştır ancak şempanzelerin genetik haritası tümüyle çıkartılmamıştır.

Gerçekte, zaman zaman gündeme gelen insan ve maymun genlerinin %98 benzerliği ise, yıllar önce kasıtlı üretilmiş propaganda amaçlı bir slogandır. Bu benzerlik insanda ve şempanzede bulunan 30-40 civarındaki bazı temel proteinin amino asit dizilimlerinin benzerliğinden yola çıkılarak yapılmış olağanüstü abartılı bir genellemedir. Bu proteinlere karşılık gelen DNA dizilimleri üzerinde "DNA hibridizasyonu" adı verilen bir yöntemle "sekans analizi" (sequence analysis) yapılmış ve sadece bu sınırlı sayıdaki proteinler karşılaştırılmıştır.

Oysa insanda 30 bin civarında gen ve dolayısıyla bu genlerin kodladığı 30 bin kadar protein vardır. Bu yüzden, 30 bin proteinin sadece 40 tanesinin benzemesiyle insan ve maymunun bütün genlerinin %98 aynı olduğunu iddia etmenin hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Kaldı ki, söz konusu 40 protein üzerinde yapılan DNA karşılaştırması da tartışmalıdır. Bu karşılaştırma, 1987 yılında Sibley ve Ahlquist adlı iki biyolog tarafından yapılmış ve *Journal of Molecular Evolution* dergisinde yayınlanmıştır.[87] Oysa daha sonra bu ikilinin verilerini inceleyen Sarich isimli bilim adamı, kullandıkları yöntemin güvenilirliğinin tartışmalı olduğu ve verilerin abartılı yorumlandığı sonucuna varmıştır.[88]

Kaldı ki temel proteinler diğer pek çok farklı canlılarda da bulunan ortak

İnsanla şempanzenin genetik yapısının %98 birbirine benzer olduğunu iddia etmek için şu anda insanınkinin olduğu gibi şempanzenin de genetik haritasının çıkarılması, ikisinin karşılaştırılması ve bu karşılaştırma sonucunun elde edilmiş olması gerekir. Oysa elde böyle bir sonuç yoktur.

hayati moleküllerdir. Yalnızca şempanzede değil, bütünüyle farklı canlılarda bulunan aynı tür proteinlerin de yapısı insandakilerle çok benzerdir.

Örneğin, *New Scientist* dergisinde aktarılan genetik analizler, nematod solucanları ve insan DNA'larında %75'lik bir benzerlik ortaya koymuştur.[89] Bu, elbette insan ile bu solucanlar arasında sadece %25'lik bir fark bulunduğu anlamına gelmemektedir.

Aynı şekilde *Drosophila* türüne ait meyve sineklerinin genleri ile insan genleri karşılaştırıldığında da, % 60'lık bir benzerlik saptanmıştır.[90]

Öte yandan bazı proteinler üzerinde yapılan analizler de, insanı çok daha farklı canlılara yakın gibi göstermektedir. Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmacıların yaptığı bir çalışmada, kara canlılarının bazı proteinleri karşılaştırılmaktadır. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.[91]

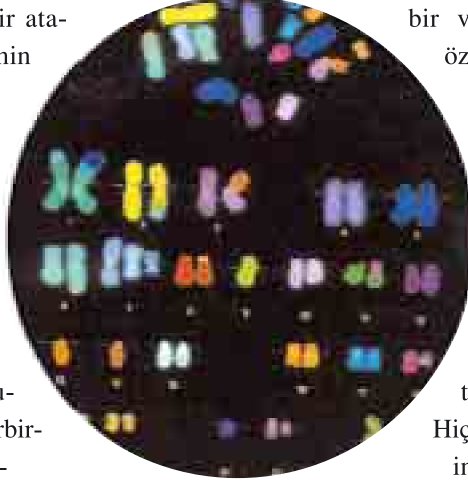
Evrimcilerin "insan ile maymun arasındaki genetik benzerlik" konusunda kullandıkları bir diğer örnek ise insanda 46, şempanze ve gorillerde ise 48 kromozom bulunmasıdır. Evrimciler, kromozom sayılarının yakınlığını evrimsel bir ilişkinin göstergesi sayarlar. Oysa eğer evrimcilerin kullandığı bu mantık doğru olsaydı, insanın şempanzeden çok daha yakın bir akrabası olması gerekirdi: "Patates"! Çünkü patatesin kromozom sayısı insanınkiyle aynıdır: 46.

Bu örnekler, genetik benzerlik kavramının evrim teorisine bir delil oluşturmadığını göstermektedir. Çünkü genetik benzerlikler iddia edilen evrim şemalarına uymamakta, aksine bunlara tamamen ters sonuçlar vermektedir.

Ayrıca kurulan bu benzerlikler, evrimin değil yaratılışın delilidir. İnsan bedeninin diğer canlılarla moleküler benzerlikleri olması son derece doğaldır;

çünkü tüm canlılar aynı moleküllerden oluşmakta, aynı suyu ve atmosferi kullanmakta, aynı moleküllerden oluşan besinleri tüketmektedir. Elbette ki metabolizmaları ve dolayısıyla genetik yapıları birbirine benzeyecektir. Ancak bu, onların ortak bir atadan evrimleştiklerinin bir delili değildir.

Bir örnek konuyu açıklayabilir: Dünya üzerindeki tüm inşaatlar da benzer malzemelerlerle (tuğla, demir, çimento vs.) yapılır. Ama bu durum bu binaların birbirlerinden "evrimleştikleri" anlamına gelmez. Ortak bir malzeme kullanılarak, ayrı ayrı inşa edilirler. Canlıların durumu da böyledir.

Kromozom sayıları ile canlıların kompleks yapıları birbiriyle bağlantılı değildir. Bu, evrim teorisini çıkmaza sokan bir gerçektir.

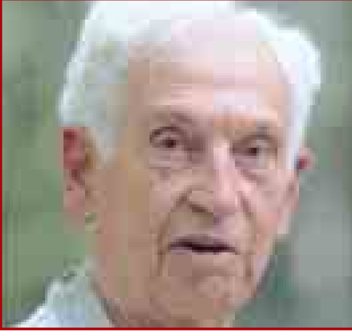
Sonuç olarak aradaki yüzeysel benzerlik dışında maymunun insanlara diğer hayvanlardan daha fazla bir yakınlığı söz konusu değildir. Hatta zeka açısından kıyaslanırsa, bir geometri mucizesi olan peteği üreten arı veya bir mühendislik harikası olan ağı üreten örümcek insana maymundan daha yakındır. Hatta bazı yönlerden üstün olduklarını bile söylemek mümkündür.

Ama, insanla maymun arasında, evrimci iddialarla, masallarla kapatılamayacak kadar büyük bir fark vardır. Maymun bir hayvandır, bilinç açısından bir attan ya da bir köpekten farkı yoktur. İnsan ise bilinçli, irade sahibi, düşünebilen, konuşabilen, akledebilen, karar verebilen, muhakeme yapabilen bir varlıktır. Bütün bu özellikler de onun sahip olduğu "ruh"un işlevleridir. İnsanla, hayvanlar arasındaki uçurumu doğuran en önemli fark da işte bu "ruh"tur. Doğada ruhu olan tek canlı insandır. Hiçbir fiziki benzerlik, insan ile diğer bir canlı arasındaki bu en büyük farkı kapatamaz.

MAYR, ERNST

Tanınmış bir evrimci biyolog olan Ernst Mayr aynı zamanda, "Modern Sentetik Evrim Teorisi"nin kurucularındandır. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya atılan bu teori "neo-Darwinizm" olarak adlandırıldı. Ernst Mayr ve diğer kurucuları (Theodosius Dobzhansky ve Julian Huxley) da ortaya attıkları bu teoriden dolayı "neo-Darwinistler" olarak anılmaya başlandılar.

Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en

Ernst Mayr

sursuzca dengelenmiş sistemlerin rastlantısal mutasyonlar sonucunda gelişebileceğini varsaymak, bir insanın inandırıcılığı üzerinde ciddi bir sınırlamadır.[93]

Darwinizm'in savunucularından Ernst Mayr, Darwinizm'in hiçbir zaman kapanamayan açıklarını mutasyon iddialarıyla örtmeye çalışmıştır. Fakat bunun imkansızlığına dair olan bilimsel gerçek, itiraflarında yer almaktadır.

önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, teorisini bir yandan mutasyonlara dayandırırken bir yandan da bunun imkansızlığını kabul etmektedir:

Mutasyonlar sonucunda genetik canavarların oluşması gerçekten de gözlemlenen bir olgudur, fakat bunlar o kadar garip canlılardır ki, ancak "canavarlar" olarak tanımlanabilir. O denli dengesizleşmişlerdir ki, dengeleyici seleksiyon mekanizması vasıtasıyla elenmekten kurtulmak için hiçbir imkanları yoktur... Gerçekte bir mutasyon fenotipi ne kadar çok etkilerse, onun (doğal ortama olan) uygunluğunu o kadar azaltır. Bu tip radikal bir mutasyonun, farklı bir adaptasyon sağlayacak yeni bir fenotip oluşturacağına inanmak, bir mucizeye inanmak demektir... Bu "canavara" çiftleşeceği uygun bir eş bulmak ve bunların, popülasyonun normal bireylerinden türeyici bir biçimde izole edilmeleri de, bence asla aşılamayacak zorluklardır.[92]

Mayr'ın bu konudaki bir başka itirafı ise şöyledir:

Duyu organları, örneğin bir omurgalı gözünün ya da bir kuşun tüyleri gibi ku-

MEMELİLERİN KÖKENİ

Evrim teorisi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdırlar. Oysa vücutları pullarla kaplı, soğukkanlı ve yumurtlayarak çoğalan sürüngenler ile, vücutları tüylü, sıcakkanlı ve doğurarak çoğalan memeliler arasında çok büyük yapısal uçurumlar vardır.

Bu uçurumların bir örneği, sürüngenlerin ve memelilerin çene yapılarıdır. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur. Bir başka temel farklılık, tüm memelilerin orta kulaklarında üç tane kemik (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen

Doğa tarihi müzelerinde sergilenen on milyonlarca yıllık memeli fosilleri ile bugün yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Dahası bu fosiller, yeryüzü tabakalarında, daha önceki türlerle aralarında hiçbir bağlantı olmadan bir anda ortaya çıkarlar.

kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bunun nasıl gerçekleştiği sorusu elbette cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Nitekim sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden evrimci paleontolog Roger Lewin, *"ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır"* demek zorunda kalır.[94]

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden ve neo-Darwinist teorinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise, evrimciler açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

Dünya üzerindeki yaşamın en kafa karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesidir. Sanki bütün başrol oyunculuğunun çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan memelilerin bir önceki devire ait izleri ise yok gibidir.[95]

Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdırlar. Yarasa, at, fare ve balina gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü içinde bile

imkansızdır. Evrimci zoolog Eric Lombard, *Evolution* (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

> *Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayalkırıklığına uğrayacaktır.*[96]

Gregor Mendel

Tüm bunlar göstermektedir ki, canlılar yeryüzünde hiçbir evrimsel süreç olmadan, aniden ve kusursuz bir biçimde ortaya çıkmışlardır. Bu, yaratılmış olduklarının çok somut bir ispatıdır. Evrimciler ise, canlı türlerinin yeryüzünde belirli bir sıra ile ortaya çıkmış olmalarını, evrimleşmiş olduklarının göstergesi gibi yorumlamaya çalışırlar. Oysa canlıların yeryüzündeki ortaya çıkış sıralamaları -ortada bir evrim olmadığına göre- "yaratılışın sıralaması"dır. Fosiller, yeryüzünün, üstün ve kusursuz bir yaratılışla, önce denizlerde sonra da karada yaşayan canlılarla doldurulduğunu ve bütün bunların ardından da insanoğlunun var edildiğini göstermektedir.

İnsanoğlunun yeryüzünde hayata başlaması da -büyük bir kitle telkiniyle kabul ettirilmeye çalışılan "maymun insan" masalının aksine- bir anda ve eksiksiz bir biçimde olmuştur.

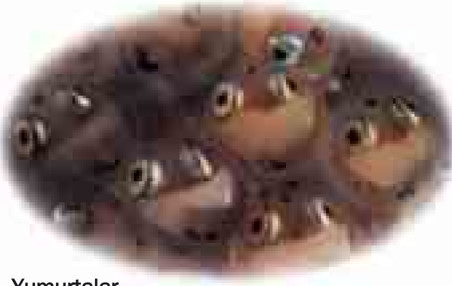
MENDEL, GREGOR

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabının yayınlanmasının ardından Avusturyalı botanikçi rahip Gregor Mendel, uzun deney ve gözlemler sonucunda belirlediği kalıtım kanunlarını 1865 yılında açıklamıştır. (bkz. Kalıtım kanunları) Ancak bu kanunların bilim dünyasının dikkatini çekmesi yüzyılın sonlarında mümkün olmuştur. 20. yüzyılın başlarında ise bu kanunların doğruluğu tüm bilim dünyası tarafından kabul edilmiştir. Bu durum, "yararlı özellikler" kavramını Lamarck'a dayanarak açıklamaya çalışmış olan Darwin'in teorisini ciddi bir açmaza sokmuştur.

> *Burada şunu da önemle belirtmek gerekir ki, Mendel sadece Lamarck'ın evrim modeline değil, aynı zamanda Darwin'in evrim modeline de karşı çıkmıştır. Journal of Heredity dergisinde yayınlanan "Mendel's Opposition to Evolution and to Darwin" (Mendel'in Evrime ve Darwin'e Muhalefeti) başlıklı bir makalede belirtildiği gibi, "Mendel, Türlerin Kökeni'ne aşinaydı ve Darwin'in teorisine karşı çıkıyordu. Darwin, doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisini öne sürerken, Mendel özel yaratılışa inanıyordu."*[97]

MENTON, DAVID

Washington Üniversitesi'nden anatomi profesörü David Menton, Bilim Araştırma Vakfı'nın 5 Temmuz 1998 günü düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı II. uluslararası konferansta, kuş tüyleri ve sürüngen

Yumurtalar

İribaş

Genç Kurbağa

Ergin Kurbağa

pulları arasındaki anatomik farklılıkları konu alan bir konuşma yapmıştır. Kuşların sürüngenlerden evrimleştiği tezinin geçersizliğini ortaya koymuş ve karşılaştığı gerçeği şu cümleyle özetlemiştir:

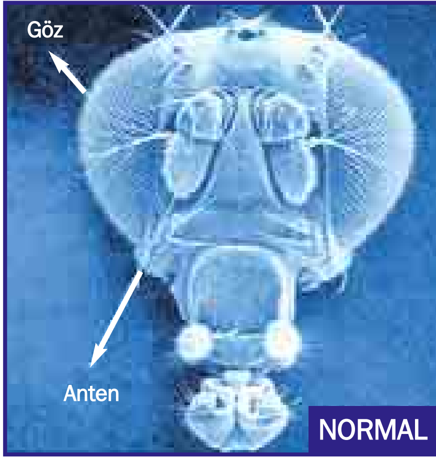
> *30 yıldan bu yana canlıların anatomilerini inceliyorum. Her araştırmamda karşılaştığım gerçek, Allah'ın kusursuz yaratışı oldu.*[98]

METAMORFOZ

Kurbağalar önce su içinde doğar, bir süre burada yaşar; daha sonra ise "metamorfoz" adı verilen değişimle birlikte karaya çıkarlar. Bazı insanlar ise, metamorfozu "evrim"in bir delili ya da örneği sanır. Oysa, gerçekte metamorfozun evrimle hiçbir ilgisi yoktur.

Evrim teorisinin öne sürdüğü tek gelişme mekanizması, mutasyonlardır. Metamorfoz ise, mutasyon gibi tesadüfi etkilerle gerçekleşmez. Aksine bu değişim, kurbağanın genetik bilgilerinde en baştan kayıtlıdır. Yani bir kurbağa ilk doğduğunda, onun bir süre sonra değişim geçirip karada yaşamaya uygun bir vücuda sahip olacağı bellidir. Son yıllarda yapılan araştırmalar, metamorfoz sürecinin farklı genler tarafından kontrol edilen çok kompleks bir işlem olduğunu göstermektedir. Örneğin bu dönüşüm sırasında sırf kuyruğun kaybolması işlemi, *Science News* dergisindeki ifadeyle "bir düzineden fazla gen" tarafından yönetilmektedir.[99]

Evrimcilerin "sudan karaya geçiş"

Evrimci biyologlar yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı bir mutasyon örneği aradılar. Ancak bu çabaların sonucunda hep, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler elde edildi. Resimde, normal bir meyve sineğinin kafası ve mutasyona uğrayarak bacakları kafasından çıkan diğer bir meyve sineği görülüyor.

iddiası ise, tamamen suda yaşamak için yaratılmış bir genetik bilgiye sahip olan balıkların, rastgele mutasyonlar sonucunda, tesadüfen kara canlılarına dönüştüğü şeklindedir. Bu nedenle metamorfoz gerçekte evrimi destekleyen değil, çürüten bir delildir. Çünkü metamorfoz sürecine en ufak bir hata karışsa, canlı ölür ya da sakat kalır. Dolayısıyla rastgele bir değişim söz konusu olamaz. Metamorfozun mutlaka kusursuz olarak tamamlanması şarttır. Bu denli kompleks ve hataya izin vermeyen bir sürecin, evrimin iddia ettiği gibi rastgele mutasyonlarla ortaya çıkması ise imkansızdır.

MEYVE SİNEKLERİ

Evrimciler tarafından yapılan bütün "faydalı mutasyon oluşturma" çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Evrimciler de bu çaresizlikten kurtulmak için, çok hızlı ürediği ve mutasyona uğratılmasının kolay olduğunu düşündükleri, meyve sinekleri üzerinde onyıllarca mutasyon denemeleri yapmışlardır. Bu canlılar defalarca, olabilecek her türlü mutasyona uğratılmışlardır. Ancak sonuçta tek bir faydalı mutasyon dahi gözlemlenememiştir. Evrimci genetikçi Gordon Taylor, bazı evrimcilerin meyve sinekleri üzerindeki bu gereksiz ısrarlarını şöyle dile getirmiştir:

> *"Bu çok çarpıcı ama bir o kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki genetikçiler evrimi kanıtlamak için meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller."*[100]

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman da, meyve sinekleri üzerindeki

deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade etmiştir:

> *Sayısız genetikçi meyve sineklerini nesiller boyunca sayısız mutasyona maruz bıraktılar. Peki sonuçta insan yapımı bir evrim mi ortaya çıktı? Maalesef hayır. Genetikçilerin yarattıkları canavarlardan sadece pek azı beslendikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Pratikte mutasyona uğratılmış olan tüm sinekler ya öldüler, ya sakat ya da kısır oldular.*[101]

Kısacası meyve sinekleri de diğer tüm canlılar gibi özel yaratılmış bir genetik bilgi (DNA) ye sahiptir ve bu genetik bilgi üzerinde meydana gelecek herhangi bir değişim de bu canlının yalnızca zarar görmesine yol açacaktır.

MİKRO EVRİMİN GEÇERSİZLİĞİ

Bir türün kendi içinde çeşitlenmesini, diğer bir deyimle varyasyonların ortaya çıkmasını evrimciler, "mikro evrim" adını koydukları hayali bir mekanizmayla açıklamaya çalışırlar. Mikro evrimin ise daha uzun bir zaman içinde birikerek makro evrime, yani yeni türlerin oluşmasına yol açtığını savunurlar (bkz. Makro evrim masalı) Oysa gerçekte, ortada evrimle ilgili hiçbir olay yoktur. Tür içindeki çeşitlenme, o türün bireylerinin çapraz çiftleşmeleri sonucu türün gen havuzunda bulunan sabit sayıdaki genin farklı kombinasyonlarda birbirleriyle eşleşerek ortaya yeni ve farklı fiziksel özelliklere sahip bireylerin ortaya çıkması ile olur. Ancak burada türün gen havuzuna hiçbir zaman yeni bir gen eklenmez. Yalnızca mevcut genler değişik kombinasyonlarda yeni bireylerde bir araya gelirler. Türün gen havuzundaki genlerin sayısı ve çeşidi sabit olduğu için, bunların meydana getireceği kombinasyonların da belli bir sınırı vardır. Bunun ötesinde bir kombinasyon meydana gelmez. Ayrıca tür içindeki çeşitlenme yeni bir tür ortaya çıkarmaz, her zaman aynı tür içinde kalır. Örneğin farklı cinste köpekler birbirleriyle ne kadar farklı kombinasyonlarda çiftleşirlerse çiftleşsinler ortaya her zaman köpek çıkar, hiçbir zaman örneğin bir at ya da inek çıkmaz. Bu durum temel biyoloji kurallarıyla sabit olduğu gibi, deney ve gözlemlerle de defalarca ispatlanmıştır.

İlginçtir ki Darwin teorisinin belkemiğini mikro evrim sandığı varyasyonlar üzerine kurmuştu. Darwin'in iddialarını zaman içinde bir bir çürüten ilerlemeler, aynı zamanda Darwin'in "Türlerin Kökeni" olarak iddia ettiği "varyasyonlar"ın da gerçekte böyle bir anlam taşımadığını ortaya çıkarmıştır. İşte bu nedenle evrimci biyologlar, tür içindeki çeşitlenme ile yeni tür oluşumunu birbirinden ayırmak ve bunlar hakkında iki ayrı kavram öne sürmek durumunda kalmışlardır.

Evrimci biyologların "mikro evrim" kavramını kullanarak vermek istedikleri izlenim, varyasyonların uzun zaman içinde yepyeni canlı sınıflamaları oluşturabileceği şeklindeki yanıltıcı bir mantıktır. Nitekim konu hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmayan pek çok ki-

şi "mikro evrim uzun zamana yayıldığında makro evrim oluşturur" gibi yüzeysel bir düşünceye kapılmaktadır. Bu düşüncenin örneklerini sık sık görmek mümkündür. Bazı "amatör" evrimciler, "insanların boy ortalaması bir yüzyıl içinde bile iki cm. artmış, demek ki milyonlarca yıl içinde her türlü evrim gerçekleşebilir" şeklinde mantıklar öne sürerler. Oysa boy ortalaması değişimi gibi varyasyonların hepsi, belirli genetik sınırlar içinde gerçekleşen ve evrimle ilgisi olmayan biyolojik olaylardır.

Nitekim, "mikro evrim" adını verdikleri varyasyonların yeni canlı sınıflamaları oluşturamadığını, yani "makro evrim" sağlamadığını günümüzde evrimci otoriteler de kabul etmektedir. Evrimci biyologlar; Scott Gilbert, John Opitz ve Rudolf Raff, *Developmental Biology* dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde bu konuyu şöyle açıklarlar:

> *Modern sentez (neo-Darwinist teori) önemli bir başarıdır. Ancak, 1970'lerden başlayarak, çok sayıda biyolog bunun açıklayıcı gücünü sorgulamaya başlamıştır. Genetik bilimi, mikro evrimi açıklamak için yeterli bir araç olabilir, ama genetik bilgi üzerindeki mikro evrimsel değişiklikler, bir sürüngeni bir memeliye çevirebilecek ya da bir balığı amfibiyene dönüştürecek türden değildir. Mikro evrim, sadece uygunların hayatta kalması kavramına yardımcı olabilir, uygunların oluşumunu açıklayamaz. Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi, "türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir."*[102]

Darwinizm'in yüzyılı aşkın bir süredir "evrim delili" olarak gördüğü varyasyonların, gerçekte "türlerin kökeni"yle hiçbir ilgisi yoktur. İnekler milyonlarca yıl boyunca farklı eşleşmelerle çiftleştirilebilir ve farklı inek cinsleri elde edilebilir. Ama inekler hiçbir zaman başka bir canlı türüne, örneğin zürafalara ya da fillere dönüşmeyecektir. Darwin'in Galapagos adalarında gördüğü farklı ispinozlar da aynı şekilde "evrim"e delil oluşturmayan bir varyasyon örneğidir. İşte bu nedenle de, Darwin'in problemi, yani "türlerin kökeni", hiçbir zaman evrimle yanıtlanamayan bir soru olarak kalacaktır.

MILLER DENEYİ

Hayatın kökeni konusunda evrimcilerin en çok itibar ettikleri çalışma, 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan Miller deneyidir. (Deney, Miller'in Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey'in katkısından dolayı "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir.)

Stanley Miller'in amacı, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada proteinlerin yapıtaşları olan amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini gösteren bir deneysel bulgu ortaya koymaktı.

Miller, deneyinde, ilkel dünya atmosferinde bulunduğunu varsaydığı -daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılacak olan- amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşan bir gaz karışımını kullandı. Bu gazlar, doğal şartlar altında

Stanley Miller'in deney düzeneği.

birbirleriyle reaksiyona giremeyecekleri için dışarıdan enerji takviyesi yaptı. İlkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini düşündüğü enerjiyi, yapay bir elektrik deşarj kaynağından sağladı.

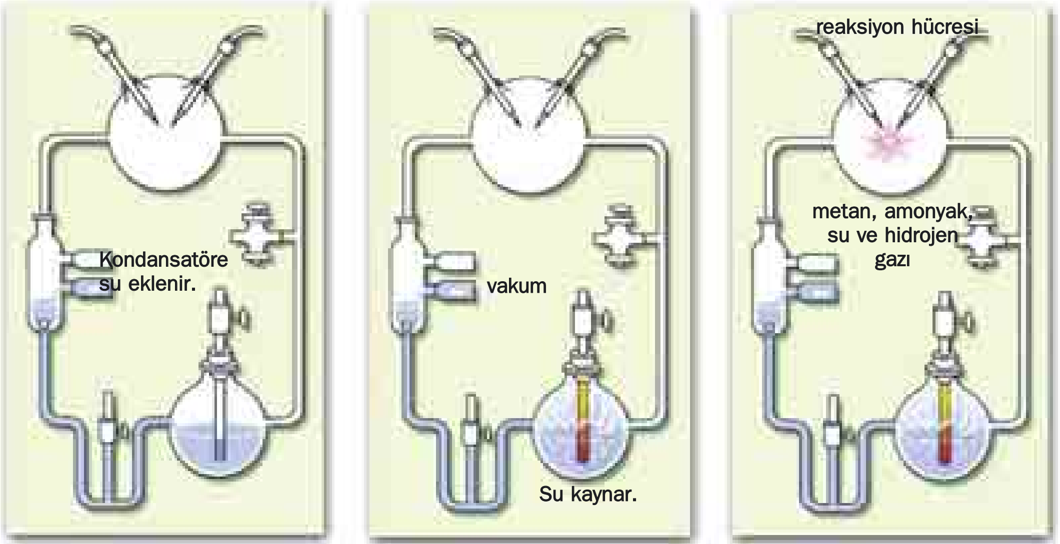
Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100°C ısıda kaynattı, bir yandan da karışıma elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapıtaşlarını oluşturan 20 çeşit amino asitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deneyin sonucu, evrimciler arasında büyük bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarı gibi lanse edildi. Hatta, çeşitli yayınlar olayın sarhoşluğu içinde, "Miller hayatı yarattı" şeklinde manşetler atacak kadar kendilerinden geçtiler. Oysa Miller'in sentezlediği sadece birtakım "cansız" moleküllerdi.

Bu deneyden aldıkları cesaretle evrimciler, hemen yeni senaryolar ürettiler. Amino asitlerden sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, amino asitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, sözde "bir şekilde" oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine kendilerini yerleştirerek hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yan yana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı. Ne var ki hiçbir aşaması bilimsel bir delille desteklenmeyen bu senaryonun en büyük dayanağı olan Miller deneyi, her yönden geçersizliği kanıtlanmış bir aldatmacadan başka bir şey değildi.

Miller'in, ilkel dünya koşullarında amino asitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak amacıyla yaptığı deney birçok yönden tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller, deneyinde "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak amino asitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha edecekti.

Miller'in, deneyinde oluşturduğu yapay ortam, gerçekte ilkel dünya şartlarına hiçbir benzerlik göstermiyordu. Bu nedenle deney, bilim dünyası tarafından geçersiz sayılmıştır.

Halbuki ilkel dünya koşullarında elbette bu çeşit bilinçli düzenekler yoktu. Ve mekanizma olmadan herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile, bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardı. Kimyager Richard Bliss'in belirttiği gibi, *"bu soğuk tuzak olmasa, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı"*.[103]

Nitekim Miller, soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

2- Miller'in deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. 1980'li yıllarda bilim adamları ilkel atmosferde, metan ve amonyak yerine azot ve karbondioksit bulunması gerektiği görüşünde birleştiler. Nitekim uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[104]

Nitekim Amerikalı bilim adamları J. P. Ferris ve C. T. Chen, karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir karışımla Miller'ın deneyini tekrarladılar ve bir tek molekül amino asit bile elde edemediler.[105]

3- Miller'in deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, amino asitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, atmosferde amino asitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı. Miller'in gözardı ettiği bu önemli gerçek, yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan taşlardaki okside olmuş demir ve uranyum birikintileriyle anlaşıldı.[106]

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimcilerin iddia ettiğinin çok üstünde ol-

duğunu gösteren başka bulgular da ortaya çıktı. Araştırmalar, o dönemde dünya yüzeyine evrimcilerin tahminlerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını ulaştığını gösterdi. Bu yoğun ultraviyolenin atmosferdeki su buharı ve karbondioksiti ayrıştırarak oksijen açığa çıkarması ise kaçınılmazdı.

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılıyordu. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı; metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti. Diğer taraftan, oksijenin bulunmadığı bir ortamda -henüz ozon tabakası var olmadığından- ultraviyole ışınına doğrudan maruz kalacak olan amino asitlerin hemen parçalanacakları da açıktı. Sonuçta ilkel dünyada oksijenin var olması da, olmaması da amino asitler için yok edici bir ortam demekti.

4- Miller deneyinin sonucunda, canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitlerden de çok miktarda oluşmuştu. Amino asitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda sağ-elli amino asit çıkmıştı.[107] (bkz. Sağ-elli amino asitler) Bu amino asitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü sağ-elli amino asitler, canlı yapısında kullanılamayan amino asitlerdi. Sonuç olarak Miller'in deneyindeki amino asitlerin oluştuğu ortam, canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: Miller deneyi canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceğini kanıtlamaz. Deney, amino asit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar çalışmasıdır. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları amino asitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır.

Deney aygıtı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da amino asit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak biçimde izole edilmiştir. İlkel dünyada mevcut olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon sebebiyle amino asitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki, hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, "soğuk tuzak" (cold trap) denen mekanizma olmadan amino asitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir.

Miller deneyiyle evrimciler, aslında evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, amino asitlerin ancak tüm

koşulları özel olarak ayarlanmış bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahalelerle elde edilebileceğini kanıtlamıştır. Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, "yaratılış"tır.

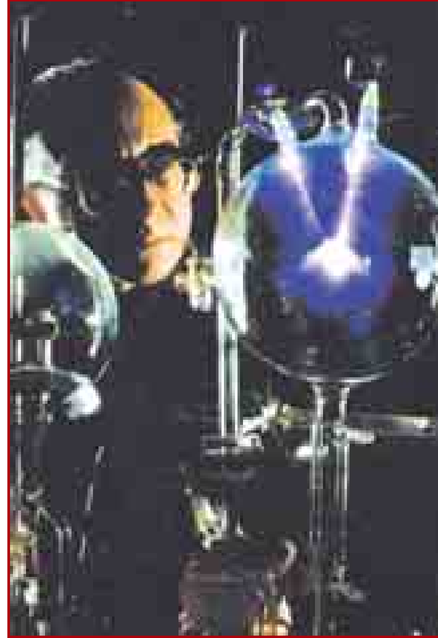
Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri, bilime tamamen aykırı birtakım önyargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller deneyini öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden Harold Urey, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.[108]

Evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "moleküler evrim" tezini sözde ispatlamak için kullanılan yegane "delil" işte bu deneydir. Aradan neredeyse yarım asır geçmesine ve büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Bugün halen ders kitaplarında canlıların ilk oluşumunun evrimsel açıklaması olarak Miller Deneyi okutulmaktadır. Çünkü bu tür çabaların kendilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrimciler, benzeri deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

MILLER, STANLEY

Stanley Miller hayatın kökeni konusunda yaptığı deneylerle ünlenen Amerikalı bir araştırmacıdır. 1953 yılında Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey'le birlikte, laboratuvar ortamında canlılığın temel yapıtaşları olan amino asitleri sentezlemeye çalışmıştır. Fakat deney sırasında evrimcilerin varsaydıkları ilkel atmosfer ortamını çarpıtarak deney ortamına uygulamıştır. "Urey-Miller Deneyi" olarak anılan bu deney -umulanın aksine- canlılığın hiçbir şekilde tesadüfi etkilerle kendiliğinden oluşamayacağını ispatlamıştır. (bkz. Miller Deneyi)

Stanley Miller deney aparatıyla

"MİTOKONDRİYEL HAVVA" TEZİNİN ÇELİŞKİLERİ

Günümüzün popüler bilimsel terimleri, evrime bilimsel kılıf uydurmada sık kullanılır. Bunlardan DNA da evrimcilere bu yönde malzeme olmaktadır.

DNA çekirdekte bulunmasının yanında, enerji üretim merkezleri olan mitokondrilerde de bulunur. Çekirdekteki DNA, anne ile babadan gelen DNA'ların birleşmesi sonucu oluşurken, mitokondrideki DNA'nın kaynağı ise yalnızca annedir. Bu noktadan hareketle, her insanın mitokondriyel DNA'sı annesininkiyle aynıdır. Bu yöntemle iz sürerek insanın kökeni araştırılabilir.

"Mitokondriyel Havva" tezi ise, söz konusu bilimsel gerçeğin evrim teorisinin dogmalarına göre yorumlanarak çarpıtıldığı bir varsayımdır. Birkaç evrimci bilim adamı, insanın kökeninin şempanze olduğu iddiasını tartışmasız kanıtlanmış bir gerçekmiş gibi sunarak, ilk insansı canlının mitokondriyel DNA'sının şempanze DNA'sı olduğunu kabul etmiştir. Bu kişilerin iddialarına göre yüzbinlerce yıl içinde rastgele mutasyonlar, şempanze DNA'sını bizim şu anki mitokondriyel DNA'mıza dönüştürmüştür. Bu önyargıdan hareketle mevcut evrim soyağacının hangi tarihte nerede başladığını belirlemeye çalışmışlardır.

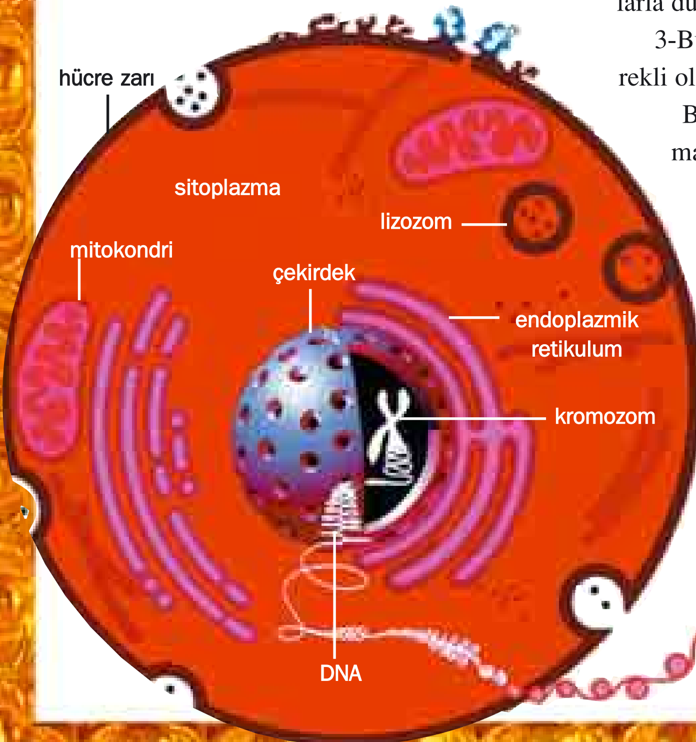
Bu teoriyi ilk olarak ileri süren Berkeleyli biyokimyacılar Wilson, Rebecca Cann ve Mark Stoneking, üç temel önyargı ve kanıtlanması imkansız tahminlerden yola çıktılar:

1-Mitokondriyel DNA'nın kökeni, "hominid"lere, yani maymunsu canlılara dayanıyordu.

2-Mitokondriyel-DNA'da mutasyonlarla düzenli değişiklikler olmalıydı.

3-Bu mutasyonlar sabit bir hızda, sürekli olarak meydana gelmeliydi.

Bu tahminleri temel alan araştırmacılar, sözde evrim sürecinde türlerin hangi hızda değiştiğini gösterecek olan "moleküler saat"e ulaşabileceklerine inanıyorlardı. Aslında bu programı yazanların yaptıkları, daha en baştan varılmak istenen sonuca göre çalışmalarını yönlendirmekti.

Dayandıkları varsayımlar, varlığı kanıtlanamayan, deney ve gözlemle bile örneklendirilememiş olan iddialardı. (Gerçekte mutasyon, bir canlı yapıda sadece düzensizliğe ve ölüme neden olduğu gözlemlenmiş DNA bozulmasıdır. Mutasyonlar canlıyı daha üst bir düzeye taşıyan herhangi bir ilerlemeye asla sebep olmaz.) (bkz. Mutasyon:Hayali bir mekanizma)

Evrimci araştırmacılar önyargılarını kamufle edeceğini umdukları bir bilgisayar programı geliştirdiler. Program evrimin en direkt ve verimli yolu takip ettiği yargısı temel alınarak yapılmıştı. Oysa bu, evrim teorisinin temel varsayımlarına bile aykırı olan hayali bir tablodur.

Nitekim bu tezin bilimsel bir değer taşımadığı, evrim teorisini savunan pek çok bilim adamı tarafından dahi kabul edildi. *Nature* dergisinin editör kurulundan Henry Gee, "Afrika Cenneti Üzerindeki İstatistiksel Bulut" adlı yazısında mtDNA çalışması sonuçlarını "süprüntü" olarak değerlendirdi.[109] Gee'nin yazısında, mevcut 136 mtDNA serisi ele alındığında, çizilen soy ağaçlarının sayısının 1 milyarı geçtiği bildiriliyordu. Yani yapılan bu çalışmada bu 1 milyar kadar tesadüfi soy ağacı görmezlikten gelinmiş ancak şempanze-insan arasında evrim olduğu varsayımına uygun olan tek soyağacı seçilmişti.

Washington Üniversitesi'nden ünlü genetikçi Alan Templeton da DNA serilerinden yola çıkarak insanın kökeni için bir tarih belirlemenin imkansız olduğunu bildirdi. Çünkü DNA'lar insan toplulukları arasında bile oldukça fazla harmanlanmıştır.[110]

Bu, matematiksel olarak bakıldığında soyağacında tek bir insana ait mtDNA'yı ayırt etmenin imkansız olduğu anlamına gelir.

En önemli itiraf ise, tezin sahiplerinden geldi. 1992 yılında çalışmayı tekrarlayan ekipten Mark Stoneking *Science* dergisine yazdığı bir mektupta "Afrikalı Havva" iddiasının geçersiz olduğunu kabul etti.[111] Çünkü çalışmanın her hali ile istenen sonuca yönelik olarak ayarlandığı ortadaydı.

Mitokondriyel DNA tezi, DNA'daki mutasyonlardan yola çıkılarak geliştirilmiştir. Fakat evrimcilerin, insan DNA'sına baktıklarında hangi DNA basamaklarının mutasyonların sonucu oluştuğuna, hangilerinin de orijinal-değişmemiş olduğuna nasıl karar verebildikleri meçhuldür. Çalışmaya başlarken varlığını iddia ettikleri orijinal insan DNA'sından yola çıkmak zorundadırlar. Ama evrimcilerin burada yaptığı hile ortadadır; kendilerine baz olarak şempanze DNA'sını almaktadırlar.[112]

Başka bir deyişle, insan DNA'sının şempanze DNA'sından evrimleştiğine kanıt arandığı bir çalışmada, tarih öncesi orijinal insan diye şempanze başlangıç noktası olarak alınmaktadır. Daha çalış-

manın başında evrim gerçekleşmiş varsayımı ile hareket edilmekte, sonra da elde edilen sonuç "evrim kanıtı" gibi gösterilmektedir. Bu yüzden söz konusu çalışma bilimsellikten son derece uzaktır ve magazinsel niteliktedir.

Ayrıca evrimci araştırmacı eğer DNA'da meydana geldiğini iddia ettiği düzenli yararlı mutasyonları "moleküler saat"i hesaplamada temel olarak kullanacaksa sözde mutasyonların hızını da hesaplamak zorundadır. Ama çekirdekteki ya da mitokondrideki DNA'da ne sıklıkta mutasyona uğradıklarını gösterir herhangi bir gösterge bulunmaz.

İçindeki mantıkları değerlendirdiğimizde bu tez şunu göstermektedir: Bir kez daha evrim, evrimden yola çıkılarak kanıtlanmış gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. DNA ile evrime kanıt aramak, tarafsız olarak yapılan bir çalışma değil, fakat "evrim zaten olmuş" önyargısı temel alınarak yapılmış bir göz boyamadır.

Evrimcilerin neden göz boyama ihtiyacı duydukları sorusunun cevabı ise, evrimi destekleyen hiçbir gerçek bilimsel kanıt olmayışıdır.

MODERN SENTETİK EVRİM MASALI

Amerikan Jeoloji Derneği'nde toplanan bilim adamları mutasyon kavramını benimseyerek, Darwin'in Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalıştığı "canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?"sorusuna "rastgele mutasyonlar" cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya çıkan bu yeni teoriye de "Modern Sentetik Evrim Teorisi" adını koydular. Kısa sürede bu yeni teori "neo-Darwinizm" olarak bilindi ve teoriyi ortaya atanlar da "neo-Darwinistler" olarak anılmaya başlandılar. (bkz. Neo-Darwinizm komedisi)

MODİFİKASYON

Canlılarda dış şartların etkisiyle belirli sınırlar içinde oluşan ve kalıtsal olmayan farklılıklardır. Bitki ve hayvanlarda aynı türe bağlı bireyler arasında çiftleşme olmasına karşın, hepsi birbirine benzer bireylerden oluşmamıştır. Aralarında kalıtsal olmayan bu farklılıklara "modikifikasyon" denir. Bütün biyolojik bünyeler dış koşulların etkisiyle belirli sınırlar içinde kalmak kaydı ile farklılaşmalar gösterir.[113]

Aynı yumurta ikizleri, kalıtsal materyalleri aynı olmasına karşın hiçbir zaman birbirlerine tam olarak benzemezler. Çünkü çevre koşullarının her iki bireye aynı derecede etki etmesi olanaksızdır. Canlılarda modifikasyonu meydana getiren dış şartlar besin, sıcaklık, nem ve mekanik etkilerdir. Fakat vücut hücrelerinde olduğu için sadece o canlı ile sınırlı kalır ve oğul döllere aktarılamaz.[114]

Nitekim Darwin, canlıların çevre şartlarının etkisiyle değişip diğer canlılara dönüşebileceklerini iddia ederken, diğer yandan Mendel, canlı türlerinin çev-

re etkisiyle değişmeyeceklerini deneysel olarak ispatlamış, kalıtımın belirli sınırlar içinde gerçekleştiğini göstermişti. Darwin'in fikirleri deneylere değil tamamen spekülasyona dayanan bir teori olarak kalırken Mendel, uzun ve sabırlı bir çalışmayla kalıtım kanunlarını deney ve gözlemleriyle bilim tarihine sunmuştu. Birbirlerinin çağdaşı olmalarına rağmen, Mendel'in genetik çalışmalarının bilim dünyasında kabul görmesi ise Darwin'den 35 yıl sonra mümkün olmuştu. Çünkü Mendel'in temellerini attığı genetik bilimi, Darwinizm'in varsayımlarını çürütmüş ve evrimciler bunu kabullenmemek için uzun süre direnmişlerdi. Ancak bilimsel gelişmeler, Mendel'in bulgularını kabul etmelerini zorunlu kılmış ve evrimciler de teorilerinde buna göre göstermelik değişiklikler yapmayı tek çıkar yol olarak görmüşlerdi. (bkz. Neo-Darwinizm komedisi)

MOLEKÜLER EVRİM ÇIKMAZI

Evrim teorisinin iddiasına göre; milyarlarca sene evvel dünyanın atmosferini teşkil eden su buharı, hidrojen, metan, amonyak gibi gaz molekülleri; güneşten gelen ultraviyole ışınları, şimşeklerden yayılan elektrik, radyoaktif kayalardan çıkan radyasyon ve volkanlardan kaynaklanan ısı enerjisi ile ayrışmış ve böylece ortaya çıkan atomlar yeni bir düzen içinde biraraya gelerek hücrenin yapıtaşlarını meydana getirmişlerdi. Daha sonra bu bileşikler yağmur sularıyla göl ve denizlere taşınmışlardı. Organik bileşikler bu şekilde yavaş yavaş birikmiş ve eski yeryüzü suları bu maddeler bakımından zamanla zenginleşmişlerdi. Sonra bu karışım içindeki amino asitler ve diğer organik maddeler biraraya gelerek proteinleri, karbonhidrat zincirlerini ve giderek daha kompleks yapılı diğer organik maddeleri oluşturmuştu. Sonunda kompleks yapılı büyük moleküllerden bazıları biraraya gelerek daha iri molekül kümelerini meydana getirmişlerdi. Meydana gelen ilk kümeler büyüme eğilimleri sebebiyle çevrelerinden yeni moleküller almaya çalışmıştı. Böylece yapısı ve organizasyonu daha kompleks olan ve büyüyüp çoğalabilen kümeler ortaya çıkmıştı. Bu noktada aralarında tam bir fikir birliği bulunmamakla beraber, evrimcilerin çoğunun öne sürdüğü iddiaya göre, dışarıda ayrıca tesadüfen meydana gelmiş nükleik asitler, "koeservat" denilen bu kümelerin içine girip yerleşmişler ve nihayet koeservatlar organizasyon seviyelerini yeterince yükselttiklerinde canlanarak hayat sahibi ilk hücreler haline gelmişlerdi.

Yukarıdaki senaryoda evrimciler cansız maddelerden canlılığın oluşumunda hiçbir bilinçli müdahalenin varlığını kabul etmez, herşeyin kör tesadüfler sonucu oluştuğunu iddia ederler. Canlılığın cansız maddelerden tesadüfen oluşumuna ilk basamak olarak da Miller'in deneyini gösterirler. Ancak Miller deneyinde kullanılan ilk atmosferin kimyasal yapısı konusundaki varsayımların yanlış olduğu

günümüzde artık anlaşılmış olan ve Miller'in kendisinin de itiraf ettiği bir gerçektir. (bkz. Miller Deneyi) Bugün her türlü çabaya rağmen evrim teorisinin ne moleküler düzeyde ne de bir başka alanda bilimsel destek bulamadığı açıktır.

Ünlü biyokimyacı Prof. Michael Denton moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

> *Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.*[115]

Moleküler düzeyde yapılan karşılaştırmalar, canlıların evrimleştiklerini değil, ayrı ayrı yaratıldıklarını göstermektedir. Kaldı ki; fosil kayıtları, canlılardaki kompleks yapı ve sistemler, hiçbir "evrim mekanizması"nın olmayışı gibi daha pek çok bilimsel gerçek, evrim teorisinin iddialarını zaten çoktan yıkmıştır.

MOLEKÜLER HOMOLOJİ TEZİNİN SAÇMALIKLARI

Evrimciler, farklı canlı türlerinin DNA şifrelerinin ya da protein yapılarının benzer olduğundan söz ederler ve bunu, bu canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerinin delili olarak yorumlarlar. Örneğin evrimci yayınlarda sık sık "insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasında büyük bir benzerlik" olduğu söylenir ve bu, insan ile maymun arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasının kanıtı gibi sunulur. (bkz. Maymun-İnsan genetik benzerliği yalanı)

Öncelikle belirtmek gerekir ki, yeryüzünde yaşayan canlıların birbirlerine yakın DNA yapısına sahip olmaları beklenmedik bir durum değildir. Canlıların temel yaşamsal işlevleri birbiriyle aynıdır ve insan da canlı bir bedene sahip olduğuna göre, diğer canlılardan farklı bir DNA yapısına sahip olması beklenemez. İnsan da diğer canlılar gibi proteinlerle beslenerek gelişir, onun da vücudunda kan dolaşır, hücrelerinde her saniye oksijen kullanılarak enerji üretilir.

Dolayısıyla canlıların genetik benzerliklere sahip olmaları, ortak bir atadan evrimleştikleri iddiasına delil olarak gösterilemez. Evrimciler, eğer ortak atadan evrimleşme teorisini delillendirmek istiyorlarsa, birbirinin atası olduğu iddia edilen canlıların moleküler yapılarında da bir ata-torun ilişkisi olduğunu göstermek zorundadırlar. Oysa, evrimcilerin elinde bu yönde hiçbir somut bulgu yoktur.

Nitekim farklı türlere ve sınıflara ait canlıların DNA ve kromozom analizleri sonucunda elde edilen bulgular karşılaştırıldığında, canlıların DNA ve kromozomlarındaki benzerliklerin ya da farklı-

Kromozom sayılarına ve DNA yapılarına göre yapılan karşılaştırmalar, farklı canlı türleri arasında hiçbir evrimsel akrabalık ilişkisi kurulamadığını göstermektedir.

lıkların, öne sürülen hiçbir evrimci mantık ya da bağlantıyla uyuşmadığı çok açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Evrimci teze göre canlıların kompleksliklerinde kademeli bir artış yaşanmış olmalı, buna paralel olarak da genetik bilgilerini oluşturan kromozomlarının sayısının kademeli olarak artması beklenmelidir. Fakat elde edilen veriler bu tezin tamamen hayal ürünü olduğunu göstermektedir. Örneğin, domatesin 24 kromozomu varken, çok daha kompleks bir organizmaya ve sistemlere sahip olan Copepode yengecinin sadece 6 kromozomu vardır. Ya da, tek hücreli bir canlı olan Euglena'da 45 kromozom bulunurken, Amerika'da yaşayan büyük bir timsah türü olan Alligatörde 32 kromozom bulunur. Bununla birlikte mikroskobik bir canlı olan Radiolaria'da 800'den fazla kromozom vardır.

Evrimin ünlü teorisyenlerinden Rus bilim adamı Dobzhansky, canlılar ve DNA'ları arasındaki bu kuralsız ilişkinin evrimin açıklayamadığı büyük bir sorun olduğunu şöyle ifade etmektedir:

Daha kompleks organizmaların genelde basit olanlara göre hücrelerinde daha fazla DNA'ları vardır. Fakat bu kuralın dikkat çeken istisnaları vardır. Amphiuma (amfibiyen), Propterus (bir akciğerli balık) ve hatta sıradan kurbağalar ve kara kurbağaları tarafından geçilen insan ise, liste başı olmaktan çok uzaktır. Neden bu durum bu kadar uzun zamandır bir bilmece olarak kaldı?[116]

Yine evrimci homoloji tezine göre, canlı büyüdükçe kromozom sayısının artması, küçüldükçe ise kromozom sayısının azalması beklenmelidir. Oysa birbirleriyle bütünüyle farklı boyut ve yapılara sahip olan ve aralarında herhangi bir evrimsel bağlantı olduğu iddia bile edilemeyen canlıların eşit sayıda kromozomlara sahip olmaları, canlıların kromozom benzerlikleri üzerine kurulan yüzeysel evrimci mantıkları alt üst etmektedir. Buna birkaç örnek verecek olursak, hem yulaf bitkisinin hem de makak maymununun 42'şer kromozomu vardır. Deer faresinin 48 kromozomu bulunurken kendisinden kat kat büyük olan gorilin de aynı sayıda, yani 48 kromozomu bulunur. Bir diğer ilginç örnek de çingene güvesi ve eşeğin kromozom sayılarıdır. Her ikisi de 62 kromozoma sahiptir.

Moleküler düzeydeki diğer karşılaş-

Moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara göre, moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Hiçbir organizma bir diğerinin atası değildir.

tırmalar da, evrimci yorumları anlamsız kılan pek çok tutarsızlık örneği oluşturmaktadır. Çeşitli canlılardaki protein dizilimleri laboratuvarlarda analiz edildikçe, ortaya evrimciler açısından hiç beklenmedik, hatta kimi zaman hayret verici sonuçlar çıkmaktadır. Örneğin insandaki Sitokrom-C proteini bir atınkinden 14 amino asit farklıyken, bir kangurununkinden yalnızca 8 amino asit farklıdır. Yine Sitokrom-C dizilimi incelendiğinde, kaplumbağaların insanlara kendileri gibi bir sürüngen olan çıngıraklı yılanlardan daha yakın olduğu görülür. Bu durum evrimci bakış açısına göre yorumlandığında kaplumbağaların insanlarla yılanlardan daha yakın akraba oldukları gibi evrimcilerin dahi kabul edemeyecekleri kadar anlamsız bir sonuç çıkacaktır.

Her ikisi de sürüngenler sınıfına dahil olan kaplumbağa ve çıngıraklı yılanın arasında 100 kodonda 21 amino asitlik fark, çok ayrı sınıfların temsilcileri arasındaki farklardan belirgin bir şekilde daha büyüktür. Örneğin, tavuk ve su yılanı arasındaki 17 veya at ve köpekbalığı arasındaki 16, hatta iki ayrı filuma ait köpek ve solucan sineği arasındaki 15 amino asitlik farktan bile daha büyüktür.

Benzer gerçekler hemoglobin için de bulunmuştur. Bu proteinin insandaki dizilimi lemurunkinden 20 amino asit farklı iken, domuzdakinden yalnızca 14 amino asit farklıdır. Durum diğer proteinler için de yaklaşık olarak aynıdır.[117]

Evrimcilerin bu durumda, insanın evrimsel olarak kanguruya, attan daha yakın olması ya da domuzla lemurdan daha yakın akraba olduğu gibi sonuçlara varmaları gerekir.

South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş bir bilim adamıdır. Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akrabalıklar kurmaya çalışmıştır. Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle demektedir:

> *Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metot olarak kabul edilmeye başlandı. Bir molekü-*

ler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor. Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum.[118]

Schwabe'nin relaxinler üzerinde yaptığı çalışmalar oldukça ilginç sonuçlar ortaya koymuştur:

Yakın akraba olduğu bildirilen türlerin relaxinleri arasındaki yüksek değişkenliğin yanı sıra, domuzun ve balinanın relaxinleri bütünüyle aynıdır. Farelerden, Yeni Gine domuzundan, insandan ve domuzdan alınan moleküller, birbirlerinden yaklaşık %55 uzaktır. Buna rağmen insülin, insanı şempanzeden daha çok domuza yakın kılmaktadır.[119]

Schwabe, canlılardaki lizozimler, sitokromlar ve pek çok hormonların da amino asit dizilimlerinin karşılaştırılmasının evrimciler açısından "beklenmedik sonuçlar ve anormallikler" ortaya koyduğunu belirtmektedir. Schwabe, tüm bu kanıtlara dayanarak, proteinlerin hepsinin hiçbir evrim geçirmeden başlangıçtaki yapılarına sahip olduklarınıve moleküller arasında, aynı fosiller arasında olduğu gibi, hiçbir ara geçiş formu bulunmadığını savunmaktadır.

Michael Denton da moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.[120]

Kısacası, canlılarda anatomik ya da kimyasal benzerlikler arayan ve bunu evrime delil saymaya çalışan homoloji varsayımı, bilimsel bulgular karşısında geçersizdir.

MORFOLOJİ

Organizmaların bir bütün olarak şekil ve yapısını işleyen bilim dalıdır. Bitkilerin kök, gövde, yaprak, çiçek, meyve gibi bölümlerinin; hayvanların ve insanların ise baş, gövde ve diğer kısımlarının yapılarını ve bunların ortak çalışma düzenlerini inceler.[121]

Morfolojinin alt dalları olan "anatomi" organizmaların gözle görülen iç ve dış yapısını; "histoloji" organları oluşturan dokuların mikroskobik yapısını; "sitoloji" dokuları oluşturan hücrelerin mikroskobik yapısını; "embriyoloji" döllenmiş yumurtadan (zigot) serbest yaşayan bir organizma oluşuncaya kadar geçen evrelerin tümünü inceler.[122]

Canlıların homolog ya da analog organları arasında yapılan karşılaştırmalarda da çoğunlukla morfolojiden elde

edilen bilgilerden faydalanılır. (bkz. Homolog organ; Analog organ) Benzer morfolojilere (yapılara) sahip tüm canlılar, aralarında evrimsel bir ilişki kurma mantığıyla homolog kabul edilirler. Ancak bunun bilimsel olarak bir dayanağı yoktur. Nitekim birbirlerine çok benzeyen fakat aralarında hiçbir evrimsel ilişki kurulamayan çok sayıda örnek vardır ki, bu da bu evrimci iddialar açısından büyük bir çelişki oluşturur.

MORFOLOJİK HOMOLOJİ MASALI

bkz. Homoloji (Köken birliği)

MORRIS, JOHN

Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü'nün (Institute for Creation Research) başkanı ve ünlü bir jeolog olan Prof. John Morris, Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı II. uluslararası konferansa (5 Temmuz 1998) katılarak, evrimin ardındaki ideolojik ve felsefi şartlanmaları, bu teorinin bir dogma haline geldiğini ve savunucularının Darwinizm'e bir din gibi inandıklarını anlattı.[123]

John Morris

MOZAİK CANLILAR

Gerçekte ara form özelliği oluşturmayan canlı yapılar, kimi zaman evrimcilerin taraflı yorumları ile ara form özelliği gibi lanse edilir. Fakat bir canlı grubunun diğer canlı grubuna ait özellikler barındırması, bir ara form özelliği değildir.

Örneğin Avustralya'da yaşayan *Platypus*, bir memeli olmasına rağmen sürüngenler gibi yumurtlayarak çoğalır. Ayrıca kuşlara benzer bir gagası bulunur. Ancak kıllara, süt bezlerine ve kulağında üç kemiğe sahip olması nedeniyle memelidir. Bilim adamları bu nedenle *Platypus* gibi canlılara "mozaik canlı" ismini verirler. Mozaik canlıların ara form sayılamayacağı, Stephen J. Gould ve Niles Eldredge gibi önde gelen evrimci paleontologlar tarafından da kabul edilmektedir.[124]

Platypus, çok ileri derecede özelleşmiş yapısıyla bu iddiayı ayrıca yalanlamaktadır. (bkz. Platypus)

MUTAJENİK FAKTÖR

Canlılardaki genetik bilgide meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmeler mutasyon olarak tanımlanır. Bunlar hücrelerin çekirdeğinde bulunan DNA'yı etkilerler ve buna zarar verirler. Mutasyon meydana getiren her aracıya "mutajenik faktör" denir. Mutajenik faktör, genellikle kimyasal etkiler veya parçacık ışınımı şeklindedir.

Mutajenik faktörlere örnek olarak hardal gazı, nitrik asit gibi kimyasal maddeler sayılabilir. X-ışınları veya bir nükleer santraldan sızan radyasyon ise ışınımsal mutajenik faktördür. Işınım mutasyonu, radyoaktif bir elementten yayılan parçacıkların DNA bazları üzerinde yaptıkları hasardır. Yüksek enerji taşıyan kararsız parçacıklar, DNA bazlarına çarptıkları zaman bunların yapısını değiştirirler ve çoğu zaman hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda bir takım değişikliklere sebep olurlar. (bkz. Mutasyon: Hayali bir mekanizma)

MUTANT

Mutant, mutasyona uğramış bir canlı, hücre ya da gene verilen genel isimdir. Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda bir takım hasar ve değişikliklere sebep olurlar. %99 ihtimalle tahrip edici, %1 ihtimalle nötr etkilerle değişikliğe uğramış hücre ya da canlı mutant olarak adlandırılır. (bkz. Mutasyon: Hayali bir mekanizma)

Mutasyonların sadece bir tahrip mekanizması olduğu açık olmasına karşın, evrimciler varsaydıkları evrimsel değişikliklerin kaynağını, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mu-

Fiziksel bozukluğu olan mutant bir kuzu

tasyonlar olarak gösterirler. Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı Pierre Paul Grassé'nin mutasyonlar hakkında yaptığı yorum, bu noktada oldukça açıklayıcıdır. Grassé, mutasyonları "yazılı bir metnin kopyalanması sırasında yapılan harf hataları"na benzetmiştir. Ve harf hatası gibi mutasyonlar da bilgi oluşturmaz, aksine var olan bilgiyi bozarlar. Grassé bunu şöyle açıklamıştır:

> *Mutasyonlar, zaman içinde son derece düzensiz biçimde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı bir özellikleri yoktur ve birbirini izleyen nesiller üzerinde belirli bir yöne doğru kümülatif bir etkileri olmaz. Zaten var olan yapıyı değiştirirler, ama bunu tamamen düzensiz bir biçimde yaparlar... Bir canlı vücudunda çok küçük bile olsa bir düzensizlik oluştuğunda ise, bunun sonucu ölüm olur. Yaşam olgusu ile anarşi (düzensizlik) arasında hiçbir olası uzlaşma yoktur.*[125]

İşte bu nedenle, yine Grassé'nin ifadesiyle "mutasyonlar ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, herhangi bir evrim meydana getirmezler."

MUTASYON: HAYALİ BİR MEKANİZMA

Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar.

Dolayısıyla evrimcilerin arkasına sığındıkları mutasyon, hiç de sanıldığı gibi canlıları daha gelişmişe ve mükemmele götüren tılsımlı bir değnek değildir. Mutasyonların net etkisi zararlıdır. Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların uğradığı türden değişiklikler olabilir: Yani ölüler, sakatlar... Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ona sancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu dört özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[126]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından nükleer silahların sonucunda oluşan mutasyonları incelemek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şöyle diyordu:

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir?[127]

İnsanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan mongolizm, Down Sendromu, albinizm, cücelik, orak hücre anemisi gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da kanser gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları sakat ya da hasta yapan bir süreç, "evrim mekanizması" olamaz.

Nitekim Amerikalı patolog David A. Demick, mutasyonlar hakkında yazdığı bilimsel bir makalede bu konuda şunları söyler:

Son yıllarda genetik mutasyonlarla bağ-

Resimlerde, mutasyonların insan vücudundaki bazı zararlı etkileri görülmektedir. Elbette ki insanları sakat ya da hasta yapan bir süreç, gelişme sağlayamaz.

lantılı olan binlerce insan hastalığı sınıflandırılmıştır. Yeni yayınlanan bir kaynak kitapta 4500 farklı genetik hastalık sayılmaktadır. Dahası, moleküler genetik analizlerden önce klinik olarak tanımlanan bazı kalıtsal sendromların (örneğin Marfan sendromu) mutasyonların sonucu olduğu anlaşılmıştır...

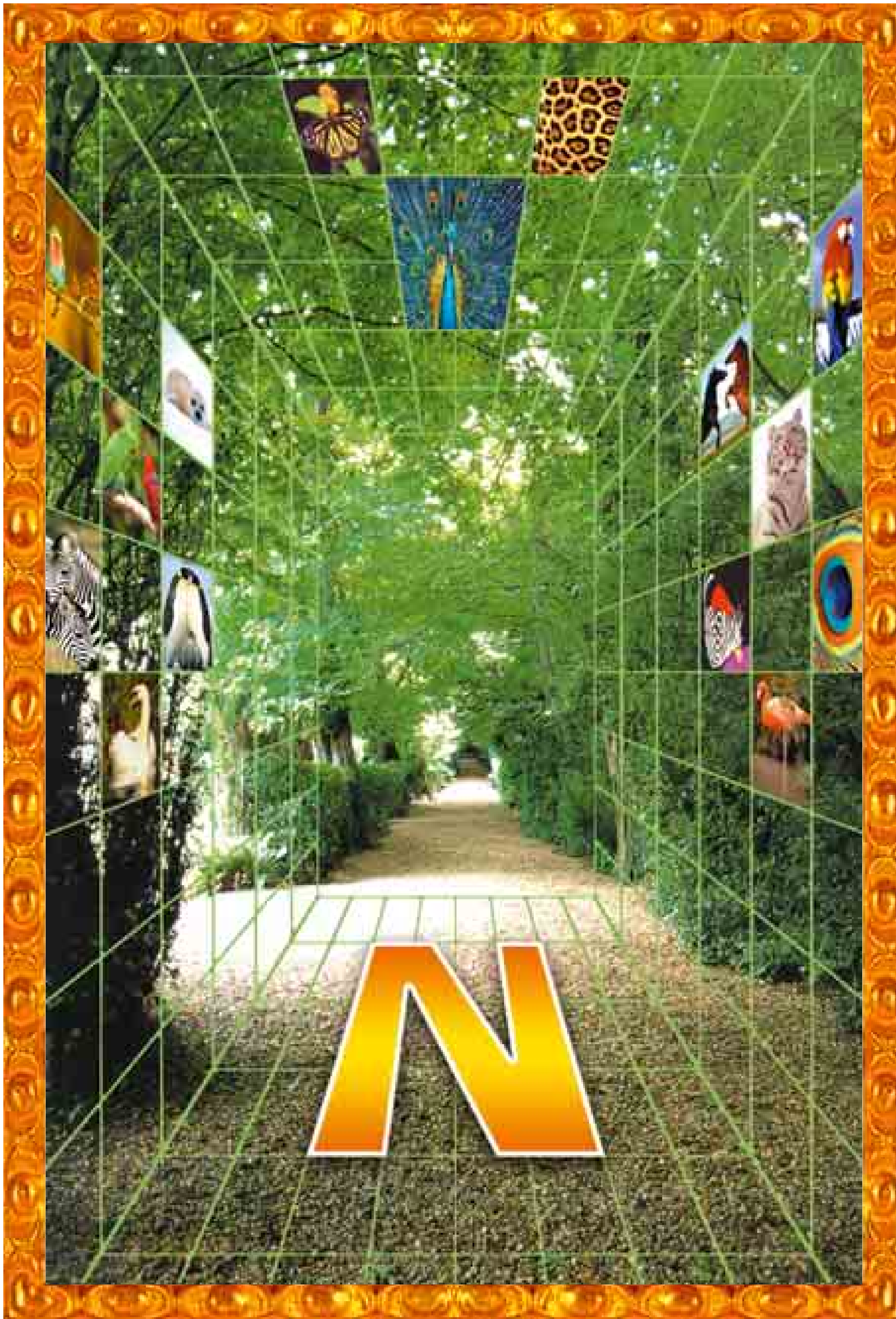
Mutasyonların, oluşturdukları tüm bu hastalıkların yanında, faydalı etkileri de var mıdır? Tanımladığımız binlerce zararlı mutasyon örneğinin yanında, elbette ki bazı olumlu örnekler de tanımlamak gerekmektedir. -eğer makro evrim doğru ise- Bu olumlu örnekler, hem daha kompleks yapılar oluşturmak için evrime gerekecek, hem de çok sayıdaki zararlı mutasyonun bozucu etkisini dengelemek için lazım olacaktır. Ama iş bu faydalı mutasyonları tanımlamaya gelince, evrimci biyologlar hep garip bir sessizlik içindedirler.[128]

Mutasyonların neden evrimci iddiayı destekleyemeyeceklerini üç ana maddede özetlemek mümkündür:

1) Mutasyonlar her zaman zararlıdır: Mutasyon rastgele meydana geldiği için hemen her zaman canlıya zarar verir. Mantık gereği, mükemmel ve kompleks olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez, aksine tahrip eder. Nitekim hiçbir gözlemlenmiş "faydalı mutasyon" yoktur.

2) Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez: Genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar.

3) Mutasyonun bir sonraki nesle aktarılabilmesi için mutlaka üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerekir: Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir ama bu, kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir.

N

NATÜRALİZM

Natüralizm, genel anlamda doğadan ve duyularla algılanan dünyadan başka bir gerçeklik tanımayan felsefe akımıdır. 19. yüzyılın din-dışı atmosferinin en önemli ürünlerinden biri olan natüralizm, bu dönemde Darwin'i etkisi altına almış ve onu hayata din dışı bir açıklama getirmeye zorlamıştı. Bu düşünce akımına göre, doğa kendi kendisinin yaratıcısı ve hakimi olarak düşünülüyordu. Bugün hala yaygın olarak kullanılan "tabiat ana" gibi kavramlar ya da "doğa insana şu yeteneği vermiş, doğa insanı böyle yaratmış" gibi klişeleşmiş sözler, natüralizm akımının toplum zihnine yerleştirdiği önkabullerin birer sonucudur.

Natüralistler doğadaki mükemmelliğe hayrandılar, ama bunun nasıl oluştuğu sorusuna tatminkar bir cevap vermekte zorlanıyorlardı. Pozitivist dogmayı benimsedikleri, yani yalnızca deney ve gözlem yoluyla varlığına ulaşılabilen kavramlara inandıkları için doğayı Allah'ın yarattığı gerçeğini ısrarla reddediyorlardı. Onlara göre, doğanın kendisi yaratıcıydı.

Darwin'in teorisi, natüralist/materyalist felsefelere, daha doğrusu tüm bunların temelini oluşturan ateizme hizmet ediyordu. Bu nedenle destek buldu ve büyük bir bilimsel gerçekmiş gibi kitlelere empoze edildi. Aksi halde, amatör bir biyoloğun hayalleri olarak görülür ve kısa sürede unutulur giderdi.

NEANDERTAL: BİR İNSAN IRKI

Neandertaller bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası hacmi ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır. *Neandertaller* iri yapılı bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir.

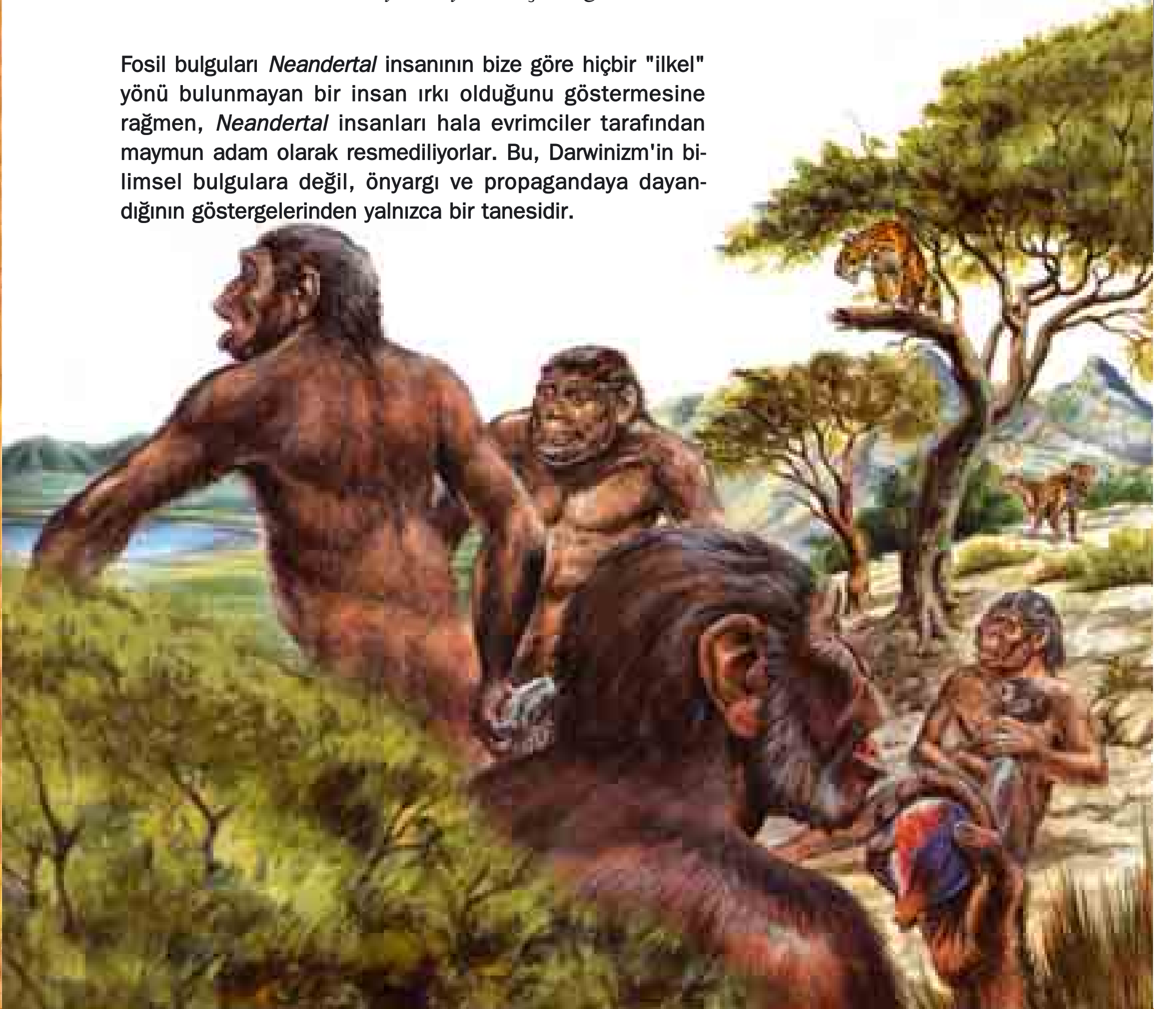

Neandertal ırkına ait bir fosil

Evrimciler ise bu insanları "ilkel bir tür" olarak göstermek için çok çabalamışlar, ama bütün bulgular *Neandertal* insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

> *Neandertal kalıntıları ve günümüz insanı kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertaller'in anatomisinde ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.*[129]

Bu nedenle günümüzde birçok araştırmacı, *Neandertal* insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak *Homo sapiens neandertalensis* demektedir. Bulgular, *Neandertaller'*in ölülerini gömdüklerini, çeşitli müzik aletleri yaptıklarını ve aynı dönemde yaşamış *Homo sapiens sapiensler*le beraber gelişmiş bir kültürü paylaştıklarını açıkça göstermektedir.

Fosil bulguları *Neandertal* insanının bize göre hiçbir "ilkel" yönü bulunmayan bir insan ırkı olduğunu göstermesine rağmen, *Neandertal* insanları hala evrimciler tarafından maymun adam olarak resmediliyorlar. Bu, Darwinizm'in bilimsel bulgulara değil, önyargı ve propagandaya dayandığının göstergelerinden yalnızca bir tanesidir.

NEANDERTAL: BİR İNSAN IRKI

Yanda, İsrail'de bulunan *Homo sapiens neanderthalensis,* Amud 1 kafatası yer alıyor. Fosilin sahibinin 1.80 m. boyunda olduğu tahmin edilmektedir. Beyin hacmi ise bugüne kadar rastlanılanların en büyüğüdür: 1.740 cc

NEBRASKA ADAMI SAHTEKARLIĞI

1922'de, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok geçmeden konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başladı. Bazıları bu dişin sahibini *Pithecanthropus erectus* olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalar yaratan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen takıldı: *Hesperopithecus haroldcooki*.

Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska adamının, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı. Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayalet adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı, tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Üstteki resim tek bir diş parçasına dayanılarak yapılmış ve *Illustrated London News* dergisinin 24 Haziran 1922 tarihli sayısında yayınlanmıştı. Ancak bir süre sonra bu dişin, maymun benzeri bir yaratığa veya bir insana değil de soyu tükenmiş bir domuza ait olduğunun anlaşılması, evrimcileri büyük hayal kırıklığına uğrattı.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, *Prosthennops* isimli yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir cinsine ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, bu yanılgıyı duyurduğu *Science* dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: *"Görüldüğü kadarıyla Hesperopithecus ne maymun ne de insan."*[130]

Bu olay sonucunda *Hesperopithecus haroldcooki*'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri alelacele literatürden çıkarıldı.

NEO-DARWİNİZM KOMEDİSİ (NEO-DARWINISM)

Darwin'in teorisi 20. yüzyılın ilk çeyreğinde keşfedilen genetik kanunları karşısında tam anlamıyla bir açmaza girmişti. Bunun üzerine Darwin'e sadakat göstermekte kararlı olan bir grup bilim adamı, 1941 yılında Amerikan Jeoloji Derneği'nin düzenlediği bir toplantıda biraraya geldiler. G. Ledyard Stebbins ve Theodosius Dobzhansky gibi genetikçilerin, Ernst Mayr ve Julian Huxley gibi zoologların, George Gaylord Simpson ve Glen L. Jepsen gibi paleontologların uzun tartışmalar sonucunda vardık-

ları sonuç, Darwinizm'e yeni bir "yama" yapmak oldu.

Bu kişiler, Darwin'in açıklayamadığı ve Lamarck'a dayanarak halletmeye çalıştığı "canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?" sorusuna, "rastgele mutasyonlar" cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramını ekleyerek yeni bir teori ortaya attılar. Bu yeni teori "neo-Darwinizm" (ya da Modern Sentetik Evrim Teorisi) olarak anılmaya başlandı.

Bundan sonraki on yıllar, neo-Darwinizm'i ispatlamak için yapılan umutsuz girişimlere sahne oldu. Mutasyonların, yani bir canlının genlerinde dış etkenler sonucunda meydana gelen kopma, yer değiştirme ve bozulmaların, her zaman için hasara yol açtığı biliniyordu. Ancak yine de neo-Darwinistler binlerce deney yaparak "faydalı mutasyon" örneği oluşturmaya çalıştılar. Tüm bu çabalar hep fiyasko ile sonuçlandı. (bkz. Mutasyon: Hayali bir mekanizma)

Neo-Darwinistler, öte yandan da, ilk canlı organizmaların, teorinin iddia ettiği gibi ilkel dünya koşullarında tesadüfen ortaya çıkmış olabileceğini ispatlamaya çalıştılar. Ancak aynı fiyasko bu alanda da yaşandı. Canlılığın tesadüfen ortaya çıkışını ispatlamayı hedefleyen deneylerin hepsi başarısız oldu. Olasılık hesapları, canlılığın yapıtaşı olan proteinlerden tek bir tanesinin bile tesadüflerle oluşamayacağını ortaya koydu. En küçük canlı birimi olan hücre ise -evrimcilerin iddia ettiği gibi- ilkel ve kontrolsüz dünya koşullarında rastlantılar sonucu oluşmak şöyle dursun, 20. yüzyılın en ileri teknolojilerine sahip laboratuvarlarında bile oluşturulamadı.

Neo-Darwinist teori, bir yandan da fosil kayıtları tarafından hezimete uğratıldı. Yıllar süren arkeolojik çalışmalarda bulunan fosiller arasında, neo-Darwinist teorinin öne sürdüğü gibi, canlıların ilkel türlerden gelişmiş türlere kademe kademe evrimleştiğini göstermesi gereken "ara geçiş formları"na dünyanın hiçbir yerinde rastlanamadı. Yürütülen karşılaştırmalı anatomi çalışmaları ise, birbirlerinden evrimleştikleri varsayılan canlıların çok farklı anatomik özelliklere sahip olduklarını ve asla birbirlerinin atası ya da devamı olamayacaklarını gösterdi.

Neo-Darwinizm bilimsel bir teori değil, ideolojik bir dogma, hatta bir tür "din"di. Öyle ki neo-Darwinist teorinin en önde gelen kurucularından biri olan Julian Huxley, 1958'de yayınladığı *Religion Without Revelation* (Vahiysiz Din) adlı kitabında bunu açıkça ifade etmişti. Huxley, evrimin neden bir din olduğunu bir başka yazısında şöyle açıklıyordu:

> *Bir din, temelinde dünyanın geneline yönelik ve hepsini kapsayan bir bakış açısıdır. Dolayısıyla evrim, bir zamanlar Allah'a inancın üstlendiği fonksiyonu yerine getirebilir, yani insanoğlunun inanç ve umutlarını koordine eden güçlü bir prensip olabilir.*[131]

İşte bu nedenle, evrim teorisinin savunucuları bütün aleyhte delillere rağmen teoriyi savunmaya hala devam etmektedirler. Onlara göre evrim, kendisinden asla vazgeçilemeyecek bir inançtır.

O

OH 62: BİR MAYMUN TÜRÜ

Evrimciler uzun süre *Homo habilis* adını verdikleri canlıların dik yürüyebildiklerini öne sürmüşlerdi. Böylece maymundan insana uzanan bir halka bulduklarını düşünüyorlardı. Oysa, 1986 yılında Tim White tarafından bulunan ve OH 62 olarak isimlendirilen yeni *Homo habilis* fosilleri bu iddiayı çürüttü. Bu fosil parçaları, *Homo habilis*'in günümüz maymunlarında olduğu gibi uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösteriyordu. Bu fosil, *Homo habilis*'in iki ayağı üzerinde dik olarak yürüyebilen bir canlı olduğu iddiasının sonunu getirdi. *Homo habilis*, bir maymun türünden başka bir şey değildi.

OMURGALILARIN KÖKENİ

Kambriyen devrinde aniden ortaya çıkan hayvan filumlarından biri, merkezi bir sinir ağına sahip olan *Chordata* filumudur. *Chordata* ya da Türkçe'de kullanılan karşılığıyla "kordalılar"ın bir alt sınıfı omurgalılardır. Omurgalılar; balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler gibi temel sınıflara ayrılırlar.

Evrimci paleontologlar, her canlı filumunu bir başka filumun evrimsel devamı olarak görmeye çalıştıkları için, kordalıların bir başka omurgasız filumundan evrimleştiğini iddia ederler. Ancak tüm filumlar gibi *Chordata* filumunun üyelerinin de Kambriyen devirde ortaya çıkmış olması, bu iddiayı ilk baştan tutarsız hale getirmektedir. Kambriyen devrinde belirlenen en eski kordalı, *Pikaia* adı verilen, uzun bir vücuda sahip ve ilk bakışta solucanları andıran deniz canlısıdır.[132] *Pikaia*, atası olarak öne sürülebilecek tüm diğer filumlardaki türlerlerle aynı anda ve hiçbir ara form olmadan ortaya çıkmıştır. Evrimci biyolog Prof. Mustafa Kuru, *Omurgalı Hayvanlar* adlı kitabında bu ara form yokluğunu şöyle ifade eder:

> *Kordalıların omurgasız hayvanlardan oluştuğu konusunda kuşku yoktur. Yalnız* ***omurgasızlarla kordalılar arasındaki geçişi aydınlatacak bir fosilin bulunmaması****, bu konuda birçok varsayımın ortaya atılmasına neden olmuştur.*[133]

Eğer ortada bir ara geçiş formu yok ise, nasıl olur da "bu evrimin gerçekleştiği konusunda kuşku yoktur" denilebilir? Bir varsayımı, onu destekleyen delil olmadığı halde hiç kuşku duymadan kabul etmek, bilimsel değil dogmatik bir tavırdır. Nitekim Sayın Prof. Kuru, yukarıdaki ifadesinden sonra omurgalıların kökeni hakkındaki evrimci varsayımları uzun uzun anlattıktan sonra, ortada bir delil olmadığını bir kez daha kabul etmek durumunda kalmaktadır:

> *Kordalıların kökeni ve evrimi konusunda yukarıda belirtilen görüşler, herhangi bir fosil kaydına dayanmadığından, her zaman kuşku ile karşılanmıştır.*[134]

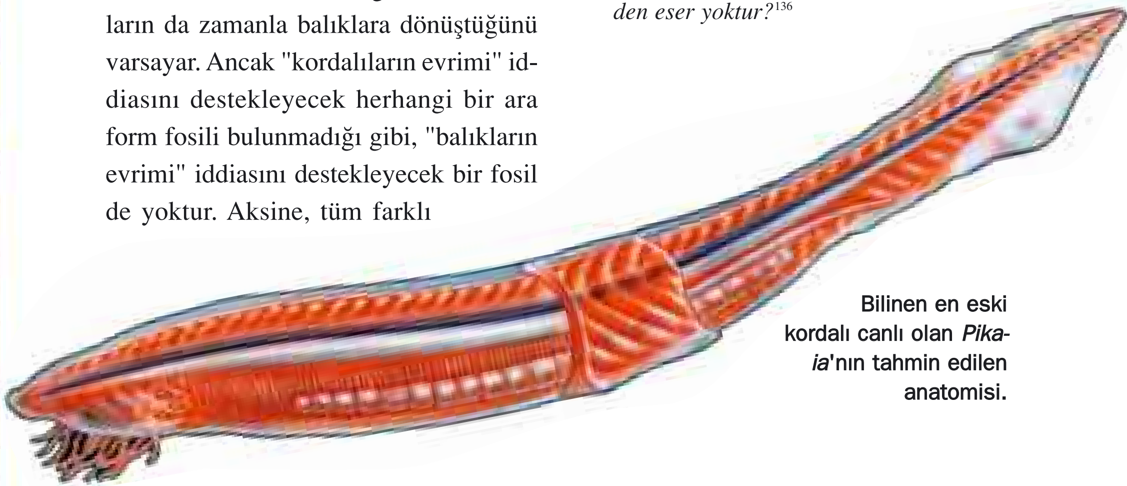
Evrimci biyologlar kimi zaman "kordalıların ve diğer omurgalıların kökeni hakkında fosil kaydı bulunmayışının nedeni, omurgasız canlıların yumuşak do-

Kambriyen devrinde belirlenen en eski kordalı *Pikaia*'nın fosili.

kulu olmaları ve dolayısıyla fosil izi bırakmamalarıdır" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu açıklama gerçekçi değildir, çünkü omurgasız canlılara ait çok sayıda fosil kalıntısı vardır. Kambriyen devri canlılarının hepsi omurgasızdır ve bu türlere ait on binlerce fosil örneği bulunmuştur. Örneğin Kanada'daki Burgess Shale yatağında yumuşak dokulu pek çok canlının fosili vardır; bilim adamları Burgess Shale gibi bölgelerde, canlıların oksijen oranı çok düşük çamur tabakaları ile aniden kaplandıklarını ve bu sayede yumuşak dokularının dağılmadan fosilleştiğini düşünmektedirler.[135]

Evrim teorisi, *Pikaia* gibi ilk kordalıların da zamanla balıklara dönüştüğünü varsayar. Ancak "kordalıların evrimi" iddiasını destekleyecek herhangi bir ara form fosili bulunmadığı gibi, "balıkların evrimi" iddiasını destekleyecek bir fosil de yoktur. Aksine, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar. Milyonlarca omurgasız fosili vardır, milyonlarca balık fosili vardır, ama hiç kimse tek bir tane bile ara form fosili bulamamıştır. Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

> ***Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar****... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine evrimsel bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?*[136]

Bilinen en eski kordalı canlı olan *Pikaia*'nın tahmin edilen anatomisi.

ONTOGENİN FİLOGENİYİ TAKLİT ETTİĞİ UYDURMASI

bkz. Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisi

bkz. Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon Teorisi)

OPARIN, ALEXANDER I.

"Kimyasal evrim" kavramının kurucusu olan Rus biyolog Alexander I. Oparin, tüm teorik çalışmalarına rağmen yaşamın kökenini aydınlatma yönünde hiçbir sonuç elde edemedi. 1936'da yayınladığı *Origin of Life* adlı kitabında şöyle diyordu:

Alexander I. Oparin

Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.[137]

Oparin'den bu yana evrimciler, hücrenin rastlantılarla oluşabileceğini ispat etmek için sayısız deney, araştırma ve gözlem yaptılar. Ancak yapılan her çalışma, hücredeki kompleks yaratılışı daha detaylı bir biçimde ortaya koyarak evrimcilerin varsayımlarını çürüttü.

ORAK HÜCRE ANEMİSİ

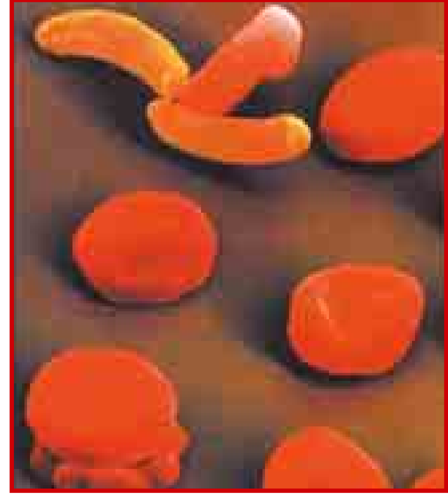
Evrimci biyologların "yararlı mutasyon" olarak sözünü ettikleri tek örnek, orak hücre anemisi hastalığıdır. Bu hastalıkta, kanda oksijen taşımaya yarayan hemoglobin molekülü bir mutasyon sonucunda bozulur ve yapı değişikliğine uğrar. Bunun sonucunda da hemoglobinin oksijen taşıma yeteneği ciddi bir biçimde zarar görür.

Orak hücre anemisine yakalanan insanlar, bu nedenle giderek artan bir solunum zorluğu çekerler. Ancak tıp kitaplarının kan hastalıkları bölümünde ele alınan bu mutasyon örneği, başta belirttiğimiz gibi bazı evrimci biyologlar tarafından çok garip bir şekilde "faydalı mutasyon" olarak değerlendirilmektedir.

Bu hastalığa yakalanan kişilerin sıtmaya olan kısmi bağışıklıklarının evrimin bu kişilere bir "armağanı" olduğu söylenmektedir. Eğer bu mantıkla düşünülürse, genetik olarak kötürüm doğan insanların yolda yürümedikleri ve bu sayede trafik kazalarında ölmekten kurtuldukları da söylenebilir ve kötürüm olmak "yararlı bir genetik özellik" sayılabilir. Şüphesiz bu mantığın hiçbir tutarlı yanı yoktur.

Mutasyonların sadece bir tahrip mekanizması olduğu açıktır. Fransız Bilim-

Orak hücre anemisinde alyuvar hücrelerinin şekil ve fonksiyonları bozulur. Bu yüzden alyuvarların oksijen taşıma kapasiteleri zarar görür.

ler Akademisi'nin eski başkanı Pierre Paul Grassé'nin mutasyonlar hakkında yaptığı yorum, bu konuda oldukça açıklayıcıdır. Grassé, mutasyonları "yazılı bir metnin kopyalanması sırasında yapılan harf hataları"na benzetmiştir. Ve harf hatası gibi mutasyonlar da bilgi oluşturmaz, aksine var olan bilgiyi bozar. Grassé bu olguyu şöyle açıklamıştır:

> *Mutasyonlar, zaman içinde son derece düzensiz biçimde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı bir özellikleri yoktur ve birbirini izleyen nesiller üzerinde belirli bir yöne doğru kümülatif bir etkileri olmaz. Zaten var olan yapıyı değiştirirler, ama bunu tamamen düzensiz bir biçimde yaparlar... Bir canlı vücudunda çok küçük bile olsa bir düzensizlik oluştuğunda ise, bunun sonucu ölüm olur. Yaşam olgusu ile anarşi (düzensizlik) arasında hiçbir olası uzlaşma yoktur.*[138]

İşte bu nedenle, yine Grassé'nin ifadesiyle "mutasyonlar ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, herhangi bir evrim meydana getirmezler."[139]

ORGANİZE SİSTEM

bkz. Düzenli sistem; öz-örgütlenme saçmalığı

ORGEL, LESLIE

Olasılık hesapları, proteinler ve nükleik asitler (RNA ve DNA) gibi kompleks moleküllerin tek tek tesadüfen oluşmalarının imkansız olduğunu göstermektedir.

Önde gelen bazı evrimciler bu konuda itiraflarda bulunurlar. Örneğin San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in ça-

lışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel şöyle demektedir:

> *Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.*[140]

ORMANDAN AÇIK ALANA GEÇİŞ MASALI

19. yüzyılda genetik bilimi ve kalıtım kanunları tam olarak bilinmediğinden Darwin ve onu izleyen erken evrimciler için iki ayaklılığın açıklanması kolay gibi görünüyordu. En popüler teori, Afrika'daki savanlarda yaşayan maymunların yüksek otların üzerinden bakabilmek için boyunlarını uzattıkları, böylece iki ayaklılığın oluştuğuydu.[141] Ancak bu Lamarckist teorinin tamamen yanlış olduğunun anlaşılması uzun sürmedi.

Günümüz evrimcilerinin ise, iki ayaklılığın kökeni hakkında öne sürdükleri tek bir tez vardır. Ancak bu tez incelendiğinde, evrimciler tarafından "kötünün iyisi" mantığıyla ortaya atılan bu teorinin de, aynı bunlardan öncekiler gibi, iki ayaklılığın kökenini açıklamaktan uzak olduğu görülür. Söz konusu "ormandan açık alana geçiş teorisi"ne göre, maymunlar ve insanların ataları bir zamanlar ormanda birlikte yaşamaktadırlar. Ormanlık alanların daralması veya başka bir sebepten dolayı bazıları açık alana geçerler ve adaptasyon sonucu iki ayaklılık doğar. Böylece ağaçlardaki maymunlarla, açık arazideki iki ayaklı insanlar arasındaki fark açılır ve ikisi de kendi yönlerinde evrimleşmeye başlarlar.

"Ormandan açık alana geçiş teorisi", en çok taraftar bulan teori olmasına karşın, son derece temelsizdir. Çünkü, böyle bir adaptasyonun olabilmesi moleküler seviyede mümkün değildir. Böyle bir şeyin gerçekleştiği farzedilse bile, fosil kayıtlarında bunun hiçbir delili yoktur. Dahası, bu teoriye göre, 10-15 milyon yıl önce Doğu Afrika'daki ormanların yavaş yavaş küçülmeye başlamış olmaları gerekmektedir. Oysa yapılan araştırmalar, bunun tam tersini ispatlayarak, Doğu Afrika'da böyle bir oluşumun hiçbir zaman gerçekleşmediğini göstermiştir.[142] Yani Doğu Afrika'da ormanlık alandan savan ortamına geçiş, hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Bu bölgede bugün görülen bitki yapısı, milyonlarca senedir hiç değişmemiştir.

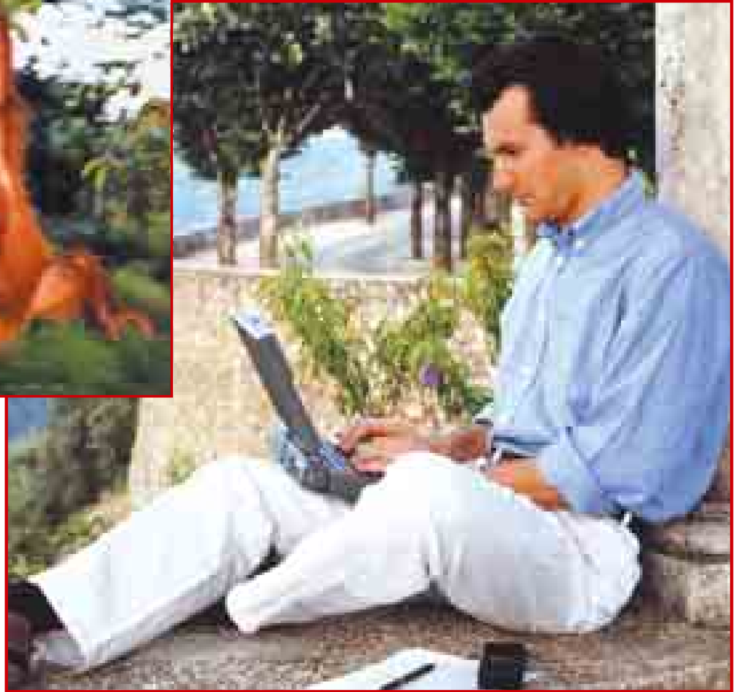
Sırf mantık yoluyla incelendiğinde dahi, iki ayaklılığın kökeni ile ilgili söz konusu teori kabul edilemez durumdadır. Ağaçların yok olması durumunda maymunların yapacağı en doğal hareket, başka bir bölgeye göç etmek olacaktır. Ya da bu maymunlar doğal ortamlarının tahrip edilmesi sonucu yok olup gideceklerdir. Maymunların herhangi bir şe-

kilde ağaçlardan inip yer ortamına adapte oldukları teorisinin hiçbir dayanağı yoktur. Evrimci bir görüşe sahip olan Uluğ Nutku, ormanların daralması açıklamasının yetersizliğini şöyle itiraf eder:

> *İnsanlaşma olayını başlatan etken olarak ormanların daralması ileri sürülebilir. Bu paleontolojik bir veridir. Napier'nin tezi buna uygun, ama şu soruyu konu dışı bırakıyor; bir hayvan cinsi ormandan çıkıp insanlaşma yoluna giderken onun en yakın akrabası olan maymun neden ormanda kaldı? Spekülasyonun dozunu azalttıkça bu soruya cevap bulmak güçleşiyor, hiç olmazsa şimdilik. Yüzyılın başlarında antropoloji çok gençken Hermann Klaatsch'ın verdiği cevap çok ilginçti. Klaatsch'a göre hominid maymunlar da insanlaşmaya doğru atıldılar ama onlarınki "talihsiz bir çabaydı". Onlar evrimde yukarı çıkamadılar ve "ormanların koruyucu karanlığına" geri çekildiler. Ama bu kez de "maymun neden başaramadı?" sorusu akla geliyor.*[143]

Sorular, "maymun neden başaramadı?" sorusundan çok daha fazladır ve bu soruların tamamı cevapsızdır.

Maymunların herhangi bir şekilde ağaçlardan inip yer ortamına adapte oldukları iddiası son derece temelsizdir. Böyle bir adaptasyonun olabilmesi mümkün değildir.

ORTAK ATA YALANI

Bu yorum Darwin tarafından ortaya atılmış ve onu izleyen tüm evrimciler tarafından tekrarlanmıştır. Bu iddiaya göre, canlıların benzer organlara sahip olmalarının nedeni, ortak bir atadan evrimleşmiş olmalarıdır.[144] Örneğin tüm omurgalı kara canlılarının beş parmaklı el ve ayak yapılarına sahip olması, evrimcilere göre, hepsinin ortak bir atadan (karaya çıktığı varsayılan ilk balıklardan) gelmesinin sonucudur.

Evrim teorisinin 20. yüzyılın başlarından itibaren bilim dünyasına hakim olmasıyla birlikte, benzerliklere getirilen bu yorum kabul görmüştür. Canlılardaki her benzerlik, aralarındaki evrimsel bir ilişkinin kanıtı olarak yorumlanmıştır..

Oysa son 20-30 yıl içinde elde edilen bulgular, durumun hiç de öyle olmadığını göstermektedir. Özetle;

1- Evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile "homolog" (benzer) organların var olması,

2- Benzer organlara sahip canlılarda bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olmaları ve

3- Bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak oluşturmadığını göstermiştir.

Birbirlerine benzer organlara sahip canlıların, aralarında hiçbir evrimsel ilişki kurulamayacak kadar uzak canlılar olduğu anlaşılmıştır.[145]

Canlılardaki benzerliklere Darwin'in getirdiği "ortak ata yalanı"nın geçerli olması için, bu benzerliklerin genetik olarak birbirlerine çok benzeyen canlılarda olması gerekir. Eğer benzerlikler, genetik olarak birbirlerinden çok farklı canlılarda ise, bu durumda "ortak ata yorumu" geçerliliğini kaybeder. Aksine, "ortak yaratılış gerçeği"nin doğru olduğu anlaşılır. (bkz. Ortak yaratılış) Çünkü genetik yönden çok farklı olan canlılar arasında evrimsel bir ilişki iddia edilemez. (Ayrıca bkz. Homoloji)

ORTAK YARATILIŞ

Canlılardaki benzer organlar ya da benzer moleküler yapılar, bu canlıların ortak bir atadan evrimleştikleri teorisine hiçbir destek sağlamamaktadır. (bkz. Homolog organ) Aksine, bu benzerlikler, canlılar arasında kurulabilecek her türlü hiyerarşik evrim şemasını imkansız hale getirmektedir. İnsan, bir protein karşılaştırmasına göre tavuklara, bir diğer karşılaştırmaya göre nematod solucanlarına, bir başka analize göre de timsahlara "benzer" gibi çıkıyorsa, insanın bu canlılardan herhangi birinden ya da başka hiçbir canlıdan evrimleştiği öne sürülemez.

Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren Carolus Linnaeus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu organları "ortak yaratılış" örneği olarak

görmüşlerdir. (bkz. Linnaeus, Carolus) Yani benzer organlar, ortak bir atadan tesadüfen evrimleşmemişlerdir. Aksine belirli bir işlevi görmek için yaratılmışlardır ve bu nedenle benzerdirler. Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir. (bkz. Ortak ata yalanı)

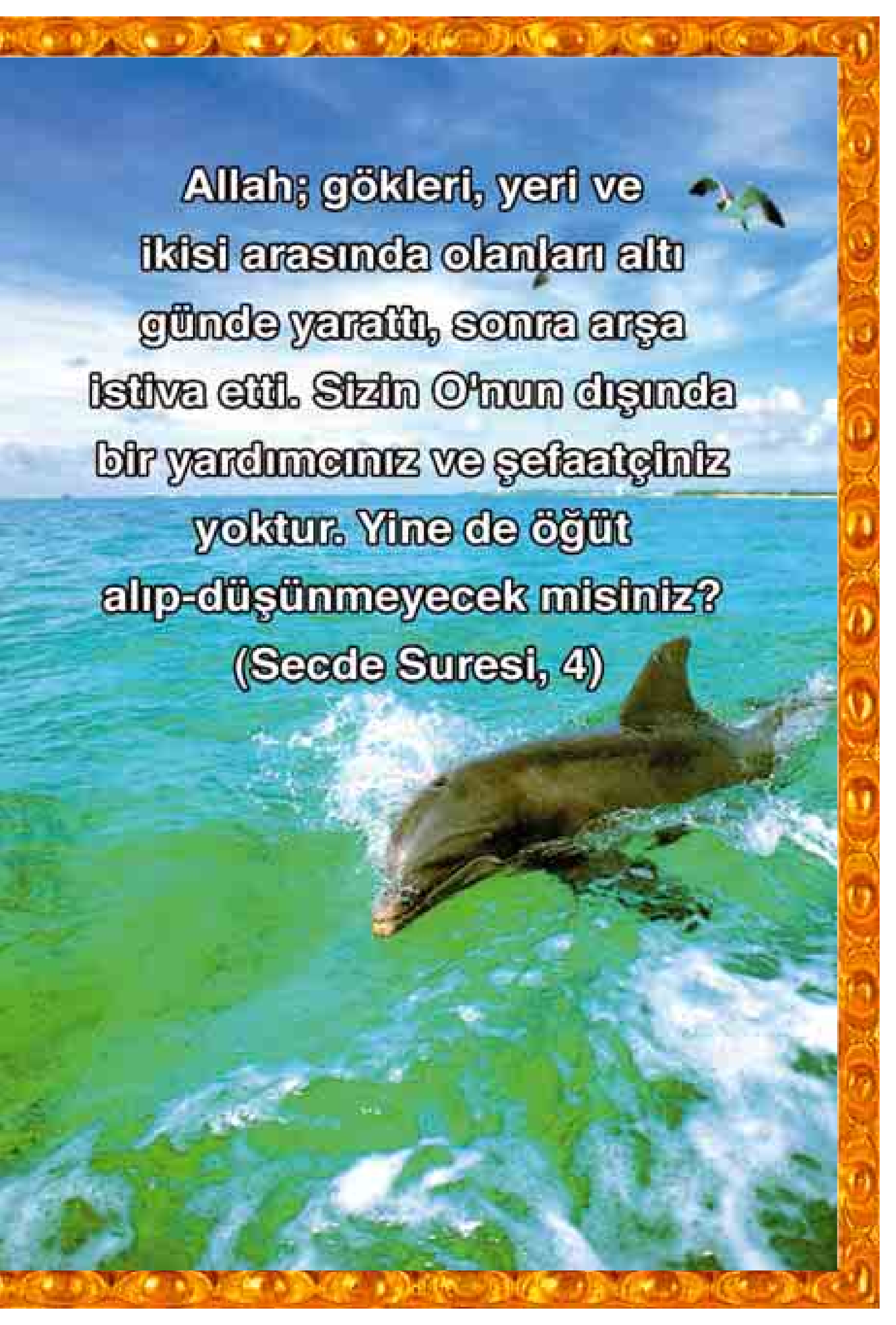
ORTHOGENEZİS SAÇMALIĞI (YÖNLENDİRİLEN SEÇME)

Ortogenez (Orthogenesis), artık evrim teorisinin kendi savunucuları tarafından da kabul görmeyen eski bir tezdir. Bu tez, canlıların çevre şartlarına göre değil, sadece kendi genetik yapılarına göre evrimleştiklerini varsayar. Ortogenez görüşüne göre, canlı türlerini belirli bir yapıda evrimleşmeye doğru yönlendiren bir tür iç program vardır. Bu görüş nedeniyle ortogenez "önceden belirlenmişlik tezi" olarak da adlandırılır. Hiç bir bilimsel kanıta vayanmayan bu varsayım, 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren geçerliliğini yitirmiştir.

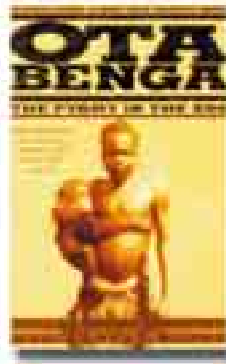
Her canlı bulunduğu ortama göre özel olarak yaratılmıştır. Kutup gibi soğuk bölgelerde yaşayan canlıların sahip oldukları kalın post ve deri altında birikmiş yağ tabakası onları soğuktan korur.

Allah; gökleri, yeri ve
ikisi arasında olanları altı
günde yarattı, sonra arşa
istiva etti. Sizin O'nun dışında
bir yardımcınız ve şefaatçiniz
yoktur. Yine de öğüt
alıp-düşünmeyecek misiniz?
(Secde Suresi, 4)

OTA BENGA

Darwin *İnsanın Türeyişi* adlı kitabıyla, insanın maymun benzeri canlılardan evrimleştiğini iddia ettikten sonra, bu senaryoyu destekleyecek fosil arayışı başladı. Ancak bazı evrimciler "yarı maymun-yarı insan" canlıların sadece fosil kayıtlarında değil, dünyanın farklı bölgelerinde canlı olarak da bulunabileceğine inanıyorlardı. 20. yüzyılın başlarında bu "canlı ara geçiş formu" arayışları bazı vahşetlere neden oldu. Bu vahşetlerden biri, "Ota Benga" adlı pigmenin hikayesiydi.

Ota Benga, 1904 yılında, Samuel Verner adlı evrimci bir araştırmacı tarafından Kongo'da yakalanmıştı. Adı, kendi dilinde "dost" anlamına gelen yerli, evli ve iki çocuk babasıydı. Ama bir hayvan gibi zincirlendi, kafese kondu ve ABD'ye götürüldü. Buradaki evrimci bilim adamları, St. Louis Dünya Fuarı'nda onu çeşitli maymun türleriyle birlikte kafese koyarak "insana en yakın ara geçiş formu" olarak teşhir ettiler. İki yıl sonra ise New York'taki Bronx Hayvanat Bahçesi'ne götürdüler ve birkaç şempanze, Dinah adı verilen bir goril ve Dohung adı verilen bir orangutan ile birlikte "insanın eski ataları" adı altında sergilediler. Hayvanat bahçesinin evrimci müdürü Dr. William T. Hornaday, bu nadide "ara geçiş formu"na sahip olmanın kendisine verdiği gurur hakkında uzun konuşmalar yapmış, ziyaretçiler de kafese konan Ota Benga'ya sıradan bir hayvan gibi davranmışlardı. Ota Benga, sonunda maruz kaldığı uygulamaya dayanamayarak intihar etti.[146]

New York Times gazetesinin o dönemde yayınlanan bir nüshasında ziyaretçilerin tavrı şöyle aktarılıyordu:

> *... parkta 40.000 ziyaretçi vardı. Bu kalabalıktaki hemen hemen her erkek, her kadın ve her çocuk parktaki Afrikalı vahşi adamı görmek için maymun kafesini ziyaret ediyordu. Uluyarak, alay ederek, bağırıp çağırarak pigmeyi rahatsız ediyorlardı...*[147]

New York Journal gazetesinin 17 Eylül 1906 tarihli nüshasında ise, bu uygulamanın evrimi kanıtlamak için yapıldığı, ancak büyük bir haksızlık ve zulüm olduğu şöyle vurgulanıyordu:

> *... Bu insanlar düşüncesizce ve akılsızca bir maymun kafesinin içerisinde Afrika'dan getirilen küçük bir insan cücesini sergilemişlerdi.*
>
> *Onların düşüncesi muhtemelen evrimdeki bazı derin dersleri insanlara öğretmekti. Aslında başarılan tek sonuç, bu ülkenin beyazlarından, en azından sempati ve nezaketi hakkeden Afrika ırkının vahşet gösterilerine maruz kalması, ardından da hor görülmesidir.*
>
> *Aynı güç tarafından yaratılan, hepimizi aynı yere yerleştiren, aynı hisleri ve aynı ruhu lütfeden Allah'a karşı fiziksel eksikliği olan bir insanı maymunlarla bir ka-*

fese kapatmak ve bunu alay konusu edinmek çok ayıp ve iğrençtir...[148]

New York Times gazetesi de, Ota Benga'nın evrimi kanıtlama amacıyla hayvanat bahçesinde sergilendiği konusuna yer verdi. Hayvanat bahçesinin Darwinist müdürünün yaptığı savunma ise son derece vicdansızcaydı:

Geçen hafta New York hayvanat bahçesinde, aynı kafeste bir Afrikalı pigmeyle bir orangutanın sergilenmesi çok fazla eleştirinin ortaya çıkmasına neden oldu. Bazı kişiler zenciler ve maymunlar arasındaki yakın bir akrabalığı göstermek için bunun müdür Hornaday tarafından gerçekleştirilen bir teşebbüs olduğunu deklare ettiler. Dr. Hornaday bunu inkar etti. "Eğer bu küçük adam bir kafesin içerisindeyse orası en konforlu yer olduğu içindir ve biz de onunla ilgili başka ne yapacağımızı bilmediğimizdendir. Ota Benga hiçbir manada bir tutuklu değildir, fakat hiç kimse yanında birileri olmadan şehirde dolaşmasına izin vermenin akıllıca olduğunu söyleyemez...[149]

Ota Benga'nın hayvanat bahçesinde gorillerle birlikte, bir hayvan gibi sergilenmesi birçok çevrede rahatsızlık oluşturdu. Bazı kuruluşlar, Ota Benga'nın bir insan olduğunu, bu şekilde davranılmasının büyük bir acımasızlık olduğunu belirterek, bu uygulamanın durdurulması için yetkililere başvurdular. Bu başvurulardan biri *New York Globe* gazetesinin 12 Eylül 1906 tarihli nüshasında şöyle yer almaktaydı:

Globe'un editörüne;

Güneyde yıllarca yaşamış biriyim ve sonuçta zencilere karşı fazla müsamahakar biri değilim. Fakat onun insan olduğuna inanıyorum. Bu büyük şehrin yetkililerinin Bronx parkında şahit olunan böyle bir görüntüye -zenci bir erkeğin bir maymun kafesinin içerisinde sergilenmesine- izin vermelerinin bir ayıp olduğuna inanıyorum...

Bu pigme meselesi bir araştırma ve incelemeyi gerektirmektedir...[150]

OTOTROF GÖRÜŞÜN SAFSATALARI

Tüm canlı organizmaların hayatta kalmaları için besine ihtiyaç duydukları düşünülecek olursa, ilk canlının da kendi besinini kendisinin yapması gerekliliği ortaya çıkar. İşte bu görüşe göre ilk canlı kendi besinini üretebilen ototrof bir canlıdır. Diğer canlılar da bunlardan meydana gelmiştir.

Ancak bugünkü anlamda ototrofların, dünyanın oluştuğu ilk günlerdeki gibi olumsuz ve basit çevrede oluşması mümkün değildir. Ototrofların bu ilk kompleks yapıyı kazanmaları için milyonlarca yıllık değişime uğramaları gerekir.

Ototrof görüşü ilk canlının, kompleks bir organizma olarak basit bir çevrede oluştuğunu ileri sürer. Fakat canlının oluşumunu açıklamaktan ziyade ilk canlının nasıl beslendiğini açıklayan görüştür. İlk ototrofun nasıl meydana geldiğini açıklamadığı için de fazla destek bulamamıştır.[151]

Ö

ÖJENİ VAHŞETİ

20. yüzyılın ilk yarısında çok sayıda taraftar toplayan öjeni teorisi, sakat ve hasta insanların ayıklanması ve sağlıklı bireylerin çoğaltılması yoluyla bir insan ırkının "ıslah edilmesi" anlamına geliyordu. Öjeni teorisine göre, nasıl sağlıklı hayvanlar birbirleriyle çiftleştirilerek iyi hayvan cinsleri oluşturuluyorsa, bir insan ırkı da ıslah edilebilirdi.

Öjeni kuramını ortaya atan kişiler, Darwinistler'di. İngiltere'deki öjeni akımının başını, Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton ve oğlu Leonard Darwin çekiyordu. Bu bakımdan öjeni fikri, Darwinizm'in doğal bir sonucu olarak ortaya çıktı. Nitekim öjeni kavramını savunan yayınlarda bu gerçek özellikle vurgulanıyor, "Öjeni, insanın kendi evrimini kendisinin yönlendirmesidir" deniyordu.

K. Ludmerer'in belirttiğine göre, öjeni fikri Platon'un *Devlet* adlı ünlü eseri kadar eskiydi. Ancak Ludmerer, 19. yüzyılda bu fikre olan ilginin artmasının nedeninin Darwinizm olduğunu belirtir:

> *... modern öjenik düşünce yalnızca 19. yüzyılda uyandı. Bu yüzyıl sırasında öjeniye ilginin oluşmasının bir kaç nedeni vardır. En önemli neden ise evrim teorisidir. Öjeni terimini de keşfeden Francis Galton, fikirlerini kuzeni Charles Darwin'in doktrinine dayandırıyordu.*[152]

Almanya'da ırkçı bilim adamları Darwinizm'in ve öjeni fikrinin gelişmesinden itibaren, "istenmeyen üyelerin öldürülmesi" gerektiğini açıkça savunmaya başlamışlardı. Bu bilim adamlarından Adolf Jost, 1895'de yayımladığı *Das Recht auf den Tod* (Ölme Hakkı) isimli kitabında istenmeyen insanları tıbbi olarak öldürmeye çağırıyordu. Jost, "sosyal organizmanın sağlığı için devletin bireyleri öldürme sorumluluğunu alması gerektiğini" iddia ediyordu. Adolf Jost, yaklaşık 30 yıl sonra siyaset sahnesinde boy gösterecek olan Adolf Hitler'in akıl hocasıydı. Hitler de "Devlet yalnızca sağlıklı çocukların olmasını sağlamalı. Görülür şekilde hasta olanların ve salgın hastalık taşıyanların uygun olmadığı ilan edilmeli" diyordu.[153]

Hitler iktidara geldikten kısa bir süre

Öjeni kuramının günümüzdeki yansıması toplumdaki özürlü insanlara karşı olan tavırlardır. Sağda, özürlü olduğu için toplum tarafından dışlanmış hatta elleri bağlı bir şekilde tutulan çocuğun resmi görülüyor.

sonra, resmi bir öjeni politikası başlattı. Hitler'in bu yeni politikasını şu cümleleri özetliyordu:

Devlet için zihin ve beden eğitiminin önemli bir yeri vardır, ancak insan seçimi de en az bunun kadar önemlidir. Devletin, genetik olarak hastalıklı veya alenen hasta olan bireylerin üreme için uygun olmadıklarını deklare etme sorumluluğu vardır... Ve bu sorumluluğu hiçbir anlayış göstermeden ve başkalarının da anlamalarını beklemeden acımasızca uygulamalıdır... 600 yıllık bir zaman dilimi boyunca vücudu sakat olan veya fiziksel olarak hasta olan kimselerin üremesini durdurmak... insan sağlığında bugün elde edilemeyen bir gelişim sağlayacaktır. Eğer ırkın en sağlıklı olan üyeleri planlı bir şekilde ürerlerse sonuçta bugün hala taşıdığımız hem ruhsal hem de bedensel açıdan bozuk tohumların olmadığı... bir ırk oluşacaktır.[154]

Hitler'in bu politikasının gereği olarak Alman toplumu içindeki akıl hastaları, sakatlar, doğuştan körler ve kalıtsal hastalıklara sahip olanlar, özel "sterilizasyon merkezleri"nde toplandılar. Bu kişilere, Alman ırkının saflığını ve evrimsel ilerleyişini bozan parazitler olarak bakılıyordu. Nitekim bir süre sonra toplumdan soyutlanan bu insanlar, Hitler'den gelen gizli bir talimata dayanılarak öldürülmeye başlandı.

1933 yılında çıkartılan bir yasa ile 350 bin akıl hastası, 30 bin çingene ve yüzlerce zenci çocuk, hadım etme, x ışınları, enjeksiyon, genital bölgeye elektrik verilmesi gibi yöntemlerle kısırlaştırıldılar. Bir Nazi subayı, "Nasyonal sosyalizm uygulamalı biyolojiden başka bir şey değildir." diyordu.[155]

Hitler masum insanlara yönelik bu cinayetlerle ve acımasız uygulamalarla Alman ırkının sözde evrimini hızlandırmaya çalışırken, bir yandan da öjeninin

Adolf Hitler iktidara geldikten sonra resmi öjeni politikası başlattı. Hitler'in politikasının gereği olarak Alman toplumu içindeki akıl hastaları, sakatlar, doğuştan körler ve kalıtsal hastalıklara sahip olanlar, Hitler'den gelen gizli talimata dayanılarak öldürülmeye başlandı.

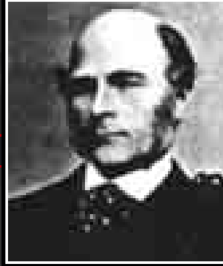

ÖJENİ TEORİSİNE GÖRE KATLEDİLEN ÖZÜRLÜLER

Darwin'in kuzeni Francis Galton tarafından geliştirilen öjeni teorisine göre bir toplumdaki sakatların ve hastaların çoğalması önlenmeli, sağlıklı nesiller olşturulmalıydı. Darwinizm'in Almanya'daki en güçlü savunucusu Ernst Haeckel ise bu fikri daha da ileri götürdü ve özürlülerin zehirlenerek öldürülmeleri için bir komisyon kurulmasını savundu. Haeckel'in fikirleri Naziler tarafından uygulandı. Bu sayfadaki görüntüler, Naziler tarafından katledilmiş özürlü insanlara aittir.

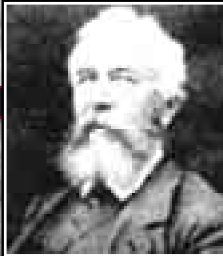

Francis Galton

Ernst Haeckel

bir diğer şartını yerine getiriyordu. Alman ırkını temsil ettiği kabul edilen sarışın mavi gözlü genç erkek ve kadınlar, ilişki kurup çocuk yapmaya teşvik ediliyorlardı. 1935 yılında bu amaçla özel üreme çiftlikleri kuruldu. Irk kriterlerine uygun genç kızların yerleştirildiği bu çiftlikler, sürekli olarak SS birlikleri tarafından ziyaret ediliyordu. Çiftliklerde doğan gayrimeşru çocuklar, kurulması hedeflenen bin yıllık Alman krallığının askerleri olarak yetiştirilecekti.

ÖKARYOT HÜCRE

bkz. Bitki hücresinin kökeni

ÖN-ADAPTASYON HAYALİ (PRE-ADAPTATION)

Evrimcilerin sudan karaya, karadan havaya geçiş gibi türlerin kökenini açıklama çabaları çok kapsamlı değişimleri gerektirir. Örneğin sudan karaya çıkan bir balığın nasıl olup da karaya uygun hale gelebileceğini düşünelim: Eğer bu balık, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok hızlı bir biçimde değişim geçirmez ise, kaçınılmaz olarak ölecektir. Öyle bir mutasyon zinciri olmalıdır ki bu, balığa anında bir akciğer kazandırmalı, yüzgeçlerini ayaklara dönüştürmeli, ona bir böbrek eklemeli, derisini su tutacak bir yapıya sokmalıdır. Bu mutasyon zincirinin tek bir hayvanın yaşam süreci içinde gerçekleşmesi de zorunludur.

Böyle bir mutasyon zincirini hiçbir evrimci biyolog savunmaz, çünkü bu düşüncenin saçmalığı ve imkansızlığı ortadadır. Buna karşılık, evrimciler "ön-adaptasyon" (pre-adaptation) kavramından söz ederler. Bunun anlamı, balıkların, karada yaşamak için gerekli olan değişimleri, henüz suda yaşarken edindikleridir. Yani, bu teoriye göre bir balık türü, henüz suda yaşarken ve hiç ihtiyaç duymazken, karada yaşamasını sağlayacak özellikleri kazanmıştır. "Hazır" hale gelince de karaya çıkıp burada yaşamaya başlamıştır.

Ancak böyle bir senaryonun evrim teorisinin kendi varsayımları içinde bile bir mantığı yoktur. Çünkü denizde yaşayan bir canlının karaya uygun özellikler kazanması, onun için bir avantaj oluşturmayacaktır. Dolayısıyla bu özelliklerin doğal seleksiyon vasıtasyla seçilerek oluştuğunu ileri sürmenin hiçbir mantıklı temeli yoktur. Aksine, doğal seleksiyon vasıtasıyla "ön-adaptasyon" geçiren bir canlının elenmesi gerekir, çünkü bu canlı karada yaşamaya uygun özellikler kazandıkça denizde dezavantajlı hale gelecektir.

ÖZ-DÜZENLEME YANILGISI (SELF-ORDERING)

Evrimcilerin iddialarına dikkat edilecek olursa, çoğunlukla kavramları yanıltıcı şekilde kullandıkları görülecektir. Bu yanıltmalardan biri iki farklı kavramın

Dalgalar deniz kıyısında kumdan bir kale yapamazlar. Eğer kumdan yapılmış bir kale görürsek, bunu birinin yaptığından eminizdir. Çünkü kale "organize" bir sistemdir. Doğal süreçlerle hiçbir zaman kompleks ve organize sistemler meydana gelemez.

yani "düzenli" ve "organize" kavramlarının kasıtlı olarak karıştırılmasıdır.

Bunu şöyle bir örnekle açıklayabiliriz. Deniz kenarında dümdüz uzanan bir kumsal düşünün. Güçlü bir dalga kıyıya vurduğunda, bu kumsalda bazı büyüklü küçüklü kum tepecikleri, kumda dalgalanmalar oluşturur. Bu bir "düzenleme" işlemidir. Fakat aynı dalgalar deniz kıyısında kumdan bir kale yapamazlar. Eğer kumdan yapılmış bir kale görürsek, bunu birinin yaptığından eminizdir. Çünkü kale "organize" bir sistemdir. Yani belli bir biçimde düzenlenmiş bilgi içeriğine (enformasyona) sahiptir. Bilinçli bir kimse tarafından planlı bir biçimde, her parçası düşünülerek yapılmıştır.

Sonuç olarak doğal süreçlerle hiçbir zaman kompleks ve organize sistemler meydana gelemez. Ancak zaman zaman basit düzenlemeler oluşsa da bunlar belli sınırların ötesine geçemezler.

Ne var ki evrimciler bu şekildeki doğal süreçlerle kendiliğinden ortaya çıkan düzenlenme (self-ordering) olaylarını evrimin çok önemli bir kanıtı gibi sunmakta ve bunları sözde "kendini organize etme" (self-organization) örnekleri gibi göstermektedirler. (bkz. Öz-örgütlenme saçmalığı) Bu kavram kargaşası sonucunda da, canlı sistemlerin doğal olaylar ve kimyasal reaksiyonlar sonucunda kendiliğinden meydana gelebileceğini öne sürmektedirler.

Halbuki düzenli sistemler basit sıralamalar, tekrarlar şeklinde yapılar içerirken, organize sistemler içiçe geçmiş son derece kompleks yapı ve işlevler içerirler. Ortaya çıkmaları için mutlaka bilinç, bilgi ve düzenlemeye ihtiyaç vardır. Aradaki bu önemli farkı evrimci bilim adamlarından Jeffrey Wicken şöyle tarif eder:

Organize" sistemleri "düzenli" sistemlerden dikkatlice ayırt etmek gerekir. İki sistemden hiçbiri "rastgele" değildir, ama düzenli sistemler basit kalıplardan oluştukları için hiç komplekslik taşımazken, organize sistemler her parçası yüksek bilgi içeren dış kaynaklı bir plana göre biraraya gelirler… Organizasyon, bu yüzden işlevsel kompleksliktir ve bilgi taşır.[156]

Amerikalı bilim adamları Thaxton, Bradley ve Olsen *The Mystery of Life's Origin* (Canlılığın Kökeninin Sırrı) adlı kitaplarında, bu durumu aşağıdaki gibi açıklarlar:

... Her durumda sıvının içerisindeki moleküllerin rastgele hareketlerinin yerini, anında son derece düzenli bir davranış almaktadır. Prigogine, Eigen ve diğerleri buna benzer bir 'kendi kendine organize olma'nın organik kimyanın esası olabileceğini ileri sürerler ve bunun da canlı sistemler için gerekli olan son derece kompleks molekülleri açıklayabilme potansiyeline sahip olduğunu iddia ederler. Fakat bu paralellikler hayatın kökeni sorusuyla alakasızdır. Bunun ana nedeni, bunların düzen ve kompleksliği ayırt etmeyi başaramamalarıdır.[157]

Yine aynı bilim adamları, bazı evrimcilerin öne sürdükleri "suyun buz haline gelmesi biyolojik düzenliliğin kendiliğinden ortaya çıkabileceğine örnektir" şeklindeki mantığın sığlığını ve çarpıklığını şöyle açıklarlar:

Suyun kristalize olup buza dönüşmesiyle, basit bir monomerin milyonlarca yıl içinde polimer halinde birleşerek DNA ve protein gibi kompleks moleküllere dönüşmesi arasındaki benzetme sık sık tartışılmaktadır. Her durumda benzetme açıkça yanlıştır… Isı alçaltılarak termal etki yeterince küçültüldüğünde, atomları birbirine bağlayan güçler, su moleküllerini düzenli kristalize bir dizilime sokarlar. Amino asit gibi organik monomerler ise herhangi bir ısıda, değil düzenli bir organizasyona, birleşmeye dahi tamamen karşı koyarlar.[158]

ÖZ-ÖRGÜTLENME SAÇMALIĞI (SELF-ORGANIZATION)

Evrimcilerin "öz örgütlenme" kavramıyla savundukları iddia, cansız maddenin kendi kendini düzenleyip, organize edip, kompleks bir canlı varlık meydana getirebileceği yönündeki inançtır. Bu, kesinlikle bilime aykırı bir inançtır, çünkü bütün gözlem ve deneyler, maddenin böyle bir yeteneği olmadığını göstermektedir. Ünlü İngiliz astronom ve matematikçi Sir Fred Hoyle, maddenin kendi kendine hayat oluşturamayacağını şöyle bir örnekle anlatır:

Eğer gerçekten maddenin içinde, onu ya-

İngiliz astronom ve matematikçi
Fred Hoyle

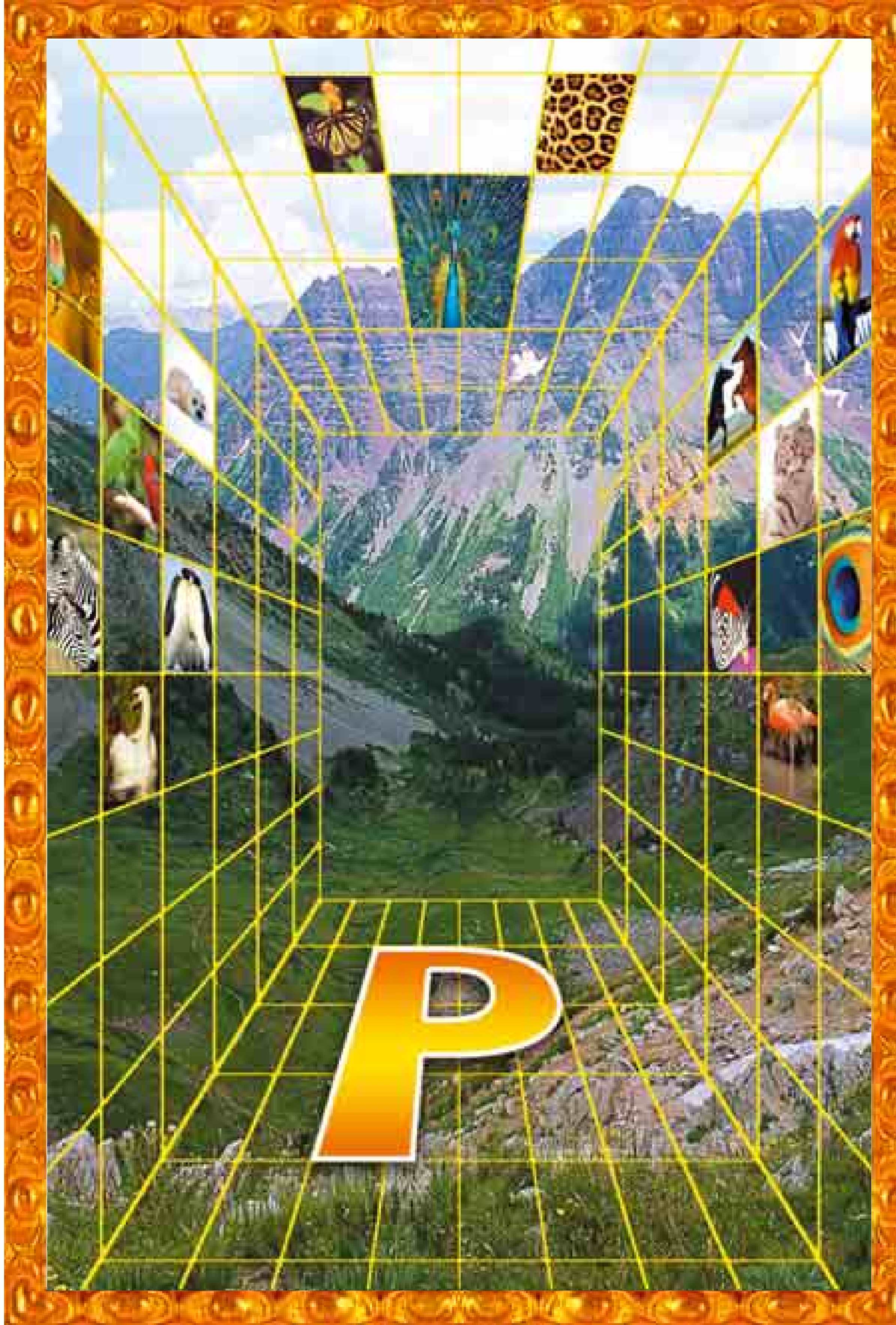
şama doğru iten bir iç-prensip olsaydı, bunun bir laboratuvarda kolaylıkla gösterilebilmesi gerekirdi. Örneğin bir araştırmacı, ilkel çorbayı temsil eden bir yüzme havuzunu deney için kullanabilirdi. Böyle bir havuzu istediğiniz her türlü cansız kimyasalla doldurun. Ona istediğiniz her türlü gazı pompalayın, ya da üzerine istediğiniz her türlü radyasyonu verin. Bu deneyi bir yıl boyunca sürdürün ve (hayat için gerekli olan) 2000 enzimden kaç tanesinin sentezlendiğini kontrol edin. Ben size cevabı şimdiden vereyim ve böylece bu deneyle zamanınızı harcamayın: Kesinlikle hiçbir şey bulamazsınız, belki oluşacak birkaç amino asit ve diğer basit kimyasal maddeler dışında.[159]

Evrimci biyolog Andrew Scott ise aynı gerçeği şöyle kabul etmektedir:

Biraz madde alın, karıştırın, ısıtın ve bekleyin. Bu, hayatın kökeninin modern versiyonudur. Yerçekimi, elektromanyetizma, zayıf ve güçlü nükleer kuvvetler gibi "temel" güçler gerisini halledecektir... Peki ama bu kolay hikayenin ne kadarı sağlam temellere oturmaktadır ve ne kadarı umuda dayalı spekülasyonlara bağlıdır? Gerçekte, ilk kimyasal maddelerden canlı hücrelere kadar giden aşamaların bütün mekanizmaları ya tartışma konusudur ya da tamamen karanlık içindedir.[160]

Fakat evrimciler "maddenin öz örgütlenmesi" gibi bilimsel olmayan bir senaryoyu ısrarla savunurlar. Bunun sebebi, evrim teorisinin asıl temeli olan materyalist felsefede gizlidir. Materyalist felsefe, sadece maddenin varlığını kabul eder, bu durumda canlılığa da sadece maddeye dayalı bir açıklama getirilmesi gerekmektedir. Evrim teorisi bu zorunluluktan doğmuştur ve her ne kadar bilime aykırı da olsa, sırf bu zorunluluk uğruna savunulmaktadır. New York Üniversitesi'nde kimya profesörü ve DNA uzmanı olan Robert Shapiro, evrimcilerin "maddenin kendi kendini organize etmesi" konusundaki inançlarını ve bunun kökeninde yatan materyalist dogmayı şu şekilde açıklar:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin öz örgütlenmesi" (self-organization) olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.[161]

P

PALEONTOLOJİ

Arkeobiyolojinin bir dalı olan paleontoloji, çeşitli jeolojik devirlerde yaşamış olan insan, hayvan ve bitki türlerine ait fosiller üzerinde araştırmalar yapar ve jeolojik devirlerde yaşayan canlılar hakkında bilgi sahibi olunmasına yardımcı olur.[162] Paleontoloji, fosil bilim ya da taşıl bilim olarak da bilinir. Bir başka tanımlamayla, soyu tükenmiş organizmaların fosillerini ve biyolojisini inceleyen bilim dalıdır. İlk paleontoloji araştırmaları 19. yüzyılda yapılmaya başlanmıştır.

Paelontolojide günümüzdeki büyük kaya parçalarının içerdiği bitki ve hayvan fosilleri incelenir, bu yolla jeolojik geçmişte egemen olan yaşam biçimleri belirlenir. Bu bilim dalı eski canlı türlerini bütün yönleriyle (biçimleri, yapıları, günümüzdeki canlı türleriyle taksonomik ilişkileri, coğrafi dağılımları ve çevreyle ilişkileri) inceler. Yer katmanlarının jeolojik tarihinin açığa çıkartılmasında da paleontoloji çalışmalarından elde edilen verilerden yararlanılır.

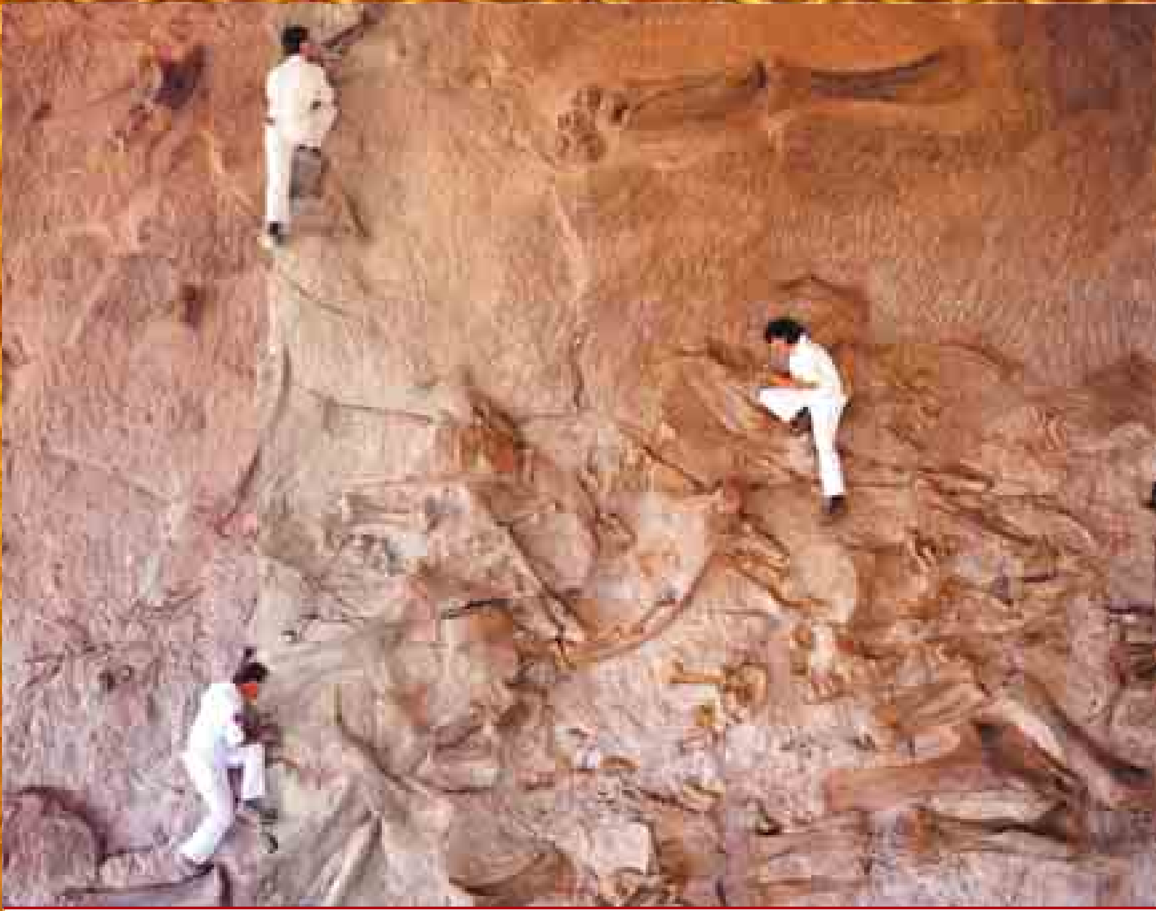
Evrim teorisi günümüzde en çok paleontoloji alanındaki çalışmalarla gündeme gelir. Çünkü fosil bulguları evrimciler açısından çarpıtmaya, taraflı yorumlara ve sahtekarlıklara son derece uygun bir alan oluşturmuştur. Nitekim bilim tarihi evrim teorisine sözde delil bulma arayışlarıyla yapılmış çok sayıda sahtekarlık örneğiyle doludur. (bkz. Piltdown Adamı sahtekarlığı, Nebraska Adamı sahtekarlığı, Neandertal Adamı sahtekarlığı)

Paleontolojinin evrim teorisini desteklediği yönündeki yanlış imaj, *Science* dergisindeki bir makalede şöyle açıklanır:

Evrimsel biyoloji ve paleontoloji alanlarının dışında kalan çok sayıda iyi eğitimli bilim adamı, ne yazık ki, fosil kayıtlarının Darwinizm'e çok uygun olduğu gibi bir yanlış fikre kapılmıştır. Bu büyük olasılıkla ikincil kaynaklardaki olağanüstü basitleştirmeden kaynaklanmaktadır; alt seviye ders kitapları, yarı-popüler makaleler vs... Öte yandan büyük olasılıkla biraz taraflı düşünce de devreye girmektedir. Darwin'den sonraki yıllarda, onun taraftarları bu yönde (fosiller alanında) gelişmeler elde etmeyi ummuşlardır. Bu gelişmeler elde edilememiş, ama yine de iyimser bir bekleyiş devam etmiş ve bir kısım hayal ürünü fanteziler de ders kitaplarına kadar girmiştir.[163]

Önde gelen evrimcilerden, N. Eldredge ve I. Tattersall ise bu konuda şu önemli yorumu yaparlar:

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir. Bu,

Canlılığın kökenine ışık tutan en önemli bilim dallarından biri paleontoloji, yani fosil bilimidir. İki yüzyıldır büyük bir çabayla incelenen fosil yatakları, Darwin'in teorisinin tam aksi bir tablo ortaya koymaktadır. Türler, evrimleşerek ortaya çıkmamışlar, bir anda ve farklı yapılarıyla yeryüzünde belirmişlerdir.

fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir.[164]

Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep bu şekilde kaldıkları yönündeki gözlem, "kral çıplak" hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir. Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden bir fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.

Amerikalı paleontolog S. M. Stanley, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçeğin bilim dünyasına hakim olan Darwinist dogma tarafından nasıl göz ardı edildiğini ve ettirildiğini şöyle anlatır:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrimle uyumlu değildir ve hiçbir zaman da uyumlu olmamıştır. İlgi çekici olan, bir takım tarihsel koşullar aracılığıyla, bu konudaki muhalefetin gizlenmiş oluşu-

dur... Çoğu paleontolog, ellerindeki kanıtların Darwin'in küçük, yavaş ve kademeli değişikliklerin yeni tür oluşumunu sağladığı yönündeki vurgusuyla çeliştiğini hissetmiştir... ama onların bu düşüncesi susturulmuştur.[165]

PALEOANTROPOLOJİ

Paleoantropoloji, insanın kökenini ve gelişim sürecini inceleyen bilim dalıdır. Bu alandaki çalışmalarda birçok bilim dalından destek alınmakla birlikte en çok fosillerden elde edilen bilgi birikiminden yararlanılır.

Ancak pek çok bilim dalında olduğu gibi paleoantropoloji alanında da fosiller evrim teorisinin varsayımları doğrultusunda yorumlanır. Evrim teorisinin iddialarına göre yaşamış olması gereken insanın sözde atalarının, fiziksel ve zeka gelişimini göstermek amacıyla arkeoloji ve etnoloji alanlarından elde edilen bulgular da taraflı olarak yorumlanır. Arizona State Üniversitesi antropoloğu Geoffrey Clark bir evrimci olamasına rağmen bu gerçeği 1997'deki bir yazısında şöyle itiraf etmiştir:

*Önümüzdeki bir grup alternatif araştırma sonucundan bir tanesini, **daha önceki varsayımlarımıza ve önyargılarımıza göre** seçiyoruz bu hem politik hem de subjektif bir işlem... Paleoantropolojinin sadece şekli bilimseldir, içeriği değil.*[166]

ABD'nin en önde gelen paleontologları arasında yer alan Harvard Üniversitesi'nden Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Ian Tattersall, ise paleoantolojik bulgular hakkında şu yorumu yapmışlardır:

Canlıların evrimsel tarihlerinin bir keşif meselesi olduğu düşüncesi, bir efsanedir. Eğer öyle olsaydı, ne kadar çok hominid fosili bulursak, insanın evrimi hikayesinin de o kadar açık hale gelmesi gerekirdi. Oysa eğer bir şey olduysa, bunun tam tersi olmuştur.[167]

Konunun uzmanı olan diğer pek çok evrimci, aslında savunduğu teori hakkında son derece kötümser düşüncelere sahiptir. Örneğin ünlü *Nature* dergisinin en önemli bilim yazarı Henry Gee, "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama gece yarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır -eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir-, ama bilimsel değildir.[168]

Peki evrime hiçbir şekilde bilimsel bir kanıt sağlamayan bu bilim dalının evrimciler tarafından bu kadar önemli olmasının ve bulunan her fosil bulgunun abartılı, taraflı bir şekilde yorumlanmasının nedeni nedir? Evrimci Greg Kirby, Biyoloji Öğretmenleri Birliği'nin toplan-

tısında yaptığı bir konuşmada bu psikolojiyi şöyle ifade etmiştir:

Eğer bütün hayatınızı kemik toplamak, kafatasının ve çenenin küçük parçalarını bulmak için harcıyorsanız, bu küçük parçaların önemini abartmak için çok güçlü bir istek duyarsınız".[169]

Yukarıdaki itiraflardan da anlaşıldığı gibi paleoantropolojinin evrime delil sunacak hiçbir bilimsel bulgusu yoktur. Ellerindeki yalnızca üstün bir Yaratıcı olan Allah'ın varlığını inkar etmek için taraflı yorumlanmış fosillerden ibarettir.

PANDANIN PARMAĞI YANILGISI

Klasik evrimci argümanlardan biri, Stephen Jay Gould tarafından ünlendirilen "Panda'nın baş parmağı" konusudur. Pandanın beş parmağı dışında, bileğinden çıkan "radyal susamsı kemik" (radial sesamoid bone) olarak isimlendirilen bir kemik çıkıntısı daha bulunmaktadır.

Bu yapının evrimciler açısından önemine gelince; evrimcilere göre ayı, köpek gibi hayvanların dahil olduğu etçiller sınıfından olan panda daha sonra bambu ile beslenmeye başlamıştır ve evrimci senaryoya göre, altıncı parmak bambu yemeye uyum sağlaması için sonradan çıkmıştır. Evrimcilerin bir başka iddiası ise, bu altıncı parmağın mükemmel olmadığı, doğal seleksiyon vasıtasıyla ancak bu kadarının oluşabildiği yönündedir. Oysa bunlar, hiçbir delili ve geçerli açıklaması bulunmayan, tamamen evrimci önyargılar ile ileri sürülen iddialardır. Sırasıyla incelersek:

Bu resimde görüldüğü gibi pandanın bileğinden çıkan kemik, aslında bir parmak değildir, ancak parmakların bambunun gövdesini kavramasını kolaylaştıran bir destektir.

-Pandaların etçil atalardan türedikleri yanılgısı:

Evrimcilerin pandaları etçil sınıfına dahil etmelerinin nedeni, geniş çeneleri, dişleri ve güçlü pençeleridir. Evrimciler pandaların sözde atalarının bu özelliklerini diğer hayvanlara karşı kullandıklarını iddia ederler. Oysa pandaların tek düşmanı insanlardır, hayvanlar arasında düşmanları yoktur. Güçlü dişlerinin ve çenelerinin nedeni ise bambu saplarını kolayca koparıp çiğneyebilmeleridir. Güçlü pençeleri ise bambuların gövdelerine tırmanmaları içindir. Dolayısıyla, çoğunlukla bambu ile, zaman zaman ise meyve ve bitkilerle beslenen pandaların hayali etçil atalardan türediklerine dair bir delil yoktur ve evrimciler de pandanın hangi hayvandan türediğine dair fi-

kir birliği sağlayamamışlardır. Öyle ki bazı evrimciler pandaları ayılarla aynı kategoriye koyarken, bazıları da rakunlarla aynı sınıflama içine dahil etmektedir. Çünkü bu canlıların bir başka canlı sınıflamasından evrimleştiğine dair hiçbir bulgu yoktur. Evrimciler sadece benzerliklerden yola çıkarak tahminler yapmakta, bu tahminler tamamen hayali olduğu için de birbirleri ile ihtilafa düşmektedirler...

-Pandaların altıncı parmaklarının mükemmel olmadığı, tesadüf ürünü olduğu yanılgısı:

Pandanın ünlü başparmağı meselesindeki asıl nokta budur. Evrimciler bu parmağın mükemmel olmadığını ama işe yaradığını söylerler.

Gerçekte, söz konusu altıncı parmak "radyal susamsı kemik" olarak adlandırılan bir kemik türündendir ve bu kemik genellikle eklem yerlerinde bulunarak hareketi kolaylaştırır ve tendonların yırtılmasını engeller. Pandanın bileğinden çıkan bu kemik ise aslında bir parmak değildir, ancak parmakların bambunun gövdesini kavramasını kolaylaştıran bir destektir.[170]

Evrimciler bu kemiğin, parmak yerine geliştiğini, ancak parmak görevi göremediğini, örneğin filizleri ayıklayamadığını söylerler. Ancak kavrama işi için yeterince iyi olduğunu da belirtirler. Zaten bu altıncı kemiğin görevi budur ve pandanın diğer işlemleri kusursuzca yapmaya yetecek kadar parmağı bulunmaktadır.[171] Bu yapının en ideal şeklinin gerçekte tam bir "parmak" olması gerektiği, evrimcilerin önyargı ile öne sürdükleri dayanaksız bir iddiadır. Söz konusu kemik, mevcut haliyle canlı için son derece uygundur.

1999 yılında *Nature* der-

Evrimciler doğada uyumsuzluk veya kusur ararlar. Bunun tek nedeni, Allah'ın kusursuz yaratışını inkar etmek için kendilerine delil bulma çabalarıdır. Ancak bu çabaları, pandanın parmakları konusunda da olduğu gibi her zaman sonuçsuz kalmıştır.

gisinde yayınlanan bir inceleme, pandanın başparmağının hayvanın doğal ortamı açısından son derece verimli olduğunu göstermektedir. Dört Japon araştırmacının ortak yürüttükleri çalışma, "kompüterize tomografi" ve "manyetik rezonans resimlendirmesi" teknikleri ile yürütülmüş ve sonuçta pandanın başparmağının "memeliler arasında bulunan en olağanüstü yönlendirme tekniklerinden biri" olduğu sonucuna varılmıştır.[172]

Evrimcilerin doğada uyumsuzluk veya kusur aramalarının tek nedeni, Allah'ın kusursuz yaratışını inkar etmek için kendilerine delil bulma çabalarıdır. Ancak bu çabaları her zaman sonuçsuz kalmıştır. Pandanın parmakları konusu bu konudaki örneklerden yalnızca bir tanesidir.

PANGENESIS TEORİSİ

Antikçağ'ın ünlü Yunan filozofu Aristo, vücuttaki tüm hücrelerin bir parçasının yumurta ve spermi oluşturmak üzere biraraya geldiğini öne sürmüştü. Ayrıca bir canlının hayatı süresince vücudunun çeşitli bölgelerinde oluşan değişimlerin de bir sonraki nesle aktarılabileceğini savunmaktaydı.

Bu fikir 19. yüzyılda Lamarck ve Darwin tarafından da kabul edilmişti. Fakat bu teorinin yanlışlığı zaman içerisinde anlaşıldı. Çünkü üreme hücreleri vücut hücrelerinin bir toplamı değildir ve onlardaki değişimler yumurta ve sperm hücrelerini etkilemez.[173] (bkz. Lamarck'ın evrim senaryosu)

PANSPERMIA GÖRÜŞÜNÜN MANTIKSIZLIĞI

Evrimci çevreler ilkel dünya şartlarında tesadüfen canlılığı oluşturabilecek amino asit oluşamayacağı gerçeği karşısında yeni açıklama arayışlarına yönelmiştir. Ortaya atılan yeni iddialardan birine göre, uzaydan yeryüzüne düşen meteorlarda bulunan amino asitler ile organik maddeler reaksiyona girmiş ve böylece canlılık oluşmuştur.

Bu görüşe göre, ilk canlı dünya dışında, başka gezegenlerde oluşmuştur. Daha sonra bu canlıların spor ya da tohumları göktaşları ile Dünya'ya taşınmış ve canlılık başlamıştır. Ancak bugünkü bilgilere göre spor ve tohumların uzayda, Dünya'ya gelişleri sırasında sıcaklık, basınç, zararlı ışınlar vb. koşullara dayanması mümkün görülmemektedir.[174]

Uzayda mevcut olan ortam, canlıların yaşamını imkansız hale getirmektedir. Ünlü Rus bilim adamı George Gamow, bu konuda şunları söyler:

> *Uzayda yolculuk yapan sporları bekleyen ve donarak ölmekten daha ciddi olan bir tehlikeyi unutmamak gerekir. Çok iyi bilindiği gibi Güneş'ten önemli miktarda mor ötesi ışınlar yayılmaktadır. Yeryüzünü kuşatan atmosfer tabakasının çok azının geçmesine müsaade ettiği bu ışınlar; uzay boşluğu içinde kendilerini muhafaza edebilecek koruyucu mekanizmaları bulunmayan bu mikroorganizma sporları için en büyük tehlikedir ve onları bir anda öldürebilecek güçtedir. Bu sebeple bakterilerin hayali yolculukları daha en yakın gezegene dahi ulaşmadan onların*

Dünya'ya düşen meteorların, atmosfere girdikleri anda başlayan yüksek ısı ve çarpma anındaki şiddet nedeniyle Dünya'ya canlı bir organizma taşımaları mümkün değildir. Üstte Arizona'daki büyük meteor çukuru görülmekte. Öte yandan, Dünya dışında canlı varlıklar olduğu varsayılsa bile bunların kökenine de yaratılış dışında bir açıklama getirmek imkansızdır.

ölümüyle sonuçlanacaktır. 1966 yılında yapılan bir başka araştırma neticesi "uzaydan gelme" hipotezinin tamamen terk edilmesine sebep olmuştur. "Gemini-9" uzay aracının dış yüzeyine özellikle seçilmiş en dayanıklı mikroorganizmalar yerleştirildikten sonra uzaya gönderilmişti. Yapılan incelemelerde bunların tamamının yedi saat dahi geçmeden öldüğü görüldü. Halbuki bu hipoteze göre hayatı başlattığı ileri sürülen bakterilerin yolculuğunun yıllarca sürmesi gerekirdi.[175]

Yukarıdaki ifadeler son derece açıktır. Bilimsel araştırmalar sonucu ortaya çıkan gerçek, uzaydan canlı mikroorganizmaların yeryüzüne ulaşmasının imkansız olduğudur. Ancak ilk Dünya koşullarında, uzaydan çok bol miktarda amino asit gelseydi ve hatta yeryüzü tamamen amino asitlerle kaplı olsaydı; bu, canlıların kökenini açıklayan bir durum olmazdı. Çünkü amino asitlerin tesadüfen ve rastgele biraraya gelerek son derece kompleks, üç boyutlu bir proteini ve proteinlerin hücrenin organellerini, ardından bu organellerin de tüm mucizevi yapısıyla bir canlı hücreyi meydana getirmesi mümkün olmazdı.

Paralel evrim çıkmazı

Evrimcileri en çok çıkmaza sokan konulardan biri de canlılardaki son dere-

ce kompleks yapıya sahip organların kökenidir. Evrimciler ortak kompleks organlara sahip fakat sözde ortak atalara sahip olmayan canlıların birbirinden bağlantısız olarak evrim geçirdiğini iddia ederler.

Evrimcilere göre bu canlılar aynı evrim süreçlerinden birbirlerine paralel olarak geçmişlerdir ve nasıl bir tesadüf gerçekleşmişse birebir benzer organlara sahip olmuşlardır. Bu konuda bir örnek verecek olursak böceklerde, mürekkep balıklarında ve omurgalılarda ki göz yapısı birbirleriyle tıpatıp benzer ancak bu canlılar arasında hiçbir şekilde evrimsel bağ kurulmaya çalışılmaz. Bu durumda evrimciler de bu organların kökenini açıklamak için paralel evrimin olduğunu iddia etmek zorunda kalırlar. Ancak bu evrimciler için oldukça sıkıntılı bir durumdur çünkü bu tip gelişmiş organların bir defada ortaya çıktıklarını izah etmek yeteri kadar problem teşkil ederken, ayrı ayrı nasıl meydana geldiklerini açıklamaları imkansızdır.

Kısacası paralel evrimin diğer evrim çeşitlerinden tek farkı, gerçekleşmesi için daha çok tesadüfe ihtiyaç duyulmasıdır. Bu da bize, evrimin canlılardaki kusursuz yapılar ortaya çıktıkça, bilimsellikten uzaklaştığını göstermektedir.

PASTEUR, LOUIS

Ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur (1822-1895) yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda şöyle bir sonuca varmıştı: *"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."*[176]

Louis Pasteur'ün bulguları, cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiasını kesin olarak tarihe gömmüştür.

Pasteur "biyogenez" olarak bilinen "hayat ancak hayattan gelir" görüşü ile, Darwin'in evrime temel oluşturan "spontane jenerasyon" inancını da kesin olarak çürütmüş oldu. (bkz. Abiyogenez; Biyogenez)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim canlı hücresinin kompleks yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiası giderek daha büyük bir çıkmaz içine girdi.

PEKİN ADAMI SAHTEKARLIĞI

1921'de Dr. Davidson Black, Çin'in Pekin şehrine bağlı Choukoutien Köyü yakınındaki bir çukurda iki azı dişi buldu. Black, bu iki azı dişini *Sinanthropus*

Pekinensis olarak isimlendirdi ve bir hominid (insansı) olduğunu ileri sürdü. Dr. W. C. Pei 1927 yılında üçüncü azı dişini, 1928'de de bazı kafatası parçaları ve iki adet çene kemiği buldu. Black, bunların da *Sinanthropus Pekinensis*'e ait olduğunu ileri sürerek kafatası hacmini 900 cc olarak ilan etti. Yaşı da 500 bin yıl olarak tahmin edildi. 1936'da Amerikalı Prof. Franz Weidenreich ve Pei tarafından aynı yerde üç kafatası daha bulundu. Bu kafataslarının da *Sinanthropus Pekinensis*'e ait olduğunu ve beyin hacminin 1200 cc olarak değiştirildiğini açıkladılar. Delil olarak bulunan tüm materyaller iki azı dişi hariç 1941-1945'de kaybolmuştur. Şu an elde sadece Weindenrich'in yaptığı alçı modeller mevcuttur.

Pekin Adamı fosili

Evrim teorisinin geçersizliği konusundaki uzun yıllar süren çalışmaları ile tanınmış Prof. Duane Gish, konu ile ilgili olarak şunları bildirmektedir:

Evrime delil olarak ileri sürülen bu materyaller, iki diş hariç, 1941-1945 yılları arasında kaybolmuştur. Bugüne kadar da hiçbirisi bulunamamıştır. Bunların kayboluşu ile ilgili çok şey söylenmiştir. Bunların içinde en yaygın olanı, İkinci Dünya Savaşı esnasında Japonlar tarafından kaybedildiğidir. Halbuki o sırada Pekin'de görevli bulunan ve kendisi de bir evrimci olan O'Connel ise, Japonlar'ın buraya gelmediğini, bu fosilleri evrimcilerin kendilerinin imha ettiğini belirtir. Ona göre, eldeki fosiller insanla maymun arası bir geçiş formu değildir. Kafatası o devirde avcıların avladıkları orangutan maymununa aittir. Bu gerçek sebebiyle fosiller imha edilerek ortadan kaldırılmıştır.

Hayatta olan hiç kimse bu materyallerin ne olduğunu bilmemektedir.

Sonuç olarak birkaç araştırmacı tarafından bu materyallerin bırakılmış olan tarif ve modellerinden başka ortada hiçbir delil yoktur. Bu araştırmacıların tamamı evrimcidir ve hepsi de insanın hayvan neslinden evrimleşerek meydana geldiğini iddia etmektedir. Bir bilim adamının tamamen namuslu ve şerefli olduğunu kabul etsek bile eldeki mevcut eksik ve karışık materyallere dayanarak yapacağı model veya modellerin, gerçeği ne dereceye kadar aksettireceği şüphelidir. Bundan başka Choukoutien'de keşfedilen materyallerde objektifliği ciddi şekilde etkileyecek noksanlıklar bulunmaktadır.

Eldeki modellerin hepsi Weidenreich tarafından yapılmıştır. Bu modellere nasıl güvenebiliriz. Bunlar, orjinal bir varlığın özelliklerini mi, yoksa Weidenreich'in düşüncelerini mi yansıtmaktadır?"[177]

Ünlü bilim adamı H. M. Wollais, *Sinanthropus Pekinensis*'i en ince teferruatına kadar incelemiş ve kafataslarının bir maymuna ait olduğu kanısına varmıştır:

Weidenrich'in, kafatasları orangutan ve şempanzeye benzemektedir.[178]

M. Boule de Pekin Adamı ile ilgili olarak, *"Sinanthropus Pekinensis'in dişlerinin ve alt çenenin tüm özellikleri ileri yapılı maymunlara benzemektedir"*[179] demektedir.

Bir başka araştırmacı M. D. Leakley ise *Olduvai George* adlı eserinde; Olduvai George'nin ikinci nehir yatağında *Pithecanthropus Erectus* ve *Sinanthropus Pekinensis*'e benzer varlıkların aynı devirde yaşamış olduğuna dair deliller bulduğunu açıklamıştır.[180] Ancak bu da çok çelişkili bir durumdur çünkü birbirinin atası durumunda olan iki varlığın aynı devirde yaşaması mümkün değildir. Ayrıca Pekin Adamı'na ait bu fosillerdeki köpek dişleri, komşusu kesici ön dişlerden bazı goril ve şempanzelerde olduğu gibi uzakta bulunmaktadır. Üst köpek dişleri de diğer dişlerden oldukça uzundur. Bütün bunlar bize bu kafataslarının ancak insanlar tarafından öldürülmüş büyük babon ve makilere ait olabileceğini kanıtlamaktadır.

PENTADACTYL HOMOLOJİSİ (BEŞPARMAKLILIK BENZERLİĞİ)

bkz. Beş parmaklılık homolojisi

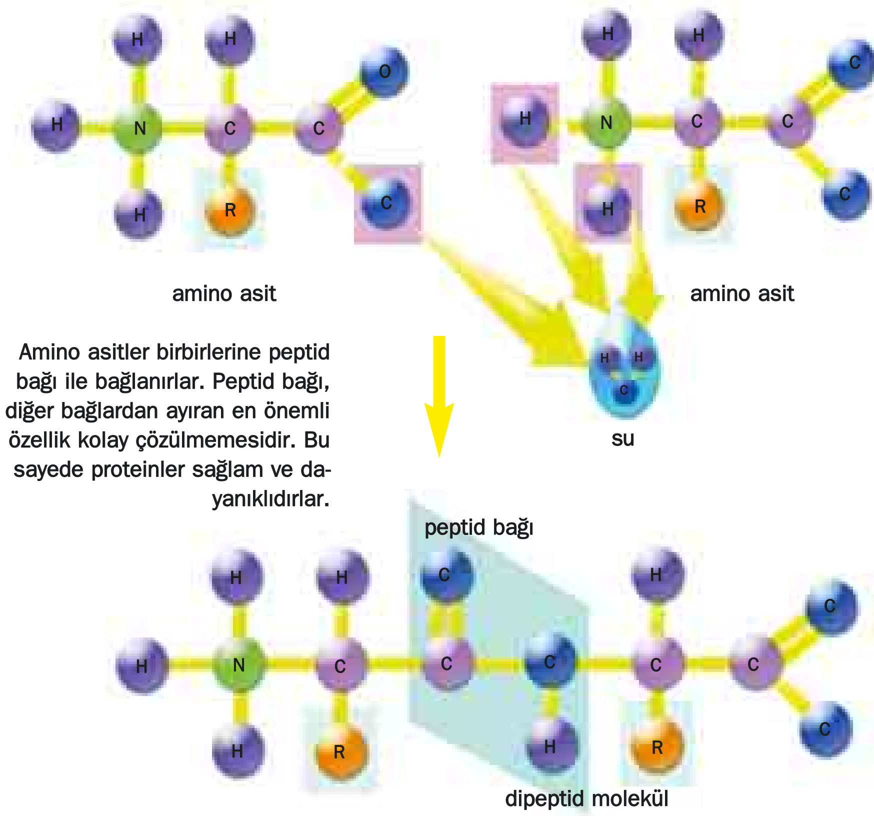
PEPTİD BAĞI

Bir proteinin meydana gelebilmesi için gerekli olan amino asit çeşitlerinin, uygun sayı ve sıralamada ve gereken üç boyutlu yapıda dizilmeleri yetmez. Bunun için aynı zamanda, birden fazla kola sahip amino asit moleküllerinin yalnızca belirli kollarıyla birbirlerine bağlanmaları gerekmektedir. Bu şekilde yapılan bir bağa, "peptid bağı" adı verilir. Amino asitler farklı bağlarla birbirlerine bağlanabilirler; ancak proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış amino asitlerden meydana gelirler.

Bunu bir benzetmeyle gözünüzde canlandırabilirsiniz: Örneğin bir arabanın bütün parçalarının eksiksiz ve yerli yerinde olduğunu düşünün. Fakat tekerleklerden birisi, oturması gereken yere, vidalarla değil de, bir tel parçasıyla ve dairesel yüzü yere bakacak bir biçimde tutturulsun. Böyle bir arabanın motoru ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojisi ne kadar ileri olursa olsun bir metre bile gitmesi imkansızdır. Görünüşte herşey yerli yerindedir, ancak tekerleklerden birisinin, yerine olması gerekenden farklı bir biçimde bağlanması, bütün arabayı

Tekerleklerinden birisi, oturması gereken yere farklı bir biçimde tutturulan bir arabanın, motoru ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojisi ne kadar ileri olursa olsun bir metre bile gitmesi imkansızdır. İşte aynı şekilde, bir protein molekülündeki tek bir amino asitin bile diğerine peptid bağından başka bir bağla bağlanmış olması bu molekülü işe yaramaz hale getirecektir.

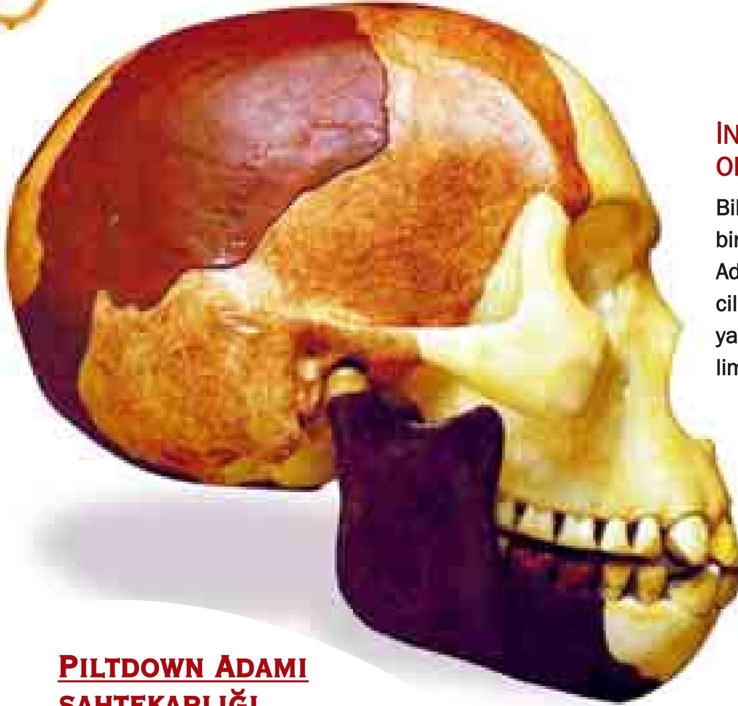

Amino asitler birbirlerine peptid bağı ile bağlanırlar. Peptid bağı, diğer bağlardan ayıran en önemli özellik kolay çözülmemesidir. Bu sayede proteinler sağlam ve dayanıklıdırlar.

kullanılmaz hale getirir. İşte aynı şekilde, bir protein molekülündeki tek bir amino asitin bile diğerine peptid bağından başka bir bağla bağlanmış olması, bu molekülü işe yaramaz hale getirecektir.

Yapılan araştırmalar, amino asitlerin kendi aralarındaki rastgele birleşmelerinin en fazla %50'sinin peptid bağı ile olduğunu, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla bir proteinin tesadüfen oluşabilmesi ihtimalini hesaplarken, (sol-ellilik zorunluluğunun yanı sıra) her amino asitin kendinden önceki ve sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması zorunluluğunu da hesaba katmak gerekmektedir. (bkz. Sol-elli amino asitler)

Bu ihtimal de, proteindeki her amino asitin sol-elli olması ihtimali ile hemen hemen aynıdır. Yani, 400 amino asitlik bir proteini ele alacak olursak, bütün amino asitlerin kendi aralarında yalnızca peptid bağıyla birleşmeleri ihtimali 2^{399}'da 1 ihtimaldir. Bu rakamlar ise çok açık bir şekilde tesadüfi etkilerle oluşumu imkansız kılar.

İNSAN KAFATASINA ORANGUTAN ÇENESİ:

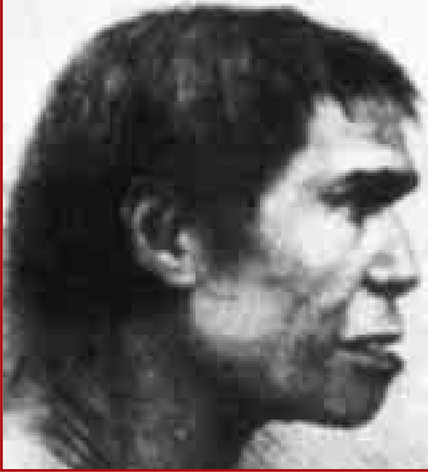
Bilim dünyasını 40 yılı aşkın bir süre aldatan Piltdown Adamı fosili, gerçekte evrimcilerin iki ayrı parçayı biraraya getirerek yaptıkları bir bilim sahtekarlığıydı.

PILTDOWN ADAMI SAHTEKARLIĞI

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.[181]

Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, *"doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş"* diyordu.[182] 1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, bazı eski fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların da çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.[183]

Sahte fosile dayanılarak çizilen Piltdown Adamı

Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti! Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark, *"dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?"* diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.[184]

Tüm bunların üzerine "Piltdown Adamı", 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

PITHECANTHROPUS ERECTUS

bkz. Nebraska Adamı sahtekarlığı

PLASMID TRANSFERİ

Bakteriler, ana DNA parçalarına (kromozomlara) ek olarak plasmid denilen küçük bir DNA molekülünü de içerirler. Plasmid, mikrobiyolojide birçok bakteri türünde bulunan ve kromozomların dışında yer alan genetik maddedir. Ayrıca plasmid, bakteri için temel önemi olmayan (evrimcilere göre seçici yarar sağlayan) yuvarlak bir DNA molekülüdür. Plasmid DNA'nın bu yuvarlak biçimi, bakteriden içeri veya dışarı oldukça kolay girip çıkabilmesini sağlar. Plasmidlerin bu özelliği DNA birleştirme araştırmalarına yol açmıştır.

Plasmid transferi de bilim adamlarının DNA birleştirmek amacıyla bulduğu tekniklerden biridir. Yeniden birleştirilen (rekombinant) DNA'lar araştırması, üzerinde çalışma yapılabilecek büyük miktarlarda gen elde etmek amacıyla, değişik organizmaların DNA'larının birleştirilmesi ile yapılır. Bu tekniği kullanan bilim adamının amacı, çalışmak için belirli genlerden bol miktarda elde etmektir. Birçok biyolog bu yönteme biyoloji araştırmaları için bulunmuş en değerli araçlardan biri gözüyle bakar.[185]

Bu konu ile ilgili olarak verilen örneklerden biri, bakterilerin antibiyotik direnci özelliğidir. Geçmiş jenerasyonlardaki dirençli bakterilerin genleri, di-

ğer bakterilere "plasmid"ler aracılığıyla taşınır. Direnç genleri çoğunlukla küçük DNA halkacıkları olan plasmidlerde kodlu bulunur. Dirençsiz bir bakteri bu şekilde edindiği bir direnç genini kolaylıkla kendi DNA molekülleri arasına dahil edebilir. Bu sayede tek bir dirençli bakteriden bile çok kısa bir süre içinde dirençli bir bakteri kolonisi ortaya çıkabilir. Ancak bu mekanizmanın evrime delil olabilecek hiçbir yönü yoktur, çünkü bakterilere direnç sağlayan genler, mutasyonlar sonucunda sonradan oluşmamaktadır. Sadece, zaten var olan genlerin bakteriler arasında aktarılması söz konusudur. (bkz. Antibiyotik direnci)

PLATYPUS

Avustralya'da yaşayan, delikliler sınıfından *Platypus* isimli hayvan, evrimci iddiaların geçersiz olduğunu göstermesi bakımından iyi bir örnektir. *Platypus*, bir memeli olmasına rağmen yumurtlayarak çoğalır. Kıllı olması ve süt bezlerine sahip olması ise, bu canlının bir memeli olduğuna inanmak için yeterlidir. Daha ilginci, bu canlının kuş gagasına benzer bir ağzı vardır.

Bu canlı, hem memeli hem de sürüngen karakterine sahip olduğundan, evrimciler tarafından ilkel bir yaratık ve bir ara geçiş formu olarak sunulabilecek özelliklere sahiptir. Ancak gerçek hiç de böyle değildir. Monash Üniversitesi fizyologlarından Uwe Proske, bu canlı için "hayvanlar aleminin en harika yaratığı olmaya kesin aday bir hayvan" olduğu sonucuna varmıştır. Proske şöyle der:

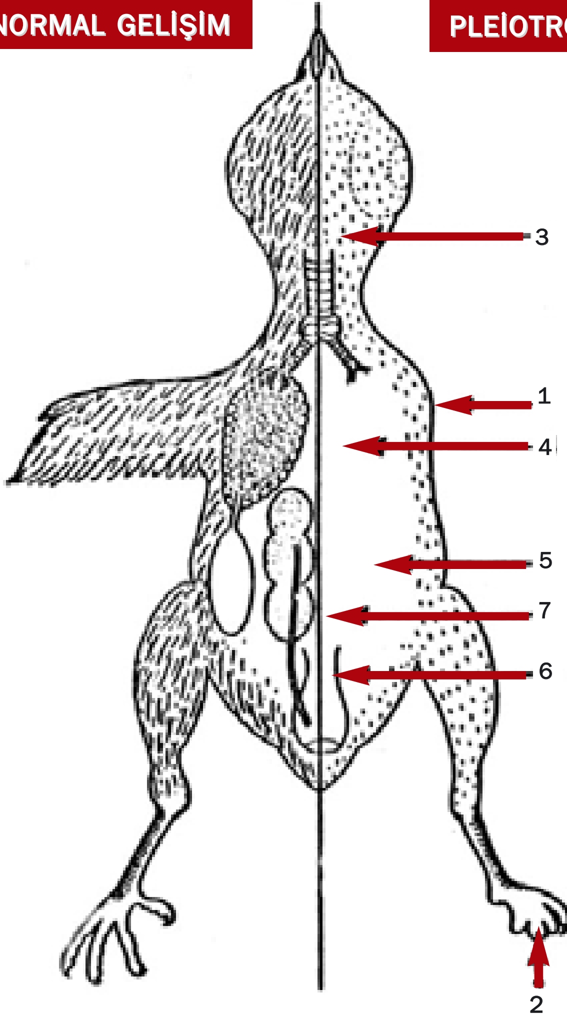
> *"İlkel bir memeli olmanın çok ötesinde, Platypus kesinlikle çok yüksek düzeyde ilerlemiş durumdadır."*[186]

Platypus, o denli gelişmiş bir canlıdır ki, kelimenin tam anlamıyla bir altıncı hisse sahiptir. Çamurlu sularda yaşadığından, elektrik sinyalleriyle hareket edebilecek bir mekanizmayla donatılmıştır. Bu açıdan *Platypus*'un diğer canlıların beş duyusuna ek olarak altıncı bir duyusu olduğunu söylemek mümkündür. *Platypus*'un bu elektroreseptör sistemi, bazı balıklarda bulunan sistemlere de hiç benzememektedir. Bu, çok daha karmaşıktır. *Platypus*, kendine özgü hareketleriyle ırmaklarda elektrik alanı oluşturur ve bunu kullanarak ırmağın yüzeyinin biçimini belirler.

Platypus bir "mozaik canlı"dır. Ancak eğer bugün *Platypus*'un soyu tükenmiş olsa ve fosil kayıtlarında kalıntılarına rastlanmış olsaydı, evrimciler hiç tereddüt etmeden bu hayvanın, sürüngenlerden memelilere bir ara geçiş formu olduğunu ileri süreceklerdi. Günümüzde sözü edilen tüm sözde ara geçiş formları, işte bu tür çarpıtmaların birer sonucudurlar.

PLEİOTROPİK ETKİ

Mutasyonların canlılara sadece hasar verdiklerinin kanıtlarından biri, genetik şifrenin kodlanış biçimidir. Gelişmiş canlılardaki bilinen hemen hemen tüm genler, canlıyla ilgili birden fazla bilgiyi içerirler. Örneğin bir gen, hem boy uzun-

Sol tarafta, evcil bir tavuktaki normal gelişim, sağda ise pleiotropik bir genin mutasyona uğramasının doğurduğu zararlı etkiler görülüyor. Dikkat edilirse, tek bir gende meydana gelen bir mutasyon, birbirinden çok farklı organlara zarar verebilmektedir. Eğer bir mutasyonun yararlı bir etki oluşturacağı varsayılsa bile, söz konusu "pleiotropik etki", daha pek çok organa zarar vererek bu yararı da ortadan kaldıracaktır.

luğunu hem de canlının göz rengini kontrol ediyor olabilir. Moleküler biyolog Michael Denton, genlerin "pleiotropik etki" denen bu özelliğini şöyle açıklar:

Genlerin gelişim üzerindeki etkileri şaşılacak derecede farklıdır. Ev faresinde tüy rengiyle ilgili hemen her gen, boy uzunluğuyla da ilgilidir. Meyve sineği Drosophila Melanogaster'in göz rengi mutasyonları için kullanılan 17 adet X ışını deneyinden 14'ünde göz rengiyle oldukça ilgisiz olan dişinin cinsel organlarının yapısı etki görmüştür. Yüksek organizmalarda incelenen hemen her gen, bir organdan fazla etkiye sahiptir. Pleiotropik etki ismi verilen bu olay hakkında (Ernst) Mayr "yüksek organizmalarda pleiotropik olmayan herhangi bir genin bulunuşu şüphelidir" der.[187]

Canlıların genetik yapılarındaki bu özellik nedeniyle, tesadüfi bir mutasyon sonucu DNA'daki herhangi bir gende meydana gelen bozukluk, birden fazla organa etki edecektir. Böylece mutasyon sadece belirli bir bölge içinde kalmayacak, çok daha fazla yıkıcı etkilere sahip olacaktır. Eğer bu etkilerin birinin çok nadir rastlanacak bir tesadüf sonucunda yararlı olabileceği varsayılsa bile, diğer etkilerin kaçınılmaz zararı bu yararı da yok edecektir. (bkz. Mutasyon: Hayali bir mekanizma)

Dolayısıyla canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur.

POPÜLASYON

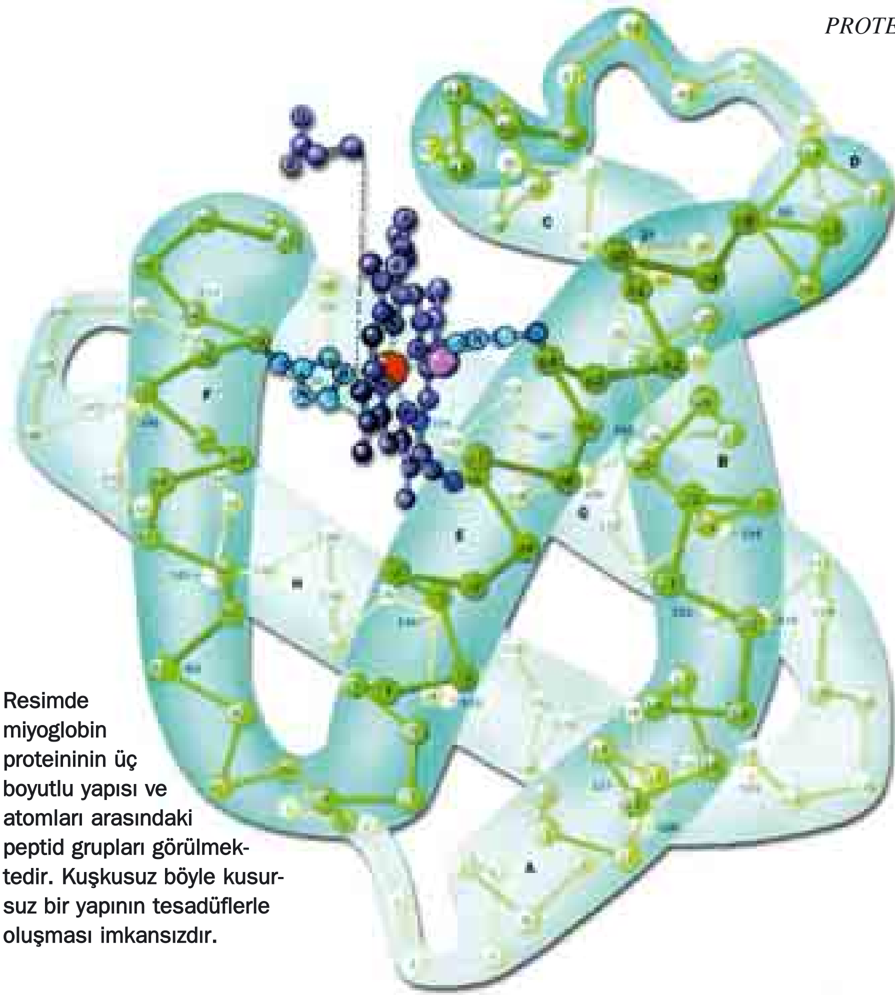
Popülasyonlar çok fazla genetik çeşitlilik gösteren fertlerden oluşan topluluklardır. Bir popülasyonun genetik yapısını, popülasyonu oluşturan bireyler belirler. Bir başka tanımlamayla popülasyon aynı türe ait, fakat kalıtsal bileşimleri farklı olan bireylerin oluşturduğu topluluklardır. Ekolojik açıdan ise popülasyon, belirli bir bölgeye yayılmış aynı türe bağlı bireylerin oluşturduğu topluluk olarak tanımlanır.[188]

Kalıtsal özelliklerin bireylerden çok popülasyonlar üzerinde etkili olduğunun, bireylerin ise popülasyondaki genleri taşıyan aracılardan başka bir şey olmadığının anlaşılması ile popülasyon genetiği ön plana çıkmıştır.

PROTEİN

Proteinler, "amino asit" adı verilen daha küçük moleküllerin belli sayılarda ve çeşitlerde özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan "dev" moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapıtaşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin, binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır.

Önemli olan nokta şudur: Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi, o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit tam gereken yerde, tam gereken sıra-

Resimde miyoglobin proteininin üç boyutlu yapısı ve atomları arasındaki peptid grupları görülmektedir. Kuşkusuz böyle kusursuz bir yapının tesadüflerle oluşması imkansızdır.

da yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise, bu düzenlilik karşısında çaresizdir. Çünkü söz konusu düzenlilik, asla rastlantıyla açıklanamayacak kadar olağanüstüdür. Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla dahi rahatlıkla görülebilir.

Örneğin, bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10^{300} farklı biçimde dizilebilir. (Bu, 1 rakamının sağına 300 tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.) Ancak bu dizilimlerden yalnızca bir tanesi söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir.

Dolayısıyla yukarıda örnek verdiğimiz protein moleküllerinden yalnızca bir tanesinin tesadüfen meydana gelme ihti-

mali "10^{300}'de 1" ihtimaldir. Bu ihtimalin pratikte gerçekleşmesi ise imkansızdır. (Matematikte 10^{50}'de 1'den küçük ihtimaller "sıfır ihtimal" kabul edilirler.)

Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan binlerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazi bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise, "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürüz.

Bir proteinin üç boyutlu yapısı

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, tek başına bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan *Mycoplasma Hominis H 39*'un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız üstteki ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise imkansız kavramının çok ötesindedir.

Hiçbir evrimci de bu rakamlara bir itirazda bulunamaz. Tek bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalinin "bir maymunun daktilo tuşlarına rastgele basarak hiç hata yapmadan insanlık tarihini yazması" kadar imkansız olduğunu onlar da kabul etmektedirler.[189] Ama doğru olan açıklamayı, yani yaratılışı kabul etmektense, bu imkansızı savunmaktadırlar.

Pek çok evrimci bu gerçeği itiraf eder. Örneğin Harold Blum adlı evrimci bilim adamı, *"bilinen en küçük proteinlerin bile rastlantısal olarak meydana gelmesi, tümüyle imkansız gözükmektedir"* demektedir.[190]

Evrimciler, moleküler evrimin çok uzun bir zaman sürdüğünü ve bu zamanın imkansız olanı mümkün hale getirdiğini iddia ederler. Oysa ne kadar uzun bir zaman verilirse verilsin, amino asitlerin rastlantısal olarak protein oluşturmaları imkansızdır. Amerikalı jeolog William Stokes, *Essentials of Earth History* (Yeryüzü Tarihinin Esasları) adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken *"eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı"* diye yazar.[191]

Tüm bunların ne anlama geldiğini kimya profesörü Perry Reeves şöyle açıklamaktadır:

> *Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.*[192]

PROKARYOT HÜCRE

bkz. Bakterinin kökeni

PROTOAVIS

Evrimciler, *Archæopteryx*'i bir ara geçiş formu olarak sunarken, onun dünyada yaşamış en eski kuş-benzeri canlı olduğu kabulünden yola çıkmışlardı. Oysa kendisinden çok daha eski tarihli bazı kuş fosillerinin bulunması, *Archæopteryx*'i kuşların atası konumundan kesin olarak uzaklaştırdı. Hem de bu kuşlar, *Archæopteryx*'e atfedilen sözde sürüngen özelliklerinin hiçbirine sahip olmayan kusursuz birer kuştu.

Söz konusu fosillerin en önemlisi, yaşı 225 milyon yıl olarak hesaplanan *Protoavis*'ti. İlk olarak *Nature* dergisinin Ağustos 1986 tarihli sayısında, "Fosil Kuş Evrimsel Hipotezleri Sarsıyor" başlıklı makalede varlığı duyurulan *Protoavis* fosili, kendisinden 75 milyon yıl daha yaşlı olduğu *Archæopteryx*'in kuşların atası olduğu iddiasını çürüttü. Vücut yapısı, diğer tüm kuşlardaki gibi içi boş kemiklere sahip iskeleti, uzun kanatları ve kanatlarındaki tüy izleri *Protoavis*'in mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu.

Smithsonian Enstitüsü'nden N. Hotton, *Protoavis* fosilini şöyle tarif eder:

> *Protoavis gelişmiş bir lades kemiğine, (kuşlarda uçmaya yardımcı olan) göğüs kemiğine, içi boş (böylece hafif) kemiklere ve uzun kanat kemiklerine sahiptir... Kulakları bu kuşların ses çıkararak haberleştiklerini göstermiştir. Çoğu dinozor ise sessizdir.*[193]

Yaşı 225 milyon yıl olarak hesaplanan *Protoavis* fosili, kendisinden 75 milyon yıl daha yaşlı olan *Archæopteryx*'in kuşların atası olduğu tezini çürüttü.

Alman biyologlar Reinhard Junker ve Siefried Scherer, *Protoavis*'in evrimci tezlere indirdiği darbeyi şöyle açıklarlar:

> *Archæopteryx'in Protoavis'ten 75 milyon yıl daha genç olması nedeniyle bunun evrimin kör bir dalı olduğu ortaya çıkmıştır. Bu nedenle yaratılışı savunanların ileri sürdükleri gerçek geçiş formlarının olmadığı, sadece mozaik formların bulunduğu düşüncesi güçlenmiş bulunmaktadır. Protoavis'in günümüz kuşlarına pek çok yönden benzemesi, kuş ve sürüngen boşluğunu daha da belirgin duruma getirmiş bulunuyor.*[194]

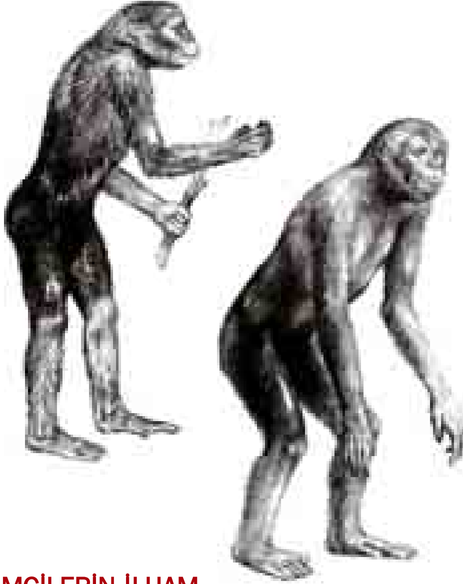
Ayrıca *Protoavis*'in evrimciler tarafından hesaplanan yaşı o kadar eskidir ki bu kuş, yine evrimci kaynakların verdiği tarihlere göre, yeryüzünde ilk dinozorlardan bile daha yaşlıdır. Bu ise, kuşların dinozorlardan evrimleştikleri teorisinin kesin olarak çökmesi anlamına gelir.

R

RAMAPITHECUS YANILGISI

Hindistan'da bulunan *Ramapithecus* fosillerinin yaklaşık 15 milyon yıl öncesine ait olduklarını öne süren evrimciler, bu fosilleri bir zamanlar insanın evrimi senaryosunda çok iddialı bir ara- geçiş formu olarak sunmuşlardı. Fakat bu fosillerin sıradan bir maymuna ait olduğunun anlaşılması üzerine *Ramapithecus* insanın hayali soyağacından sessiz sedasız çıkarıldı.[195]

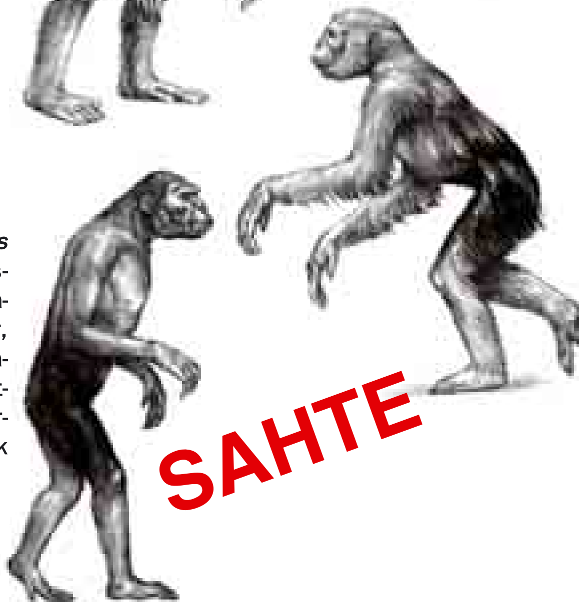
İlk bulunan *Ramapithecus* fosili, iki parçadan oluşmuş eksik bir çeneden ibaretti. Ama evrimci çizerler, bu çene parçalarına dayanarak *Ramapithecus*'un ailesini ve yaşadığı hayali ortamı bile çizebildiler.

EVRİMCİLERİN İLHAM KAYNAĞI TEK BİR ÇENE KEMİĞİ!

İlk bulunan *Ramapithecus* fosili, iki parçadan oluşmuş eksik bir çeneden ibaretti. Ama evrimci çizerler, bu çene parçalarına dayanarak *Ramapithecus*'u hatta ailesini ve yaşadığı ortamı çizmekte hiçbir güçlük çekmemişlerdi.

REKAPİTÜLASYON TEORİSİ (RECAPITULATION THEORY)

bkz. Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır Teorisi. (Ontogeny Recapitulates Phylogeny)

REKOMBİNASYON

Rekombinasyon iki cinsiyetten gelen soyaçekim karakterlerinin birleşerek yeni bir genotip (kalıtsal yapı) meydana getirmesi anlamını taşır. Ancak rekombinasyonlar mutasyonlarla karıştırılmamalıdır. Mutasyonda bireyin genotipinde meydana gelen değişikliklerin etkili olabilmesi için bu değişikliklerin üreme genlerinde olması gerekir. Rekombinasyon ise sürekli bir olaydır ve eşeysel üremenin doğal bir sonucu olarak her yavruda yeni bir gen kombinasyonu meydana gelir.

Genetikte rekombinasyon, üreme hücrelerinin oluşumu sırasında anneden ve babadan gelen genlerin yeniden gruplanmasıdır. Bir yavru hücre bölünme sırasında her zaman anne-babadan gelen genetik materyalin yarısını aldığı halde; rekombinasyon çeşitliliğin olmasında kesin ve etkili bir rol oynar. (bkz. Varyasyon) Meydana gelen iki yavruda aynı genlerin farklı kombinasyonları kullanılır. Böylece iki yavru hücre ne birbirlerinin aynısı olurlar, ne de genetik içerikleri anne-babanınki ile tıpatıp aynıdır.

Bazı evrimciler rekombinasyonla çeşitlenmeyi bir evrim faktörü olarak değerlendirirler.[196] Fakat böyle bir düşüncenin hiçbir bilimsel değeri yoktur. Üreme sırasında genlerin karışımı söz konusu olduğundan çeşitlilik olması da doğaldır. Fakat rekombinasyonla ne yeni bir tür oluşması ne de genlerde kayıtlı bilgilerin dışında yeni bir bilgi eklenmesi söz konusu değildir.

Rekombinasyon çalışmalarının, genetik mekanizmaların anlaşılmasında önemli bir yeri olmuştur. Bilim adamlarının kromozom haritasını çıkarmalarında, genetik anormalliklerin tespitinde, bir kromozomdan diğerine gen transplantasyonu yapılmasında, rekombinasyon yönlendirilmesi yol gösterici olmuştur.

REKONSTRÜKSİYON (HAYALİ ÇİZİMLER)

Evrimciler, teorilerini destekleyecek bilimsel deliller bulma konusundaki başarısızlıklarını çeşitli propaganda yöntemleri ile kamufle etmeyi amaçlarlar. Bu propagandanın en önemli unsuru "rekonstrüksiyon"dur. Rekonstrüksiyon, "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğünüz "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

Ancak insanın kökeni ile ilgili fosil kayıtları çoğu zaman dağınık ve eksik oldukları için bunlara dayanarak herhan-

gi bir tahminde bulunmak, bütünüyle hayal gücüne dayalı bir iştir. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanırlar. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, *"benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş teori, daima gerçek verilere baskın çıkar"* derken bu gerçeği vurgular.[197]

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olan yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooton bu durumu şöyle açıklar:

> *Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların, altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılır... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.*[198]

Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler.

Bir kafatasından yola çıkılarak yapılan bu resim, fosillerin evrimciler tarafından nasıl hayali biçimde yorumlandığının iyi bir örneği...

Australopithecus robustus (*Zinjanthropus*) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bunun ünlü bir örneğidir.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller arasında sayılabilirler. Ancak bunlar, evrim teorisinin tarihinde rastlanan bazı somut sahtekarlıklarla karşılaştırıldıklarında, yine de çok sıradan kalmaktadırlar.

Medyada ve akademik kaynaklarda sürekli olarak telkin edilen "maymun insan" imajını destekleyecek hiçbir somut fosil delili yoktur. Evrimciler, ellerine fırça alıp hayali yaratıklar çizerler, ama bu canlıların fosillerinin olmayışı, onlar için büyük bir sorundur. Bu sorunu "çözmek" için kullandıkları ilginç yöntemlerden biri ise, bulamadıkları fosilleri "üretmek" olmuştur. Bilim tarihinin en büyük skandalı olan Piltdown Adamı, işte bu yöntemin bir örneğidir. (bkz. Piltdown Adamı sahtekarlığı)

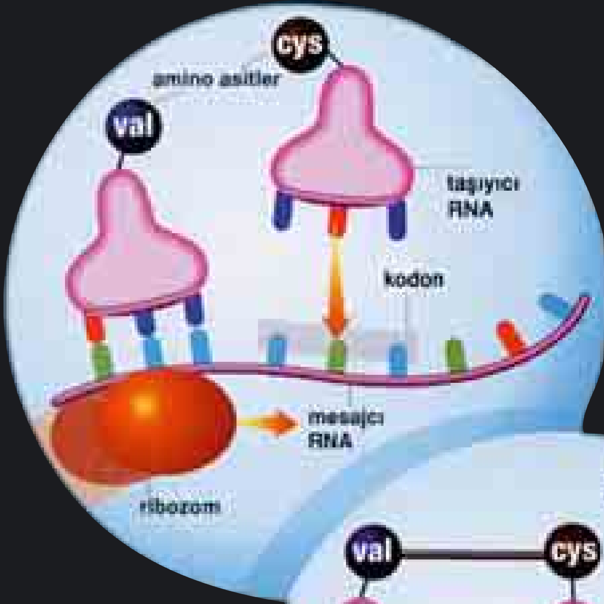
Rekonstrüksiyon çizimler, sadece evrimcilerin hayal gücünü yansıtır, bilimsel bulguları değil...

RİBOZOM

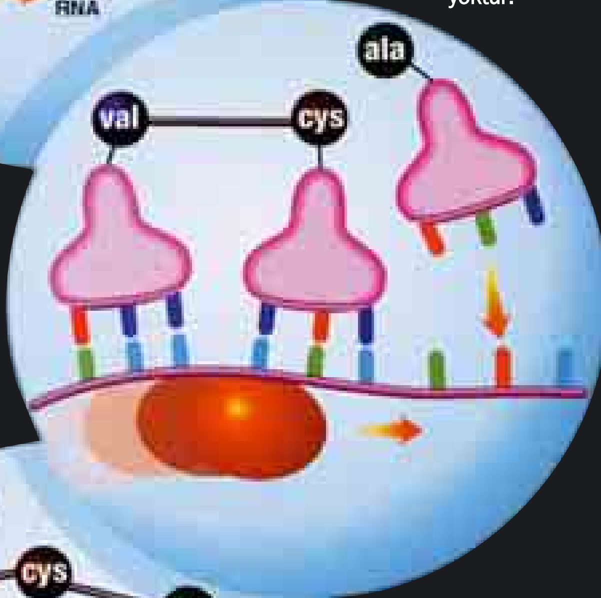
Bir protein, hücre içindeki son derece detaylı işlemler sonucunda, pek çok enzimin yardımıyla "ribozom" adı verilen organelde üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş kompleks bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi olanak dışı bir varsayımı beraberinde getirecektir. Evrim teorisinin ünlü savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile, protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

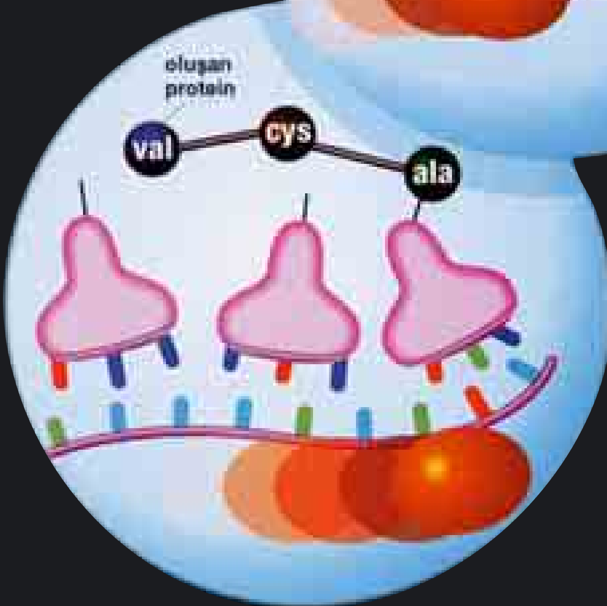
> *Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz.* ***Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur*.**[199]

Genetik sistem; DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara

Ribozom, mesajcı RNA'yı okur ve buradaki bilgiye göre amino asitleri art arda dizer. Şekillerde, val, cyc ve ala amino asitlerinin, ribozom ve taşıyıcı RNA tarafından dizilişi yer alıyor. Doğadaki tüm proteinler, bu hassas işlemle üretilir. "Tesadüfen" oluşan bir protein yoktur.

val valine

cys cycteine

ala alanine

işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin aynı ortamda bulunmasını gerektirir. Ayrıca böyle bir ortamın, ancak hücre gibi gerekli tüm hammadde ve enerji kaynaklarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortam olması gerektiği düşünülürse evrimin öne sürdüğü tesadüf iddialarının geçersizliği açıkça anlaşılacaktır.

RNA DÜNYASI SENARYOSU

Evrimciler, ilk canlı hücrenin nasıl var olduğu sorusu üzerine 20. yüzyılın başından itibaren çeşitli teoriler geliştirdiler. Bu konuda ilk evrimci tezi öne süren Rus biyolog Alexander Oparin, yüz milyonlarca yıl önceki ilkel dünyada birtakım tesadüfi kimyasal reaksiyonlarla ilk önce proteinlerin oluştuğunu, bunların birleşmesiyle de hücrelerin doğduğunu ileri sürdü. Oparin'in 1930'lu yıllarda ortaya attığı bu iddianın en temel varsayımlarının bile yanlış olduğu, 1970'li yıllardaki bulgularla anlaşıldı: Oparin'in "ilkel dünya atmosferi" senaryosunda organik moleküllerin oluşmasına imkan verebilecek metan ve amonyak gazları yer alıyordu. Ama gerçek atmosferin metan ve amonyak temelli olmadığı, aksine bir de organik molekülleri parçalayan oksijen gazından bol miktarda içerdiği anlaşıldı. (bkz. İlkel dünya)

Bu durum moleküler evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Miller, Fox, Ponnamperuma gibi evrimcilerin "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı. 1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan, hayal etmesi bile güç olan bu senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, içinden çıkılmaz pek çok soruyu gündeme getirmiştir:

1- Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek birinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı?

Evrimci biyolog John Horgan, RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

Araştırmacılar RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor. RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun pre-

biyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?[200]

2- Tesadüfen oluştuğunu farz etsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA, hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu?

Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirirler:

Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.[201]

3- Kaldı ki eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farz etsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise hammaddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş planını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede saçmadır. Ortada fabrika ve işçiler yoktur ki, bir üretim gerçekleşsin.

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA Dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, *American Scientist*'in Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" (Yeryüzünde Hayatın Kökeni) başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.[202]

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek, ancak evrimci bir hayal gücü ve bakış açısıyla mümkün olabilir. Somut bilimsel gerçekler ise, hayatın rastlantılarla doğduğu iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, gerçekleşmesi kesinlikle imkansız bir masal olduğunu ortaya koymaktadır.

S-Ş

SAĞ-ELLİ AMİNO ASİTLER (DEXTRO-AMİNO ASİTLER)

bkz. Sol-elli amino asitler

SANAYİ DEVRİMİ KELEBEKLERİ MASALI

Douglas Futuyma'nın 1986 yılında yayınladığı *Evrim Biyolojisi* isimli kitabı, doğal seleksiyon teorisini en açık biçimde anlatan kaynaklardan biri olarak kabul edilir. Futuyma'nın bu konuda verdiği örneklerin en ünlüsü, endüstri devrimi sırasında İngiltere'de bulunan kelebek popülasyonunun renklerinin koyulaşmasıdır.

İngiltere'de endüstri devriminin başladığı sıralarda, Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli "melanic" güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilirler ve dolayısıyla yaşama ihtimalleri çok azalır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin (bir tür yosun) ölmesiyle kabukları koyulaşır ve buna bağlı olarak bu kez açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlarlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkliler fark edilmedikleri için çoğalırlar. Evrimciler ise, bu sürecin teori-

Sanayi devriminden sonraki ağaçların rengi koyulaştığı için, açık renkli kelebekler, kuşlar tarafından daha kolay avlanmış ve sayıları azalmıştır. Ancak bu, bir "evrim" örneği değildir; çünkü yeni bir tür ortaya çıkmamış, sadece zaten var olan türlerin nüfus oranları değişmiştir.

lerinin büyük bir delili olduğu, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir göz boyamaya başvururlar.

Oysa bu örneğin evrim teorisi lehinde bir delil olarak kullanılamayacağı açıktır. Çünkü yaşanan doğal seleksiyon, vesilesiyle daha önce doğada var olmayan bir tür ortaya çıkmış değildir. Endüstri devrimi öncesinde de kelebek popülasyonu içinde siyah bireyler zaten vardır. Sadece, var olan kelebek türlerinin sayıları değişmiştir. Kelebekler "tür değişimi"ne yol açacak biçimde yeni bir organ ya da özellik edinmemişlerdir. Oysa bir kelebeğin başka bir canlı türüne, örneğin bir kuşa dönüşebilmesi için kelebeğin genlerinde sayısız değişiklik, ekleme ve çıkarmalar yapılması, bir başka deyişle, kuşun fiziksel özelliklerine ait bilgileri içeren apayrı bir genetik program yüklenmesi gerekir.

Doğal seleksiyon yoluyla evrimcilerin verdikleri imajın aksine, canlıya herhangi bir organ eklenip organ çıkması, bir türün başka bir türe dönüşmesi mümkün değildir. Darwin'den günümüze dek bu konuda öne sürülen en büyük "delil", İngiltere'deki endüstri devrimi kelebekleri hikayesinin ötesine gidememiştir. Darwin'den günümüze dek bu konuda öne sürülen en büyük "delil", İngiltere'deki endüstri devrimi kelebekleri hikayesinin ötesine gidememiştir.

Endüstri kelebekleri ile ilgili evrimci hikayeye verilecek genel cevap budur. Ancak konunun daha da dikkat çekici bir yanı vardır: Hikayenin sadece yorumu değil, kendisi de yanlıştır. Moleküler biyolog Jonathan Wells'in 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* adlı kitabında açıkladığı gibi, Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesi, gerçekleri yansıtmamaktadır. (Detaylı bilgi için bkz. *Evrim Aldatmacası*, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

SENTETİK EVRİM TEORİSİ

bkz. Neo-Darwinizm komedisi

SEYMOURIA

Uzun süre "sürüngenlerin atası" olarak gösterilmeye çalışılan en önemli canlı, *Seymouria* adlı amfibiyen türü olmuştur. *Seymouria*'nın bir ara form olamayacağı, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşadıklarının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. En eski *Seymouria* fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan *Hylonomus* (310 milyon yıl önce) ve *Paleothyris* (300 milyon önce), Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittir.[203] "Sürüngenlerin atası"nın, sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması elbette imkansızdır.

Evrimciler bir zamanlar üstte, fosili yer alan *Seymouria* adlı canlının, amfibiyen ile sürüngen arası bir geçiş formu olduğunu iddia etmişlerdi. Bu senaryoya göre, *Seymouria* "sürüngenlerin ilkel atası" idi. Ancak sonraki fosil bulguları, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşadığını gösterdi. Bu durum karşısında, evrimciler, *Seymouria* hakkındaki yorumlarını sona erdirmek zorunda kaldılar.

Robert Shapiro

SHAPIRO, ROBERT

New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, basit bir bakteride bulunan 2.000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan hücresinde ise yaklaşık 30.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen rakam, $10^{40.000}$'de 1 ihtimaldir.[204] (Bu, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.)

Proteinin kendiliğinden, rastlantısal olarak oluşma ihtimali bilimsel olarak sıfırı ifade ederken, evrimciler bu gerçeği görmezlikten gelirler. Nitekim Robert Shapiro da, evrimcilerin "maddenin kendi kendini organize etmesi" konusundaki inançlarını ve bunun kökeninde yatan materyalist dogmayı şu şekilde açıklar:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin öz örgütlenmesi" (self-organization) olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.[205]

SCHINDEWOLF, OTTO

Avrupalı bir paleontolog olan Otto Schindewolf 1930'larda ortaya attığı "Hopeful Monster" (Umulan Canavar) teorisi ile tanınır. (bkz. "Umulan Canavar" uydurması)

Schindewolf, canlıların neo-Darwinizm'in öne sürdüğü gibi küçük mutasyonların zamanla birikmesi sonucuyla değil, ani ve dev mutasyonlarla evrim-

leştiklerini öne sürmüştü. Schindewolf teorisine örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "grossmutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.[206]

Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Schindewolf'un bu fantastik teorisi, daha sonraları -1940'lı yıllarda- Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt tarafından benimsendi. Ama teori o kadar tutarsızdı ki, kısa zamanda terk edildi.[207]

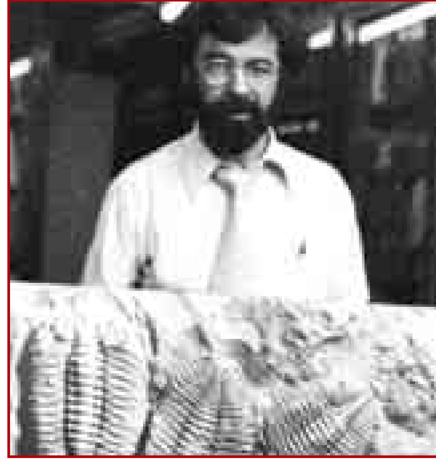
SIÇRAMALI EVRİM MODELİ HİKAYESİ

Neo-Darwinist model bugün dünyada hala "evrim teorisi" dendiğinde ilk anlaşılan teoridir. (bkz. Neo-Darwinizm komedisi) Ancak son birkaç on yıl içinde farklı bir model doğmuştur: "Kesintiye uğratılmış denge" (punctuated equilibrium) ya da bir diğer adıyla "sıçramalı evrim" modeli.

Bu model 1970'lerin başında, Niles Eldredge ve Stephen Jay Gould adlı iki Amerikalı paleontolog tarafından yüksek sesle savunulmaya başlandı. Bu iki evrimci bilim adamı, neo-Darwinist teorinin iddialarının fosil kayıtları tarafından kesin biçimde yalanlandığının farkındaydılar. Fosiller, canlıların yeryüzünde kademeli evrimle ortaya çıkmadıklarını, aniden ve eksiksiz biçimde belirdiklerini ispatlıyorlardı. Neo-Darwinistler aranan fosillerin bir gün bulunacağı ümidiyle yaşıyorlardı -ki hala o ümitle yaşarlar- ama Eldredge ve Gould bu ümidin yersiz olduğunun farkındaydılar. Bu durum karşısında, evrim dogmasından vazgeçemeyecekleri için, yeni bir model ortaya attılar: Sıçramalı evrim, yani evrimin kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluştuğu iddiası...

Bu model aslında bir fanteziler modeliydi. Örneğin Eldredge ve Gould'a öncülük eden Avrupalı paleontolog O.H. Schindewolf, "sıçramalı evrim"e bir örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "grossmutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.[208] (bkz. Makro mutasyon kandırmacası) Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Bilinen tüm genetik, biyofizik ve biyokimya kurallarına aykırı olan bu iddialar, ancak kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masalları kadar bilimseldi. Ama neo-Darwinist iddianın içine girdiği kriz karşısında sıkıntıya düşen bazı evrimci paleontologlar, bundan kaçmak için neo-Darwinizm'den daha da saçma olan bu teoriye sarıldılar.

Bu modelin tek hedefi, neo-Darwinist modelin açıklayamadığı fosil boşluklarını açıklamaktır. Ancak şu kesin bir gerçektir ki, fosil boşluklarını "kuşla-

Sıçramalı evrim modelinin iki ünlü savunucusu: Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge.

rın sürüngen yumurtalarından aniden çıktıklarını" öne sürerek ya da benzeri iddialarla açıklamaya kalkmak tam anlamıyla akıl dışıdır. Çünkü bir türün bir başka türe evrimleşmesi için, genetik bilgisinde çok büyük oranda ve faydalı bir değişiklik gerekir. Oysa hiçbir mutasyon genetik bilgiyi geliştirmez, ona yeni bir bilgi eklemez. Mutasyonlar sadece genetik bilginin eksilmesine ve bozulmasına yol açarlar. Sıçramalı evrim savunucularının hayal ettikleri "dev mutasyonlar" ise, genetik bilgide dev azalma ve bozukluklar oluştururlar.

Kaldı ki, "sıçramalı evrim" modeli de, neo-Darwinist modeli ilk aşamada çökerten soru, yani "ilk canlılığın nasıl oluştuğu" sorusu karşısında yine ilk aşamada çöker. Tek bir protein bile tesadüfen oluşamadıktan sonra, bu proteinlerden trilyonlarcası tarafından oluşturulacak organizmaların "sıçramalı" mı, yoksa "kademeli" bir evrim mi geçirdikleri sorusunun bir anlamı yoktur.

Sıçramalı evrim teorisi, bugünkü haliyle, canlı popülasyonlarının çok uzun süreler boyunca değişim göstermediklerini, bir tür "denge" (equilibrium) durumunda kaldıklarını kabul eder. Bu iddiaya göre evrimsel değişiklikler, çok kısa zaman aralıklarında ve çok dar popülasyonlar içinde gerçekleşir. (Denge, kesintiye, yani "punctuation"a uğratılır.) Popülasyon çok dar olduğu için büyük mutasyonlar çok kısa sürede doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilir ve böylece yeni tür oluşumu sağlanır.

Örneğin, bu teoriye göre, bir sürüngen türü milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadan yaşamını sürdürür. Ancak bu sürüngen türünün içinden bir şekilde ayrılan az sayıdaki bir grup sürüngen, nedeni açıklanamayan bir seri yoğun mutasyona maruz kalır. Bu mutasyonların avantaj sağlayanları bu dar grup içinde hızlı bir biçimde seçilir.

Grup hızla evrimleşir ve kısa sürede bir başka sürüngen türüne, hatta belki de memelilere dönüşür. Tüm bu süreç çok hızlı olduğu ve dar bir popülasyonda gerçekleştiği için de, geriye çok az fosil izi kalır, belki hiç kalmaz.

Dikkat edilirse, aslında bu teori, "geride fosil izi bırakmayacak kadar hızlı bir evrim süreci nasıl hayal edilebilir" sorusuna cevap geliştirmek için ortaya atılmıştır. Bu cevabı geliştirirken de, iki temel varsayım kabul edilmektedir:

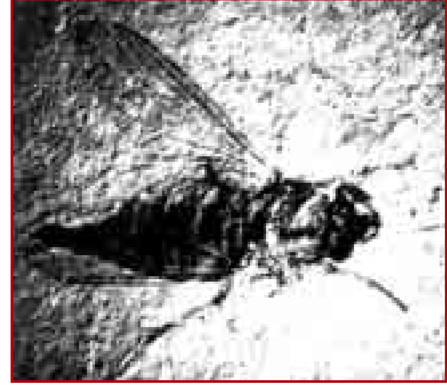
1. "Makro mutasyonların", yani canlıların genetik bilgisinde büyük değişimler oluşturan geniş çaplı mutasyonların, canlılara avantaj sağladıkları ve yeni genetik bilgi ürettikleri varsayımı. (bkz. Makro mutasyon kandırmacası)

2. Sayıca dar olan hayvan popülasyonlarının, genetik yönden daha avantajlı oldukları varsayımı. (bkz. Dar popülasyon)

Oysa her iki varsayım da bilimsel bulgularla açıkça çelişmektedir.

SİNEKLERİN KÖKENİ

Kuşların kökeni ile ilgili yapılan açıklamalardan biri "cursorial teori"dir. Bu teoriye göre sürüngenler ön ayakları ile sinek avlamaya çalışırken kanatlanmışlardır. Bu teori hiçbir bilimsel temele dayanmadığı gibi sinekler zaten uçmakta olan canlılardır. Dolayısıyla evrimciler sineklerin kökeni problemi ile de karşı karşıya kalırlar. (bkz. Cursorial Teori)

145 milyon yıllık sinek fosili. Çin'in Liaoning bölgesinde bulunan bu fosil ile aynı türe ait sinekler arasında hiçbir fark yoktur.

Uçan böcekler, yani sinekler de fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıkar. Örneğin Pennsylvanian devrine ait çok sayıda yusufçuk fosili bulunmuştur. Ve bu yusufçuklar günümüzdekilerle tamamen aynı yapıya sahiptir.

Burada ilginç olan bir nokta, yusufçuklar gibi sineklerin kanatsız böcek türleriyle bir anda ortaya çıkmalarıdır. Bu da, kanatsız böceklerin zamanla kanatlanarak sineklere evrimleştikleri yönündeki varsayımı geçersiz kılar. R. Wootton ve C. Ellington, *Biomechanics in Evolution* (Evrimde Biyomekanik) adlı kitapta yer alan bir makalelerinde bu konuda şöyle yazarlar:

> *Böcekler, Orta ve Üst Carboniferous devirlerinde ilk kez ortaya çıktıklarında birbirlerinden çok farklıdır ve büyük bir bölümü de kanatlıdır. Bir kaç tane kanatsız ve daha ilkel böcek vardır, ama hiçbir ara form bilinmemektedir.*[209]

Fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkan sineklerin önemli bir özellikleri de olağanüstü uçuş teknikleridir. İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, ortalama bir sinek, saniyede 500 kez kanat çırpma yeteneğine sahiptir. Üstelik her iki kanadını eşzamanlı olarak çırpar. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa, sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz.

R. Wootton, "Sinek Kanatlarının Mekanik Tasarımı" başlıklı bir makalede şöyle yazar:

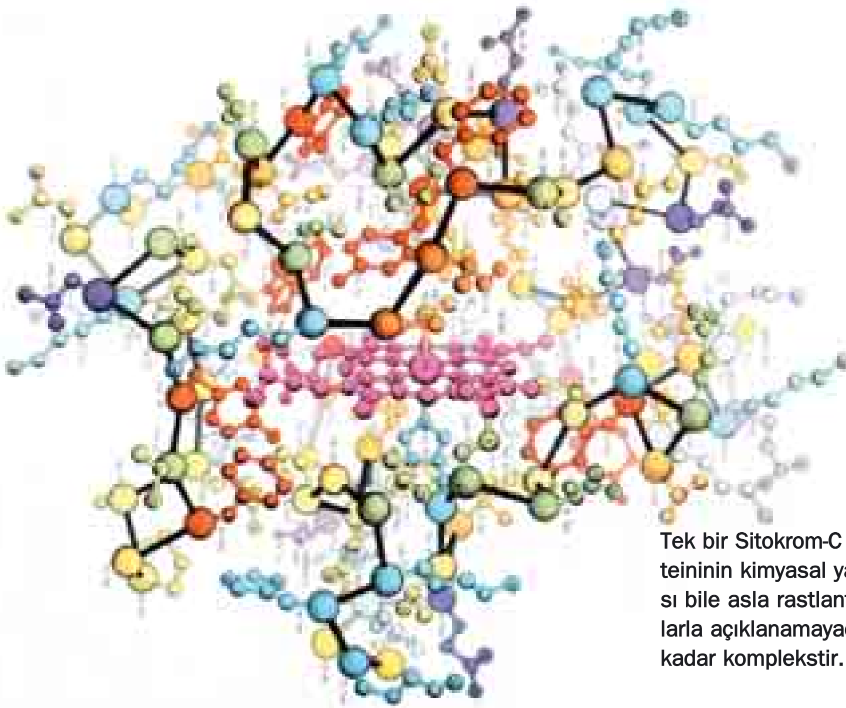
Sinek kanatlarının işleyişini öğrendikçe, sahip oldukları tasarımın ne denli hassas ve kusursuz olduğunu daha iyi anlıyoruz... Son derece elastik özelliklere sahip parçalar, havanın en iyi biçimde kullanılabilmesi için, gerekli kuvvetler karşısında gerekli esnekliği gösterecek biçimde hassasiyetle biraraya getirilmişlerdir. Sinek kanatlarıyla boy ölçüşebilecek teknolojik bir yapı yok gibidir.[210]

SİSTEMATİK

bkz. Taksonomi

SİTOKROM-C

Canlı organizmalarda bulunması zorunlu olan ve solunum için gerekli proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşabilmesi ihtimali konusunda, evrimin Türkiye'deki önde gelen savu-

Tek bir Sitokrom-C proteininin kimyasal yapısı bile asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar komplekstir.

nucularından Prof. Ali Demirsoy *"bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır"* demektedir.[211]

Ancak son derece ilginçtir ki, "evrimci bilim adamı" Prof. Dr. Ali Demirsoy, bu imkansız ihtimali kabul etmektedir:

Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.[212]

Pek çok evrimci, "doğaüstü güçleri kabul etmemek", yani Allah'ın yaratışını reddetmek için yukarıdaki örnekte olduğu gibi imkansızı tercih etmektedir.

SOĞUK TUZAK (COLD TRAP)

Canlılığın ilkel atmosfer ortamında tesadüfen oluşabileceğini ispatlamak için yapılan Miller deneyi, gerçekçi bir gözle değerlendirildiğinde, birçok yönden tutarsızlıklarla dolu olduğu görülür. (bkz. Miller Deneyi)

Miller deneyini geçersiz kılan sebeplerden biri, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli mekanizmadır. Bu mekanizma, amino asitleri oluştukları anda ortamdan izole etmektedir. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha ederdi. Halbuki ultraviyole, yıldırımlar, çeşitli kimyasallar, yüksek oksijen miktarı vs. gibi unsurları içeren ilkel dünya koşullarında bu çeşit bilinçli düzeneklerin var olduğunu düşünmek bile anlamsızdır. Bu mekanizma olmadan, herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardır. Kimyager Richard Bliss bu çelişkiyi şöyle izah etmektedir:

Soğuk tuzak mekanizması olmadan, herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile, bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardır.

Miller'in aletlerinin can alıcı kısmı olan "soğuk tuzak", kimyasal tepkimelerden biçimlenmiş ürünleri toplama ödevi görüyordu. Gerçekten bu soğuk tuzak olmadan, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı.[213]

Nitekim Miller, aynı malzemeleri kullandığı halde soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

Miller'ın amacı amino asit elde etmekti ve kullandığı yöntem ve düzenekler, bu amino asitleri elde edebilmek için özel olarak ayarlanmıştı. Ancak ilkel atmosferde bu tür metot, düzen ve ayarları sağlayacak bir zekanın varlığını kabul etmek ise, herşeyden önce evrimin kendi mantığıyla çelişmektedir.

SOL-ELLİ AMİNO ASİTLER (LEVO AMİNO ASİTLER)

Canlılarda bulunan bir protein molekülünün meydana gelmesi için yalnızca uygun amino asitlerin uygun sırada dizilmeleri yeterli değildir. Bunun yanı sıra, proteinlerin yapısında bulunan 20 çeşit amino asitten her birinin de yalnızca "sol-elli" olması gereklidir. Kimyasal olarak aynı amino asitin hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır. Aynen insanın sağ ve sol elleri arasındaki farklılık gibi.

Her iki gruptan amino asitler de birbirleriyle rahatlıkla bağlanabilir. Ancak yapılan incelemelerde şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştır: En basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün canlılardaki proteinler, sadece sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır. Proteinin yapısına katılacak tek bir sağ-elli amino asit bile o proteini işe yaramaz hale getirmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere sağ-elli amino asitlerden verilmiş, ancak bakteriler bu amino asitleri derhal parçalamışlar, bazı durumlarda ise bu parçalardan yeniden kendi kullanabilecekleri sol-elli amino asitleri inşa etmişlerdir.

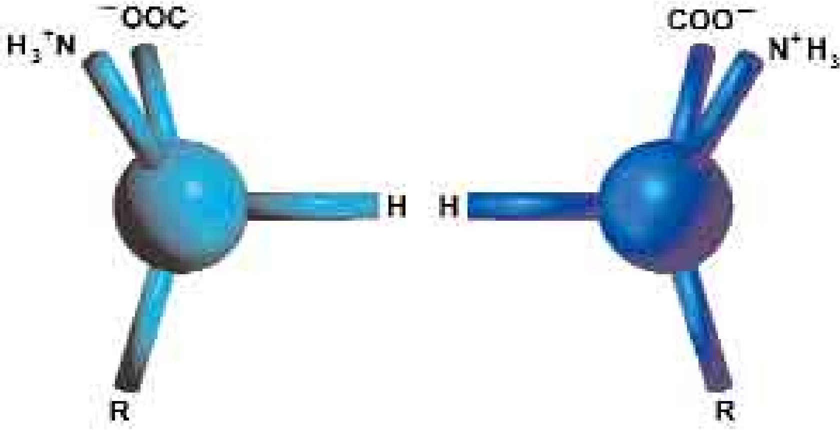
Bir an için evrimcilerin dediği gibi canlılığın tesadüflerle oluştuğunu varsayalım. Bu durumda, yine tesadüflerle oluşmuş olması gereken amino asitlerden doğada sağ ve sol-elli olmak üzere eşit miktarlarda bulunacaktı. Dolayısıyla, tüm canlıların bünyelerinde sağ ve sol elli amino asitlerden karışık miktarlarda bulunması gerekirdi. Çünkü kimyasal olarak her iki gruptan amino asitlerin de birbirleriyle rahatlıkla birleşmesi mümkündür. Oysa bütün canlı organizmalardaki proteinler yalnızca sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır.

Proteinlerin nasıl olup da bunların içinden yalnızca sol-ellilerini ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli amino asitin karışmadığı evrimcilerin hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan birisi olarak kalmıştır. Evrimciler, böyle özel ve bilinçli bir seçiciliği hiçbir şekilde açıklayamamaktadırlar.

Bu durum evrimin gözü kapalı bir savunucusu olan *Britannica Bilim Ansiklopedisi*'nde şöyle ifade edilir:

> *... Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki amino asitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma, milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer. Moleküllerin nasıl sol-el ya da sağ-el olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılmaz bir biçimde, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.*[214]

Sonuç olarak yaşamın kaynağının tesadüflerle açıklanması kesinlikle mümkün değildir: 400 amino asitten oluşan ortalama büyüklükteki bir proteinin sadece sol-elli amino asitlerden seçilme

Proteinlerin nasıl olup da sol-elli amino asitleri ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli amino asitin karışmadığı, evrimcilerin hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan biridir. Evrimciler, böyle özel ve bilinçli bir seçiciliği hiçbir şekilde açıklayamamaktadırlar.

ihtimalini hesaplamaya kalksak 2^{400}'de, yani 10^{120}'de 1'lik bir ihtimal elde ederiz. Bu astronomik rakam hakkında bir fikir vermek için, evrendeki elektronların toplam sayısının bu sayıdan çok daha küçük olduğunu, yaklaşık 10^{79} olarak hesaplandığını da belirtelim. Bu amino asitlerin gereken dizilimi ve işlevsel biçimi oluşturma ihtimalleri ise, çok daha büyük rakamları doğurur. Bu ihtimalleri de ekler ve olayı birden fazla sayıda ve çeşitte proteinin oluşmasına uzatmaya kalkarsak, hesaplar tamamen içinden çıkılamaz hale gelir.

SOSYAL DARWINİZM

Evrim teorisinin en önemli iddialarından biri, canlıların gelişimini doğada var olan "yaşam mücadelesi"ne dayandırmasıydı. Darwin'e göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu. *Türlerin Kökeni* kitabına koyduğu altbaşlık da, onun bu görüşünü özetliyordu: "*Türlerin Kökeni, **Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla***".

Darwin'in bu konudaki ilham kaynağı, İngiliz bir ekonomist olan Thomas Malthus'un *An Essay on the Principle of Population* (Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabıydı. Bu kitap insan ırkını oldukça karanlık bir geleceğin beklediğine işaret ediyordu. Malthus kendi başlarına bırakıldıklarında, insan nüfusunun çok hızlı arttığını hesaplamıştı. Her yirmi beş yılda sayıları iki ka-

tına çıkıyordu. Ancak besin kaynakları hiçbir şekilde bu hızla çoğalmıyordu. Bu durumda insan nesli sürekli olarak bir açlık tehlikesi ile karşı karşıyaydı. Nüfusları kontrol altında tutan başlıca etkenler ise savaş, kıtlık ve hastalık gibi felaketlerdi. Kısacası bazı insanların yaşayabilmeleri için diğerlerinin ölmesi gerekiyordu. Var olma, "sürekli savaş" anlamına geliyordu.

Darwin, doğadaki yaşam mücadelesi fikrini Malthus'tan aldığını kendi ifadesiyle şöyle açıklar:

Ekim 1838'de, yani sistematik bir şekilde araştırmalarıma başladıktan 15 ay sonra, sırf merakımdan Malthus'un nüfusla ilgili çalışmasını okumaya başladım. Ve hayvanlarla bitkilerde sürekli gözlemlediğim hayatta kalma mücadelesini düşündüğümde, bir an farkına vardım ki, bu koşullar altında uygun varyasyonlar korunacak ve uygun olmayanlar yok edilecekti. Bunun sonucunda ise yeni türler ortaya çıkacaktı. Burada, sonradan üzerinde çalışabileceğim bir teoriyi sonunda elde etmiştim.[215]

Darwin, Malthus'tan etkilenerek bu görüşü tüm doğaya uyguladı ve bu var olma savaşında güçlü olanların ve en iyi uyum sağlayanların galip geleceklerini öne sürdü. Darwin'in bu iddiası, tüm bitkileri, hayvanları ve insanları içine alıyordu. Dahası, söz konusu yaşam mücadelesinin doğanın meşru ve değişmez bir yasası olduğunu özellikle vurguluyordu. Bir yandan da yaratılışı inkar ederek insanları dini inançlarını terk etmeye davet ediyor ve böylece "yaşam mücadelesi"nin acımasızlığına engel olabilecek tüm ahlaki kıstasları hedef almış oluyordu.

Bu nedenle Darwin'in teorisi, duyulur hale geldiği andan itibaren önce İngiltere'deki sonra da tüm Batı'daki kurulu düzenin desteğini arkasında buldu. Kurdukları siyasi ve sosyal düzeni "bilimsel" yönden meşru hale getiren bir teoriyle karşılaşan emperyalistler, kapitalistler ve tüm diğer materyalistler, bu teoriyi sahiplenmekte gecikmediler. Evrim teorisi kısa zamanda, sosyolojiden tarihe, psikolojiden siyasete kadar insan toplumlarını ilgilendiren her alanda tek kriter haline getirildi. Her alanda temel fikir "yaşam mücadelesi" ve "güçlü olan kazanır" sloganıydı ve siyasi partiler, uluslar, yönetimler, ticari şirketler, fertler artık bu sloganlar ışığında yaşamaya başladılar. Topluma hakim olan ideolojiler Darwinizm'i benimsediği için, eğitimden sanata, siyasetten tarihe kadar her alanda üstü kapalı Darwinizm propagandası yapılmaya başlandı. Her konu Darwinizm'le ilişkilendirilmeye ve Darwinist bakış açısı ile açıklanmaya çalışıldı. Bunun sonucunda insanlar Darwinizm'i bilmese bile, Darwinizm'in öngördüğü hayatı yaşayan toplum modelleri oluşmaya başladı.

Darwin'in kendisi de, evrime dayalı görüşlerinin ahlaki anlayışlara ve sosyal bilimlere uygulanmasını onaylıyordu. 1869'da H. Thiel'e yazdığı bir mektupta Darwin şöyle diyordu:

Türlerin değişimiyle ilgili bakış açıma

Bu resimler, Sosyal Darwinizm'in insanlığa getirdiği belaların çok küçük bir bölümünü yansıtmaktadır. Irkçılık, faşizm, komünizm ya da emperyalizm adına yapılan çatışmalar Sosyal Darwinizm'le birlikte bilimsellik kisvesine bürünmüş oluyordu. Doğada hayvanlar arasında var olduğu iddia edilen çatışmanın, insanın da doğasında olduğu kabul edilmişti. Güçlü devletler bu bozuk mantığı ve Darwinizm'in sloganlarını kullanarak zayıf milletleri ezmeye ve onları yok etmeye çalışıyorlardı.

benzer bazı fikirlerin, ahlaki ve sosyal sorunlar üzerinde uygulandığını görüyorum. Bu konuyla çok ilgilendiğime inanmalısın. Önceleri, kendi görüşlerimin bu kadar farklı ve önemli konulara uyarlanabileceği bana pek gerçekleşebilir gibi gelmemişti.[216]

Doğadaki çatışmanın insanın da doğasında olduğunun kabul edilmesiyle, ırkçılık, faşizm, komünizm, emperyalizm adına yapılan çatışmalar, güçlü milletlerin zayıf gördükleri milletleri ezerek yok etmeye çalışmaları artık bilimsellik kisvesine bürünmüş oluyordu. Barbarca katliamlar yapanlar, insanlara hayvan gibi davrananlar, milletleri birbirlerine düşürenler, ırklarından dolayı insanları hakir görenler, haksız rekabetle küçük işletmeleri kapattıranlar, fakirlere yardım elini uzatmayanlar artık kınanmayacak veya engellenemeyecekti. Çünkü onlar bunu "bilimsel" bir doğa kanununa uyarak yapıyorlardı.

Bu yeni sözde bilimsel açıklamanın adı ise "Sosyal Darwinizm" olarak belirlendi.

Günümüzdeki evrimci bilim adamlarının en önde gelenlerinden biri olan Amerikalı paleontolog Stephen Jay Gould, bu gerçeği aşağıdaki sözleriyle kabul eder:

1859 yılında Türlerin Kökeni'nin yayımlanmasından sonra esaret, kolonileşme, ırk farklılıkları, sınıf mücadelesi ve cinsel roller hakkındaki tartışmalar bilim bayrağı altında yürütülmeye başlandı.[217]

Tarih profesörü Jacques Barzun, *Darwin, Marx, Wagner* isimli kitabında modern dünyanın korkunç ahlaki çöküntüsünün bilimsel, sosyolojik ve kültürel sebeplerinin değerlendirmesini yapmaktadır. Barzun'un kitabında yer alan şu yorumlar, Darwinizm'in dünya üzerindeki etkisi açısından dikkat çekicidir:

… 1870 ve 1914 yılları arasında her Avrupa ülkesinde silahlanmayı isteyen bir savaş partisi, acımasız bir rekabeti isteyen bireyci bir parti, geri kalmış insanlar üzerinde serbest bir el isteyen emperyalist bir parti, yabancılara karşı içten tasfiyeyi sağlayacak olan sosyalist bir parti vardı… Bu partilerin tümü zaferi kutladıklarında ya da yenildiklerinde hatta daha önce, bilimin tekrar canlanması anlamına gelen Spencer (Sosyal Darwinizm'in kurucusu) ve Darwin'i desteklemişlerdi. Irk biyolojikti, sosyolojikti; Darwinciydi.[218]

The Moral Animal (Ahlaklı Hayvan) isimli kitabın yazarı Robert Wright, bir evrimci olmasına rağmen evrim teorisinin insanlık tarihine getirdiği belaları şöyle özetler:

Evrim teorisi, insan ilişkilerine karşı uzun ve oldukça kirli bir tarihe sahiptir. Yüzyılın sonlarına doğru politik felsefeye de karıştırılan teori, "Sosyal Darwinizm" adlı bir ideolojiye dönüştürülmüş ve ırkçıların, faşistlerin ve en acımasız kapitalistlerin elinde koz olmuştur.[219]

SPENCER, HERBERT

Darwin'in prensiplerini sosyal yaşama uyarlayan ve Sosyal Darwinizm'in

başlıca teorisyeni olan Herbert Spencer'a göre, eğer bir insan fakirse bu onun hatasıdır; hiç kimse bu insana yükselmesi için yardım etmemelidir. Eğer bir insan zenginse, bunu ahlaksızlıkla elde etmiş olsa bile bu, onun becerisidir. Bu nedenle, fakir biri ortadan silinirken zengin biri yaşamaya devam eder. İşte bu görüş, günümüzde toplumların hemen hemen tamamına hakim olan görüştür ve Darwinist-kapitalist ahlakın bir özeti niteliğindedir. (bkz. Sosyal Darwinizm)

Bu ahlakın savunucusu olan Spencer, 1850 yılında *Social Statistics* (Sosyal İstatistikler) adlı çalışmasını tamamlamış, devletin sağladığı her türlü yardım sistemine, sağlık koruma tedbirlerine, devlet okullarına, zorunlu aşı uygulamalarına karşı çıkmıştır. Çünkü Sosyal Darwinizm'e göre sosyal düzen, güçlünün hayatta kalması prensibiyle oluşmuştur. Zayıf olanın desteklenerek yaşatılması bu prensibe aykırıdır. Zenginler daha uygun oldukları için zengindir, bazı uluslar diğerlerini yönetir, çünkü onlardan daha üstündü. Bazı ırklar da diğerlerini boyunduruk altına almıştır, çünkü onlardan daha akıllıdır. Spencer, bu tezinin insan toplumlarına da uygulanmasını şiddetle savunmuştur: *"Eğer yaşamak için yeterli derecede tamamsalar, yaşarlar ve yaşamaları da iyidir. Eğer yaşamak için yeterli derecede tamam değillerse, ölürler ve ölmeleri de en iyisidir"* sözleriyle Sosyal Darwinizm'in insanlığa bakışını özetlemiştir.[220]

SPONTANE JENERASYON

bkz. Abiyogenez

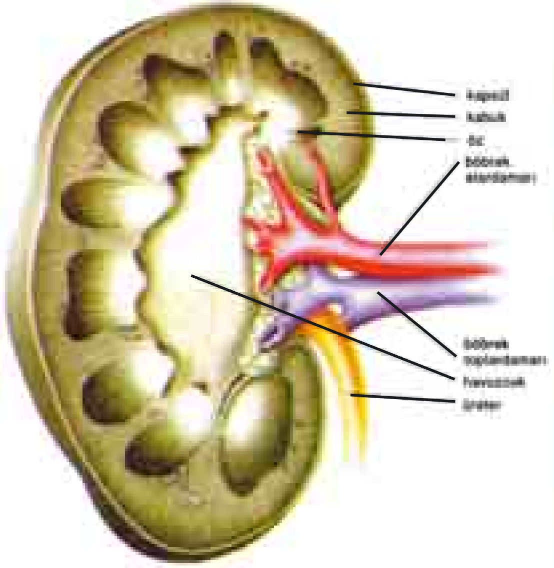
SUDAN KARAYA GEÇİŞ AÇMAZI

Evrim teorisine göre, hayat suda başlamıştır ve ilk gelişmiş hayvanlar balıklardır. Ve yine teoriye göre bir gün bu balıklar kendilerini karaya doğru atmaya başlamışlar ve nasıl olmuşsa olmuş yüzgeç yerine ayaklara, solungaç yerine de ciğerlere sahip olmuşlardır!

Çoğu evrim kitabı, bu büyük iddianın "nasıl"ına hiç girmez. En "bilimsel" kaynaklarda, "… ve canlılar sulardan karaya geçtiler" şeklinde geçiştirme bir cümle ile bu iddianın temelsizliği örtbas edilir.

Bir balığın sudan çıktığında bir-iki dakikadan fazla yaşayamadığını düşünürsek, sudan çıkan balıkların hepsi bir-iki dakika içinde teker teker ölecektir. Bu iş isterse on milyon yıl sürsün, cevap yine aynıdır: Balıkların hepsi teker teker ölür. Çünkü akciğer kadar kompleks bir organ, ani bir "kaza" yani mutasyon ile oluşmaz. Yarım akciğer ise hiçbir işe yaramaz.

Balıkların kara canlılarının atası olduğu iddiası, fosil bulguları kadar anatomik ve fizyolojik incelemeler tarafından da geçersiz kılınmaktadır. Deniz canlıları ile kara canlıları arasındaki büyük anatomik ve fizyolojik farkları incelediğimizde, bu farkların rastlantılara dayalı kademeli bir evrim süreci tarafından giderilmesinin mümkün olmadığını görü-

BÖBREK ENGELİ

Balıklar bedenlerindeki zararlı maddeleri doğrudan suya bırakırlar. Kara canlılarının ise böbreklere ihtiyaçları vardır. Dolayısıyla "sudan karaya geçiş" senaryosu, böbreklerin de tesadüfen oluşmasını gerektirir. Oysa böbrekler son derece kompleks bir yapıya sahiptir. Dahası bir böbreğin görevini yapabilmesi için eksiksiz ve kusursuz olması gerekir. Yalnızca %50'si veya %70'i, hatta %90'ı oluşmuş bir böbreğin hiçbir işlevi yoktur. Evrim teorisi "kullanılmayan organ atılır" varsayımına dayandığına göre, %50'si sağlam olmayan bir böbrek daha evriminin ilk aşamasında vücuttan atılacaktır.

rüz. Söz konusu farkların en belirginlerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Ağırlığın taşınması: Denizlerde yaşayan canlılar kendi ağırlıklarını taşımak gibi bir sorunla karşılaşmazlar. Vücut yapıları da böyle bir işleve yönelik değildir. Oysa karada yaşayanların büyük bir kısmı enerjilerinin %40'ını vücutlarını taşımak için kullanırlar. Kara yaşamına geçecek bir su canlısının bu enerji ihtiyacını karşılayabilecek yeni kas ve iskelet yapıları geliştirmesi kaçınılmazdır, fakat bu kompleks yapıların rastgele mutasyonlarla oluşması da mümkün değildir.

Evrimcilerin, *Cœlacanth* ve benzeri balıkları "kara canlılarının atası" olarak hayal etmelerinin asıl nedeni ise, bu balıkların yüzgeçlerinin kemikli oluşudur. Bu kemiklerin zamanla ağırlık taşıyıcı ayaklara dönüştüğünü varsayarlar. Ancak bu balıkların kemikleri ile kara canlılarının ayakları arasında çok temel bir fark vardır: Balıklardaki kemikler, canlının omurgasına bağlı değildir. Omurgaya bağlı olmadıkları için de ağırlık taşıma gibi bir işlev üstlenemezler. Kara canlılarında ise kemikler doğrudan omurgaya bağlıdır. Dolayısıyla, bu yüzgeçlerin yavaş yavaş ayaklara dönüştükleri iddiası da temelsizdir.

2. Sıcaklığın korunması: Karada ısı çok çabuk ve çok büyük farklarla değişir. Bir kara canlısının, bu yüksek ısı farklılıklarına uyum sağlayacak bir metabolizması vardır. Oysa denizlerde ısı çok ağır değişir ve bu değişim karadaki kadar büyük farklar arasında olmaz. Denizlerdeki sabit sıcaklığa göre bir vücut sistemine sahip olan bir canlı, karada yaşayabilmek için karadaki sıcaklık değişimine uyum sağlayacak korunma sistemini kazanmak zorundadır. Kuşkusuz balıkların karaya çıkar çıkmaz rastlantısal mutasyonlar sonucunda böyle bir sis-

teme kavuştuklarını öne sürmek son derece saçmadır.

3. Suyun kullanımı: Canlılar için kaçınılmaz bir ihtiyaç olan su, kara ortamında az bulunur. Bu nedenle suyun, hatta nemin ölçülü kullanılması zorunludur. Örneğin deri, su kaybetmeyi ve buharlaşmayı önleyecek yapıda olmalıdır. Canlı susama duygusuna sahip olmalıdır. Oysa suda yaşayan canlıların susama duygusu bulunmaz ve derileri de susuz ortama uygun değildir.

4. Böbrekler: Su canlıları, başta amonyak olmak üzere vücutlarında biriken artık maddeleri, bulundukları ortamda su bol olduğundan hemen süzerek atabilirler. Karada ise suyun minimum düzeyde kullanılması gerekmektedir. Bu nedenle bu canlılar bir böbrek sistemine sahiptirler. Böbrekler sayesinde amonyak üreye çevrilerek depolanır ve atımında minimum düzeyde su kullanılır. Ayrıca böbreğin çalışmasını mümkün kılan yeni sistemlere ihtiyaç vardır. Sudan karaya geçişin gerçekleşmesi için böbreği olmayan canlıların bir anda gelişmiş bir böbrek sistemi edinmesi gerekir.

5. Solunum sistemi: Balıklar suda erimiş halde bulunan oksijeni solungaçlarıyla alırlar. Suyun dışında ise birkaç dakikadan fazla yaşayamazlar. Karada yaşamaları için bir anda kusursuz bir akciğer sistemi edinmeleri gerekir.

Tüm bu fizyolojik değişikliklerin aynı canlıda tesadüfler sonucu ve aynı anda meydana gelmesi ise elbette imkansızdır.

Evrimcilerin bu konudaki senaryosuna göre, balıklar önce amfibiyenlere evrimleşmişlerdir. Ama bu senaryonun hiçbir delili yoktur. Yarı balık-yarı amfibiyen bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosil bile bulunamamıştır. *Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim* kitabının

Evrimci yayınlarda resimdekine benzer hayali çizimlerle savunulan "sudan karaya geçiş" senaryosu, gerçekte evrim teorisinin kendi kabulleriyle de çelişen Lamarkist mantıklara dayanmaktadır.

yazarı olan ünlü evrimci Robert L. Carroll, bu gerçeği *"erken amfibiyenlerle balıklar arasında ara form fosillerine sahip değiliz"* diyerek istemeden de olsa ifade etmektedir.[221] (bkz. Amfibiyen)

Evrimci paleontologlar Colbert ve Morales ise, amfibiyenlerin üç sınıfı olan kurbağalar, semenderler ve sesilyenler hakkında şu yorumu yaparlar:

> *Palezoik devir amfibiyenlerinin ortak bir ataya sahip olduklarını gösterebilecek tek bir kanıt yoktur. Bilinen en eski kurbağalar, semenderler ve sesilyenler şu an yaşamakta olan örneklerine son derece benzerdirler.*[222]

SÜRÜNGENLERİN KÖKENİ

Dinozor, kertenkele, kaplumbağa ya da timsah gibi canlılar, "sürüngenler" olarak bilinen aileye aittir. Dinozor gibi bazı sürüngenlerin soyu tükenmiştir, ama bazıları hala yaşamaktadır. Sürüngenlerin kendilerine has özellikleri vardır. Hepsinin vücudu, "pul" olarak adlandırılan sert kabuklarla kaplıdır. Soğukkanlıdırlar, yani kendi vücut ısılarını üretemezler. Bu yüzden de her gün güneşe çıkıp vücutlarını ısıtma ihtiyacı duyarlar. Yavrularını ise yumurtlayarak dünyaya getirirler.

Bu canlıların kökeni ele alındığında, evrim teorisinin yine açmazda olduğu görülür. Bu konudaki Darwinist iddia, sürüngenlerin amfibiyenlerden evrimleştiği şeklindedir. Ama bu iddiayı destekleyecek hiçbir somut bulgu yoktur. Aksine, amfibiyenler ile sürüngenler arasında yapılabilecek bir inceleme, iki canlı grubu arasında çok büyük fizyolojik farklar bulunduğunu ve "yarı sürüngen-yarı amfibiyen" bir canlının yaşama ihtimali olmadığını göstermektedir.

Bunun bir örneği, iki farklı canlı grubunun yumurta yapılarıdır. Amfibiyenler yumurtalarını suya bırakırlar. Yumurtalar su içindeki gelişimleri için uygun bir yapıdadırlar; son derece geçirgen ve şeffaf bir zar ve jölemsi bir kıvama sahiptirler. Oysa sürüngenler karada yumurtlarlar ve dolayısıyla yumurtaları da karadaki kuru iklime uygun olarak yaratılmıştır. "Amniotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, o yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon-mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır.

Öte yandan, fosil kayıtları da sürüngenlerin kökenini evrimci bir açıklama-

dan yoksun bırakmaktadır. Ünlü evrimci paleontologlardan Lewis L. Carroll, "Sürüngenlerin Kökeni Sorunu" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Ne yazık ki sürüngenlerin ortaya çıkışı öncesinde var olan tek bir sürüngen atası örneği yoktur. Bu ara formların olmayışı, amfibiyen-sürüngen geçişi hakkındaki çoğu problemi çözümsüz bırakmaktadır.*[223]

Omurgalı paleontolojisi konusunda otorite sayılan Robert Carroll ise "en erken sürüngenlerin, tüm amfibiyenlerden çok farklı olduklarını ve atalarının hala belirlenemediğini" kabul etmek zorunda kalır.[224]

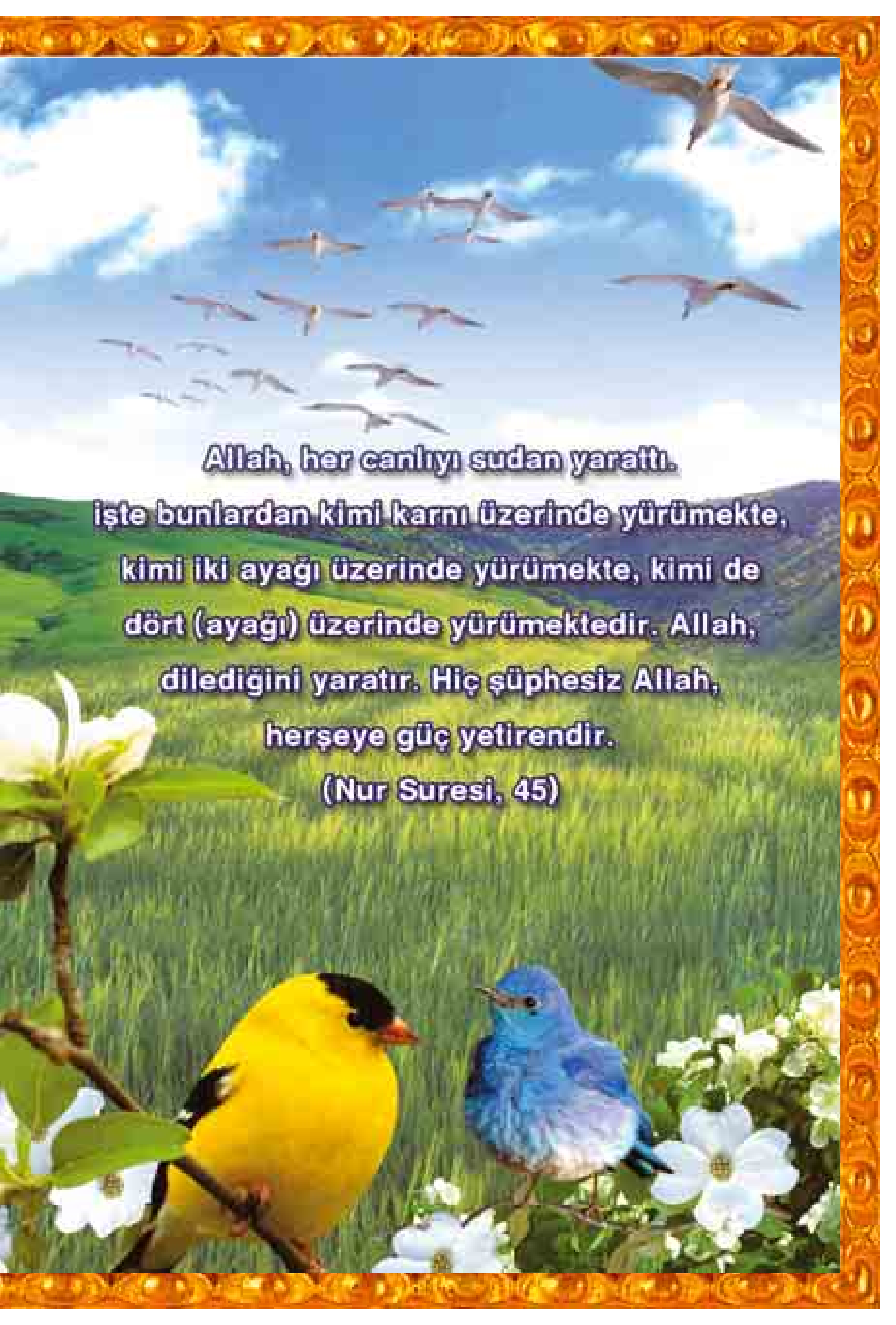
Aynı gerçek Stephen Jay Gould tarafından da kabul edilmekte ve Gould, *"hiçbir fosil amfibiyen, tümüyle karada yaşayan omurgalıların (sürüngen, kuş ve memelilerin) atası olarak görünmüyor"* demektedir.[225]

Şimdiye dek "sürüngenlerin atası" olarak gösterilmeye çalışılan en önemli canlı ise, *Seymouria* adlı amfibiyen türü olmuştur. Oysa *Seymouria*'nın bir ara form olamayacağı, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşamış olmasının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. (bkz. Seymouria)

"Sürüngenlerin atası"nın, sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması elbette imkansızdır. Bilimsel bulgular, sürüngenlerin yeryüzünde evrim teorisinin öne sürdüğü gibi kademeli bir gelişimle değil, hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Seymouria **fosili**

Allah, her canlıyı sudan yarattı.
İşte bunlardan kimi karnı üzerinde yürümekte,
kimi iki ayağı üzerinde yürümekte, kimi de
dört (ayağı) üzerinde yürümektedir. Allah,
dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah,
herşeye güç yetirendir.
(Nur Suresi, 45)

T

TABİAT ANA KAVRAMININ AKILDIŞILIĞI

Darwin'i etkisi altına alan ve onu karşılaştığı canlılara yaratılmışlık temelinden farklı bir açıklamaya zorlayan düşünce akımı, 19. yüzyılın din-dışı atmosferinin en önemli ürünlerinden biri olan natüralizmdi. Natüralizm, doğadan ve duygularla algılanan dünyadan başka bir gerçeklik tanımayan düşünce akımıydı. Bu sapkın görüşe göre doğa, kendi kendisinin yaratıcısı ve hakimiydi. "Tabiat ana" gibi kavramlar ya da "doğa insana şu yeteneği vermiş, doğa bu canlıyı böyle yaratmış" gibi klişeleşmiş sözler, natüralizm akımının toplum zihnine yerleştirdiği önkabullerin birer sonucudurlar.

Evrimciler tüm canlılara sahip oldukları özellikleri verenin "tabiat ana" olduğunu söylerler. "Tabiat ana" ise bildiğimiz taş, toprak, su, ağaç, bitki, vs.den oluşur.Tabiatın bu parçalarının canlılara bilinçli ve akıl yüklü eylemler yaptırması ya da canlıları programlamak için gerekli akla ve yeteneğe sahip olmasıysa mümkün değildir. Çünkü doğada gördüğümüz herşey yaratılmıştır ve dolayısıyla bunlar yaratıcı olamaz. Canlılar sahip oldukları üstün özellikleri kendi akılları ile bulup yapmadıklarına ve bu özellikleri ile doğduklarına göre, bu özellikleri onlara veren, onları bu tavırları gösterecek şekilde yaratan üstün akıl ve ilim sahibi bir Yaratıcı vardır. Yüce Allah üstün güç sahibi Yaratıcımız'dır.

TAKSONOMİ

Canlılar biyologlar tarafından belirli sınıflandırmalara ayrılırlar. "Taksonomi" ya da "sistematik" olarak da bilinen bu sınıflandırma, 18. yüzyıl bilim adamı Carolus Linnaeus'a kadar uzanır. Linnaeus'un kurduğu sınıflandırma sistemi günümüze kadar geliştirilerek devam etmiştir.

Bu sınıflama içinde hiyerarşik kategoriler vardır. Canlılar ilk önce "alem"lere ayrılırlar; bitkiler ya da hayvanlar alemi gibi. Sonra bu alemler kendi içinde filumlara (şubelere) bölünür. Filumlar da daha alt gruplara ayrılır. Sınıflama yukarıdan aşağı şu şekildedir:[226]

Alem (Kingdom)
Filum (Phylum, çoğulu Phyla)
Sınıf (Class)
Takım (Order)
Aile (Family)
Cins (Genus, çoğulu Genera)
Species (Tür)

Bugün biyologların çoğunluğu, beş ayrı alem olduğunu kabul eder. Bitkiler ve hayvanların yanında, mantarlar, monera (bakteriler gibi hücre çekirdeği olmayan tek hücreliler) ve protista (algler gibi çekirdeği olan hücreler) ayrı birer alem sayılır. Bunların en önemlisi, kuşkusuz hayvanlar alemidir. Hayvanlar aleminin kendi içindeki en büyük bölünme, farklı filumlardır. Bu filumlar belirlenirken her birinin tamamen farklı vücut planlarına sahip oldukları göz önünde bulundurulmuştur. Örneğin arthropodlar (eklem bacaklılar) kendilerine

has bir filumdur ve filuma dahil edilen tüm canlılar temelde benzer bir vücut planına sahiptir. Chordata olarak adlandırılan filum ise, merkezi bir sinir ağına sahip olan canlıları barındırır. Bizim için tanıdık olan balıklar, kuşlar, sürüngenler, memeliler gibi hayvanların tümü, *Chordata*'nın bir alt sınıfı olan omurgalılar kategorisine dahildir.

TAUNG ÇOCUĞU FOSİLİ

Bütün *Australopithecus* fosilleri Afrika kıtasının güney kısmında bulunmuştur. Bu türe "Güney Afrika maymunu" anlamına gelen *Australopithecus* isminin takılmasının nedeni, bu hayvanların günümüzde yaşayan maymunlarla çok benzer özelliklere sahip olmalarıdır.

Bu türe ait olduğu iddia edilen ilk fosiller 1924 yılında Güney Afrika'nın Taung bölgesindeki bir kömür madeninde bulundu. *Australopithecus* olarak tanımlanan ilk fosil, genç bir maymunun yüz ve alt çene kemikleri ile 410 cc hacimli kafatasından oluşmaktaydı. Fosili bulan kişiler bunu Witwater Üniversitesi'nde anatomi profesörü olan Dr. Raymond Dart'a götürdüler.

Dr. Raymond Dart bu fosilin kafatasının ince yapısına dayanarak ve dişlerinin insan dişine benzediğini düşünerek bunun bir hominid fosil olduğunu öne sürdü. Kısa bir süre sonra da *Nature* dergisinde "*Australopithecus*: Güney Afrika'daki Maymun Adam" isimli bir makale yayınladı. Fosilin aslında bir şempanzeye ait olduğunu söyleyen dönemin bilim adamları Dart'ı pek ciddiye almamışlardı. Ancak bunun bir hominid olduğu fikrinde ısrar eden Dart, ünlü bir fizikçi olan Dr. Robert Broom'u da ikna ederek hayatının geri kalanını yeni bulduğu tür için destek aramaya adadı. Hatta o zamanlar bulduğu fosile bilim çevrelerinde alaycı bir şekilde "Dart Bebeği" ismi takılmıştı. Daha sonraları evrimciler bu fosile sahip çıkarak *Australopithecines* ismini verdikleri yeni bir tür uydurdular. İlk bulunan fosile de *Australopithecus africanus* ismini taktılar.

Genç bir bireye ait olduğu düşünüldüğünden "Taung Çocuğu" ismi takılan bu fosilin bulunmasından sonra başta Leakey ailesi olmak üzere diğer paleoantropologlar da araştırmalarını hızlandırdılar. 1950'li yıllarda *National Geographic* dergisinin finansmanıyla yapılan kazılarda Güney Afrika Kromdraii, Swartkrans ve Makapansgat'ta da *Australopithecus* olduğu kabul edilen başka fosiller bulundu. Bu maymun fosillerinin bir kısmı daha kaba yapılı, bir kısmı da daha narin, ufak tefek ve ince yapılıydı. Kaba yapılı olan, diğerinden çok daha cüsseli ve ağırdı, daha büyük alt çeneye ve en belirgin özellik olarak kafasının üzerinde kemiksi bir çıkıntıya sahipti. Bütün bunlar bugünkü dişi ve erkek maymunlar arasında da mevcut olan cinsiyet farklılaşmasının tipik birer örneği olmasına rağmen, bilim adamları bunları ısrarla ayrı türler olarak yorumladılar.

Dart, *Australopithecus africanus* ismi takılan fosili öne sürdükten sonra zamanın bilim adamlarından önemli tepkiler almıştı. Dart'ın bulduğu fosil üzerine yorum yapan zamanın belli başlı anatomistlerinden Arthur Keith şöyle diyordu:

> *(Dart'ın) iddiası çok saçmadır, Africanus kafatası genç bir antropoid... Ve bugün yaşamakta olan iki antropoid grubu olan goril ve şempanzelere o kadar benziyor ki, bu fosili bu gruba dahil etmek için düşünmeye bile gerek yoktur.*[227]

Evrimci paleoantropologlara göre *Australopithecuslar*'ın insanlarla paylaştıkları ortak özellik, ağaçları terk ederek iki ayaklılığa uyum sağlamış olmalarıydı. Dart, bulduğu "Taung Çocuğu" fosilinin iki ayağı üzerinde durabildiği sonucuna ise şuradan varmıştı: Kafatasında, "magnum" adı verilen omuriliğin geçtiği kısım, Dart'a göre insandakinden geride, ancak maymununkinden ilerideydi. Bu noktadan yola çıkarak hayvanın iki ayağı üzerinde durabildiğini iddia etmekteydi. O dönemde bilim adamları tarafından kabul görmeyen bu teori, 1950'li yıllarda tekrar benimsendi. Ancak elde tam olarak iki ayaklılık tahmini yapmaya imkan verebilecek, bir iskelet parçası yoktu. Elde olan örnekler, kafatası ve oldukça dağınık haldeki birkaç uyluk, kalça ve ayak kemiğinden ibaretti. Ancak yine de evrimciler iki ayaklılık konusundaki ısrarlarını sürdürdüler.

Taung Çocuğu fosili

Lord Zuckerman (Dr. Solly Zuckerman) dünya üzerinde *Australopithecines* ailesini belki de en ayrıntılı olarak incelemiş kişiydi. Bir evrimci olmasına karşın Zuckerman *Australopithecuslar*'ın maymundan başka bir şey olmadıklarını düşünüyordu. Beraberindeki dört kişilik araştırma ekibiyle zamanın en gelişmiş anatomik inceleme metotlarını kullanan Zuckerman, 1954'te başlayan ve birkaç yıl süren araştırma ve incelemelerden sonra bu yaratıkların iki ayakları üzerinde durmadıklarını ve insanla maymun arası bir forma sahip olmadıklarını açıkladı. Lord Zuckerman ve ekibinin sonuç raporu şöyleydi:

> *Bu yaratıklar bugün yaşayan hiçbir primat türüyle aynı olmamalarına rağmen, insan türüyle de ilişkili oldukları söylenemez. Bu yaratıkların dik durdukları ve yürüdükleri hakkındaki anatomik temel, bunların insan dışı primatların bir varyantı şeklinde yürüdükleri teorisinden çok daha çürüktür. Bu sebeple bu teori kabul edilemez.*[228]

1950'lerin ortalarında Zuckerman tarafından ortaya konulan bu yargılar, sonraki araştırmacılar tarafından da doğrulandı. Bir beyin uzmanı olan Dean Falk, 1975'te yayınladığı makalesinde Taung kafatasının ait olduğu türün, yavru bir maymun olduğunu açıkladı. *"Dart, Taung'un beyninin insana benzediğini söylemişti. Ancak bunun yanlış olduğu anlaşılmış bulunuyor... Taung'un hominid özellikleri abartılıdır"* diyen Falk şöyle devam ediyordu:

İnsanlar gibi maymunlar da büyürken birtakım evrelerden geçmektedirler. Bu fosillerin analizinde Dart, bu evreleri ve kalın kaş çıkıntısı, kalın boyun, kafadaki kemiksi çıkıntı gibi özelliklerin genç maymunlarda bulunmayışını dikkate almamıştır. Henüz ergenliğe ulaşamamış maymunlarda bu tip oluşumlara rastlanmaması çok doğaldır... Dart yuvarlak kafatası ve omuriliğin pozisyonu gibi oluşumları açıklarken de taraflı bir şekilde bunun genç bir maymuna değil bir hominide ait olması gerektiğini düşünmüştür.[229]

Bu arada, *Australopithecus africanus*'un hominid olarak tanımlanan en önemli özelliği, yani kaş çıkıntılarının olmayışı, bugün yaşamakta olan genç gorillerde de görülen bir durumdur. Tüm bunlardan anlaşılmaktadır ki, evrimciler tarafından *Australopithecus africanus* olarak adlandırılan kafatası, insanın bir atasına değil, geçmişte ince yapılı, muhtemelen de genç bir maymuna aittir.

TEK HÜCRELİLİKTEN ÇOK HÜCRELİLİĞE GEÇİŞ YALANI

Evrim senaryosuna göre tesadüf eseri ortaya çıkan tek hücreli canlılar tüm canlılığın ilkel atalarını oluşturmuşlardır. Oluşan bu tek hücreli canlı ise zaman içerisinde çoğalarak diğer çok hücreli organizmaları meydana getirmiştir. Evrimci bir kaynakta bu hayali gelişim süreci şöyle açıklanmaktadır:

Tek hücreli organizma, nedenleri tümüyle anlaşılmayan bir karmaşıklaşma eğilimi taşıyordu. Bu eğilimin nedeni, belki de büyüme ya da daha etkili bir yapı edinme ihtiyacıydı. Hücrenin büyümesi, hücredeki çekirdek sayısında bir artışa yol açtı. Söz gelimi, bazı amiplerin 50 çekirdekleri vardı. Öte yandan hücrelerin koloniler halinde gruplaşması, görev bölümüne ve etkililiğin artmasına yol açtı. Böyle kolonilerde hücreler eşitti ama, değişik işlevler için farklılaşmaya başlamışlardı.

Evrimcilere göre bu farklılaşma, tek hücreden çok hücreye geçişin ilk adımıydı. Gelişmenin bu aşamasında tam anlamıyla çok hücreli olmayan organizmalar, kolonilerdeki hücreler arasındaki iş bölümünün artmasıyla gerçekten çok hücreli oldular. Hücreler, bağımsız olarak yaşama yeteneklerini yitirdiler ve bir anlamda çok hücreli organizmalar oluşturdular…

Bu senaryonun devamı şöyledir: Besin bulma ve bağımsız hareket etme ihtiyacı arttıkça ya da toplu halde yaşamanın canlı kalma yönünden avantajları or-

Bakteriler çok küçük olmalarına rağmen, gerek yapıları gerekse de işlevleri bakımından son derece kompleks özelliklere sahiptirler.

taya çıktıkça, hücreler arasındaki farklar da belirginleşti. Nedeni ne olursa olsun, hücreler farklılaşmayı ve iş bölümünü artırmayı sürdürdüler. Evrim sürecinin bu aşamasında hücreler, çok hücreli organizmaları oluşturdular...[230]

Bu masalsı görüşün temelinde tek hücreli canlıların ilkel, basit organizmalar olarak kabul edilmesi bulunmaktadır. Ancak ne tek hücreli organizmalar evrimcilerin öne sürdükleri gibi basit canlılardır, ne de yukarıda ifade edilen kararları alacak, görevleri edinecek bir bilince sahiplerdir. Tek hücreli canlılar çok hücreli canlılara kıyasla daha basit bir yapıya sahip olabilirler ancak bu, tek hücreli organizmaların ilkelliğine hiçbir zaman delil olarak öne sürülemez. Nitekim bir bakteri tek hücreli bir canlı olmasına karşın, inceleyenleri hayrete düşürecek bir kompleksliğe sahiptir.

Darwinistlerin "basit" olarak tanımladıkları bakteriler için ünlü İngiliz Zoolog Sir James Gray şunları söylemektedir:

Bir bakteri insanın bildiği herhangi bir cansız sistemden çok daha komplekstir. Dünyada, en küçük canlı organizmanın biyokimyasal faaliyetiyle rekabet edecek bir laboratuvar yoktur.[231]

Bütün bunlar bakterilerin son derece detaylı özelliklere sahip olduklarını göstermektedir. Evrimci James A. Shapiro, bakterinin sahip olduğu bu özellikler nedeni ile kompleks bir canlı olduğunu ise şu şekilde itiraf etmektedir:

Bakteriler çok küçük olmalarına rağmen, bilimsel tanımlamanın çok ötesine giden biyokimyasal, yapısal ve davranışsal komplekslikler gösterirler. Günümüzdeki mikroelektronik devrimine uygun olarak, bakterilerin büyüklüğünü basitlikten ziyade komplekslikle eşit saymak daha mantıklı olabilir... Bakteriler olmaksızın yeryüzünde hayat şu anki haliyle var olamazdı.[232]

TEORİ

Çok sayıda gözlem ve deneylerle desteklenebilen bir hipoteze "teori" (kuram) denir. (bkz. Hipotez) Bir başka de-

yişle teori kökleşmiş bir hipotezdir. Ancak teori deneylerle ispatlanmış olmasına rağmen, bunun aksinin ispatlanması da mümkündür. Örneğin Dalton'un atom teorisi olarak bilinen "atom, maddenin bilinmeyen en küçük parçasıdır" iddiası günümüzde geçerliliğini yitirmiştir.[233] Gelişen bilim ve teknoloji atomdan çok daha küçük parçaların -örneğin kuarkların- varlığını ortaya koymuştur.

Bilimsel bir teori, doğadaki gözlemlenebilen bazı gerçekleri deneyler yoluyla açıklama girişimidir. Sık sık tek bir doğal olay aynı zamanda bir teori, bir gerçek ve bir kanuna ilişkin olarak anlatılabilir. Örneğin yerçekimi bir gerçektir. Çekim kuvvetinin kendisini göremesek de, bu gücün etkisini yere bir şey düşürdüğümüzde görürüz. Bu çekimin nasıl gerçekleştiği sorusunu anlatan bir de yerçekimi teorisi vardır. Yerçekiminin nasıl işlediğini gerçekte bilemesek de bunu açıklamaya çalışan teoriler vardır. Isaac Newton tarafından formüle edilmiş olan yerçekimi kanunu bunlardan biridir. Özetle bilimsel bir gerçek gözlemlenebilen doğal bir olaydır, bilimsel bir teori bu doğal olayın nasıl işlediğinin ve bilimsel bir kanun da bu doğal olayın matematiksel tarifidir.

Ampirik (deneysel) bilimin en önemli gerekliliği, incelemek istediğimiz bir nesnenin ya da olayın gözlemlenebilir olmasıdır. İkinci koşul ise bu nesne veya olay tekrar edilebilmelidir. Sonuç olarak gözlemlenebilir ve tekrar edilebilir bir olay hakkında yapacağımız herhangi bir açıklama test edilebilmelidir. Böylece bir deneyin teoriyi çürütüp çürütmediğini tespit etmemiz mümkün olur. Eğer bir kimsenin bir olay hakkında getirdiği açıklama hiç kimsenin test edemeyeceği veya çürütemeyeceği şekilde ise, bu bir teori olmayacak bir inanç olacaktır. [234]

Evrimciler de ana evrimsel değişimlerin çok yavaş ya da insanların hayat sürelerinde gözlemleyemeyecekleri şekilde çok nadir olduğunu söylerler. Evrimci Theodosius Dobzhansky'e göre evrimsel değişimler meydana geldiğinde bile, doğa tarafından "nadir, tekrarı olmayan ve aksi yönde değiştirilemeyen" şeylerdir. Tanınmış evrimcilerden Paul Ehrlich ise evrim teorisinin hiçbir gözlemle çürütülemez olduğunu, dolayısıyla ampirik bilimin dışında kabul edilmesi gerektiğini savunur.[235]

Diğer taraftan da evrimciler evrimin iki şekilde gerçekleştiğini öne sürerek -gözlemlenebilir mikro evrim ve gözlemlenemeyen makro evrim-, bu hayali süreci bilimsel bir gerçek olarak yansıtmaya çalışırlar. (bkz. Mikro evrimin geçersizliği; Makro evrim masalı) Makro evrim evrimcilere göre sürüngenlerin kuşlara, maymunların insanlara değişimi için gerekli olan sınırsız varyasyon sürecidir. Ancak kimse bunun gerçekleştiğine şahit olmamıştır.[236] Mikro evrim ise evrimcilere göre gözlemleyebileceğimiz, çeşit üreten belirli bir türün sınırlı varyasyon sürecidir. Ancak mikro evrim olarak öne sürülen değişimler yeni bir

tür, yeni bir özellik ortaya çıkarmamaktadır. Dolayısıyla iddia edildiği gibi evrimleştirici mekanizmalar değildir. Ayrıca mikro evrim kelimesi makro evrim oluşturan varyasyon çeşidinin olduğunu ima etmek amacıyla söylenir. (bkz. Varyasyon) Böylece hiçbir kanıtı olmayan gözlemlenemeyen bir olay tahmin edilmiş olur.

Bu sebeplerden ötürü evrim gözlemlenemez, tekrar edilemez ve onun için bilimsel bir gerçek ya da teori değildir. Ayrıca evrim teorisi bir kısım çevrelerin sandıkları ya da göstermeye çalıştıkları gibi "açık bir bilimsel gerçek" de değildir.[237] Aksine, evrim teorisi ile bilimsel bulgular karşılaştırıldığında ortaya çok büyük bir çelişki çıkmaktadır. Evrim teorisi hayatın kökeni, popülasyon genetiği, karşılaştırmalı anatomi, paleontoloji ve biyokimyasal sistemler gibi pek çok farklı alanda, ünlü bir biyokimyacı olan Prof. Michael Denton'ın ifadesiyle "kriz" içindedir.[238]

TERMODİNAMİĞİN İKİNCİ KANUNU (ENTROPİ KANUNU)

Termodinamiğin İkinci Kanunu, evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemlerin zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, dağınıklığa ve bozulmaya doğru gideceğini söyler. Aynı gerçek "Entropi Kanunu" olarak da ifade edilir. Entropi, fizikte, bir sistemin içerdiği düzensizliğin ölçüsüdür. Bir sistemin düzenli, organize ve planlı bir yapıdan düzensiz, dağınık ve plansız bir hale geçmesi o sistemin entropisini artırır. Bir sistemdeki düzensizlik ne kadar fazlaysa, o sistemin entropisi de o kadar yüksek demektir.

Bu gerçek hepimizin yaşamları sırasında da yakından gözlemlediği bir durumdur. Örneğin bir arabayı çöle götürüp bırakır ve aylar sonra durumunu kontrol ederseniz, elbette ki onun eskisinden daha gelişmiş, daha bakımlı bir hale gelmesini bekleyemezsiniz. Aksine lastiklerinin patlamış, camlarının kırılmış, kaportasının paslanmış, motorunun çürümüş olduğunu görürsünüz. Ya da evinizi "kendi haline" bırakırsanız, her geçen gün daha düzensizleştiğini, dağıldığını, tozlandığını görürsünüz. Ancak bilinçli bir müdahale ile (yani evi temizleyip düzenleyerek) bu süreci geriye çevirebilirsiniz.

Termodinamiğin İkinci Kanunu ya da diğer adıyla Entropi Kanunu, doğruluğu teorik ve deneysel olarak kesin biçimde kanıtlanmış bir kanundur. Öyle ki yüzyılımızın en büyük bilimadamı kabul edilen Albert Einstein, bu kanunu "bütün bilimlerin birinci kanunu" olarak tanımlamıştır. Amerikalı bilimadamı Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View* (Entropi: Yeni Bir Dünya Görüşü) adlı kitabında şöyle der:

Entropi Kanunu, tarihin bundan sonraki ikinci devresinde, hükmedici düzen şeklinde kendini gösterecektir. Albert Einstein, bu kanunun bütün bilimlerin birinci

Bir arabayı doğal şartlara bırakırsanız, mutlaka yıpranır, paslanır ve çürür. Aynı şekilde, bilinçli bir düzenleme olmadığı sürece, evrendeki tüm sistemler bozulmaya doğru gider. Bu, kaçınılmaz bir doğa yasasıdır.

kanunu olduğunu söylemiştir; Sir Arthur Eddington ondan, bütün evrenin en üstün metafizik kanunu olarak bahseder.[239]

Entropi Kanunu, evrenin her türlü doğaüstü müdahaleye kapalı bir madde yığını olduğunu iddia eden materyalizmi kesin biçimde geçersiz kılar. Çünkü evrende çok belirgin bir düzen vardır, ama evrenin kendi kanunları bu düzeni bozmaya yöneliktir. Bundan iki sonuç çıkmaktadır:

1) Evren materyalistlerin iddia ettiği gibi sonsuzdan beri var olamaz. Çünkü eğer böyle olsa, Termodinamiğin İkinci Kanunu, şimdiye kadar çoktan evrendeki entropiyi maksimum düzeye çıkarmış olurdu ve evren, hiçbir düzene sahip olmayan tekdüze (homojen) bir madde yığını haline gelirdi.

2) Big Bang'in ardından evrenin hiçbir doğaüstü müdahale ve kontrol olmadan şekillendiği iddiası da geçersizdir. Çünkü Big Bang'in ardından ortaya çıkan evren, sadece düzensizliğin hüküm sürdüğü bir evrendir. Ama bu evrende giderek düzenlilik artmış ve evren bugünkü düzenli yapısına kavuşmuştur. Bu, doğa kanunlarına (entropi yasasına) aykırı bir biçimde gerçekleştiğine göre, demek ki evren doğaüstü bir yaratılışla düzenlenmiştir.

Evrende hüküm süren düzen de, biz-

lere evrene hakim olan üstün bir Aklın varlığını gösterir. Nobel ödüllü ünlü Alman fizikçi Max Planck, evrendeki bu düzeni şöyle açıklar:

Özetlemek gerekirse, pozitif bilimler tarafından doğanın dev yapısı hakkında bize öğretilen herşey, kesin bir düzenin hüküm sürdüğünü göstermektedir; bu, insan zihninden bağımsız bir düzendir. Algılarımızla tanımlayabildiğimiz kadarıyla, bu düzen ancak amaçlı bir düzenleme sayesinde ortaya çıkmış olabilir. Dolayısıyla evrenin bilinçli bir düzene sahip olduğuna dair açık kanıt vardır.[240]

Evrenin sonsuzdan beri var olduğunu ve hiçbir biçimde düzenlenmediğini savunan materyalizm, evrendeki büyük denge ve düzen karşısında büyük bir açmazdadır. Ünlü İngiliz fizikçi Paul Davies, bunu şöyle ifade eder:

Evrende nereye bakarsak bakalım, en uzaktaki galaksilerden atomun derinliklerine kadar, bir düzenle karşılaşırız... Bu düzenli, özel evrenin merkezinde "bilgi" kavramı yatmaktadır. Yüksek derecede özelleşmiş olan ve organize edilmiş bir düzenleme sergileyen bir sistem, tarif edilebilmek için çok yoğun bir bilgi gerektirir. Ya da bir başka deyişle bu sistem yoğun bir "bilgi" içermektedir...

Bu durumda çok merak uyandırıcı bir soru ile karşı karşıya geliriz. Eğer bilgi ve düzen, sürekli olarak yok olmaya yönelik doğal bir eğilime sahiplerse, Dünya'yı çok özel bir yer kılan bütün o bilgi ilk başta nereden gelmiştir? Evren, zembereği yavaş yavaş boşalan bir saate benzemektedir. Öyleyse ilk başta nasıl kurulmuştur?[241]

Einstein ise, evrendeki söz konusu düzenin "beklenmedik" bir şey olduğunu ve aslında bir "mucize" sayılması gerektiğini şöyle açıklamıştır:

Açıkçası, a priori (önkabul) olarak, Dünya'nın, ancak bizim onu düzenleyici aklımızla düzenlediğimiz takdirde kanunlu (düzenli) hale gelebileceğini beklememiz gerekir. Bu, bir lisandaki kelimelerin alfabetik dizilimi gibi bir düzen olacaktır... Ama maddesel Dünya'da, a priori olarak beklememememiz gereken çok yüksek seviyede bir düzen vardır. Bu bir "mucize"dir ve bilgimizin gelişmesine paralel olarak daha da güçlenmektedir.[242]

Evrende var olan ve büyük bir "bilgi" içeren düzen, tüm evrene hakim olan üstün bir Yaratıcı tarafından oluşturulmuştur. Daha açık bir ifadeyle, tüm evreni Allah yaratmış ve düzenlemiştir.

Açık sistem

Açık sistem, dışarıdan enerji ve madde giriş-çıkışı olan bir termodinamik sistemi ifade eder. Evrimciler, evrim teorisinin Termodinamiğin İkinci Kanunu (Entropi Kanunu) ile açıkça çelişmesinden dolayı bu kanunun yalnızca "kapalı sistemler" için geçerli olduğunu savunurlar. "Açık sistemler"inse bu kanunun dışında olduğunu öne sürerek bir çarpıtmaya başvururlar. Dünyanın bir açık sistem olduğunu, Güneş'ten sürekli bir enerji akışına maruz kaldığını, dolayısıyla Entropi Kanunu'nun dünya için geçersiz olduğunu, düzensiz, basit, cansız

yapılardan düzenli, kompleks canlıların oluşabileceğini öne sürerler.

Oysa burada açık bir çarpıtma vardır. Çünkü bir sisteme dışarıdan enerji girmesi, o sistemi düzenli hale getirmek için yeterli değildir. Bu enerjiyi kullanılabilir hale getirecek özel mekanizmalar gerekir. Örneğin bir arabanın benzindeki enerjiyi işe dönüştürmesi için motora, transmisyon sistemlerine ve bunları idare eden kontrol mekanizmalarına ihtiyaç vardır. Böyle bir enerji dönüştürücü sistem olmasa, arabanın benzindeki enerjiyi kullanabilmesi mümkün olmayacaktır.

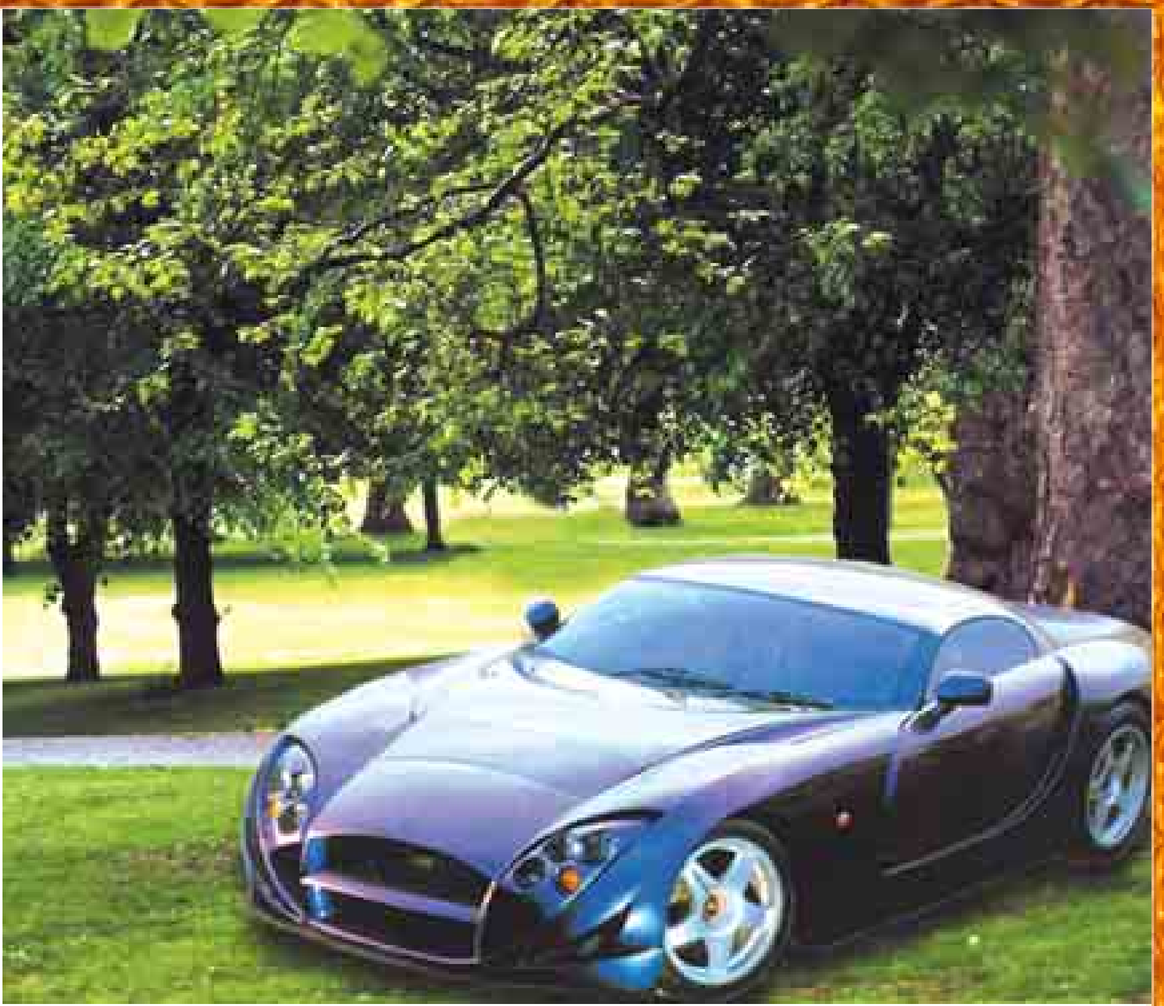
Aynı durum canlılık için de geçerlidir. Canlılık da enerjisini Güneş'ten almaktadır. Fakat güneş enerjisi, ancak canlılardaki olağanüstü komplekslikteki enerji dönüşüm sistemleri (örneğin bitkilerdeki fotosentez, insan ve hayvanlardaki sindirim sistemleri) sayesinde kimyasal enerjiye çevrilebilmektedir. Bu enerji dönüşüm sistemleri olmasa hiçbir canlı, varlığını devam ettiremez. Güneş'in, enerji dönüşüm sistemi olmayan bir canlı için yakıcı, bozucu ve parçalayıcı bir enerji kaynağı olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Dolayısıyla herhangi bir enerji dönüştürücü mekanizması olmayan bir sistem, açık da olsa kapalı da olsa, evrim için bir avantaj teşkil etmemektedir. İlkel dünya şartlarında doğada böyle kompleks ve bilinçli mekanizmaların bulunduğunu ise hiç kimse iddia etmemektedir. Zaten evrimciler açısından bu noktadaki problem, bitkilerdeki fotosentez mekanizması gibi modern teknoloji tarafından bile taklit edilemeyen kompleks enerji dönüşüm mekanizmalarının nasıl ortaya çıktığını açıklayamamalarından kaynaklanmaktadır.

İlkel dünyaya dışarıdan giren güneş enerjisinin de bu yüzden düzenlilik meydana getirecek etkisi yoktur. Örneğin, sıcaklık ne kadar artarsa artsın canlılı-

Arabanın benzindeki enerjiyi işe dönüştürmesi için motora, transmisyon sistemlerine ve bunları idare eden kontrol mekanizmalarına ihtiyaç vardır. Çünkü bir sisteme dışarıdan enerji girmesi, o sistemi düzenli hale getirmek için yeterli değildir.

Ağaçların arasında bulduğunuz son model bir arabanın ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığını düşünmezsiniz. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda, bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir irade tarafından var edildiğini gösterir.

ğın yapı taşı olan amino asitler düzenli dizilimlerde bağ yapmaya karşı direnç gösterirler. Amino asitlerin çok daha karmaşık moleküller olan proteinleri ve proteinlerin de kendilerinden daha kompleks ve planlı yapılar olan hücre organellerini oluşturmaları için de sadece enerji yeterli değildir. Bu ancak üstün ilim sahibi Rabbimiz'in yaratışı ile mümkün olabilir.

Nitekim pek çok bilim adamı evrimcilerin açık sistem iddiasının geçersiz olduğunu, termodinamikle bağdaşmadığını açıkça belirtmektedir. Harvard Üniversitesi'nden Prof. John Ross, evrimci görüşü savunmasına rağmen, *Chemical and Engineering News* adlı dergide yer alan ifadelerinde bu gerçek dışı iddianın önemli bir bilimsel hata olduğunu şöyle belirtir:

... Termodinamiğin ikinci kuralının bilinen hiçbir ihlali yoktur. Normalde ikinci kural izole sistemler için kullanılır, ancak ikinci kural açık sistemlere de aynı derecede iyi bir şekilde uygulanabilir... Buna rağmen termodinamiğin ikinci kuralının dengeden uzak sistemler için geçerli olmadığı görüşü hakimdir. Bu hatanın kendisini sonsuza kadar sürdürmeyeceğinden emin olmak çok önemlidir.[243]

TESADÜF PUTU

20. yüzyıl biliminin çökerttiği bir evrimci iddia, "tesadüf" iddiasıdır. 1960'lı yıllardan itibaren yapılan araştırmalar, evrendeki tüm fiziksel dengelerin insan yaşamı için çok hassas bir biçimde ayarlandığını ortaya koymaktadır. Araştırmalar derinleştirildikçe evrendeki fizik, kimya ve biyoloji kanunlarının, yerçekimi, elektromanyetizma gibi temel kuvvetlerin, atomların ve elementlerin yapılarının tümünün insanın yaşamı için tam olmaları gereken şekilde düzenlendikleri birer birer bulunmuştur. Batılı bilim adamları bugün bu olağanüstü yaratılışa "İnsani İlke" (Anthropic Principle) adını vermektedirler. Yani evrendeki her ayrıntı, insanın yaşamasını mümkün kılacak özel bir yaratılışa sahiptir. (bkz. İnsani ilke)

Kompleks bir yapının bir anda oluşması ise kesinlikle tesadüflerle açıklanamayacak bir durumdur. Örneğin ağaçların arasında bulduğunuz son model bir arabanın ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığını düşünmezsiniz. Arabayı oluşturan tüm hammadde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip sonra da biraraya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını düşündürmez.

Elbette ki, akıl ve mantıkla düşünen her insan, arabanın bilinçli insanlar tarafından tasarlandığını, bir fabrikanın ürünü olduğunu düşünecek ve bunun ormanda ne aradığını merak edecektir. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir irade tarafından var edildiğini gösterir. Hücre gibi kompleks bir sistem de elbette üstün bir ilmin ve iradenin ürünüdür. Yani Yüce Rabbimiz Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur.

Evrimciler ise, tesadüflerin ortaya son derece kusursuz yapılar çıkarabileceklerine inanmakla, gerçekte aklın ve bilimin dışına çıkmış olurlar. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé bir materyalisttir, ancak Darwinist teorinin canlılığı açıklayamadığını savunmakta ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

... Mutasyonların hayvanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağla-

dığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir hayvan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, son derece düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.[244]

Grassé, "tesadüf" kavramının evrimciler için ifade ettiği anlamı da şöyle özetler:

... Tesadüf, ateizm görüntüsü altında kendisine gizlice tapınılan bir tür ilah haline gelmiştir.[245]

TETRAPODLARIN PARMAK YAPISI

bkz. Beş parmaklılık homolojisi

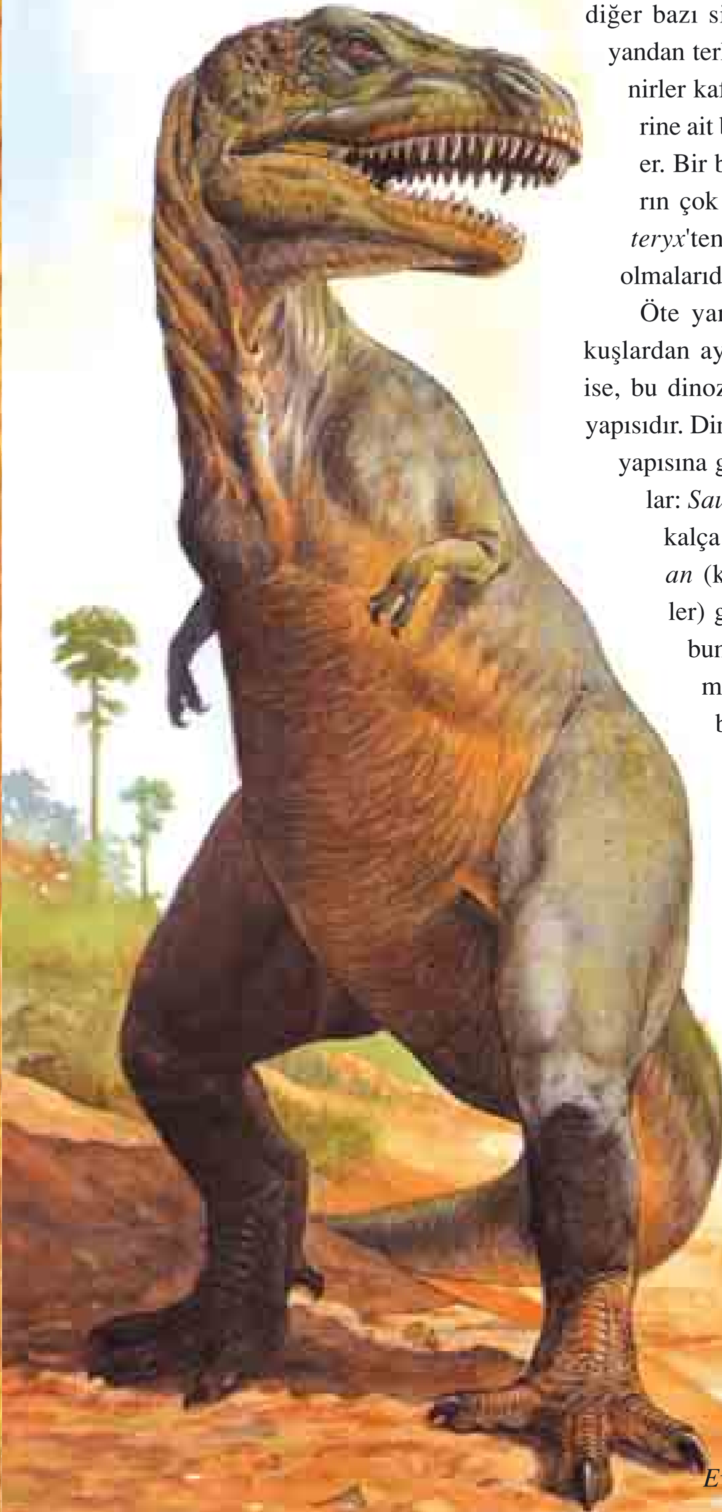
THEROPOD DİNOZORLAR

Evrim teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod dinozorlar adı verilen bir sürüngen türünden türediği iddiasındadır. Oysa kuşlar ile sürüngenler arasında yapılacak bir karşılaştırma, bu canlı sınıflarının birbirlerinden çok farklı olduklarını ve aralarında bir evrim gerçekleşmiş olamayacağını gösterir. (bkz. Kuşların kökeni)

Theropod dinozorlar ile kuşların fosil kayıtları ve anatomileri incelenirse, gerçekte ortada hiçbir "evrim" olmadığı görülür. Amerikalı biyolog Richard L. Deem "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory" ("Kuşlar Dinozordur" Teorisinin Sonu) başlıklı makalesinde şöyle yazar:

Son çalışmaların sonuçları göstermektedir ki, theropod dinozorların elleri (önkol kemiklerindeki) birinci, ikinci ve üçüncü hanelerden türemiştir, ama kuşların kanatları, ikinci, üçüncü ve dördüncü hanelerden türerler... İkinci bir çalışma göstermektedir ki, theropod dinozorlar, kuşlarınkine evrimleşebilecek bir iskelet ya da akciğer yapısına sahip değildir. (Theropod dinozorlar diyaframlı solunum yapar, kuşların ise diyaframı yoktur.) Theropod bir dinozorun kuşlara evrimleşmesi, diyaframında ciddi bir handikap oluşmasını gerektirecektir, ama bu durum canlının nefes alma yeteneğini çok kritik bir biçimde sınırlayacaktır. Dr. Ruben'in belirttiği gibi, buna neden olabilecek bir mutasyonun seçici bir avantaj sağlaması imkansız gözükmektedir.[246]

"Kuşlar dinozordur" teorisiyle ilgili başka problemler de vardır. Theropodların önayakları *Archæopteryx*'e kıyasla, vücutlarına göre çok küçüktür. (bkz. *Archæopteryx*) Bu canlıların ağır vücutları da düşünüldüğünde, bir tür "ön-kanat" (proto-wing) geliştirmeleri olası gözükmemektedir. Theropod dinozorların çok büyük bölümü (kuşlarda bulunan) semilunatik bilek kemiğinden yoksundur ve *Archæopteryx*'te hiçbir benzeri bulunmayan bazı bilek parçalarına sahiptir. Bütün theropodlarda V1 sinirleri

diğer bazı sinirlerle birlikte kafatasını yandan terk eder, kuşlarda ise aynı sinirler kafatasını ön taraftan kendilerine ait bir delikten geçerek terk eder. Bir başka sorun ise, theropodların çok büyük kısmının *Archæopteryx*'ten daha sonra ortaya çıkmış olmalarıdır.[247]

Öte yandan theropod dinozorları kuşlardan ayıran bir diğer önemli fark ise, bu dinozorların kalça kemiklerinin yapısıdır. Dinozorlar, kalça kemiklerinin yapısına göre iki temel gruba ayrılırlar: *Saurischian* (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) ve *Ornithischian* (kuş-benzeri kalça kemerliler) grupları. *Ornithischian* grubundaki dinozorların kalça kemikleri kuşlara gerçekten çok benzerdir ve bu nedenle bu ismi almışlardır. Ancak diğer yönlerden kuşlara hiçbir benzerlik göstermezler. Bu yüzden evrimciler, theropodların

Kuşların theropod dinozorlardan evrimleşmeleri imkansızdır, çünkü böyle bir evrimi meydana getirecek ve iki canlı grubu arasındaki büyük farklılıkları ortadan kaldırabilecek bir mekanizma yoktur.

dahil oldukları *Saurischian* (sürüngen-benzeri kalça kemerliler) dinozorlarını "kuşların atası" saymak zorunda kalırlar. Oysa, tanımdan da anlaşılacağı gibi, bu dinozorların kalça kemiği yapısı kuşlara benzerlik göstermemektedir.[248]

Kısacası, kuşların theropod dinozorlardan evrimleşmiş olmaları imkansızdır, çünkü böyle bir evrimi meydana getirecek ve iki canlı grubu arasındaki büyük farklılıkları ortadan kaldırabilecek bir mekanizma yoktur.

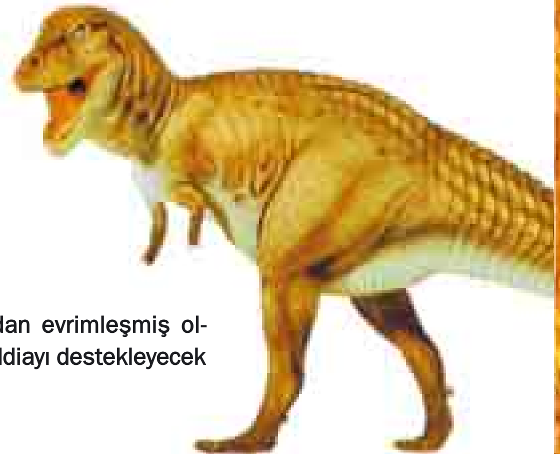
TRANSDÜKSİYON

Transdüksiyon, virüsler aracılığıyla bazı genlerin bir bakteriden diğerine aktarılmasıdır.[249] Virüs, çoğu zaman girdiği hücreye kendi kalıtsal materyalini bağlayarak hücrenin sentezlenme programını bozar ve virüsü oluşturacak moleküllerin sentezinin yapılmasını sağlar. Meydana gelen yeni virüsler diğer hücrelere girerek çoğalmalarına devam ederler.

Amerikalı biyolog Joshua Lederberg, 1952 yılında gerçekleştirdiği bir çalışmadan dolayı Nobel ödülü aldı. Çalışmanın özeti şuydu: Virüsler bir hücreden diğer hücreye geçerken, bulunduğu ve çoğaldığı hücrenin kalıtsal materyalinden (DNA parçalarından) bir kısmını da yanında götürebiliyordu.[250]

G. Anderson da, 1970 yılında bu çalışmalara dayanarak dünyadaki canlı türleri arasında, kalıtsal deneyimlerin(!) virüsler aracılığıyla birbirlerine nakledebilmelerinin, evrimde etkili bir mekanizma olduğunu ileri sürmüştü. Bunun anlamı ona göre şuydu: Canlılardan birinde meydana gelecek bir kalıtsal değişiklik bu yolla başka canlılar tarafından kopya edilebilecekti. Çünkü evrimcilere göre, bir virüs tarafından saldırıya uğrayan hücre, virüsün getirdiği DNA parçasının kendi yararına olup olmadığını deneme fırsatına sahipti(!). Ve kalıtsal olarak meydana gelen bu değişiklik, her nasılsa diğer tüm canlıların emrine sunulabiliyordu. Ancak evrime delil zannedilen bu açıklamanın gerçekte hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Her şeyden önce, her canlı kendi fizyolojik yapısına uygun bir genetik yapıya sahiptir. Herhangi bir canlının genetik materyali başka türe ait bir bireye aktarıldığında onu geliştirmez veya ona avantaj sağlamaz. Tam tersine, uyumsuzluk ve problem ortaya çıkarır. Evrimin transdüksiyon ile ilgili olarak öne sürdüğü iddianın, insana kuştaki kanat geni aktarıldığında insanın da uçabileceği gibi mantıksız ve bilim dışı bir iddi-

Kuşların theropod dinozorlardan evrimleşmiş olmaları imkansızdır, bu hayali iddiayı destekleyecek hiçbir mekanizma yoktur.

adan farkı yoktur. Ya da bir köpeğe solungaç geni aktarıldığında onun artık suyun içinde de nefes alabileceğini iddia etmekle aynı gülünçlükte bir iddiadır. Evrimcilerin öne sürdükleri bu tarz kaba ve ilkel izahlar genelde uydurma teorilerinin cevap bulamadığı sorunlara göstermelik de olsa bir açıklamaları olduğu izlenimi vermeyi amaçlar. İlk bakışta konuyla fazla ilgili olmayanları yanıltabilecek bu tür izahların bilimsel ve akılcı bir yaklaşımla çok az detayına girildiğinde ne derece boş, bilimsel ve mantıksal dayanaktan yoksun oldukları görülür.

TRANSFORMASYON

Transformasyon, bakterinin bulunduğu ortamdaki DNA parçalarını kendi DNA'sına entegre etmesi anlamına gelir.[251] Bir bakterinin ortama verdiği DNA, diğeri tarafından bir çeşit yutma yöntemiyle alınarak kromozom zincirine eklenebilir. Bu alınma çoğunlukla fagositozla (yabancı bir hücrenin vücudun savunma hücresi tarafından içine alınarak yok edilmesi) veya benzer şekillerde olur. Bu yolla eklenen DNA, bireye yeni özellikler kazandırır.[252]

Bakterilerdeki bu kalıtsal madde alışverişi şu şekilde olmaktadır: Yoğun bir tuz çözeltisinde bekletilen bakteriler (örneğin bağırsaklarımızda yaşayan E. coli bakterisi) rekombinant DNA içeren çözeltiyle karşılaştırılır ve 42^0C'de 10 dakika ısıtılıp ani bir soğuk şoku uygulanır. Böylece tuz çözeltisi DNA'yı yoğunlaştırıp hücreler üzerine çöktürülür. Sıcak-soğuk şokuyla hücre zarındaki delikler genişler ve rekombinant DNA içeri girer. Tek hücreden çoğaltılan çok sayıda hücreye klon denildiğinden, kullanılan bu teknik de çoğunlukla DNA klonlama diye bilinir.[253] (bkz. Klonlama)

Ancak klonlama zaten var olan bir üreme mekanizmasına, zaten var olan bir genetik bilginin eklenmesinden ibarettir. Biyolojik bir işlem olan klonlamanın evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Bu işlemde ne yeni bir mekanizma, ne de yeni bir genetik bilgi üretilmiş değildir.

TRİLOBİT

Kambriyen devrinde aniden ortaya çıkan farklı canlı gruplarının en ilginçlerinden biri, sonradan soyları tükenmiş olan trilobitlerdir. Arthropodlar filumuna dahil olan trilobitler, sert kabukları, boğumlu vücutları ve kompleks organları ile çok karmaşık canlılardır. Fosil kayıtları, trilobitlerin gözleri hakkında çok detaylı tespitler yapılmasını sağlamıştır. Bir trilobit gözü yüzlerce küçük petekten oluşur ve bu peteklerin her birinin içinde çift mercek yer almaktadır. Bu göz yapısı tam bir tasarım harikasıdır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversiteleri'nden jeoloji profesörü David Raup; "Trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir yapıya sahipti" demektedir.[254]

Sadece trilobitlerin bu olağanüstü

kompleks yapısı bile Darwinizm'i tek başına geçersiz kılmaktadır. Çünkü daha önceki jeolojik devirlerde bu canlılara benzer hiçbir kompleks canlı yaşamamıştır ve bu da göstermektedir ki trilobitler arkalarında hiçbir evrim süreci olmadan ortaya çıkmışlardır.

Kambriyen devrindeki bu olağanüstü durum, Charles Darwin *Türlerin Kökeni*'ni kaleme alınırken de az çok biliniyordu. O devrin fosil kayıtlarında da, Kambriyen devrinde canlılığın birdenbire ortaya çıktığı gözlemlenmiş, trilobitlerin ve diğer bazı omurgasızların aniden belirdikleri tespit edilmişti. Bu yüzden Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında bu konuya değinmek durumunda kaldı. O sıralarda Kambriyen devri, "Siluryen devri" olarak tanımlanıyordu. Darwin ise "Bilinen Eski Fosil Kayıtlarında Farklı Türlerin Aniden Ortaya Çıkışı Üzerine" başlığı altında bu konuya değinmiş ve Siluryen devri hakkında şöyle yazmıştı:

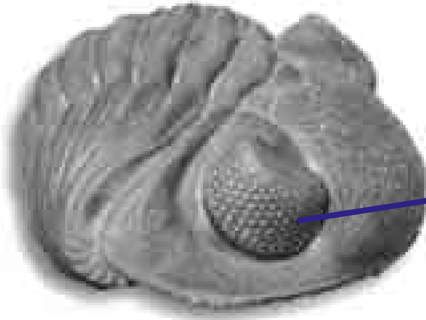

Siluryen devrine ait trilobitlerin, bu devirden çok daha önceleri yaşamış olan ve bilinen hayvanların hiçbirine benzemeyen bir tür kabuklu hayvandan evrimleştiği konusunda hiç kuşkum yok... Sonuçta, eğer benim teorim doğruysa, en eski Siluryen tabakasının oluşumundan önce, çok uzun zaman dilimleri geçmiş olmalı, Siluryen devrinden bu güne kadar geçmiş olan zaman kadar uzun zaman dilimleri. Ve henüz bilinmeyen bu zaman dilimleri içinde dünya canlı yaratıklarla dolup taşmış olmalı. Bu büyük zaman dilimlerine ait fosil kayıtlarını neden bulamadığımız sorusu karşısında ise verebilecek tatmin edici bir cevabım yok.[255]

Kambriyen devrine ait kayıtlar, hem trilobitler gibi kompleks canlı vücutlarıyla, hem de çok farklı canlı vücutlarının aynı anda ortaya çıkmasıyla, Darwinizm'i yıkmaktadır. Darwin, kitabında *"eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu doğal seleksiyonla ortak atadan evrim-*

Kambriyen devrine ait trilobit fosilleri

500 milyon yıl önce Kambriyen devirde aniden ortaya çıkan kompleks omurgasız canlılardan biri de yukarıda fosilleri görülen "trilobit"lerdir. Trilobitin evrimcileri çıkmaza sokan en önemli özelliği ise sahip olduğu petek göz yapısıdır. Trilobitin son derece gelişmiş kompleks gözleri, çoklu mercek sistemine sahiptir. Bu sistem günümüzdeki örümcek, arı, sinek gibi pek çok canlıda bulunan örneklerinden farksızdır. Böyle kompleks bir göz yapısının bundan 500 milyon yıl önce yaşamış bir canlıda birdenbire ortaya çıkması, evrimcilerin tesadüfe dayalı teorilerini çöpe atmak için yeterlidir.

leşme teorisine öldürücü bir darbe olurdu" diye yazmıştır.[256] Kambriyen devrinde ise, 60'ı aşkın farklı hayvan şubesi yaşama bir anda ve birlikte başlamıştır. Bu, tam olarak Darwin'in "öldürücü darbe" olarak tarif ettiği tabloyu ispatlamaktadır. Bu yüzden İsveçli paleontolog Stefan Bengston, Kambriyen devrinden söz ederken *"Darwin'i şaşırtan ve utandıran bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır"* der.[257]

TURKANA ÇOCUĞU FOSİLİ

Afrika'da bulunan *Homo erectus* örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan "*Narikotome homo erectus*" ya da "Turkana Çocuğu" fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 m. boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanınınkinden farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, *"ortalama bir patolojistin bu fosilin iskeletiyle bir insan iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu"* söyler.[258] Çünkü *Homo erectus* günümüz insanının bir ırkıdır.

Nitekim evrimci Richard Leakey bile *Homo erectus*'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

> *Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.*[259]

"Turkana Çocuğu"na ait kafatası fosili

TÜRLERİN KÖKENİ (THE ORIGIN OF SPECIES- CHARLES DARWIN)

Charles Darwin 1859'da *The Origin of Species, By Means of Natural Selection or The Preservation of Favored Races in The Struggle for Life* (Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon veya Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla) isimli bir kitap yayınlamıştır. Darwin bu kitabında, Lamarck'ın teorisindeki açık mantık hatalarını elemiş ve canlıların evrimini kalıtsal olarak açıklamak yerine "doğal seleksiyon" tezini ortaya atmıştır. (bkz. Doğal seleksiyon, Lamarkizm) Darwin "uzun bir argüman" olarak tanımladığı kitabında, yeryüzünde yaşayan tüm canlıların kökeninin ortak olduğunu ve canlıların doğal seleksiyon yoluyla birbirinden türediklerini savunmuştur.

Ayrıca Darwin, sadece ortama en iyi şekilde uyum sağlayanların özelliklerini gelecek nesillere aktardığını söylüyordu. Böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürüyordu. İnsan ise,sözde doğal seleksiyon mekanizmasının en gelişmiş ürünüydü. Darwin, "türlerin kökeni"ni bulduğunu düşünüyordu: Bir türün kökeni başka bir türdü.

Darwin'in en büyük zorluğu ise, teorisinin sorunlarına çözüm getirmesini umduğu bilimin gerçekte bu sorunları dev boyutlara taşıması olacaktı.

Darwin bu sorunların en azından bir kısmının farkındaydı. Kitabına eklediği "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümde bunları kabul etmişti. Ancak bu sorunlara getirdiği cevapların bilimsel açıdan bir geçerliliği yoktu. Amerikalı fizikçi Lipson, Darwin'in bu "zorlukları" hakkında şu yorumu yapar:

> *Türlerin Kökeni'ni ilk okuduğumda Darwin'in, genelde sunulan tablonun aksine, kendisinden pek de emin olmadığını fark etmiştim. "Teorinin Zorlukları" başlıklı bölüm, örneğin, çok belirgin bir güvensizlik yansıtmaktadır. Bir fizikçi olarak, gözün nasıl ortaya çıkmış olabileceği yönündeki yorumları karşısında şaşkınlığa düştüm.*[260]

Darwin bilimsel araştırmalar ilerledikçe, "Teorinin Zorlukları"nın ortadan kalkacağını umuyordu. Ama aksine, bilimsel bulgular bu zorlukları daha da büyüttü.

TÜRLEŞME (SPECIATION)

Bkz. Coğrafik izolasyon görüşü (Allopatrik İzolasyon)

TÜYLÜ DİNOZORLAR HİLESİ

Evrimciler her yeni fosil bulgusunda, dinozor-kuş bağlantısı hakkında spekülasyonlar öne sürerler. Ancak detaylı analizler sonucunda bu fosillerin evrime delil olduğu ile ilgili spekülasyonlar daima yalanlanmaktadır.

Nitekim 1996 yılında *National Geographic* dergisinde yer alan "Çin'de bulunan son tüylü dinozor" haberinin evrime muhteşem bir delil olduğu düşünülmüştür. Fakat bu noktada bir yanılgı ve bir bilgi eksikliği bulunmaktadır. Tüylü dinozorlar evrimin gerçekleştiğine dair delil olamayacağı gibi, söz konusu tüylü dinozor haberlerinin bir senaryo olduğu daha sonra ortaya çıkmıştır.

Söz konusu yazıda Çin'de bulunan üç theropod dinozoru fosiline yer verilmiş, bu fosiller bir medya propagandası ile evrimin önemli bir delili olarak gösterilmek istenmiş, hatta Türkiye'de dahi bazı medya kuruluşları bu hayali iddialara yer vermişlerdir.

National Geographic'te adı geçen üç fosil şunlardır:

1. *Archæoraptor*
2. *Sinornithosaurus*
3. *Beipiaosaurus*

National Geographic'in verdiği bilgilere göre her üç fosil de yaklaşık 120 milyon yaşındaydı. Her üçü de theropod dinozorlar sınıfına dahildi. (Theropod dinozorlar, *Tyrannosaurus rex* ve *Velociraptor* gibi etobur dinozor türlerinin geneline verilen isimdir.) Ancak *National Geographic* bu dinozorların bazı "kuş-benzeri" özellikler taşıdıklarını öne sürüyordu. Bu özelliklerin en önemlisi ise, iddiaya göre, bu fosil dinozorların kuşlara benzer tüylere sahip olmasıydı.

Ancak ilerleyen aylarda *Sinosauropteryx* isimli fosil üzerinde yapılan detaylı analizler, evrimci araştırmacıların heyecanla "kuş tüyü" olarak tanıttıkları yapıların tüylerle ilgisi bulunmadığını gös-

Sinornithosaurus

Evrimci paleontologlar tarafından "tüylü dinozor" olarak ilan edilen, ancak böyle bir özelliği bulunmadığı sonradan ortaya çıkan *Sinosauropteryx* fosili.

termiştir. *Science* dergisinde yayınlanan "Plucking the Feathered Dinosaur" (Tüylü Dinozorun Tüylerini Yolmak) başlıklı bir makalede, evrimci paleontologlar tarafından "tüy" olarak algılanan yapıların gerçekte tüylerle ilgisiz olduğu belirtiliyordu:

Bir yıl kadar önce, paleontologlar "tüylü dinozor"a ait fotoğrafların ortaya çıkmasıyla heyecan yaşamışlardı. Çin'in Yixian bölgesinde bulunan Sinosauropteryx adlı fosil, New York Times'ın ön sayfasında yayınlanmış ve kuşların kökeninin dinozorlar olduğuna dair etkili bir delil olarak sunulmuştu. Ama geçtiğimiz ay Chicago'daki omurgalılar paleontolojisi toplantısında verilen hüküm daha farklı oldu: Fosil örneklerini inceleyen yarım düzine Batılı paleontolog, bu yapıların modern tüyler olmadığını söylediler... Kansas Üniversitesi paleontoloğu Larry Martin, bu yapıların yıpranmış kollagan fiberleri olduğunu ve kuşlarla hiçbir ilişkisi olmadığını belirtti.[261]

Evrimciler, *Sinosauropteryx* hakkındaki spekülasyonlarının boşa çıkmasının ardından *Archæoraptor*, *Sinornithosaurus* ve *Beipiaosaurus* adı verilen yeni fosil bulguları üzerinde spekülasyona girişmişlerdir. (bkz. *Archæoraptor*) Evrimi dogmatik bir yaklaşımla ve üzerinde düşünmeden, bir önkabulle kabullenmek bu tür yanılgıların ve hatalı yorumların oluşmasına neden olmaktadır. Çünkü söz konusu fosiller kuşlarla dinozorlar arasında bir bağlantı kurmamakla birlikte, birçok tutarsızlığı da birlikte getirmektedir. Bu tutarsızlıklardan bazılarını kısaca özetlemek gerekirse;

Çin'de bulunan *Archæoraptor*, *Sinornithosaurus* ve *Beipiaosaurus* adlı fosil dinozorlar yarı kuş-yarı dinozor olarak gösterilmektedir. Fosilleri yorumlayan evrimci paleontolog Chris Sloan, bu canlıların uçamadıklarını, ancak kanatlarını dengeli koşmak için kullandıklarını öne sürmektedir. Yani bu iddialara göre, bu fosilin, henüz uçamayan "kuş ataları" olarak kabul edilmesi gerekir.

İşte bu noktada çok büyük bir çelişki vardır. Çünkü bu fosiller sadece 120 milyon yıl kadar eskidir. Ancak bilinen en eski uçabilen kuş *Archæopteryx*, 150 milyon yıl yaşındadır. *Archæopteryx* günümüz kuşlarıyla aynı uçuş yeteneğine sahip olan uçucu bir kuştur. Uçuş için gerekli olan geniş kanatlara, asimetrik ve kompleks tüy yapısına, sternum (göğüs) kemiğine sahiptir. Evrimciler uzun zamandır *Archæopteryx*'i "kuşların ilkel atası" olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Ama karşılaştıkları en büyük sorun, bu canlının zaten tüm kuş özelliklerine sahip ve kusursuz bir biçimde uçabilen bir canlı olmasıdır.

Kısacası *Archæopteryx*, eski kuşların bundan 150 milyon yıl önce gökyüzünde uçmakta olduklarının bir kanıtıdır. Bu durumda elbette 120 milyon yıl yaşındaki bazı dinozor fosillerinin, "kuşların henüz uçamayan ilkel ataları" olarak gösterilmesi imkansızdır. Bu durum, *Archæoraptor*, *Sinornithosaurus* ve *Beipiaosaurus* adlı fosil dinozorlar hakkındaki evrimci iddiaların açık bir çelişki içinde olduğunu göstermektedir.

U

UÇAN SÜRÜNGENLER

Sürüngenler sınıfı içinde yer alan ilginç bir canlı grubu, uçan sürüngenlerdir. Bunlar, yaklaşık 200 milyon yıl önce Üst Triasik devirde ilk kez ortaya çıkmış ve daha sonra ise soyları tükenmiş bir canlı grubudur. Bu canlılar birer sürüngendirler, çünkü sürüngen sınıfının temel özelliklerine sahiptirler: Metabolizmaları soğukkanlıdır (ısı üretemezler) ve vücutları pullarla kaplıdır. Ancak güçlü kanatlara sahiptirler ve bu kanatlar sayesinde uçabildikleri düşünülmektedir.

Uçan sürüngenler bazı popüler evrimci yayınlarda Darwinizm'i destekleyen bir paleontolojik bulgu olarak gösterilir ya da en azından böyle bir imaj oluşturulur. Oysa aksine, uçan sürüngenlerin kökeni evrim teorisi adına ciddi bir sorundur. Bunun en açık göstergesi de, uçan sürüngenlerin kara sürüngenleriyle aralarında hiçbir geçiş türü olmadan, bir anda ve eksiksiz olarak ortaya çıkmalarıdır. Uçan sürüngenlerin, üstün bir yaratılışa sahip kanatları vardır ve bu organlar hiçbir kara sürüngeninde yoktur. "Yarım kanatlı" herhangi bir canlıya ise fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır.

Nitekim "yarım kanatlı" canlıların

Eski uçan sürüngen türlerinden biri olan *Eudimorphodon*'un fosili. Kuzey İtalya'da bulunan bu örnek, yaklaşık 220 milyon yıl yaşındadır.

Uçan sürüngenlerin kanatları, diğer parmaklardan ortalama 20 kat daha uzun olan "dördüncü parmak" boyunca uzanır. Önemli olan nokta, bu ilginç kanat yapısının fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkmasıdır. "Dördüncü parmak"ın kademeli bir biçimde, yani evrimle uzadığını gösterebilecek ara form örneği yoktur.

yaşamış olması da mümkün değildir. Çünkü bu tür hayali canlılar, eğer yaşamış olsalardı, ön ayaklarını kaybettikleri ama henüz uçacak durumda da olmadıkları için diğer sürüngenlere göre dezavantajlı hale geleceklerdi. Bu durumda, evrimin kendi kabulüne göre elenip soylarının tükenmesi gerekirdi.

Uçan sürüngenlerin kanatlarının yapısı incelendiğinde, bunun asla evrimle açıklanamayacak kadar kusursuz bir yapıyla yaratıldığı görülür. Uçan sürüngenlerin kanatları üzerinde diğer sürüngenlerin ön ayakları gibi beş tane parmakları vardır. Ancak dördüncü parmak, diğer parmaklardan ortalama 20 kat daha uzundur ve kanat da bu parmağın altında uzanır. Eğer kara sürüngenleri uçan sürüngenlere evrimleşmişlerse, o halde söz konusu dördüncü parmak da yavaş yavaş, kademe kademe uzamış olmalıdır. Sadece dördüncü parmak değil, tüm kanat yapısı rastlantısal mutasyonlarla gelişmeli ve tüm bu süreç de canlıya avantaj kazandırmalıdır. Evrim teorisinin paleontolojik düzeydeki önde gelen eleştirmenlerinden biri olan Prof. Duane T. Gish, bu noktada şu yorumu yapar:

Bir kara sürüngeninin kademeli bir biçimde bir uçan sürüngene dönüşebileceği varsayımı tümüyle tutarsızdır. Böyle bir dönüşüm sırasında ortaya çıkacak olan yarım, tamamlanmamış yapılar, canlıya bir avantaj kazandırmak bir yana, onu tümüyle dezavantajlı hale getirecektir. Örneğin evrimciler, bazı mutasyonların sadece dördüncü parmağı etkilediğini ve onu zaman içinde yavaş yavaş uzattığını varsayarlar. Elbette, diğer bazı rastlantısal mutasyonların da, her ne kadar inanılmaz gözükse de, bu yönde tam bir işbirliği yaparak, kanat zarının, uçuş kaslarının, tendonların, sinirlerin, kan damarlarının ve kanat için gereken diğer yapıların kademeli olarak evrimleşmesini sağlamaları gerekmektedir. Belirli bir aşamada, gelişmekte olan bu uçan sürüngen %25'lik bir kanat dokusuna sahip olacaktır. Ancak bu garip yaratık hiçbir şekilde yaşayamayacaktır. %25'lik bir kanat dokusu ona ne avantaj sağlayabilir?

Açıktır bu canlı uçamayacaktır ve artık eskisi gibi koşamayacaktır da.[262]

Uçan sürüngenlerin kökeninin Darwinist evrim mekanizmalarıyla açıklanması imkansızdır. Nitekim fosil kayıtları da böyle bir evrim yaşanmamış olduğunu ortaya koyar. Fosil katmanlarında, sadece bugün tanıdığımız gibi kara sürüngenleri ve kusursuz uçan sürüngenler vardır. Hiçbir ara form yoktur. Omurgalı paleontolojisi alanında dünyanın en önde gelen birkaç isminden biri olan Robert Carroll, bir evrimci olmasına karşın bu konuda şu itirafta bulunur:

Triasik devirde ortaya çıkan tüm uçan sürüngenler (pterosaurlar) uçuş için çok özelleşmiş yapıya sahiptir... Atalarının ne olduğu konusunda ve uçuşlarının kökeninin ilk aşamaları hakkında ise hiçbir bulgu yoktur.[263]

Uçan sürüngenlerin evrime delil oluşturan hiçbir yönü yoktur. Ancak sürüngen terimi çoğu insan için sadece karada yaşayan canlıları ifade ettiği için, popüler evrimci yayınlar, "uçan sürüngen" kavramıyla "sürüngenlerin kanatlanıp uçması" imajı vermeye uğraşırlar. Oysa kara sürüngenleri ile uçan sürüngenler, aralarında hiçbir evrimsel ilişki olmadan ortaya çıkmışlardır.

UÇUŞUN KÖKENİ

bkz. Karadan havaya geçiş kandırmacası; Cursorial teori; Arboreal teori

UMULAN CANAVAR UYDURMASI (HOPEFUL MONSTER THEORY)

"Umulan Canavar Teorisi" (Hopeful Monster Theory) bir gün bir sürüngenin bir yumurta bıraktığını ve tesadüfen içinden kahverengi tüylü bir yaratık çıktığını iddia etmektedir. Evrimcilere göre bu memeli büyüdüğünde de, tesadüfen diğer bir sürüngen yumurtasından aniden çıkan bir eş bularak yeni bir hayvan türü ortaya çıkmıştı. Sağduyu sahibi bilim adamlarının buna tepkisi ise "Bu bir bilim masalı mı, Yunan miti mi yoksa Anderson'un peri masalı mı?" şeklinde oldu. Ancak her nasılsa bir çok bilim adamı tarafından halen evrimsel probleme bir çözüm olduğuna inanılmaktadır. Aslında bu tam anlamıyla bir çaresizliktir. Evrimcilerin ünlü isimlerinden Gould da bir makalesinde bu problemi açıp genişleterek "umulan canavarlar"ın muhtemel tek cevap olduğunu söylemektedir, sonra da bu masala şöyle bir eklemeyle yeni bir boyut kazandırmıştır: "tamamen farklı yaratıklardan aniden doğmuş, bütünüyle yeni türler. Bir gün bir kertenkele bir yumurta bıraktı ve içinden bir kunduz çıktı."[264] Görüldüğü gibi evrimcilere göre her canlı yumurtadan kusursuz, bambaşka bir hayvan olarak çıkabilirdi.(!)

Farklı canlı gruplarının fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkması,[265] canlı türlerinin arkalarında bir evrim süreci olmadan var olduklarını göstermekteydi. Bu durum doğal olarak evrimciler ara-

sında çok büyük bir sıkıntı yarattı.

Bunun üzerine 1930'larda Avrupalı paleontolog Otto Schindewolf tarafından ortaya atılmış olan "**Hopeful Monster**" (Umulan Canavar) teorisi ile, canlıların neo-Darwinizm'in öne sürdüğü gibi küçük mutasyonların zamanla birikmesi sonucuyla değil, ani ve dev mutasyonlarla evrimleştiklerini öne sürüldü. (bkz. Makro mutasyon kandırmacası) Schindewolf teorisine örnek verirken tarihteki ilk kuşun, bir "grossmutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.[266]

Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Schindewolf'un bu fantastik teorisi, 1940'lı yıllarda Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt tarafından benimsendi ve savunuldu. Ama teori o kadar tutarsızdı ki, kısa zamanda terk edildi.

Harvard Üniversitesi paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge, fosil kayıtlarında hiçbir "ara form" olmamasından ötürü, durumu açıklamak için "umulan canavarlar"a yeniden el atmak zorunda kaldılar. Gould'un, "Return of the Hopeful Monsters" (Umulan Canavarların Geri Dönüşü) adlı ünlü makalesi, bu zorunlu geri dönüşün bir ifadesiydi.[267]

Gould ve Eldredge, Schindewolf'un fantastik teorisini aynen tekrarlamasalar da teoriye "bilimsel" bir kimlik kazandırabilmek için, söz konusu "ani evrimsel sıçrayış"lara bir tür mekanizma geliştirmeye çalıştılar. (bkz. Sıçramalı evrim hikayesi) Gould ve Eldredge'in teorisi ilerleyen yıllarda diğer bazı paleontologlar tarafından da benimsendi ve detaylandırıldı. Oysa sıçramalı evrim teorisi, neo-Darwinist evrim teorisinden bile daha büyük çelişki ve tutarsızlıklara dayanıyordu.

UREY, HAROLD

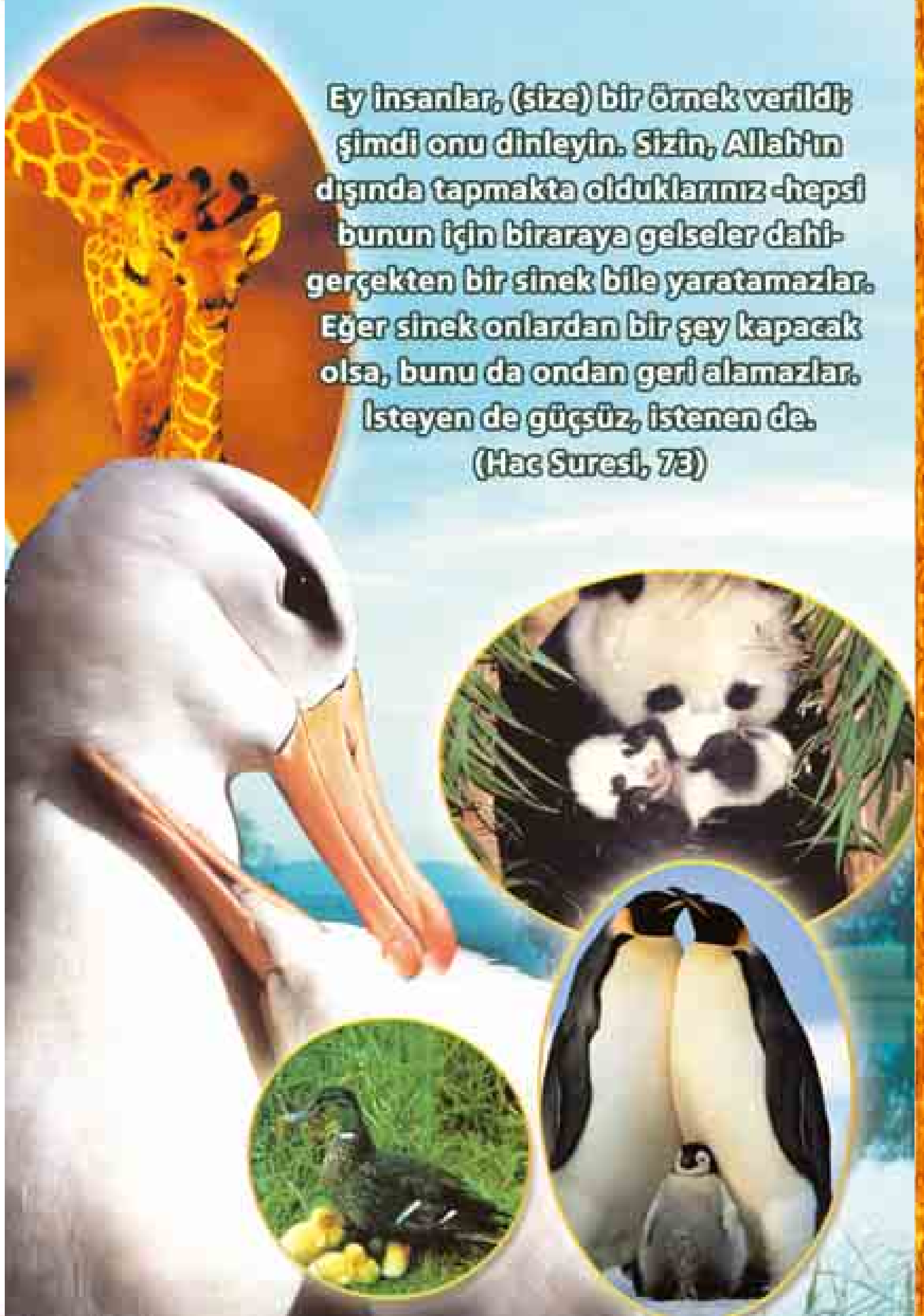
Harold Urey, Amerikalı araştırmacı Stanley Miller'ın Chicago Üniversitesi'ndeki hocasıdır. Miller'ın 1953 yılında hayatın kökeni konusunda yaptığı çalışmaya olan katkısından dolayı Miller'ın deneyi "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir. Bu deney evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "moleküler evrim" tezini sözde ispatlamak için kullanılan yegane "delil"dir. Fakat bu deney canlılığın kökeni konusunda evrimcilerin iddialarını destekleyecek hiçbir bulgu sunamamıştır. (bkz. Miller deneyi)

UREY-MILLER DENEYİ

bkz. Miller deneyi

UZAYDAN GELEN HAYAT KOMEDİSİ

bkz. Panspermia görüşünün mantıksızlığı.

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için biraraya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de.
(Hac Suresi, 73)

V-W

Varyasyon (Variation)

Varyasyon, genetik biliminde kullanılan bir terimdir ve "çeşitlenme" demektir. Bu genetik olay, bir canlı türünün içindeki bireylerin ya da grupların birbirlerinden farklı özelliklere sahip olmasına neden olur. Örneğin yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler, ama bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde kimisi çekik gözlüdür, kimisi kızıl saçlıdır, kimisinin burnu uzun, kimisinin boyu kısadır.

Evrimciler ise, bir türün içindeki varyasyonları evrim teorisine delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime delil oluşturmaz, çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz.

Varyasyon her zaman genetik bilginin sınırları içinde olur. Genetik biliminde söz konusu sınıra "gen havuzu" denir. (bkz. Gen havuzu) Darwin ise, teorisini ortaya attığında varyasyonların bir sınırı olmadığını sanıyordu[268] ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında da çeşitli varyasyon örneklerini teorisinin en büyük delili olarak göstermişti.

Örneğin Darwin'e göre; daha bol süt veren inek cinsleri yetiştirmek için farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricileri, sonunda inekleri başka bir canlı türüne dönüştüreceklerdi. Darwin'in bu "sınırsız değişim" fikri, yaşadığı yüzyılın ilkel bilim anlayışından kaynaklanmaktaydı. 20. yüzyıl bilimi ise, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda "genetik değişmezlik" (genetik homoestatis) denilen bir ilkeyi ortaya çıkardı. (bkz. Genetik değişmezlik) Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm eşleştirme (farklı varyasyon oluşturma) çabalarının sonuçsuz kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyuyordu. Yani farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricilerinin sonunda inekleri Darwin'in iddia ettiği gibi başka bir türe dönüştürmeleri, kesinlikle mümkün değildi.

Darwin Retried: An Appeal to Reason (Darwin Yeniden Sorgulandı: Akla Başvuru) adlı kitabıyla Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan Norman Macbeth bu konuda şunları yazar:

> *Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz...*[269]

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, *"bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar"* diyerek ifade etmektedir.[270]

Biyolog Edward Deevey de, varyas-

Yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler, fakat bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde birbirinden çok farklı görünüşlerde olabilirler.

yonun hep belirli genetik sınırlar içinde gerçekleştiğini şöyle açıklar:

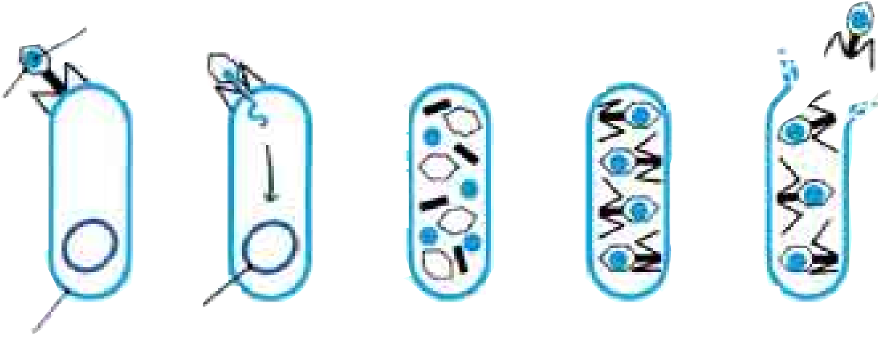
Çaprazlama çiftleştirme yöntemiyle çok önemli sonuçlara varılmıştır... Ama sonuçta buğday hala buğdaydır ve, örneğin, üzüm değildir. Domuzlar üzerinde kanat oluşturmamız da, kuşların yumurtalarını silindir şeklinde üretmeleri kadar imkansızdır. Daha güncel bir örnek, son bir yüzyıl içinde dünyadaki erkek nüfusunda görülen boy ortalaması yükselişidir. Daha iyi beslenme ve bakım koşulları sayesinde erkekler son bir yüzyıl içinde rekor sayılabilecek bir boy ortalamasına ulaşmıştır, ama bu artış giderek durma noktasına gelmiştir. Çünkü varabileceğimiz genetik sınıra dayanmış durumdayız.[271]

Sonuç olarak, varyasyonlar bir türün genetik sınırları içinde bazı sınırlı değişikliklere yol açarlar. Yeryüzünde değişik ırkta insanların olması veya anne-baba ve çocuklar arasındaki farklılıklar varyasyonlarla açıklanabilir. Ancak hiçbir şekilde genetik bilgiye yeni bir parçanın eklenmesi söz konusu değildir. Örneğin bir kedi türünü ne kadar kendi içinde türeterek zenginleştirmeye çalışırsanız çalışın, kediler hep kedi olarak kalacak, bunlar asla köpeklere dönüşmeyeceklerdir. Veya bir deniz memelisinin sahip olduğu üstün sonar sisteminin rekombinasyonlarla ortaya çıkması mümkün değildir. (bkz. Rekombinasyon) Varyasyon, insan ırkları arasındaki farklılıkları açıklayabilir, ama maymunların insana dönüştüğü iddiasına hiçbir dayanak sağlamaz.

VİRÜSÜN KÖKENİ

Bazı evrimciler, biyolojik canlılığın başlangıcının virüsler olduğunu öne sürerler:

Hayatın preselüler (hücre öncesi) aşamalarına baktığımız zaman burada da evrimi görüyoruz. Biyolojik canlıların ilk şekli, en ilk şekli, hücreler değil virüslerdir.[272]

Virüs, yabancı bir organizmanın hücrelerinde asalak olarak ürer. Virüslerin ev sahibi hücre dışında kendi metabolizmaları yoktur. Üstteki resimde virüsün bir hücreyi nasıl ele geçirdiği görülmektedir. Virüs önce hücreye tutunur, sonra kendi DNA'sını ona enjekte eder. Böylece hücreyi kandırarak kendi kopyalarını yaptırmaya başlar. Sonunda hücre daha fazla dayanamayıp patlar ve virüsler dışarı yayılırlar.

Evrimciler bir yandan canlılığın kökenini açıklamak üzere virüsleri öne sürerken, bir yandan da virüslerin canlılığın temeli olamayacaklarını ifade ederler. Bazı evrimci kaynaklarda bu durumun imkansızlığından şöyle söz edilir:

Başlangıçta virüslerin çok küçük organizmalar oldukları kabul edilmişti. Daha sonra elektron mikroskobu ile yapılan ayrıntılı çalışmalarda bunların yapı olarak çok değişik oldukları ve yalnız hücre içerisinde parazit olarak yaşadıkları tespit edilmiştir.

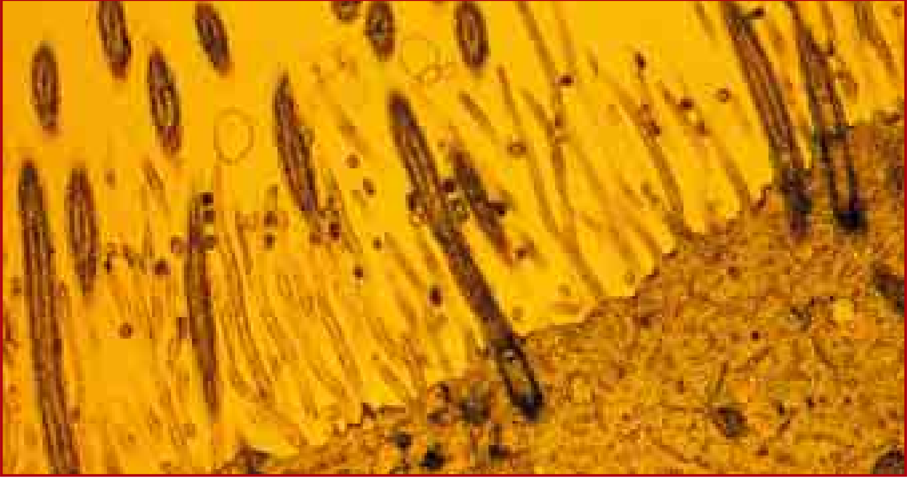
Her ne kadar virion bir ya da pek az enzim çeşidi bulundurursa da bu enzim serisi virion oluşturmak için yeterli değildir.[273] *(virion, virüslerin enfeksiyon yeteneğine sahip halidir.)*

Virus, yabancı bir organizmanın hücrelerinde asalak olarak ürer. Ev sahibi hücre dışında kendi metabolizmaları yoktur.

Virüslerin metabolizma ve uyarılma yetenekleri olmadığından canlılığa özgü 'bağımsızlık' özelliğine sahip değillerdir, yani 'canlı' değillerdir.

Virüs asıldığı hücrenin dışında özgür bir tanecik iken virion adını alır. Virion canlı değildir. Canlılarda kilit süreçler vardır. Bunların sadece ikisi virüslerde vardır: Replikasyon ve mutasyon. Virüsler bunları, hücre dışında özgür durumda iken yani virion olarak değil asalak durumda iken yapabilirler. Virüslerin replikasyon ve mutasyonu gerçekleştirmek için kendileri gibi organizmamsılara değil tam organizmalara ihtiyaçları vardır.[274]

Açıklamalardan da anlaşılacağı gibi virüsler, canlılık öncesi bir aşama sayılamazlar. Çünkü virüsler replikasyon ve mutasyon gibi iki kilit süreci ancak asalak olarak yaşadıkları tam organizmalarda gerçekleştirebilirler. Tam organizma olmadan virüsler varlıklarını sürdürememektedirler. Bu sebeple tam organizmalar için bir ön aşama oluşturmaları söz konusu olamaz. Türkiye'nin evrim konu-

Virüsler canlılığın başlangıcı değildir. Evrimci biyologlar dahi, virüslerin kökeni olarak canlı organizmaları göstermektedirler.

sunda otorite sayılan bilim adamlarından Prof. Ali Demirsoy virüslerin kökeni ile ilgili öne sürülen iddiaların geçersizliğinden şöyle söz etmektedir:

> *Eldeki birikmiş bilgiler virüslerin kökeni ve bugüne kadar gelişimi konusunda bilgi vermekten çok uzaktır. Aynı zamanda birbirinden oldukça farklı üç fiziki evrende bulunabilmesi ve hiçbir evrenin bir virüsün tümü hakkında doyurucu tanımını vermemesi yorumu daha da güçleştirmektedir, özünde aşağıda belirteceğimiz yorumlar bilimsel temellerden ziyade kurguya dayanmaktadır.*
>
> *Virüslerin kökeni bir zamanlar hücreli organizmalardı. Diğer hücrelerde parazit hale geçen bu canlılar zamanla tüm organellerini yitirmiştir.*
>
> *Virüslerin kökeni bir zamanlar serbest yaşayan bir ilkin (pre) hücreli idi. Daha sonra hücreli organizmaların ortaya çıkmasıyla, bu ilkin formlar onların içerisinde parazit yaşamaya başladılar.*
>
> *Virüsler ne ilkin hücreli canlılardan ne de hücreli canlılardan türemiştir. Diğer organizmaların kalıtsal materyalinden kopan parçalardan meydana gelmiştir.*
>
> *İlk kuram, mikrobiyologlar tarafından uzun zaman tutulmasına karşın, bugün en az olasılıkla bakılmaktadır. Çünkü her iki grup arasında o denli büyük farklar vardır ki birinin diğerine köken olduğu varsayılamamaktadır. İkinci kuram biraz daha çekici görünmesine karşın, yine yukarıda anlatılan nedenlerden dolayı kabulü olanaksız görülmektedir. Her iki halde de organizmalar ve virüsler arasında herhangi bir geçit form bulunamamıştır. Sonuncu kuram daha akla yatkın gelmektedir.*[275]

Yukarıdaki açıklamalardan da anlaşıldığı gibi, virüsler canlılığın başlangıcı değildir. Evrimci biyologlar dahi, virüslerin kökeni olarak canlı organizmaları göstermektedirler.

WALLACE, ALFRED RUSSEL

İngiliz doğa bilimci Alfred Russel Wallace (1823-1913), doğal seleksiyon yoluyla türlerin ortaya çıkışı konusunda Charles Darwin'den bağımsız olarak geliştirdiği kuramla tanınır. 1855'de yazdığı *"On the Law Which Has Regulated the Introduction of New Species"* (Yeni Türlerin Ortaya Çıkışını Düzenleyen Yasa Üzerine) adlı makalesinde her türün yakından ilişkili olduğu önceki türlerin uzantısı olduğunu savundu.

Alfred Russel Wallace

Hemen hemen aynı dönemde benzer bir yaklaşım geliştiren Wallace, Darwin'le bazı noktalarda farklı görüşler ortaya koydu. Wallace ruhun varlığına inanan bir kişi olarak Allah'ın evrimle yarattığına inanıyordu ve insanın zihinsel faaliyetlerinin doğal seleksiyon ve benzeri mekanizmalarla açıklanamayacağını öne sürüyordu.[276] İnsanın vücut yapısının doğal seçme sonucu oluştuğunu öne sürmekle birlikte, zihinsel gücün gelişmesinde Darwin'den farklı olarak doğal seçmenin dışında biyolojik olmayan etkenlerin rol oynadığını savundu.[277]

WATSON, JAMES

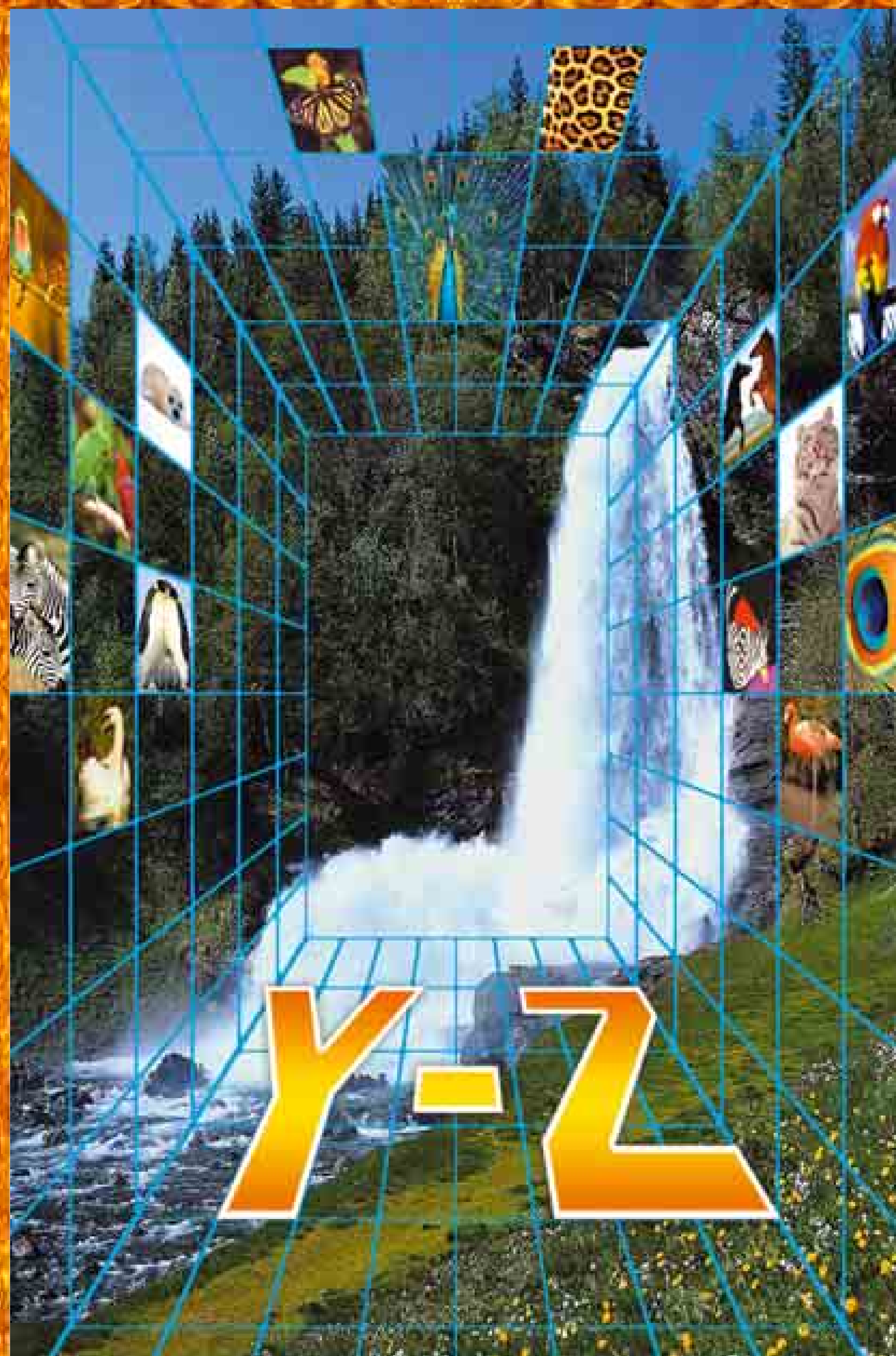
Ünlü Amerikalı biyolog James Watson, moleküler biyoloji alanındaki çalışmaları ile tanındı. 1955 yılında Francis Crick ile birlikte yaptıkları çalışmalar neticesinde, DNA'nın olağanüstü kompleks yapısını gün ışığına çıkardılar.

Watson ve Crick'in nükleik asitleri, yani DNA ve RNA'yı keşfi, teori için yepyeni problemler doğurdu. DNA'nın yapısını keşfettiklerinde, canlılığın önceden sanılandan çok daha kompleks olduğunu da ortaya çıkarmış oldular.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasındaki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir açıklama getirememişken, genetik bilimindeki bu ilerlemeler, evrimciler açısından daha da ciddi bir çıkmaz oluşturmuştur.

Watson ve Crick DNA'nın yapısını keşfettiklerinde, canlılığın önceden sanılandan çok daha kompleks olduğunu da ortaya çıkarmış oldular.

Y-Z

Yarasaların kökeni

Memeliler sınıflaması içinde yer alan en ilginç canlılardan biri, kuşkusuz yegane uçan memeli cinsi olan yarasalardır.

Yarasaları ilginç kılan özelliklerinin başında, bu canlıların sahip olduğu kompleks "sonar" sistemi gelir. Bu sonar sistemi sayesinde yarasalar, zifiri karanlıkta hiçbir şey görmeden son derece kıvrak ve kusursuz manevralarla uçarlar. Karanlık bir odanın zeminindeki küçücük bir tırtılı bile algılar ve avlarlar.

Bu sonar, hayvanın sürekli olarak yüksek frekanslı sesler yayması, bu seslerin yankılarını analiz etmesi ve sonucunda etrafının detaylı bir analizini yapmasıyla çalışmaktadır. Hem de canlı bu işi olağanüstü bir süratle, havada uçtuğu saniyeler boyunca kesintisiz ve kusursuz biçimde başarmaktadır.

Yarasaların sonar sistemi üzerinde yapılan araştırmalar, daha da şaşırtıcı sonuçlar ortaya koymuştur. Hayvanın algılayabildiği frekans aralığı çok dardır, yani ancak belli frekanstaki sesleri algılayabilir. Ancak işte bu noktada çok önemli bir sorun ortaya çıkmaktadır. "Doppler etkisi" denen fizik kuralına göre, hareket halindeki bir cisme çarpan sesin frekansı değişir. Bu yüzden, yarasa kendisinden uzaklaşmakta olan bir sineğe doğru ses dalgalarını yaydığında, dönen ses dalgaları yarasanın duyamayacağı bir aralığa düşecektir. Bu nedenle yarasanın hareketli cisimleri algılamada büyük zorluklar yaşaması gerekir.

Ama böyle olmaz ve yarasa her türlü cismi kusursuz bir şekilde algılamaya devam eder. Çünkü yarasa, Doppler etkisini biliyormuşçasına, hareketli cisimlere doğru yolladığı ses dalgalarını değiştirir. Örneğin kendisinden uzaklaşan sineğe en yüksek frekanslı ses dalgasını yollar ki, ses geri döndüğünde duyamayacağı kadar düşük bir frekansa inmesin.

Bu sistemin işleyişi ise şöyledir: Yarasanın beyninde, sonar sistemini denetleyen iki farklı tipte nöron (sinir hücresi) bulunmaktadır; bunlardan biri yansıyan ultrasonu algılar, diğeri bazı kaslara komut vererek yarasanın çığlığını oluşturur. Bu iki nöron beyinde eş güdümlü çalışır; öyle ki yankının frekansı değişince, birinci nöron bunu algılar ve ikinci nöronu baskılayarak veya uyararak çığlığın frekansının yankının frekansına uymasını sağlar. Sonuçta yarasanın çığlığı ortamın durumuna göre frekans değiştirir ve en verimli şekilde kullanılır.

Tüm bu sistemin evrim teorisinin "rastgele mutasyonlarla kademeli evrim" açıklamasına indirdiği darbeyi görmemek mümkün değildir. Yarasadaki sonar sistemi son derece kompleks bir yapıdır ve asla rastgele mutasyonlarla açıklanamaz. Sistemin çalışabilmesi için, tüm ayrıntılarıyla kusursuz olarak var olması zorunludur. Yarasa hem yüksek frekanslarda ses yayacak yapıya,

hem bu sesleri algılayıp analiz edecek organlara, hem de hareket değişikliklerine göre frekans ayarlaması yapan sisteme sahip olmalıdır ki sahip olduğu sonar işe yarasın. Elbette ki tüm bunlar rastlantılarla açıklanamaz ve yarasanın kusursuz bir biçimde yaratıldığını gösterir.

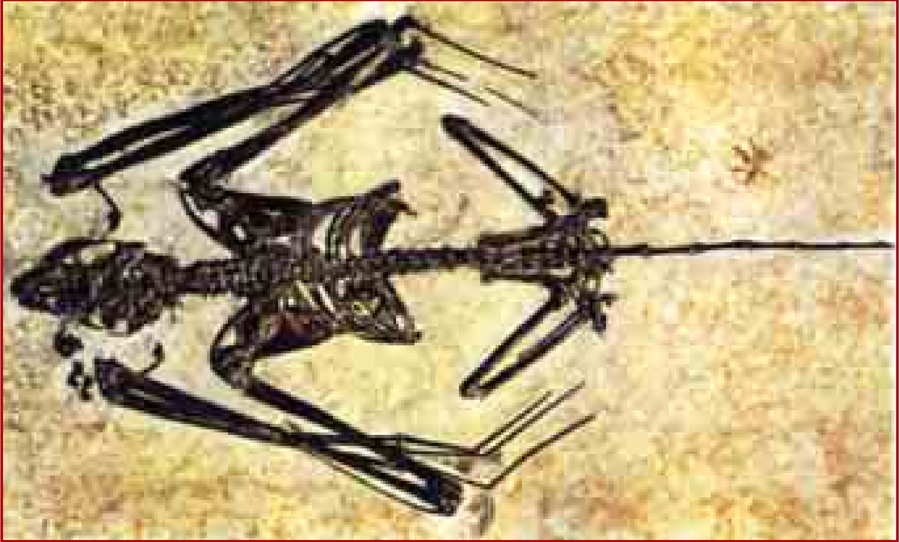
Nitekim fosil kayıtları da, yarasanın yeryüzünde aniden ve bugünkü kompleks yapısıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Evrimci paleontologlar John Hill ve James Smith, bu gerçeği "itiraf" niteliğinde şöyle açıklarlar:

> *Yarasaların fosil kayıtları, erken Eosen devrine kadar uzanır... ve beş ayrı kıtada birden tespit edilmiştir. Tüm fosil yarasalar, hatta en eskileri bile, son derece gelişmiş yarasalardır ve dolayısıyla karada yaşayan atalarından nasıl bir ara geçişle geldikleri konusunda hiçbir ışık tutmazlar.*[278]

Evrimci paleontolog L. R. Godfrey ise aynı konuda şöyle yazmaktadır:

> *Erken Tertiryen devrine ait çok sayıda iyi korunmuş yarasa fosili vardır, örneğin Icaronycteris gibi. Ama Icaronycteris bizlere yarasalarda uçuşun evrimleşmesi hakkında hiçbir şey söylememektedir, çünkü bu zaten kusursuz bir biçimde uçan bir yarasadır.*[279]

Ne yarasaların kompleks vücut sistemlerinin evrimle ortaya çıkması mümkündür, ne de fosil kayıtları böyle bir evrim yaşandığını göstermektedir. Aksine, yeryüzünde ilk kez ortaya çıkan yarasalar ile bugün yaşayan örnekleri aynıdır. Yarasalar, hep yarasa olarak var olmuştur.

ABD Wyoming'de bulunmuş olan, bilinen en eski yarasa fosili. 50 milyon yıllık bu fosil ile bugün yaşayan yarasalar arasında hiçbir fark yoktur.

YARATILIŞ GERÇEĞİNİ SAVUNMA

Hayatın kökeni, yani Dünya üzerindeki ilk canlıların nasıl oluştuğu sorusu, 150 yıldır materyalizmin en büyük açmazlarından biri olmuştur. Çünkü en basit canlı olarak kabul edilen hücre, insanoğlunun ürettiği hiçbir teknoloji ile kıyaslanamayacak bir kompleksliğe sahiptir. Olasılık hesapları, değil hücrenin, hücrenin en temel yapıtaşı olan proteinlerin bile rastlantısal olarak ortaya çıkamayacaklarını ispatlamaktadır. Bu ise elbette yaratılışın ispatıdır.

Bu konuda başvurulabilecek çalışmalardan biri, New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro'nun yaptığı bir hesaptır. Bir evrimci olan Shapiro, sadece basit bir bakteride bulunan 2.000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan vücudunda ise yaklaşık 30.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen sonuç, $10^{40.000}$'de 1 ihtimaldir.[280] (Bu sayı, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan ve evrende karşılığı bulunmayan bir sayıdır.)

Bu rakamın bize gösterdiği gerçek şudur: Canlılığı rastlantılarla açıklamaya çalışan materyalizm ve onun doğa bilimlerindeki karşılığı olarak sunulan Darwinizm, geçersizdir. Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe, Shapiro'nun hesapları üzerine şöyle demiştir:

> *Bu rakam ($10^{40.000}$) Darwin'i ve tüm evrim teorisini gömmeye yeterlidir. Bu gezegenin ya da bir başkasının üzerinde hiçbir zaman (hayatın doğabileceği) bir ilkel çorba olmamıştır ve yaşamın başlangıcı rastlantısal olarak gerçekleşemeyeceğine göre, amaçlı bir aklın ürünü olmalıdır.*[281]

Ünlü astronom Sir Fred Hoyle ise, aynı konuda şu yorumu yapmıştır:

> *Aslında, yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır ki, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun (kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.*[282]

Hem Hoyle hem de Wickramasinghe, materyalizmi benimseyerek bilimle uğraşmış insanlardır. Ama karşılarına çıkan gerçek, hayatın yaratılmış olduğudur ve onlar da bu gerçeği kabul etmek durumunda kalmışlardır. Bugün bilim dünyasındaki daha pek çok biyolog ya da biyokimyacı, yaşamın rastlantılarla doğduğu hikayesini terk etmiş durumdadır.

Yaratılış, hiçbir bilimsel bulgu ile çelişmeyen bir gerçektir. Aksine tüm bilimsel bulgular, hep yaratılışı destekler niteliktedir. Örneğin, Big Bang teorisi, evrenin bir başlangıcı olduğunu ispatlar. Bu ise yaratılış gerçeğini teyid ederken, materyalizmi yalanlar. Canlı türleri fosil kayıtlarında hiçbir evrimsel ataya dair iz olmadan, aniden ve bugünkü halleriyle belirmektedir ve evrimcilerin olduğunu varsaydıkları ara geçiş formlarına ait bir tek fosil dahi bulunmamaktadır. Bu ise

evrim teorisini yalanlarken yaratılış gerçeğini ispatlamaktadır. Canlılığın son derece kompleks yapısı ise, tesadüflerin bir ürünü olamayacağını, canlılığın oluşumu için mutlaka akıl, bilinç, bilgi ve yetenek gerektiğini açıkça ortaya çıkartmıştır. Tüm bunlar evrim teorisini geçersiz kılarken, Allah'ın varlığının delillerini de ortaya koymaktadır. Fakat evrim teorisini savunanlar bilimsel bulguları gözardı etmekte ve böylece evrim teorisi adında bir dogma oluşturmaktadırlar.

YAŞAM MÜCADELESİ DEHŞETİ (LIFE STRUGGLE)

Doğal seleksiyon teorisinin en temel varsayımı, doğada kıyasıya bir yaşam mücadelesi olduğu ve her canlının sadece kendini düşündüğüdür. Darwin, bu fikri ortaya atarken İngiliz klasik iktisatçısı Thomas Robert Malthus'un teorilerinden etkilenmişti. Malthus, yiyecek kaynaklarının aritmetik dizi ile artarken insanların geometrik dizi ile çoğaldıklarını anlatmış ve bu yüzden insanların kaçınılmaz olarak kıyasıya bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürmüştü. Darwin ise bu kıyasıya yaşam mücadelesi kavramını doğaya uyarlamış ve "doğal seleksiyon"un bu mücadelenin bir sonucu olduğunu iddia etmişti.

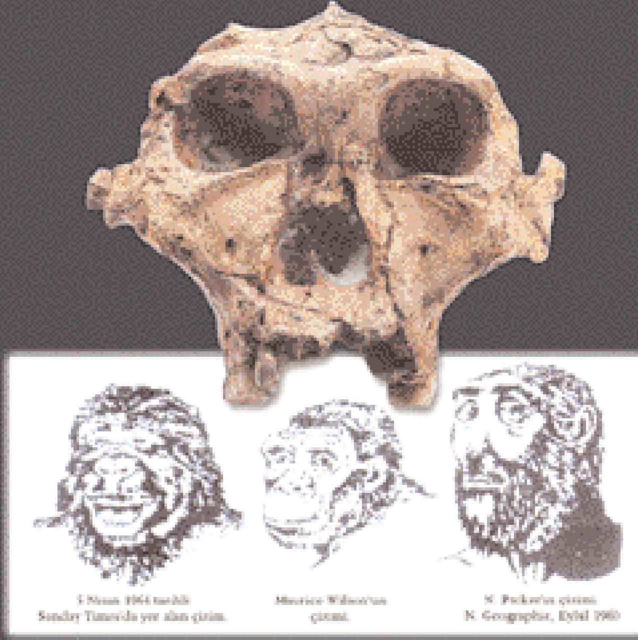
Oysa daha sonra yapılan araştırmalar, doğada Darwin'in varsaydığı gibi mutlak bir yaşam mücadelesi olmadığını gösterdi. İngiliz zoolog Wynee-Edwards'ın hayvan toplulukları üzerinde 1960 ve 70'lerde yaptığı uzun çalışmalar, canlı topluluklarının çok ilginç bir biçimde nüfuslarını dengelediklerini ve yiyecek için rekabeti engellediklerini ortaya koydu.

Hayvan toplulukları çoğunlukla nüfuslarını ellerindeki yiyecek kaynaklarına göre düzenliyorlardı. Nüfus, açlık ve salgın hastalıklar gibi "zayıfları eleyen" faktörlerle değil, asıl olarak hayvanlarda yer alan içgüdüsel denetim mekanizmaları ile kontrol ediliyordu. Yani hayvanlar, nüfuslarını Darwin'in varsaydığı kıyasıya rekabet yoluyla değil, kendi üremelerini sınırlayarak kontrol ediyorlardı.[283]

Bitkiler bile Darwin'in öne sürdüğü "rekabet yoluyla seleksiyon" örnekleri değil, nüfus kontrolü örnekleri veriyordu. Botanikçi Bradshaw'un yaptığı gözlemler, bitkilerin çoğalırken üzerinde büyüdükleri alanın "yoğunluğu"na göre davrandıklarını, alandaki bitki yoğunluğu arttığında üremeyi azalttıklarını ispatladı.[284]

Öte yandan karıncalar, balarıları gibi topluluklarda rastlanan fedakarlık örnekleri, Darwinist yaşam mücadelesi kavramının tam tersi bir model oluşturmaktadır. (bkz. Fedakarlık)

Son yıllardaki bazı araştırmalar, fedakarlık davranışının bakterilerde bile var olduğunu ortaya çıkarmıştır. Bir beyne ya da sinir sistemine sahip olmayan, dolayısıyla düşünme yetenekleri bulunmayan bu canlılar, bir virüs tarafından işgal edildiklerinde, diğer bakterileri korumak için intihar etmektedirler.[285]

Zinjanthropus adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı olan bu üç çizim, fosillerin evrimciler tarafından nasıl hayali biçimde yorumlandığının iyi bir örneği...

Bu örnekler, doğal seleksiyonun temel varsayımı olan "mutlak yaşam mücadelesi" kavramını geçersiz kılmaktadır. (bkz. Malthus, Thomas; Sosyal Darwinizm)

ZINJANTHROPUS

Evrimciler, evrimi bir dogma olarak savunmada o denli ileri gitmektedirler ki, teorilerine sözde delil gösterebilmek için aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. *Australopithecus robustus* (*Zinjanthropus*) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bu tutumlarının ünlü bir örneğidir. (bkz. *Australopithecus*)

YAŞAYAN FOSİLLER

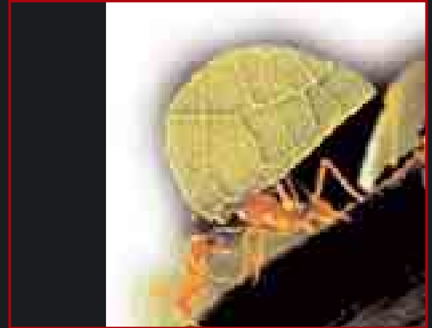

Yapılan araştırmalarda, milyonlarca yıllık olduğu saptanan birçok fosilin günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı olmadığı açıkça görülmüştür. Bu canlı kalıntıları, canlıların evrim sonucu değil, kusursuz bir yaratılış sonucunda ortaya çıktıklarının ve asla bir evrim geçirmediklerinin açık birer delilidir.

90-94 milyon yıllık bu kurbağa fosilinden de anlaşıldığı gibi, 90 milyon yıl önce kurbağalar nasıllarsa günümüzde de aynı şekildedirler.

100 milyon yıllık karınca fosili ile günümüzde yaşayan bir karınca karşılaştırıldığında karıncaların da evrim geçirmedikleri açıkça görülmektedir.

40 milyon yıllık çekirgenin günümüzde yaşayan çekirgelerden hiçbir farkı yoktur. Yani hiçbir değişim geçirmemiştir.

Denizlerin en tehlikeli canlılarından biri olan köpekbalığı ve 400 milyon yıllık fosili bize köpekbalıklarının hiçbir evrim süreci geçirmediğini açıkça göstermektedir.

Günümüz yusufçuğu ile 135 milyon yıllık fosili birbirinin aynısıdır.

Milyonlarca yıllık yaban arısı fosili ile günümüzdeki yaban arılarının hiçbir farkı bulunmamaktadır.

Dediler ki:
"Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1. Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, Abacus, Sphere Books, London, 1984, ss. 36, 41-42.
2. Mark Czarnecki, *"The Revival of the Creationist Crusade",* MacLean's, January 19, 1981, s. 56.
3. Richard Monastersky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, April 1993, s. 40.
4. Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, W. W. Norton, London, 1986, s. 229.
5. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983, s.197.
6. Charles Darwin, *The Origin of Species*: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 302.
7. Stefan Bengston, *Nature*, vol. 345, 1990, s. 765.
8. Bryan Patterson, Anna K. Behrensmeyer, William D. Sill, "Geology and Fauna of a New Pliocene Locality in Northwestern Kenya," *Nature*, vol. 226, June 6, 1970, ss. 918-921.
9. Bryan Patterson, W. W. Howells, "Hominid Humeral Fragment from Early Pleistocene of Northwestern Kenya", *Science*, vol. 156, April 7, 1967, s. 65.
10. Henry M. McHenry, "Fossils and the Mosaic Nature of Human Evolution", Science, vol. 190, October 31, 1975, s. 428.
11. Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", *Bilim ve Teknik*, sayı 203, Ekim 1984, s. 25.
12. Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, Order Out of Chaos, Bantam Books, New York, 1984, s.129.
13. Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, Order Out of Chaos, Bantam Books, New York, 1984, s.175.
14. Encyclopedia Britannica, "Turtle-Origin and Evolution", vol. 26, 1992, ss. 704-705.
15. Robert Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, s. 207
16. W. Dort, Antarctic Journal of the US, 1971, s. 210.
17. M. S. Kieth, G. M. Anderson, "Radiocarbon Dating: Fictitious Results with Mollusk Shells", Science, August 16, 1963, s. 634.
18. G. W. Barendsen, E. S. Deevey, L. J. Gralenski, "Yale Natural Radiocarbon Measurements", Science, vol. 126, s. 911, örnek Y-159, Y-159-1 ve Y-159-2.
19. H. R. Crane, "University of Michigan Radiocarbon Dates I", Science, vol. 124, s. 666, örnek M-19.
20. Charles Reed, "Animal Domestication in the Prehistoric Near East", Science, vol. 130, s. 1630.
21. Michael Denton, Nature's Destiny, The Free Press, 1998, s.106.
22. http://www.lewrockwell.com/orig/sardi3.html
23. Daniel E. Lieberman, "Another face in our family tree", Nature, March 22, 2001; http://www.netcevap.org/aksam010322.html.
24. http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/new-

sid_1234000/1234006.stm
25. http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid_1234000/1234006.stm
26. Jeffrey Bada, "Life's Crucible", Earth, February 1998, s. 40.
27. Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions Than Answers", Interdisciplinary Science Reviews, vol. 13, no. 4, 1988, s. 348.
28. Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, Tübitak, Ankara, 1998, ss. 39-40.
29. Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, Tübitak, Ankara, 1998, s. 40.
30. J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", Nature, vol. 292, 1981, ss. 113-122.
31. C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, Atlas of Human Evolution, 2nd edition, Rinehart and Winston, New York, 1979.
32. B. A. Wood, "Koobi Fora Research Project", Hominid Cranial Remains, vol. 4, Clarendon Press, Oxford, 1991.
33. Tim Bromage, *New Scientist*, vol. 133, 1992, ss. 38-41.
34. R. G. Klein, *The Human Career: Human Biological and Cultural Origins,* University of Chicago Press, Chicago, 1989.
35. A. I. Oparin, *Origin of Life*; Canlılar ve Evrim, BAV, 1987, s. 36
36. M. Yılmaz Öner, Canlıların Diyalektiği ve Yeni Evrim Teorisi, s.165
37. David Jorafsky, Soviet Marxism and Natural Science, 1961, s. 4
38. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Elim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s. 135.
39. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s. 138.
40. http://www.apologetics.org/articles/founder2.html; Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, Longman, England, 1986, s. 1.
41. http://www.apologetics.org/articles/founder2.html
42. Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, W.W. Norton, London, 1986, s.159.
43. The Merck Manual of Medical Information, Home edition, The Merck Publishing Group, New Jersey, Rahway, 1997.
44. H. Enoch, *Creation and Evolution*, New York, 1966, ss. 18-19.
45. Edward S., Jr. 1967, *The Reply: Letter from Birnam Wood*, Yale Review, 61:631-640
46. Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, February 1, 1997, s. 28.
47. Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, February 1, 1997, s. 28.
48. Duane T. Gish, Dinosaurs by Design, Master Books, AR, 1996, ss. 65-66.
49. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books Limited, London, 1985, ss. 210-211
50. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books Limited, London, 1985, ss. 211-212.
51. Ruben, J. A., T. D. Jones, N. R. Geist, and W. J. Hillenius, "Lung Structure And Ventilation in Theropod Dinosaurs and Early Birds", Science, vol. 278, s.

1267.
52. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 361.
53. Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, ss. 361-362.
54. Douglas Palmer, "Learning to Fly" (Review of The Origin of and Evolution of Birds by Alan Feduccia, Yale University Press, 1996), New Scientist, vol. 153, March 1997, s. 44.
55. Ernst Mayr, Systematics and The Origin Of Species, Dove, New York, 1964, s. 296.
56. Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, 1971, s. 131.
57. Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, vol. 87, December 1978, s.10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", American Journal of Physical Anthropology Supplement, vol. 12, 1991, s. 94.
58. The AAAS Science News Service,"Neandertals Lived Harmoniously", 3 April 1997.
59. Ralph Solecki, Shanidar: The First Flower People, Knopf, New York, 1971, s. 196; Paul G. Bahn and Jean Vertut, Images in the Ice, Windward, Leichester, 1988, s. 72.
60. D. Johanson, B. Edgar, From Lucy to Language, ss. 99, 107.
61. S. L. Kuhn, 'Subsistence, Technology, and Adaptive Variation in Middle Paleolithic Italy, American Anthropologist, vol. 94, no. 2, 1992, ss. 309-310.
62. Roger Lewin, Modern İnsanın Kökeni, Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Ankara, 1997, s.169.
63. D. C. Johanson, M. A. Edey, Lucy: The Beginnings of Humankind, Simon & Schuster, New York, 1981, s.250.
64. Science News, vol. 115, 1979, ss. 196-197.
65. Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Abacus, London, 1984, ss. 36-41.
66. Richard Dickerson, "Chemical Evolution", Scientific American, vol. 239, no. 3, 1978, s. 74.
67. Richard Leakey, "Modern & Tall", National Geographic, November 1985, s. 629
68. Richard Leakey, The Making of Mankind, Sphere Books, London, 1981, s.62
69. Richard Lewontin, The Demon-Haunted World, The New York Review of Books, January 9, 1997, s. 28
70. "Old Bird", Discover, March 21, 1997
71. "Old Bird", Discover, March 21, 1997
72. http://www.ucmp.berkeley.edu/history/linnaeus.html
73. Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", Science et Vie, Mayıs 1999, no. 980, ss.52-62.
74. R. Lewin, "Evolutionary Theory Under Fire", Science, vol. 210, November 21, 1980, s. 883.
75. R. A. Fisher, The Genetical Theory of Natural Selection, Oxford Univesity Press, Oxford, 1930.
76. Ernst Mayr, Populations, Species, and Evolution, Belknap Press, Cambridge, 1970, s. 235.

77. Lane Lester, Raymond Bohlin, The Natural Limits to Biological Change, Probe Books, Dallas, 1989, ss. 141-142.
78. http://www.trufax.org/avoid/nazi.html; Theodore D. Hall, Ph. D., "The Scientific Background of the Nazi 'Race Purification' Program", Leading Edge International Research Group.
79. David Jorafsky, Soviet Marxism, Natural Science, s. 12.
80. Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology, and the Social Scene, University of Pennsylvania Press, Philadelphia, 1959, ss. 85-87
81. Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology and the Social Scene, University of Pennsylvania Press, Philadelphia, 1959, ss. 85-86.
82. Tom Bethell, "Burning Darwin to Save Marx", Harper's Magazine, December 1978, ss. 31-38.
83. Karl Marx, Biyografi, Öncü Yayınevi, s. 368
84. Richard Lewontin, The Demon-Haunted World, The New York Review of Books, January 9, 1997, s. 28
85. Robert Shapiro, Origins: A Sceptic's Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York, 1986, s. 207
86. Hubert Yockey, "Self-Organization, Origin of Life Scenarios and Information Theory", Journal of Theoretical Biology, vol. 91, 1981, ss. 27-28
87. Hubert Journal of Molecular Evolution, vol. 26, ss. 99-121
88. Sarich et al., Cladistics, vol: 5, 1989, ss. 3-32
89. New Scientist, May 15, 1999, s. 27
90. Hürriyet, 24 Şubat 2000
91. New Scientist, vol. 103, August 16, 1984, s. 19
92. Ernst Mayr, Populations, Species, and Evolution, Belknap Press, Cambridge, 1970, s. 235
93. Ernst Mayr, Systematics and The Origin Of Species, Dove, New York, 1964, s. 296.
94. Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", Science, vol. 212, June 26, 1981, s. 1492.
95. George Gaylord Simpson, Life Before Man, Time-Life Books, New York, 1972, s. 42.
96. Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", Evolution, vol. 33, December 1979, s. 1230.
97. B. E. Bishop, "Mendel's Opposition to Evolution and to Darwin," Journal of Heredity, vol. 87, 1996, ss. 205-213; L. A. Callender, "Gregor Mendel: An Opponent of Descent with Modification," History of Science, vol. 26, 1988, ss. 41-75.
98. www.evrimaldatmacasi.com/bilimarastirmavakfi.html.
99. Science News, June 17, 1999, s. 43.
100. Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, Harper & Row, New York, 1983, s. 48.
101. Michael Pitman, Adam and Evolution, River Publishing, London, 1984, s. 70.
102. Scott Gilbert, John Opitz, and Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", Developmental Biology, vol. 173, article no. 0032, 1996, s. 361.
103. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life,* California, 1979,

s. 14.
104. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
105. J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", Journal of American Chemical Society, vol. 97:11, 1975, s. 2964.
106. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, vol. 63, November 1982, ss. 1328-1330.
107. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California, 1979, s. 25.
108. W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited,* Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 325.
109. Henry Gee, "Statistical Cloud over African Eden", *Nature*, vol. 355, February 13, 1992, s. 583.
110. Marcia Barinaga, "'African Eve' Backers Beat a Retreat", *Science*, 255, February 7, 1992, s. 687
111. S. Blair Hedges, Sudhir Kumar, Koichiro Tamura, and Mark Stoneking, "Human Origins and Analysis of Mitochondrial DNA Sequences," Science, 255 (7 February 1992): 737-739
112. Barinaga, "Choosing a Human Family Tree," Science, 255 (7 February 1992): 687
113. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 599; Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, cilt-I, kısım-I, Ankara, 1993, s. 399.
114. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.136.
115. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, 1985, ss. 290-291.
116. Theodosius Dobzhansky, Genetics of the Evolutionary Process, Columbia University Press, New York & London, 1970, ss.17-18.
117. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 194.
118. Christian Schwabe, "On the Validity of Molecular Evolution", Trends in Biochemical Sciences, vol. 11, July 1986, s. 280.
119. Christian Schwabe, "Theoretical Limitations of Molecular Phylogenetics and the Evolution of Relaxins", Comparative Biochemical Physiology, vol. 107B, 1974, ss. 171-172.
120. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, 1985, ss. 290-291.
121. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s. 10.
122. Prof. Dr. Eşref Deniz, Tıbbi Biyoloji, 4. baskı, Ankara, 1992, s. 6.
123. http://www.evrimaldatmacasi.com/bilimarastirmavakfi.html
124. S. J. Gould & N. Eldredge, Paleobiology, vol. 3, 1977, s. 147.
125. Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms,* Academic Press, New York, 1977, s. 97.
126. B. G. Ranganathan, Origins?, The

Banner Of Truth Trust, Pennsylvania, 1988
127. Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", Science, vol. 123, June 29, 1956, s. 1159.
128. David A. Demick, "The Blind Gunman", Impact, no. 308, February 1999.
129. Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, vol. 87, December 1978, s.10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", American Journal of Physical Anthropology Supplement, vol. 12, 1991, s. 94.
130. W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", Science, vol. 66, December 1927, s.579.
131. Julian Huxley & Jacob Bronowski, Growth of Ideas, Prentice Hall, Inc. Englewood Cliff, 1986, s. 99.
132. Douglas Palmer, The Atlas of the Prehistoric World, Dicovery Channel, Marshall Publishing, London, 1999, s.66.
133. Mustafa Kuru, Omurgalı Hayvanlar, Gazi Üniversitesi Yayınları, Ankara, 1996, s. 21.
134. Mustafa Kuru, Omurgalı Hayvanlar, Gazi Üniversitesi Yayınları, Ankara, 1996, s. 27.
135. Douglas Palmer, The Atlas of the Prehistoric World, Dicovery Channel, Marshall Publishing, London, 1999, s.64.
136. Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", American Zoologist, vol. 26, no. 4, 1980, s. 757.
137. Alexander I. Oparin, Origin of Life, 1936, New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196.
138. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, ss. 97, 98.
139. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 88.
140. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, vol. 271, October 1994, s. 78.
141. Donald Johanson, "Comment J'ai Trouvé le Passage du Singe a L'homme: Du Nouveau Sur Les Ancetres De L'Homme", Cahier Sciences du Figaro-Magazine, 1983, s. 110.
142. J. D. Kingston, B. D. Marino, A. Hill, "Isotopic Evidence for Neogene Hominid Paleoenvironments in the Kenya Rift Valley", Science, vol. 264, 1994, ss. 955-959.
143. Uluğ Nutku, Felsefe Arşivi, Edebiyat Fakültesi, vol. 24, 1984, s. 86; Hermann Klaatsch, Der Werdegang der Menscheit und die Entstehung der Kultur, Deutsches Verlagshaus, Berlin, 1920, s. 93.
144. http://mail.ncku.edu.tw/~y1357/course/Darwinism.html
145. http://www.netcevap.org/bilimteknik0102.html
146. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga: The Pygmy in The Zoo, Delta Books, New York, 1992.
147. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Oto Benga: The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, s. 269.
148. Philips Verner Bradford, Harvey

Blume, Oto Benga: The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, s. 267.
149. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Oto Benga: The Pygmy in the Zoo, Canada, October 1993, s. 266.
150. A. E. R., New York, 12 Eylül.
151. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s. 183.
152. K. Ludmerer, Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics, edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, 1978, s. 457; www.trueorigin.org/holocaust.htm.
153. http://www.trufax.org/avoid/nazi.html; Theodore D. Hall, Ph. D., Scientific Background of Nazi 'Race Purification' Program", Leading Edge International Research Group.
154. Adolf Hitler, Mein Kampf, Verlag Franz Eher Nachfolger, München, 1993, ss. 44, 447-448; A. E. Wilder Smith, Man's Origin, Man's Destiny, The Word For Today Publishing 1993, ss.163, 164.
155. Henry Morris, The Long War Against God, s. 78; Francis Schaeffer, How Shall We Then Live?, New Jersey, Revell Books, Old Tappan, 1976, s. 151.
156. Jeffrey S. Wicken, "The Generation of Complexity in Evolution: A Thermodynamic and Information-Theoretical Discussion", Journal of Theoretical Biology, vol. 77, April 1979, s. 349.
157. C. B. Thaxton, W. L. Bradley & R. L. Olsen, The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories, 4th edition, Dallas, 1992, s. 151.
158. C. B. Thaxton, W. L. Bradley & R. L. Olsen, The Mystery of Life's Origin: Reassessing Current Theories, Philosophical Library, Texas, 1992, s.120.
159. Fred Hoyle, The Intelligent Universe, Michael Joseph, London, 1983, ss. 20-21.
160. Andrew Scott, "Update on Genesis", New Scientist, vol. 106, May 2, 1985, s. 30.
161. Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York, 1986, s. 207.
162. Prof. Dr. Eşref Deniz, Tıbbi Biyoloji, 4. baskı, Ankara, 1992, s. 354.
163. Science, July 17, 1981, s. 289.
164. N. Eldredge, and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, ss. 45-46.
165. S. M. Stanley, The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species, Basic Books, Inc., Publishers, NewYork, 1981, s. 71.
166. G. A. Clark, C. M. Willermet, Conceptual Issues in Modern Human Origins Research, New York, Aldine de Gruyter, 1997, s. 76.
167. Niles Eldredge, Ian Tattersall, The Myths of Human Evolution, ss. 126-127.
168. Henry Gee, In Search of Deep Time, The Free Press, New York, 1999, ss. 116-117.
169. Paul S. Taylor, Origins Answer Book, 5. baskı, 1995, s. 35.
170. http://www.athro.com/evo/pthumb.html; Paul J. Morris, and Susan F. Morris "The Panda's Thumb", Jan 2000.
171. http://www.users.big-

pond.com/rdoolan/panda.html; "The Panda's Thumb... No Evidence For Evolution".
172. Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y., and Kimura, J., Nature, vol. 397, 1999, ss. 309-310.
173. http://www.cithep.caltech.edu/~metzler/talks/Imprinting/early.html; "Early Theories of Inheritance".
174. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.182.
175. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 3, Sürat Yayınları, Ağustos 1999, s. 254.
176. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, W.H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, s. 4.
177. Gish, D. T., Evolution: The Fossils Say "No", Creation-Life Publishers, San Diego, 1979.
178. M. Boule and H. M. Wollais, Fossil Men, The Dreyden Press, New York, 1957, ss. 118-123.
179. M. Boule, L'anthropologie, 1937, s. 21.
180. M. D. Leakey, Olduvai Gerge, vol. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, ss. 24, 272.
181. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, s. 59.
182. Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, April 5, 1979, s. 44.
183. Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S, "Piltdown", Meydan Larousse, cilt 10, s. 133.
184. Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, April 5, 1979, s. 44.
185. Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, Tübitak, Ankara, 1998, ss.78-79.
186. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books Ltd., London, 1985, ss. 109-110.
187. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books Ltd., London, 1985, s. 145.
188. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, cilt-I, kısım-I, Ankara, 1993, s. 530.
189. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 61.
190. W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 304.
191. W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Nashville: Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 305.
192. J. D. Thomas, Evolution and Faith, Abilene, TX, ACU Press, 1988, ss. 81-82.
193. "Paleontology: Fossil Revisionism", Science, October 1986, s. 85; Scientific American, September 1986, s. 70.
194. Reinhard Junker, Siefried Scherer, Enstehung und Geschichte der Lebewesen, Wegel Biologie, Brühlsche Universitatsdruckerei, Giessen, 1986, s.175.
195. Roger Lewin, Bones of Contention, The University of Chicago Press, 2nd edition, Chicago & London, 1997,

s. 86. NOT: Önce yazdığımız kaynakta böyle bir alıntı olmadığı için değiştirdim.
196. Prof. Dr. Yalçın Şahin, Genel Biyoloji, Bilim Teknik Yayınevi, Eskişehir, 1995, s. 349.
197. David R. Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", Human Nature, June 1978, s. 45.
198. Earnest A. Hooton, Up From The Ape,McMillan, New York, 1931, s. 332.
199. Jacques Monod, Chance and Necessity, New York, 1971, s. 143.
200. John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, vol. 264, February 1991, s. 119.
201. G. F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", In the RNA World, Cold Spring Harbor Laboratory Press, New York, 1993, s. 13.
202. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", Scientific American, October 1994, vol. 271, s. 78.
203. http://fig.cox.miami.edu/Faculty/Tom/bil160sp98/21_dinos.html
204. Roger Lewin, Bones of Contention, The University of Chicago Press, 2nd edition, Chicago & London, 1997, s. 86
205. Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York, 1986, s. 207.
206. Stephen M. Stanley, Macroevolution: Pattern and Process, W. H. Freeman and Co., San Francisco, 1979, ss. 35, 159.
207. http://www.revelationwebsite.co.uk/index1/menton/b8.htm; Dr. David N. Menton, Ph. D., "The Hopeful Monsters of Evolution", Missouri Association for Creation, Inc., 1997.
208. Stephen M. Stanley, Macroevolution: Pattern and Process, W. H. Freeman and Co., San Francisco, 1979, ss. 35, 159.
209. R. J. Wootton, C. P. Ellington, "Biomechanics and the Origin of Insect Flight", Biomechanics in Evolution, ed. J. M. V. Rayner and R. J. Wootton, Cambridge University Press, Cambridge, 1991, s. 99.
210. J. Robin Wootton, "The Mechanical Design of Insect Wings", Scientific American, vol. 263, November 1990, s.120.
211. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 61.
212. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 61.
213. Richard B. Bliss and Gray A. Parker, Origin of Life, California, 1979, s. 14.
214. Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi, cilt 2, sayı 22, s. 519.
215. Anton Pannekoek, Marxism and Darwinism, çeviri: Nathan Weiser, Charles H. Kerr & Company, Chicago, 1912;http://csf.colorado.edu/psn/marx/Other/Pannekoek/Archive/1912-Darwin/.
216. Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, vol. 2, D. Appleton and Co., 1896, s. 294.
217. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, W. W. Norton and Com-

pany, New York, 1981, s. 72.
218. Jacques Barzun, Darwin, Marx, Wagner, Garden City, NY: Doubleday, 1958, ss. 70, 94-95.
219. Robert Wright, The Moral Animal, Vintage Books, New York, 1994, s. 7.
220. Herbert Spencer, Social Status, 1850, ss. 414-415.
221. R. L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, W. H. Freeman and Co., New York, 1988, s. 4.
222. Edwin H. Colbert, M. Morales, Evolution of the Vertebrates, John Wiley and Sons, New York, 1991, s. 99.
223. Lewis L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", Biological Reviews of the Cambridge Philosophical Society, vol. 44, s. 393.
224. Robert L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, W. H. Freeman and Co., New York, 1988, s. 198.
225. Stephen Jay Gould, "Eight (or Fewer) Little Piggies", Natural History, vol. 100, no. 1, January 1991, s. 25
226. Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, İstanbul, 1998, s. 130.
227. Johanson, David, James Shreeve, Lucy's Child, William Morrow and Company, New York, 1989, s. 56.
228. Solly Zuckerman, J. Huxley, A. C. Hardy, E. B. Ford, "Correlation of Change in the Evolution of Higher Primates", Evolution as a Process, London: Allen and Unwin, 1954, s.300
229. Dean Falk, Braindance, Henry Holt and Company, New York, 1992, s. 12.
230 Bilim ve Yaşam Ansiklopedisi, cilt 2, Gelişim Yayınları, s. 43.
231. http://www.pathlights.com/ce_encyclopedia/08dna05.htm; Sir James Gray, "The Science of Life", chapter in Science Today, 1961, s. 21.
232. James A. Shapiro, "Bacteria as Multicellular Organisms", Scientific American, vol. 258, no. 6, June 1998.
233. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, İstanbul, 1998, s. 7.
234.http://emporium.turnpike.net/C/cs/theory.htm; Prof. Dr. Michael Denton, Is Evolution a Theory, A Fact or A Law?, 1993.
235.http://emporium.turnpike.net/C/cs/theory.htm; Prof. Dr. Michael Denton, Is Evolution a Theory, A Fact or A Law?, 1993.
236.http://emporium.turnpike.net/C/cs/theory.htm; Prof. Dr. Michael Denton, Is Evolution a Theory, A Fact or A Law?, 1993.
237.http://emporium.turnpike.net/C/cs/theory.htm; Prof. Dr. Michael Denton, Is Evolution a Theory, A Fact or A Law?, 1993.
238. Prof. Dr. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, 1985.
239. Jeremy Rifkin, Entropy: A New World View, Viking Press, New York, 1980, s. 6.
240. Max Planck'ın Mayıs 937 tarihli tebliğinden; A. Barth, The Creation, 1968, s. 144.
241. Paul Davies, "Chance or Choice: Is the Universe an Accident?", New Scientist, vol. 80, 1978, s. 506.
242. Albert Einstein, Lettres á Maurice Solovine, 1956, ss. 114-115.
243. John Ross, Chemical and

Engineering News, 27 July 1980, s. 40.
244. Pierre P. Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 103.
245. Pierre P. Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 107.
246.http://www.yfiles.com/dinobird2.html; Richard L. Deem, "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory".
247.http://www.yfiles.com/dinobird2.html; Richard L. Deem, "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory".
248. Duane T. Gish, Dinosaurs by Design, Master Books, AR, 1996, ss. 64-65.
249. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s.138.
250. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 182.
251. Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s.138.
252 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 604.
253. Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s. 165.
254. David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin, Field Museum of Natural History, vol. 50, January 1979, s. 24.
255. Stefan Bengston, Nature, vol. 345, 1990, s. 765.
256. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 302.
257. Stefan Bengston, Nature, vol. 345, 1990, s. 765.
258. Boyce Rensberger, The Washington Post, November 19, 1984.
259. Richard Leakey, The Making of Mankind, Sphere Books, London, 1981, s. 62.
260. H.S. Lipson, "A Physicist's View of Darwin's Theory", Evolution Trends in Plants, vol. 2, no.1, 1988, s. 6.
261. Ann Gibbons, "Plucking the Feathered Dinosaur", Science, vol. 278, no. 5341, 14 Nov 1997, ss. 1229-1230.
262. Duane T. Gish, Evolution: The Fossils Still Say No, ICR, San Diego, 1998, s. 103.
263. Robert L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, s. 336.
264 "Evolution's Erratic Pace", Stephen Gould, Mayıs 1977, Natural History, cilt 86, ss. 12-16.
265 "Evolution's Erratic Pace", Stephen Gould, Mayıs 1977, Natural History, cilt 86, ss. 12-16.
266. Stephen M. Stanley, Macroevolution: Pattern and Process, W. H. Freeman and Co., San Francisco, 1979, ss. 35, 159.
267. S. J. Gould, "Return of the Hopeful Monster", The Panda's Thumb, W. W. Norton Co., New York, 1980, ss. 186-193
268. Loren Eiseley, The Immense Journey, Vintage Books, 1958, s. 186; Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, New York, 1971, s. 33.
269. Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard

Common Press, New York, 1971, s. 33.
270. Loren C. Eiseley, The Immense Journey, Vintage Books, 1958, s. 186; Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, New York, 1971, s. 36.
271. Edward S., Jr., The Reply: Letter from Birnam Wood, Yale Review, vol. 61, 1967, ss. 631-640.
272. Prof. Dr. Muammer Bilge, Hücre Bilimi, s. 59.
273. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1984, ss. 65, 72.
274. M. Yılmaz Öner, Canlıların Diyalektiği ve Yeni Evrim Teorisi, ss. 84-89.
275. Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s. 73.
276.http://www.flash.net/~rdwillia/Evlutn1.htm
277.http://www.flash.net/~rdwillia/Evlutn1.htm
278. John E. Hill, James D. Smith, Bats: A Natural History, British Museum of Natural History, London, 1984, s. 33.
279. L. R. Godfrey, "Creationism and Gaps in the Fossil Record", Scientists Confront Creationism, W. W. Norton and Company, 1983, s. 199.
280. Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York, 1986, s. 127.
281. Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, Evolution from Space, New York, Simon & Schuster, 1984, s. 148.
282. Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, Evolution from Space, New York, Simon & Schuster, 1984, s. 130.
283. Wynne-Edwards, V. C., "Self Regulating Systems is Populations of Animals", Science, vol. 147, 1965, ss. 1543-1548; Wynne-Edwards, V.C., Evolution Through Group Selection, London, 1986.
284. A. D. Bradshaw, "Evolutionary significance of phenotypic plasticity in plants," Advances in Genetics, vol. 13, ss. 115-155; Lee Spetner, Not By Chance!: Shattering the Modern Theory of Evolution, The Judaica Press, Inc., New York, 1997, ss.16-17.
285. Andy Coghian, "Suicide Squad", New Scientist, July 10, 1999.